

Giới thiệu Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào

Thể loại: Hào môn thể gia, yêu sâu sắc, nghiệp giới tình anh, ngọt vắn, HE.

CP: Lục tổng tài cuốn hút hết mức vừa nhìn liền mềm nhũn × Sinh viên đại học lanh lợi mắt trí nhớ

Tên convert: Tiểu ngọt lê

Edit: Shiba (Lần đầu edit cái gì biết thì viết, cái gì không biết thì bịa, vui là chính)

Bìa: Khuyển Heo

Thiếu nữ khi yêu có muôn vạn mộng tưởng, người yêu trong mắt chính là tất cả những gì đẹp đẽ nhất, vì tình yêu, có khi còn hy sinh rất nhiều. Hứa Lê cũng như thế, như con thiêu thân lao vào lửa, một lòng vì Lục Gia Hành, nhưng đổi lại là sự vô cảm, thờ ơ của anh.

Thậm chí vì muốn vạch rõ ranh giới với Hứa Lê, anh luôn bảo cô gọi mình là anh trai.

Úc hiếp cô gái nhỏ đến mức khiến người khác cũng bất bình thay.

Ai ngờ rằng sau khi kết hôn Hứa Lê mất trí nhớ, trời xui đất khiến thế nào mà khi nhớ lại quan hệ giữa hai người, cũng chỉ nhớ được hai chữ "anh trai".

Mối thù to lớn này cuối cùng đã báo được rồi.

Tay đưa Lục Gia Hành, người chống đối đến cùng chuyện ép hôn do gia đình sắp đặt, rốt cuộc cũng hiểu được cảm giác "bị nghiệp quật", "cầu mà không được" là như thế nào.

Màn đêm nhạt nhòa, uống rượu hơi say, anh ép cô vào tường. "Ngoan chút nào, gọi chồng ơi đi anh tha cho em."

"Chồng ơi."

.....gọi rồi cũng không tha.

Tiếng cô nỉ non khe khẽ, tựa như quả lê tuyệt thơm ngon, khiêu khích từng sợi dây thần kinh của anh; đây chính là yêu, là điên cuồng, là mật ngọt đắm say, bất chấp tất cả cũng sẽ không buông tha cho cô.

**Giới thiệu trích của Hội Nhiều Chữ*

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Quả lê nhỏ

Ngày Hứa Lê xảy ra chuyện, Lục Gia Hành trùng hợp cũng muốn tự sát.

Nếu không phải cảnh sát không ngừng gọi điện thoại, kêu anh đi bệnh viện xác nhận, thì Lục thiếu đã chết vì uống nửa chai thuốc ngủ.

"Cô ấy có bị gì không?"

Người đàn ông làn da tái nhợt, mạch máu xanh hiện lên rõ ràng. Đứng là vừa mới đi rửa ruột, nhưng không ảnh hưởng tới khuôn mặt anh tuấn nguyên bản.

"Tạm thời cô ấy không có việc gì, nhưng sức khỏe của cậu có thể chịu được sao?"-Cảnh sát chỉ vào ghế dài trên hành lang ý bảo anh ngồi xuống.

Lục Gia Hành vừa ngồi, đầu hơi ngửa về bức tường phía sau, ngón tay không kìm được run lên.

"Cô ấy từ lâu hai ngã xuống, phía dưới là đất bùn, xem như được cứu một mạng. Bác sĩ nói bước đầu kiểm tra thân thể không có vấn đề gì, chẳng qua vẫn chưa tỉnh lại."

Yết hầu Lục Gia Hành khẽ động, không nén được tiếng thờ dài.

Mấy hộ sĩ trẻ đi ngang qua bước chậm lại, mắt thỉnh thoảng hướng phía bên này nhìn, vừa đi đến chỗ ngoặt liền nghì luận:

"Đó là Lục Gia Hành sao? Tay đưa xe Lục Gia Hành?"

"Đúng vậy, tôi hỏi bác sĩ trực ban, nghe nói anh ta là người rất lễ phép, vừa tỉnh sau khi súc dạ dày, dù khó chịu như vậy còn không quên đứng dậy nói cảm ơn."

Vừa nói chuyện cô hộ sĩ nhìn không được ló đầu ra ngó, đỏ mặt dậm chân: "Anh ấy vừa nhìn tôi một cái, trời ơi, chân tay tôi rụng rời hết rồi, phải làm sao bây giờ. Nhưng mà tại sao lại muốn tự sát chứ? Anh ấy mà có chuyện gì chắc tôi khóc chết mất."

"Không được thảo luận chuyện riêng tư của người bệnh" Một bác sĩ lớn tuổi đi tới, cầm trong tay bệnh án, "Còn không mau đi làm việc đi"

Trên hành lang ánh đèn sáng tỏ, xung quanh tràn ngập mùi nước sát trùng. Viên cảnh sát cũng có cùng nghi vấn: " Vì sao cậu lại muốn tự sát?"

" Tự sát...?"

Đồng phục bệnh nhân màu trắng xanh của bệnh viện mặc trên người Lục Gia Hành hiển nhiên có chút không thích hợp, ống quần ngắn một đoạn, lộ ra cẳng chân thon chắc.

Cảnh sát nhìn vào sổ báo cáo nói lại một lần nữa: "Cậu uống quá liều thuốc ngủ"

Lục Gia Hành đầu tóc hỗn độn, nhỏ giọng nói "Mất ngủ"

"Vậy nên uống...nửa lọ"

Thuốc là bảo nẫu trong nhà Vương tỷ mang đến. Lúc ấy di động kêu liên tục, Lục Gia Hành ở trong phòng mà không tiếp, chị Vương gõ cửa hồi lâu mà không thấy động tĩnh gì, bất đắc dĩ mới lấy chìa khoá dự phòng mở ra, nhìn thấy tình hình bên trong lập tức sợ tới mức nằm liệt người xuống đất.

Tuy nói là Lục Gia Hành sau khi từ Anh trở về ngày càng thối nát, quan hệ với người thân trong nhà gần một năm nay rất xấu, nhưng cùng các công tử ăn chơi đàng điếm, rốt cuộc cũng không quá khác người. Thật vất vả mới kết hôn, nói thế nào lại tự sát.

"Uống một viên không ngủ được" Lục Gia Hành nhớ lại, sau một lúc lâu như rồng mây nói: "hên uống 2 viên, vẫn không ngủ được, lại uống 3 viên..."

Cho nên anh ta uống tới nửa lọ mới ngủ được sao.!

Cảnh sát đau đầu xoa thái dương.

Lục Gia Hành cũng đau đầu, dạ dày lại càng như lửa đốt tới khó chịu, chống người đứng lên "Xin lỗi, tôi muốn đi thăm cô ấy, đó là vợ tôi"

"Vợ cậu? Là Hứa Lê sinh viên năm 3 năm trong kia sao?"

"Năm 3...Chắc là vậy"

Thật ra nếu không phải hôm nay một vở hài gặp mặt kịch tính, Lục Gia Hành căn bản không nhớ rõ mình còn một người vợ hợp pháp. Năm nhất hay là năm 3, anh không phải không nhớ được mà là lười để ý. Dù sao cưới là người trong nhà bắt ép, cũng không tình nguyện bị buộc lãnh giấy chứng nhận đăng kí kết hôn.

"Vợ cậu lúc hôn mê, di động chỉ liên hệ một người, chúng tôi đành phải tìm theo cái này" Cảnh sát đem điện thoại đưa cho anh.

Di động mới mua màu đen, còn chưa kịp thiết lập mật mã. Lục Gia Hành mở nhìn số điện thoại của mình, ghi chú là... "Lục giả tình"

Được lắm. Vợ hiền.

Anh không quá trông mong cô nghe lời chồng, nhưng rốt cuộc kém 8 tuổi, cũng phải biết tôn trọng trưởng bối chứ. Mọi người đều khen cô ngoan ngoãn hiểu chuyện, là người vợ trung thực, lại ngầm đặt cho anh "Lục giả tình"

Cảnh sát vỗ bờ vai anh, ánh mắt đầy an ủi.

Lục Gia Hành mỉm cười: "Cô ấy có thể là bấm nhầm gọi lộn số, hiện tại..."

"Biết tại sao vợ cậu lại muốn nhảy lầu không?" Cảnh sát ngắt lời anh, hỏi.

Lục Gia Hành ho khan hai tiếng, dựa vào tình hình thực tế nói: "Không biết"

Anh chỉ biết vợ mình là sinh viên xuất sắc, thành tích tốt, tính cách cũng tốt, nói cô ấy từ thư viện nhảy lầu còn có khả năng.

Lại nói Hứa gia là thư hương thế gia, đêm tân hôn bạn học Hứa Lê nửa đêm mộng du, nhắm mắt ngồi trên bồn cầu đọc sách, tựa như còn mới mẻ trong kí ức của Lục Gia Hành. Tối tiệm net cũng là vì tra tư liệu học thuật.

Cảnh sát đang hỏi tình huống cơ bản, cửa thang máy mở ra, người phụ nữ trang điểm xinh đẹp đi đôi giày cao gót màu vàng đem chị Vương chạy chậm vút phía sau. Người phụ nữ kia chui vào trong lòng Lục Gia Hành, chu môi đồ ỷ khuất nói: "Tâm can, bảo bối à, làm người ta sợ chết khiếp, đang êm đẹp lại uống thuốc gì, nếu không thích Hứa Lê thì li hôn trở về với ta."

Bộ dáng nũng nịu kia làm bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào, mọi người đang xem tiết mục "Tiểu tam thượng vị, ép vợ cả nhảy lầu tự sát", Lục Gia Hành cười với viên cảnh sát, nói "Giới thiệu một chút, đây là mẹ tôi, Triệu Đình nữ sĩ".

Buổi tối hôm sau

Thời điểm Hứa Lê tỉnh lại đầu trống rỗng, cảm thấy rất mờ mịt. Trong phòng không có người, cô xem xét xung quang, nhấc chăn xuống giường.

A...Đây là đâu? Đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao cái gì cũng không nhớ được.

Hứa Lê mở cửa dọc theo hành lang đi ra ngoài. Đêm khuya bệnh viện không có người, phía xa trạm hộ sĩ trực ban sáng đèn, cô bèn bước tới. Ven đường gặp được một người đàn ông, vóc dáng rất cao, mặc đồng phục bệnh nhân bên ngoài khoác một chiếc áo khoác màu đen, có lẽ do môi một, anh ta đút tay vào túi quần, cảm giác hơi suy sút.

Hứa Lê cận thị nhẹ, cô híp mắt nhìn, đẹp trai quá. Vì thế lại nhìn thoáng qua, mũi rất cao đường cong dưới cằm lưu loát kiêu căng

Trùng hợp người đó cũng đang nhìn cô, đôi mắt thâm thúy nhìn không chớp mắt.

Nhìn mặt không tò thì hay lảng nhãng, Hứa Lê bữu môi, lễ phép gật đầu, đi về phía trước không quay đầu lại.

Lục Gia Hành đi mua bình thủy, trở về liền gặp cô vợ nhỏ của mình, chẳng những tình lại đi bộ ở hành lang, còn tròn trắng mắt một cách rất không tôn trọng anh ta.

Không, đó là ánh mắt ghét bỏ.

Hứa Lê bỗng nhiên bị cầm lấy cánh tay, ngón tay đàn ông có lực lại rất lạnh lẽo, cô kêu lên một tiếng hất cánh tay ra lui về sau một bước "Tiên sinh, anh có việc gì sao?"

Lục Gia Hành trầm thấp nói: "Đừng chạy loạn, cha mẹ em sắp tới rồi."

Lúc Hứa Lê xảy ra chuyện, cha mẹ cô đang ở nước ngoài đi giao lưu học thuật, nhận được điện thoại liền chạy trở về.

"Cha mẹ? Anh...là..." Hứa Lê ấp úng nửa ngày, cuối cùng hỏi câu: "Anh biết tôi sao?"

Còn định chơi đến khi nào mới vừa?

"Có thể nói cho tôi biết đây là chỗ nào không?"

"À... anh là ai? Cha mẹ tôi..."

"Xin lỗi đầu óc tôi trống trơn cái gì cũng đều không nhớ nổi..."

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tiểu Lê Tử

Lục Gia Hành càng nghe càng thấy không đúng, trùng hợp bác sĩ kiểm tra phòng không thấy người tới tìm, Lục gia Hành nhủ may "Bác sĩ, tôi..." anh chờ một lúc "Vợ tôi hình như có vấn đề"

Thời điểm Hứa Lê bị mang đi mọi người hai bên nhìn, tựa hồ xem xét "người vợ" trong miệng anh ta.

Kiểm tra kết quả bên trong, lại ngoài ý liệu---mất trí nhớ.

Lúc đó hai bên cha mẹ đã tới, nghe thấy kết quả này hai vị Hứa gia thiếu chút nữa té xỉu. Bác sĩ giải thích "Mất trí nhớ phân ra nhiều loại, nguyên nhân cũng khác nhau. Chúng tôi đã làm thí nghiệm, có ấy là phân ly tính mất trí nhớ thường thấy, chính là những kí ức thường thức thì còn nhưng người cùng những việc lúc trước thì hoàn toàn mờ mịt, càng không nhớ rõ bản thân."

Hứa Trạch gỡ mắt kính to vàng xuống, dụi mắt rồi lại đeo lên, hỏi "Con gái tôi rất thông minh, trí nhớ cũng rất tốt, tại sao lại bị như vậy?"

"Di chứng của tai nạn, chắc do từ trên lầu ngã xuống, thân thể tuy rằng không có gì đáng ngại nhưng tinh thần đã chịu kinh hách, dẫn tới mất trí nhớ".Bác sĩ giải thích "Việc này giống như chúng ta lên sân khấu hát, bởi vì hồi hộp nên quên mất lời ca, tuy nhiên loại mất trí nhớ này không cần quá mức lo lắng,quá một đoạn thời gian sẽ chậm rãi phục hồi"

Nghe đến đó cuối cùng tâm trạng hai người già mới có thể hoà hoãn lại.

Hứa Trạch hỏi:"Thật sự sẽ hồi phục sao?"

"Tôi hiểu tâm tình của mọi người, nhưng phải từ từ mới có thể được" Bác sĩ an ủi.

Băng gạc trên đầu đã thay thuốc, Hứa Lê chậm rãi từ trong phòng bên ra, vừa rồi bác sĩ đã giảng giải cho cô nửa ngày, lại cho cô xem thông tin chính mình trước đây, nhưng cô vẫn mơ mơ hồ hồ.

"Lê tử" Hứa Trạch nhìn con gái mình vội vàng muốn ôm vào lòng.

Hứa Lê theo bản năng tránh đi:"Thúc thúc, ngài thỉnh tự trọng"

Phía sau mẹ Hứa thấy vậy liền òa khóc "Lê tử, con không nhớ rõ ba mẹ sao? Con mau nhìn kĩ xem, trong phòng này con nhớ được ai không?"

Việc con gái từ trên lầu nhảy xuống bọn họ trên đường trở về đã biết, tuy trong lòng tràn đầy nghi vấn, nhưng trước mắt quan trọng nhất vẫn là con khoẻ mạnh.

Hứa Lê gãi gãi mặt, vẫn đứng đó mờ mịt.

Nhìn thấy tình hình này, Lục Chấn Đông rút cuộc không thể nhẫn nại, mạnh mẽ đứng dậy cho con trai mình một cái tát, trách cứ "Xem mày làm chuyện tốt gì đi"

Một tiếng giòn vang, trong phòng tức khắc an tĩnh.

Hứa Lê đầu ong ong, cảm thấy sự việc này giống như đã từng quen. Triệu Đình đứng phía trước Lục Gia Hành, giang hai tay như gà mái che chở "Là nó đẩy người từ trên lầu xuống sao? Ông chi biết trách con, cái gì cũng đều tại con. Có phải ông thấy tiểu tâm can của tôi không nên được sinh ra?"

Hai vị nhà Hứa gia thấy thế bèn lại khuyên bảo. Lục Chấn Đông một bên khuyên bảo vợ, một bên nói xin lỗi thông gia.

"Ai.. Người nhà bệnh nhân..."Bác sĩ vài lần mở miệng đều nói không được.

Hứa gia và Lục gia hai nhà kết giao từ lâu đã định cho hai đứa trẻ訂 ước. Chỉ có một chuyện là con trai nhà Lục gia sinh ra đã lâu mà Hứa gia 7 năm vẫn chưa thấy sinh.

Cũng may mong trăng, mong sao cuối cùng cũng mong ra tiểu công chúa ---Hứa Lê. Đáng tiếc Lục Gia Hành căn bản không tha thiết cuộc hôn nhân sắp đặt này.

Thần là Thái tử gia tập đoàn Đông Thượng, Lục Gia Hành chịu sự giáo dục nghiêm khắc của gia tộc mà lớn lên, nuôi dưỡng nên tính khí tự phụ kiêu căng, thanh xuân phản nghịch, nhiễm chút tính công tử bất cần đời.

Mười tám tuổi cầm bình rượu đánh lộn ở quán bar, gây chuyện nên bị đưa sang Anh, ai ngờ hẳn ở nước ngoài chơi đua xe tới mức hồ mura gọi gió. Vài năm sau Lục Chấn Đông phái người áp giải hẳn về nước, bắt ép phải bỏ đua xe, hai cha con đến bây giờ vẫn còn ngăn cách.

Lục Gia Hành rút cuộc đối với trường bối vẫn tôn kính, đành chịu sự sắp xếp đi giao thiệp, sinh hoạt, làm việc ở công ty, cư xử với người khác đều khéo léo hoà khí, duy chỉ đối với Hứa Lê---làm cả người bực tức.

Bầu trời đêm đầy sao sáng lấp láng, gió thổi qua cửa sổ vào trong phòng, làm sợi tóc mềm mại của thiếu nữ bay lên hạ xuống. Hứa Lê nghiêng đầu nhìn người con trai đang dựa vào tường, đối phương nhìn chăm chăm vào một chỗ vô cùng buồn tẻ, thần sắc nhàn nhạt.

Đường như cảm giác được điều gì, hắn ngừng đầu nhìn về phía cô, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy tìm tòi nghiên cứu.

Hứa Lê ngửa đầu nhìn Lục Gia Hành:"Anh tên là Lục Gia Hành"

Vừa nãy bác sĩ có nói qua cô một lần liền nhớ kỹ.

Anh chàng hừ nhẹ:"Cô không biết?"

"Tôi..." Hứa Lê cúi đầu, nỗ lực hồi tưởng.

Trước mắt bỗng tối sầm, là Lục Gia Hành đè bả vai cô xoay người lại---cô bị kẹp giữa bức tường và một người đàn ông.

Àm ĩ trong phòng trở thành một góc an tĩnh.

Hắn nghiêng đầu:"Nói cái gì, lớn tiếng chút"

Hứa Lê nhìn cánh tay rắn chắc, sau một lúc mới bừng tỉnh: "...Lục tiên sinh, anh sát gần tôi quá"

Lục tiên sinh???

Trong lòng hắn dâng lên một chút tà ác nho nhỏ, hoặc do lúc trước vừa nhận một cái tát làm hắn rất khó chịu, Lục Gia Hành đưa hai chống phía trên đầu cô.

Hắn lại áp sát lại,"Hứa Lê, lúc cô bò lên giường tôi sao không gọi là Lục tiên sinh"

Thanh âm người đàn ông trầm thấp mát lạnh. Hứa Lê lỏng bàn chân toát mồ hôi, trên mặt đỏ ửng, có vẻ vụng về bất kham.

Thời gian như đọng lại ở giây phút này. Một hồi lâu, trên đỉnh đầu phát ra tiếng cười hiểu rõ, Lục Gia Hành không hề tâm nói thẳm'Dúng là mắt trí nhớ a"

Hứa Lê ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú, lời nói tuy tiện vừa này tựa như bóng thấm thuốc, sát ở trên miệng vết thương, trong đau đớn mang theo chút ngửa.

Giá trị nhan sắc phù hợp thẩm mỹ, nhưng tính cách lại chẳng ra gì.

Hứa Lê không có chỗ để trốn, đành phải dính sát trên tường nhón chân, cô nâng cằm, ánh mắt đơn thuần lại phẳng lặng:"Hiểu lầm rồi Lục Tiên sinh, là trên người ngài mùi quá nồng."

Trong phòng tiếp tục âm ĩ, hoà cùng tiếng ve thán sáu bên ngoài.

Rửa ruột nên hai ngày không thể tắm rửa, Lục thiếu mím môi, tức khắc cảm thấy chính mình đúng thật là bốc mùi. Lục Gia Hành trầm mặc vài giây, giữa mày hiện lên vẻ châm chọc:"Hứa Lê, cô lại tính lạt mềm buộc chặt lần nữa xem"

Hứa Lê còn chưa nghĩ ra trong 4 chữ"Lạt mềm buộc chặt " là ý gì, Lục Gia Hành bỗng rùng mình, muốn ngã vào người cô, thì tay hắn vững vàng chống lên tường.

Huyết Thái dương của Lục Gia Hành như muốn nở hoa, một lỗ hồng thấm ra máu. Cùng lúc đó, Lục Chấn Đông nổi giận "Mây phát điên sao, ở đây là đâu mà dám làm thế"

Triệu Đình không cảm thấy vậy, đẩy con trai ra nhìn kĩ "Bị thương rồi? Mẹ không ném con, là ba con ném! Bác sĩ mau nhìn con trai tôi một chút. Không cần dùng phẫu thuật, nếu khuôn mặt anh tuấn này để lại sẹo, đi công ty hợp lại bị đám người kia nói này nọ. Đau không? Ai da mẹ nói vừa này sao lại không né chứ. Tại sao con lại không né?"

Lục Gia Hành vừa đi, bình tĩnh nói"Bởi vì trên huyết thái dương không có mắt"

Hứa Lê chớp mắt một cái không nhìn nổi cười, cô xoay người nhặt trên mặt đất một cái kẹp màu đen, thứ này một đường cong bay tới, nếu vừa này Lục Gia Hành né được, thì sẽ trúng cô.

Hứa Trạch cho rằng con gái không đứng vững nên đi tới đỡ, Hứa Lê theo bản năng trốn tránh cách xa ông một chút. Sắc mặt Hứa Trạch khó coi:"Không phải đã nói với con rồi sao, ba là ba con mà, sao lại còn như vậy?"

"Đây là phản ứng bình thường thôi."Bác sĩ rút cuộc chen ngang nói.

"Bình thường sao?" Hứa Trạch hỏi lại, con gái bài xích câu nệ với mình, làm ông không thể chịu được.

Bác sĩ chỉ vào chính mình"Bây giờ tôi nói tôi với ngài là anh em ruột, ngài tin không?"

Hứa Trạch cảm thấy hoang mang"Chúng ta sao có thể là anh em được"

Bác sĩ nghiêm túc:"Tôi nói ngài mắt trí nhớ nên đã quên mất tôi chính là anh em của ngài "

Hứa Trạch há miệng, không còn gì để nói.

"Cho nên vì vậy đối với cô ấy mắt trí nhớ, quên hết mọi người và sự việc, trong lòng cô ấy cũng như không phát sinh chuyện gì "Tiếng bác sĩ thông dong bình tĩnh"Người nhà không nên quá mức nóng vội,việc chúng ta có thể làm chỉ có thể nói cho cô ấy biết còn việc tiếp thu bao nhiêu còn dựa vào chính cô ấy"

Ngụ ý là từ góc độ của Hứa Lê, thế giới trắng tinh làm lại từ đầu.

Hứa Trạch lấy tay che mặt, làm nghề dạy học nhiều năm như vậy, đạo lý này không phải không nghĩ ra, chỉ là khi chính mình gặp phải, thật sự rất khó tiếp nhận. Vợ ông an ủi"Sẽ tốt, sẽ tốt thôi, Lê từ của chúng ta lúc năm tuổi có thể thuộc trăm bài thơ Đường, ai cũng khen trí nhớ tốt, nó nhất định sẽ nhớ lại chúng ta"

Lúc Hứa Lê bị tai nạn, Lục Chấn Đông đang ở Hàng Châu kiểm tra buôn bán.Triệu Đình không dám nói dối, lại sợ con trai bị mắng, qua điện thoại chỉ nói hai đứa bị thương nhẹ, Lục Chấn Đông trở về gặp phải cục diện rồi tỉnh rồi mà.

Triệu Đình xót con trai, mời mấy chuyên gia kiểm tra cho Lục Gia Hành, còn điều bảo mẫu từ nhà tới chăm sóc, còn bên Hứa Lê, hầu như bỏ mặc.

Về lý về tình, Lục Chấn Đông đều cảm thấy tối tăm mặt mũi, xem người bên Hứa gia khó chịu, con trai lại một bộ dáng không liên quan tới mình, ông lại răn dạy một hồi"Lục Gia Hành mày nhìn xem đây là vợ mày, lúc xảy ra chuyện thì mày đang ở đâu? Ở nước ngoài như thế nào tao mặc kệ,đã trở lại rồi kết hôn, thì cũng đừng lưu luyến đưa xe nữa, làm chồng đảng hoàng cho tao xem. Lúc vợ nằm trên giường bệnh mày đang làm gì?Được, Được lắm!Mày cứ đi đừng ở chỗ này chường mất tao!"

Sau khi nghe xong, Lục Gia Hành đang nhắm mắt dựa vào tường đẩy cừ, không chút thay đổi đi ra ngoài.

Thư kí cùng tài xế vẫn luôn chờ bên ngoài không dám vào, khẽ gọi một tiếng "Tiểu Lục tổng".Cuối cùng cũng không dám đi theo.

Suy xét đến việc Hứa Lê còn đi học, người lớn hai nhà chỉ cho hai người đăng kí, đối với bên ngoài không nói gì.Cho nên lần này Lục Chấn Đông tới bệnh viện cũng chỉ đem theo cấp dưới thân cận.

Nhưng nhìn tình hình này, ai cũng không dám đi vào.

Chỗ ngọt trong bóng tối nhảy ra một người, Lục Gia Hành về mặt mũi tiếp tục đi về phía trước, không quay đầu lại nói "Bây giờ xuất viện"

Ngô Lăng chạy chậm hai bước theo sau, "Gi, cậu xuất viện bây giờ á?"Thấy đối phương không nói chuyện, hắn gãi đầu,"Chủ Lục nói chuyện khó nghe quá, cần bản không biết tình hình, cậu hôm nay truyền dịch cả ngày, khó chịu vô cùng, vậy mà còn không yên tâm chạy tới thăm tiểu Lê từ, nếu không phải nhờ cậu, cô ấy chạy đi đâu còn không biết"

Ngô Lăng buồn rầu, cảm thấy được gì đó không đúng thì Lục Gia Hành đã dừng lại nhìn hắn.

"Tôi vừa nãy lúc chờ cậu không cần thận nghe thấy,hai tên cấp dưới của chú Lục thật hung dữ, tôi vừa qua liền trừng mắt"Ngô Lăng sờ mũi "Cậu thật sự không chờ Lê từ sao, tôi vừa từ ngoài của nhìn cô ấy, rất đáng thương đấy"

Lục Gia Hành đi về phía trước, quay đầu bước vào hành lang tối sẫm

"...Tiểu Lê từ thật sự đã quên mất cậu sao?" Ngô Lăng từ thời đi học đã đi theo Lục Gia Hành quậy phá, biết tính tình hắn ta, cũng là số ít biết hắn cùng Hứa Lê đã kết hôn cho nên mới nói nhiều như vậy, cuối cùng không nhịn được khẽ nói thầm "Không thể nào, lúc trước theo đuổi cậu mạnh mẽ như vậy, bây giờ nói quên là quên luôn. Phụ nữ quả nhiên tuyệt tình"

Lục Gia Hành sắc mặt lạnh lẽo, sau một lúc mới thốt ra một câu"Nói nhiều quá"

Ngày hôm sau, Lục gia mời vài vị chuyên gia thâm niên thần kinh nội khoa trong nước tiến hành hội chẩn cho Hứa Lê, kết quả cùng lúc trước không hơn kém bao nhiêu. Cô ngoài trên đầu cùng người có trái da bên ngoài, còn lại rất khỏe mạnh.

Không có phương pháp trị liệu đặc biệt,trước mắt chỉ có thể tham gia tu dưỡng tại nhà, đến bệnh viện kiểm tra định kì.

Hai vợ chồng Hứa gia cảm ảnh chụp kể cho cô chuyện trước đây, Hứa Lê từ từ cũng có thể tiếp thu. Trường học gọi điện tới thúc dục, bọn học vốn đưa học sinh tiến hành giao lưu học thuật ở Hàn Quốc, lại tự dưng biến mất, dĩ nhiên là phải nói lí lẽ.

Trách nhiệm người làm thầy không thể bỏ mặc, nhưng để Hứa Lê như vậy thì không yên tâm, Hứa Trạch không còn cách nào đành gọi cho Lục gia.

"Hàng tỉ" là hạng mục của Lục Gia Hàng nhận, hắn mới vào công ty, Lục Chấn Đông sợ hắn căn cơ yếu không làm mọi người tin phục, cho hắn nhận một hạng mục nhỏ.Một mặt do đám người trong hội đồng quản trị như sói như hổ nhìn chăm chăm, mặt khác là muốn rèn luyện đứa con trai hư hỏng của mình.

Hạng mục "Hàng tỉ" nho nhỏ, xem ngày thường đều không báo lên trên, chính là có người liên tiếp ngáng chân, mấy lão già nói ra nói vào.

Lục Gia Hành vừa mới đi ra từ phòng họp đã bị gọi lại, hắn xoa huyết thái dương quay đầu lại, thấy rõ là ai liền cung kính cúi đầu "Lục tổng".

Lục Chấn Đông nhìn huyết thái dương có vết thương nhàn nhạt, cũng không muốn con quá áp lực, thờ dãi "Buổi chiều con dành thời gian đón Hứa Lê về đi"

Lục Gia Hành thấy cái trán lúc này đau giờ lại càng đau, mặt nặng " Việc này còn phiền Lục tổng tự mình tới thông báo"

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tiểu Lê Tử

"Đừng cùng bỏ dối đầu, đã bao nhiêu ngày rồi mà mày không đi thăm cô nương nhà người ta, bố kêu mày cố gắng làm việc cũng không phải để mày thừa dịp lạnh nhạt người ta" Lục Chấn Đông nặng giọng "Bố biết hai đứa vẫn luôn ở riêng, nhưng bây giờ bố mẹ vợ mày định sang Hàn Quốc, Hứa Lê nhất định không thể bỏ mặc được, mày mau chóng đón người về đây"

Bất Lục Gia Hành tự mình đi đón, cũng coi như là tỏ lòng với người bên Hứa gia, không thể để hai người cảm thấy con gái không được coi trọng.Dù sao Lục Gia Hành đứng tên nhiều chung cư, biệt thự nên đón người trở về cũng không cần sống cùng nhau, hắn cũng có cách đi chỗ khác.

Vậy đón về thôi.

...

Trong khu nhà cho giáo viên của R đại, một chiếc xe màu đen chạy băng băng đậu ở dưới tầng cây đã hơn mười phút.

Ngô Lăng kéo kính râm phía trên mũi, mắt nhìn người bên ngoài, "Anh, Hứa Lê đang nói chuyện với tên tiểu bạch kiểm nào vậy?Nhìn còn trẻ vậy, là bạn học à?"

Trên ghế sau, người nào đó ôm cánh tay, thần sắc nhàn nhạt.

"Nói cái gì mà cười vui về vậy chứ, còn càng lúc càng sát lại gần, ai à! Hành, hắn sờ đầu Lê từ kia! Mẹ kiếp chỉ cần cậu nói một câu,tôi lập tức đi xuống đâm vỡ răng hắn!" Ngô Lăng giống như mụ đàn bà đang phấn khích " rồi cuộc cậu có nhìn thấy không?"

Tư thế Lục Gia Hành chẳng hề động đậy, mông mông khép mở "Tôi mù sao"

Một nam sinh trẻ trung lịch sự văn nhả, mặc áo thun trắng, ôm một chồng sách trong tay, đứng dưới tầng cây nói cùng Hứa Lê đã nửa ngày, nam sinh trẻ đúng là sức khỏe tốt, nói lâu như vậy cũng không biết mệt.

Ngô Lăng xắn tay áo "Cậu thể mà mở miệng rồi nha"

"Hành, lên đi"

Lục Gia Hành nhượng mày "Muốn bị đuổi ra thì đi đi"

Ngô Lăng nâng nửa kính xe lên, đoan chính ngồi nói:"Không muốn, đánh người không văn minh"

Nếu không phải nhờ Thái tử gia, với bằng cấp của hắn thì sợ đi làm báo vệ ở tập đoàn Đông Thượng cũng không đủ tư cách.

Hai người đành ngồi nghe tiếng ve kêu, ngắm đôi trai tài gái sắc nói nói cười cười, lá xanh hoa đỏ, dưới ánh mặt trời đều có cặp có đôi.

Khi nam sinh đưa hết sách trong tay cho Hứa Lê, vừa chạy đi còn quay đầu lại xua tay:"Mau lên đi, bên ngoài gió lớn dễ bệnh" Chạy hai bước lại quay đầu giống như con chuột túi ngày tới nhảy lui, hai chân vướng vào nhau, suýt thì té ngã.

Hứa Lê che miệng cười, tóc mái vén sau tai rủ xuống, nhẹ nhàng bay bay theo người. Làn da cô rất trắng, ánh sáng mặt trời chiếu xuống tựa như búp bê sứ. Chiếc váy liền áo màu vàng nhạt bó lấy vòng eo mảnh khảnh, dưới chân đi một đôi dép lê trắng, giống như có nam sinh ái mộ đến tìm, đã vội chưa kịp đổi giày đã xuống nhà.

Lục Gia Hành trước khi đến đây bị Liễu tỷ Bộ phận kế hoạch kéo lại nói chuyện hạng mục nửa ngày, lúc ra vội hắn còn mặc sơ mi đen phối với quần âu cùng màu trắng tấp, khắp người đoan chính bộ dạng áp lực, liền gấp rút qua đây không kịp thay quần áo.

Một tay kéo cà vạt xuống, lại cời hai nút áo sơ mi, giọng Lục Gia Hành có chút không vui "Cậu không mở điều hoà sao?"

"Tôi--" Ngô Lăng quay đầu, còn chưa dứt lời, kính râm trên mặt đã bị lấy mất, Lục Gia Hành đẩy cửa bước ra, anh đưa xe lâu nên sinh ra thói quen, đôi chân dài bước đi đầy phong cách

Ngô Lăng lấy tay đặt trên miệng gió của điều hoà, rung mình một cái.

Hứa Lê nghe được động tĩnh vừa lúc nhìn về phía bên này, cô phản ứng hơi chậm chạp, chờ người đến trước mặt mới chào hỏi "Lục tiên sinh"

Lục Gia Hành đưa tay về phía trước xấn tay áo sơ mi lên, lộ ra một đoạn cánh tay, trên sống mũi cao đeo cái kính râm, có một chút khí chất của lưu manh.

Hứa Lê không có cách nào hiểu được sao bị anh nhìn trộm qua cửa xe, liền hỏi thẳng "Sao anh lại đến đây?"

Lục Gia Hành đầu không hề cúi xuống, kiêu loi như vàng "Đón cô"

Hứa Lê sờ sau đầu mình một chút "Đầu tôi". Tay cô mềm mại ôm sách trong lòng, giữa đầu nói "Cảm ơn anh, Lục tiên sinh"

Lục Gia Hành khoe môi giật giật, Hứa Lê chợt hiểu được điều gì, giải thích "Tôi không có ý gì khác, chỉ là tôn trọng anh mới nói như vậy"

Âm thanh cô gái mềm oặt như bị phơi nắng lâu.

Lục Gia Hành thật sự không chịu nổi bộ dáng muốn mà còn cự tuyệt của cô, cả nhà Hứa gia đều như vậy, lúc đầu thì đưa con gái lên giường hân, còn nói một đồng văn tự đạo lý, giống như nếu hân không cưới cô thì trời đất bất dung.

"Tôn trọng?" Lục Gia Hành "Vậy cô kêu tôi một tiếng chú đi, dù sao tôi cũng hơn cô 8 tuổi"

Hân nói xong đi lên lầu, cha mẹ vợ còn đang chờ trên đó, hân có thể làm gì được. Dùng sức bấm mấy cái nút thang máy, trút hết sự bất mãn lại cảm thấy buồn cười, một đại nam nhân với một tiểu nha đầu thì tức giận cái gì.

"Nhanh lên" Hân đang ở cái chỗ từng bị "bắt gian tại giường" nên rất mất kiên nhẫn, vừa quay đầu còn thấy Hứa Lê còn đứng im đó.

Ánh mặt trời phản ra hai mảng, hân ở trong tối, cô ngoài sáng. Ngược sáng nên tiểu nha đầu như dát vàng trên người, đang duỗi ngón cái với ngón trỏ thành "Tám", thanh âm không lớn, nhưng đủ để cho Lục Gia Hành nghe rõ.

Cô nói "Oa--!Già thật đó!"

- ----

Tác giả có lời muốn nói:

Phòng vấn:

Tác giả: Lục tổng có tâm trạng thế nào?

Lục tổng: Muốn đem miệng họ bịt hết lại!

Tác giả: Không phải, tôi đang muốn nói chuyện Tiểu Lê Từ cùng người con trai khác trình diễn màn sờ đầu, tâm trạng anh thế nào?

Lục tổng: Cậu có tin lão tử cũng đem miệng cậu bịt lại

- ----

Hứa Lê nhận ra không khí không ổn lắm, "a" một tiếng sách ôm trong lòng rơi xuống, cô cúi người xuống nhặt, góc váy hơi kéo lên, lộ ra mép quần lót trắng, là viền ren.

Con người trầm lĩnh của Lục Gia Hành giấu sau kính, hân hít mất nhìn bộ dạng ngây thơ hoảng loạn của cô, trong lòng trào phúng, đúng là đồ trẻ con.

Thang máy nhỏ hẹp, hai người đứng thật lâu mà chưa ai động đây.

"Ôi, tôi sao lại quên ấn số tầng chứ". Hứa Lê đặt chân rất khẽ, chạy ra phía trước lấy tay ấn xuống.

Thang máy nổi thẳng lối đi phía trước, cửa vừa mở Hứa Lê đã đỏ mặt "Lục tiên sinh, anh quay lại đi"

Lục Gia Hành đã bước ra liền nghiêng đầu nhìn cô "Hả?"

Hứa Lê cúi đầu giọng nho nhỏ "Xin lỗi, nhà tôi không phải ở tầng này"

Toà nhà này tổng cộng có mười tầng, nhà cô là căn hộ phía tây tầng 3, vừa rồi suy nghĩ mất hồn, mà xui quỷ khiến thế nào mà ấn...tầng 8.

Lục Gia Hành lạnh mặt, đến khi cửa thang máy sắp đóng lại liền bước vào, cho tới lúc tới nơi hai người cũng không nói với nhau câu nào nữa.

"Tối rồi sao, mau vào đi" Hứa Trạch nhiệt tình tiếp đón, "Sao con lại gầy thế này, làm việc vất vả lắm sao, nghe nói con ở Đồng Thượng đang làm hạng mục nguồn năng lượng mới cho ô tô, thế nào rồi?"

Lục Gia Hành tháo kính râm xuống, cung kính lễ phép chào hỏi, nói ra tình hình thực tế: "Hạng mục này do người khác phụ trách, cụ thể ra sao con cũng không rõ lắm"

Hứa Trạch mời anh ngồi xuống sofa, đẩy gong kính vàng quan tâm hỏi: "Người khác?Không phải do anh họ con phụ trách sao? Anh họ mới là người nhà mà." Hứa Trạch cười xua tay "Thật không hiểu nổi cách làm ăn của nhà con nữa"

Lục Gia Hành ngữ khí nhàn nhạt "Anh em thân thích cũng phải tính toán rõ ràng ạ"

Hứa Trạch xấu hổ chớp mắt một cái, ngay sau đó lại thân thiện nói "Hạng mục nguồn năng lượng mới cũng tốt lắm, nước ta bây giờ đang bồi dưỡng mạnh tay, ra rất nhiều chính sách hỗ trợ, con xem mấy nhãn hiệu ô tô trong nước, giờ đều đang thực hiện dự án này. Đây cũng là chuyện lợi nước lợi dân, bình thường ô tô thải ra quá nhiều khí thải, vừa đến mùa đông là sương mù dày đặc..."

Ngồi nghe cha vợ ở nhà đọc sách nói chuyện, tâm mất Lục Gia Hành bay tới bức họa treo trên tường. Tranh là do Hứa Trạch tự vẽ, hai đoá hoa cùng mọc trên một cành-Hoa sen tịnh đế.

Cách vẽ cận kề, hình ảnh tao nhã, là tác phẩm xuất sắc.

"Xem cha kìa, chỉ lo nói chuyện" Hứa Trạch vỗ vai hân "Lê Từ đang ở trong phòng sắp xếp đồ đạc, con vào thử xem"

Lục Gia Hành chà sát ngón tay, đợi một lúc lâu sau mới trả lời "Con không vào ạ"

Thật ra hắn cũng không phải chưa vào đó.

Lục gia nhiều quy củ, mỗi lần dịp lễ tết phải về nhà cũ ăn cơm, đặc biệt là đêm 30, người một nhà quây quần lại đón giao thừa, nghe bà nội dạy bảo, cho tới nửa đêm mọi người mới đi ngủ. Lục Gia Hành còn phải bị bắt đi từ đường nhỏ ở lầu 2 quỳ đến hừng đông,với lý do hoa mỹ là " Cuối năm tự xem xét lại"

Bà nội hắn hơn 80 tuổi hôm đó ngồi bên cạnh nhìn hắn quỳ, vừa cho hắn nhìn lại quãng đường Lục gia gian khổ gây dựng sự nghiệp.

Năm ngoái Hứa Trạch ngoài ý muốn mời hắn tới Hứa gia ăn tết, Lục Gia Hành một mặt lo cho sức khoẻ bà nội, vừa không chịu nổi việc lấy trách nhiệm cường chế bắt hắn đi. Mẹ và bà nội rất coi trọng nhà họ Hứa nên cho hắn đi, Lục Gia Hành càng mừng rỡ tự do.

Khác hẳn với không khí nặng nề ở Lục gia, Hứa gia ăn tết náo nhiệt vui vẻ, tới đêm 30 Hứa Trạch và Trần Thục mời một ít học sinh đến nhà họ ăn cơm, trên bàn người chạm cốc, trò chuyện còn ngấm thoả đời chữ.

Chơi đến vui vẻ, mọi người bày giấy màu, cùng Hứa Trạch vẽ tranh. Hứa Trạch ở giới tranh trong nước cũng có chút danh tiếng, nên không lo việc mang đi triển lãm

Hứa Trạch cách mọi người hỏi: Gia Hành, muốn xem không?

Lục Gia Hành tâm trạng vui vẻ, rất phối hợp đi qua giúp cầm cái chặn giấy, tươi cười ảm áp "Rất muốn nhìn ạ"

Hứa Trạch cười lớn "Được, bức này vẽ xong sẽ tặng cho con"

Bọn học sinh nhao nhao nói thầy Hứa bắt công, Hứa Lê nhìn thấy thì cười,đưa trộm cho hắn một tờ giấy, phía trên là bài thơ cô cô vừa viết.

Lục Gia Hành chẳng hiểu cô muốn làm trò gì, nhìn lướt qua liền nhét vào trong túi.

Tiếng chuông năm mới gõ vang, mọi người vây quanh nhìn bức Tĩnh để liên Hứa Trạch vừa vẽ, vừa đếm ngược " Năm! Bốn!Ba!Hai!Một! Chúc mừng năm mới!"

Hứa Trạch tự mình rót rượu cho mọi người, Lục Gia Hành không muốn uống nhưng lại không thể từ chối trường bối nên cuối cùng uống không ít. Sau nửa đêm học sinh về hết, Lục Gia Hành thấy dạ dày khó chịu đi vào nhà vệ sinh, trên hành lang nghe thấy trong phòng bếp có tiếng nói khe khẽ

"Em thấy Gia Hành thật sự không thích Lê từ, cả tối anh cũng nhìn thấy rồi, đây không phải vấn đề thích hay không, mà nó toàn coi Lê từ là nhóc con"

Hứa Trạch dè dặt thanh âm "Dù sao cũng không tránh được hôn ước, mối hôn sự này anh cũng không thể tự huỷ bỏ được, nếu nó không thích Lê từ thì còn có Dao Dao mà, hai chị em mặc cho hắn chọn, thích ai thì cưới người đó."

Hứa Gia sinh con gái đầu lòng Hứa Lê sau đó lại sinh tiếp Hứa Dao, hai chị em hơn kém nhau một tuổi, lúc Hứa Trạch nói muốn hắn chọn, Hứa Dao mới 19.

Một con nhóc 19 tuổi cả đêm chỉ biết ăn với theo đuôi hắn đòi tiền mừng tuổi, chưa đủ lòng đủ cánh đã bị cha ruột đem ra cho đàn ông chọn như lựa cái trắng

Thật đúng là trên đầu cành mọc hai đoá hoa, hay cho một gốc tịnh để liên!

Lục Gia Hành dạ dày cuộn trào ghê tởm, cảm thấy không còn tỉnh táo, lúc tỉnh lại thì vẫn ở Hứa gia, khắp nơi sạch sẽ sáng sủa, ánh mặt trời chiếu vào phòng, trong không khí còn lưu lại mùi của pháo hoa. Hắn muốn nâng cánh tay lên, cúi đầu thấy Hứa Lê ngoan ngoãn ngủ trong lòng mình như con mèo nhỏ.

Lục Chấn Đông lúc tới chưa nghe phân trần đã lao vào cho hắn một cái tát, chất một tiếng, đem sự vui vẻ cười đùa đêm qua đánh tan nát.

Trần Thục khóc, Hứa Trạch than. Lục Gia Hành cũng không phải kẻ cam chịu " Bọn họ bỏ thuốc con, không tin thì chúng ta tới bệnh viện kiểm tra"

Hứa Trạch suýt chút nữa không đứng vững, ông dám lấy tư cách dạy học nhiều năm ra thể tuyệt đối không làm loại chuyện bỉ ổi như vậy.

Nếu như hai người yêu nhau phát sinh quan hệ, hai nhà cũng không phải báo thù không thông tình đạt lý, chỉ có điều Lục Gia Hành vẫn luôn không chịu thừa nhận hôn sự này, làm cho người Hứa gia cảm thấy lo lắng. Hắn chính là thái tử gia của Đông Thượng, nếu việc này làm âm lên sẽ mang danh là kẻ ăn chơi trác táng, đám người ở Hội đồng quản trị kia nhất định lấy cớ mà hạ đao. Hơn nữa bà nội đang bệnh nặng, vẫn luôn mong hắn có thể lấy Hứa Lê.

Lúc đó mọi người đều tạo áp lực với hắn, cái gì có thể tác động tới hắn đều thử hết, Lục Gia Hành cũng không hiểu nổi làm thế để được gì.

Hắn không muốn mở miệng, nhưng Hứa Lê lại đem tới một tờ hiệp ước, nghehnh cô nói "Cứng đối cứng thì cả hai bên cùng thiệt, chúng ta giả vờ ở bên nhau, sau đó tìm cơ hội thì chia tay"

Hứa lê lúc nói những lời này vừa bình tĩnh kiên định, Lục Gia Hành cũng không thương hương tiếc ngọc " Tôi với cô cũng như anh trai hàng xóm, Hứa Lê cô nhớ cho kĩ, trước đây là vậy, hiện tại và tương lai càng như vậy"

Móng tay Hứa Lê đâm sâu vào lòng bàn tay "Được, anh Gia Hành"

Hồi tưởng đến đây bỗng sức tỉnh, Lục Gia Hành đứng dậy, hợp đồng kia giờ để ở đâu?

"Con xong rồi" Hứa Lê mang hai túi lớn ra, tay vạch cái rương trong suốt, bên trong toàn là sách.

"Con bé này, sức khoẻ con chưa ổn thì đừng đọc nhiều sách như vậy, để cho đầu óc nghỉ ngơi một chút" Hứa Trạch tiễn hai người ra cửa, tự nhiên nói "Ba đã nói với con về nguồn năng lượng ô tô mới, nếu rảnh con hãy trò chuyện với Gia Hành"

"A" Hứa Le khẽ nhếch miệng có chút ngây ngô, "hà"

Lục Gia Hành đeo kính râm lên, lúc hắn không nói lời nào có cảm giác rất xa cách lạnh nhạt

Hứa Lê không dám tiếp lời, ôm cái rương thờ hồn hên. Lục gia hành qua kính râm thấy mồ hôi chảy xuống trán cô, một tay tới xách cái rương, lúc đưa tay kia sang, Hứa Lê vội vàng ôm lấy túi đang đeo "Cảm ơn, cái này tôi tự mang được rồi"

Ngô Lăng đã sớm xuống xe đứng bên ngoài vườn vai, nhìn thấy hai người liền chạy lại nhận đồ "Tiểu Lê Từ"

Hứa Lê phồng miệng gật đầu " Chào anh"

Ngô lăng trừng mắt "Mất trí nhớ thật rồi. Không nhớ ra anh sao?"

"Anh là?"

"Xin chào! Tại hạ là Ngô Lăng. Ôi cảm giác này thật kì diệu, rõ ràng đã quen biết rồi lại phải làm lại từ đầu, Hành, anh nói xem có phải kì diệu lắm hay không?" Ngô lăng đem hành lý ném lên xe

ngẩng đầu nhìn phía sau.

--Cảm thấy mạch truyện hơi chậm hay là mình quá lè mè Omeoi T-T---

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Lục Gia Hành mở cửa xe " đi thôi"

Phía trước không còn chỗ, Hứa Lê do dự một lúc rồi ngồi vào đằng sau.

" Lục tiên sinh, vừa rồi thầy giáo có gọi điện tới muốn tôi tới viện đưa tài liệu, ở ngay gần đây thôi"

Cô nói xong, Ngô Lăng phốc một tiếng cười ra, sau đó lập tức nhin xuống.

Khi Hứa Lê xảy ra chuyện, ở trường còn môn Hán ngữ cổ không thi được, thầy Trần cùng Hứa Trạch quen biết lại rất coi trọng năng lực của Hứa Lê, vẫn luôn muốn đem nàng mang về dưới trường làm nghiên cứu sinh. Biệt nàng bị mất trí nhớ tạm thời thì xin phép bên Viện, mong muốn kéo dài thời gian đến khai giảng cho cô cùng thi lại với các sinh viên khác.

Bởi vì Hứa Lê do tình huống đặc thù nên không thể thi, ảnh hưởng tới thành tích chung. Lần này là cô đem minh chứng của bệnh viện tới.

Tới cửa viện, Hứa Lê nhìn trời một lúc lâu mới nhụt chí lấy điện thoại ra " ời không nhớ nổi văn phòng thầy Trần ở đâu nữa"

Cô gọi điện, chưa tới một phút sau có nam sinh chạy ra, giọng nói réo rắt " Không phải vừa nãy sách đưa hết cho cậu rồi sao, sao lại chạy tới rồi" rõ ràng là nói giọng trách cứ nhưng trên mặt toàn là ý cười.

Lục Gia Hành đẩy gọng kính râm, ồ, kia chẳng phải anh chàng chuột túi dưới tầng cây sao.

Nô Lăng bà tám ghé vào cửa sổ hóng chuyện, "Hắc, bây giờ tiểu cô nương lại thích thể loại thiếu niên vừa trắng vừa mềm này sao"

Lục Gia Hành ngả người vào ghế nhắm mắt.

Bên ngoài hai người lại nói vài câu, Hứa Lê đem tài liệu giao cho cậu liền chuẩn bị đi. Nam sinh giờ tay vẩy vẩy, nói lộ ra hàm răng trắng "cậu mau trở về đi, kéo bị gió lớn thổi bay đi mất"

Lục Gia Hành kéo cửa sổ xe xuống, đưa bàn tay ra hứng ngoài cửa.

" Thời tiết tốt, gió đông nam nhẹ" Ngô Lăng dự báo thời tiết trên di động đọc xong, có chút đồng tình nói "Hành,người ta nói không phải là gió trời mà là người trẻ tuổi gió xuân phơi phới. Cậu lớn tuổi rồi nên không hiểu mấy chuyện này đâu"

Lúc Ngô Lăng nhận ra mình nói nhiều thì đã bị Lục Gia Hành nắm cổ áo.

"Đại ca, mình sẽ lấy keo đa năng dán miệng lại được chưa"

Lục Gia Hành vừa lỏng gắt đầu, sau đó lấy ngón tay ngoắc ngoắc hấn tới gần, gần từng chữ một " Cậu, tra tên đó cho tôi"

Cái rương trong suốt của Hứa Lê đặt trên ghế phụ,quyển sách trên cùng có ghi một cái tên "Khang Cảnh Minh"

Ngô Lăng tròn tròn mắt, một bụng mừng thầm hiểu rõ " Heo mẹ biết leo cây, vạn tuế cũng ra hoa! Rốt cuộc cũng chịu đẻ bụng rồi sao?"

Lục Gia Hành làm khẩu hình "Lăn đi"

Hứa Lê lên xe thấy mây mù dày đặc, nói "Vừa rồi đó là bạn học của tôi, Viện chúng tôi đã vào giờ nghỉ nên cậu ấy ở cạnh giáo sư làm nghiên cứu nên chưa đi. Lúc này giáo sư không ở đó nên cậu ấy đem tài liệu lên giúp tôi" Nói xong một hồi nhận ra Lục Gia Hành không phản ứng, Hứa Lê xoay người ngồi xuống, lè lưỡi.

Xe ra khỏi trường học, nam nhân bên cạnh mới nhàn nhạt nói "Không cần giải thích với tôi"

Tôi có giải thích đâu.

Trong xe lại khôi phục không khí an tĩnh chật chội, Hứa Lê lấy quyển sách ra nhìn qua, lông mi cô rất dài cong vút khẽ nhấp nháy. Lục Gia Hành trước đó hầu như chưa bao giờ ngồi chung một chiếc xe với cô, cũng là lần đầu tiên thấy có người ngồi trong xe đọc cổ văn.

Ngô Lăng nghe được ngáp liền mười mấy cái, rốt cuộc lúc chờ đèn đỏ nhận được một cuộc điện thoại làm hấn phẩn chấn hấn lên.

"Hành, Chu tổng điện thoại tới, nói là sân huấn luyện có chiếc xe mới tới, chờ cậu đến thử xem"

Hứa Lê cắn môi cúi đầu.

Lục Gia Hành đá ghế hấn một cái "Không đi"

Ngô Lăng giờ ánh trên di động lên "màu đỏ, đẹp lắm đấy"

Lục Gia Hành gõ gõ ngón tay ở trên đùi "Không đi"

Ngô Lăng liếc liếc nhìn Hứa Lê, lại nói " bảo cậu không tới cô ấy liền phải đi, ầm ĩ lên rất dữ"

Lục Gia Hành không nói chuyện, chờ chuyển đèn xanh mới nói "đi thôi"

...

Sân huấn luyện ở vùng ngoại thành, cách chỗ bọn họ rất gần, lúc tới nơi Lục Gia Hành xuống xe.

"Cậu đưa cô ấy về đi"

Ngô Lăng ló đầu ra "Về đâu?Hiện tại cậu ở chung cư?

Lục Gia Hành nhìn hấn "Cậu nói xem"

Ngô Lăng nhấp nhấp môi "Được rồi" Người đi rồi, hấn quay đầu nhìn Hứa Lê phía sau cười cười "Em đừng khó chịu, cậu ấy đối với em khác biệt lắm đấy, chứ đối lại người phụ nữ khác cậu ấy không thèm quản đâu"

Yên lặng, Hứa Lê nhúu mày hỏi "anh ấy có người phụ nữ khác?"

"...Không, ý anh không phải như vậy"

Ngô Lăng đi theo Lục Gia Hành thấy nhiều rồi, phụ nữ muốn ở cùng hấn rất nhiều, đáng tiếc đều không bám được.

Hứa Lê thật ra cũng không muốn biết đáp án, đầu óc trống rỗng, tựa như sân huấn luyện trước mặt, như xoay xoay vòng vòng lại như vô biên vô hạn.

Cô an tĩnh tựa vào cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, vừa nãy lúc Lục Gia hành đi vào có một cô gái mặc váy màu đen bó sát tới đón tiếp.

Ngô lăng biết chuyện giữa hai người đó, có chút không đành lòng để cô nổi giận "Tiểu Lê Từ,có phải em chưa từng thấy tận mắt Gia Hành thi đấu phải không, rất ngẫu đó. Có muốn anh đưa em vào xem không?"

- --Tác giả có lời muốn nói

Lục tổng: Tôi không muốn vào phòng Hứa Lê

Lục tổng: Tôi là anh trai của cô

Lục tổng còn nói: Bạn, không rảnh mà nghĩ về phụ nữ!

Tác giả mỉm cười nhìn hấn...tự và mặt.

- --

Sân huấn luyện rất lớn, trừ bỏ chỗ bãi đỗ xe của đoàn xe chuyên nghiệp, bên trong còn sân giải trí đại chúng. Ngô Lăng mang Hứa Lê đi dạo bên trong, gặp người đầu tiên là Chu An Thời, một người đàn ông hơn bốn mươi, trên mặt toàn vết nhăn nhả thành thực.

"Tiểu Ngô sao cậu lại đi dạo ở đây, mau điện thoại cho anh cậu, hấn vừa tới phòng thay quần áo" Chu An Thời cho rằng bọn họ cùng tới, vừa dứt lời nhìn thấy Hứa Lê đứng phía sau " Vị cô nương này là?"

"Chu tổng, đây là Hứa Lê". Hấn cố tình tránh nói quan hệ trong đó, chỉ nói "Tôi mang cô ấy tới xem Hành ca lái xe rồi đi ngay"

Sân huấn luyện này dưới danh nghĩa của Chu An Thời, hấn ở trong ngành lẫn lộn nhiều năm, quan hệ với Lục Gia Hành thân thiết, lập tức nhận ra chỗ vi diệu phía trong, vươn tay tiếp đón "Hứa tiểu thư, cô khỏe không?"

Hứa Lê đưa tay ra "Xin chào ngài"

"Gia Hành đang ở phía sau hội sở, tiểu Ngô biết đưa cô đến đó" Chu An Thời cũng không nhiều lời, đi ngang qua Ngô Lăng nhỏ giọng nói "Anh cậu lần đầu tiên mang phụ nữ tới chỗ của tôi đấy"

"Không phải---"Ngô Lăng muốn phản bác, vò vò đầu, cuối cùng vẫn không nói gì.

Người là tự hấn dẫn vào, nhưng chỗ này chỉ hội viên mới vào được, đặc biệt là phía sau cùng phía ngoài rất khác biệt. Bên trong là toà nhà xa hoa không có người giới thiệu thì không thể vào được. Hấn dám mang Hứa Lê tới xem Lục Gia Hành lái xe, hơn phân nửa vẫn là ý vào một ít tình cảm bên trong không thể nói rõ.

Trong phòng lớn nhất lầu 3, Lục Gia Hành cả người nằm trên sofa, bề ngoài hoàn hảo khác người, tuy tư thế lười nhác nhưng vẫn dễ nhìn.

"Tiểu Ngô?Còn tưởng cậu hôm nay không tới chứ" Có người phát hiện người ngoài cửa "Sao lại đưa một cô gái xinh đẹp đi theo vậy?"

Lục Gia Hành đặt một quân bài trong tay xuống, quay đầu lại nhìn Hứa Lê, híp mắt.

Ngô Lăng trong nháy mắt liền không còn tự tin, cười gượng hai tiếng giới thiệu "Cô ấy là Hứa Lê"

Người tới đây đều có bối cảnh, danh hiệu, nhưng Hứa Lê chính là Hứa Lê thôi.

Ở đây đều là kẻ mặt người dạ thú, có người trêu ghẹo " ôi, Chẳng phải muội muội tôi sao!"

Hứa Lê hơn cụp mí.

Cô không phải ngượng ngùng không hiểu tính tình người khác, chỉ vì xấu hổ do mất trí nhớ làm cô không thể nào phân biệt người trước mặt có quen biết hay không, hoặc là cô thực sự là em gái ai đó"

Lục Gia Hành ngoắc ngón tay, Ngô lăng chạy tới, ra vẻ trấn tĩnh "Di động cậu để quên trong thay đồ, Chu tổng kêu tôi đưa tới cho cậu...Cậu không đổi trang phục đưa xe sao"

Lục Gia Hành cảnh cáo nhìn hấn một cái "Lúc nữa mới đi"

Ngô Lăng bị nhìn mà trong lòng căng thẳng, định a a ở ở ngồi yên phận, nào ngờ Cố Hân ngồi bên cạnh Lục Gia Hành lại cao giọng hỏi "Em gái này là ai vậy, sao tôi chưa bao giờ gặp nhỉ?"

Cố Hân là hội phó câu lạc bộ đua xe LRCC, nhà có tiền có bối cảnh, ngự tỷ ngực to eo nhỏ mặt đẹp, quen biết Lục Gia Hành từ khi còn ở nước ngoài.

Cô ta lại hỏi: "Rốt cuộc là ai vậy?"

Ngô Lăng ấp úng không dám đáp, Lục Gia Hành thần sắc bình đạm "Cô ấy là--- "làm như suy nghĩ trong chốc lát "Hứa Lê". Vẫn là cái xưng hô đó thôi. Nhưng hấn vừa nói, ngược lại mọi người trong lòng thầm phỏng đoán một phen. Lục Gia Hành chưa từng chính thức mang người phụ nữ nào bên người, dù sao cũng là công tử lăng nhăng, ngẫu nhiên chơi một chút, mọi người đều hiểu trong lòng mà không nói ra.

"Tới đây, em gái nhỏ ngồi đây này" Có người đứng dậy tiếp đón.

Hoá ra đều là người chưa từng quen biết, trong lòng Hứa Lê cuối cùng cũng có đáp án, liền tự nhiên hào phóng đi qua, đối mặt với trêu chọc cũng khéo léo đáp lại, nói không nhiều nhưng lại vừa đủ.

Cố Hân nhấp môi, không nói cái gì nữa. Gần đây vẫn luôn nghe nói Lục Gia Hành có hôn ước, chỉ là hần trước nay cũng không thừa nhận, mọi người đều cho rằng cô gái đó mang ra để chế cười.

Nhóm người này không thiếu lãng tử tình trường dày dạn, có người bạn gái buổi sáng với buổi chiều khác nhau, Cố Hân thích Lục Gia Hành, cô an ủi chính mình, chỉ cần Lục Gia Hành không thật tâm thì không sao cả.

Nhìn qua cũng nhận thấy không thật tâm.

Chỉ là một tình tiết nhỏ, trên bàn tiếp tục chơi bài, Hứa Lê cũng thấy không hiểu sao mình lại tới đây, có chút xấu hổ muốn chạy "Lục tiên sinh"

Lục Gia Hành chỉ vào cái ghế bên cạnh "Ngồi đi"

Hứa Lê ngồi xuống, thấp giọng nói "Lục tiên sinh tôi còn có bài cần làm, nên xin phép về trước"

Có người nghe được trên chộc "Lục tổng cảm thú, em gái nhỏ còn đi học mà cũng không buông tha, em gái nhỏ học năm mấy?"

Lục Gia Hành liếc mắt một cái "Năm hai"

Hứa Lê nghiêm túc nói: "Là năm ba, qua hè này là năm tư"

Lục Gia Hành sững sốt ba giây.

Người bên cạnh lập tức phụt cười "Lục tổng xem đi"

Hứa Lê lớn lên ngoan ngoãn, nói chuyện nhẹ nhàng không có tính công kích, khác xa với mấy người từng trà trộn hồng trần, trên người tản ra khí chất thanh tân thoải mái sạch sẽ, khó tránh làm người khác cảm thấy thân cận.

Một lúc sau có người đề nghị đưa bài cho cô chơi.

Hứa Lê xua tay "Tôi không biết chơi"

"Đơn giản lắm, dạy là biết chơi ngay" Lý Trị lại gần dạy cô.

Bọn họ chơi bài Tiến lên cuối cùng quyết định ai thắng ai thua đối với người mới học nhất định khó khăn.

Cố Hân ở bên cạnh cười "Mấy người chơi lớn, đừng trong chốc lát làm em gái nhỏ thua khóc" Hứa Lê còn là học sinh, ăn mặc không xa xỉ, Cố Hân cố ý chế nhạo.

Hứa Lê không hiểu ngắt đầu hỏi "Cái gì lớn?"

Lớn tới mức mấy cái hạ bài là đặt con xe đưa ra.

Lục Gia Hành không giương mắt nhìn nhạ một câu "Cô ấy thua tính cho tôi"

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tiểu Lê Tử

Lý Trị vui vẻ "Anh Hành, kim chủ của chúng ta ra tay rồi! Vậy tôi đây không dạy nghiêm túc nữa, hôm nay phải làm Lục tổng nhỏ máu ra!"

Cố Hân không nói gì, ngửa đầu uống cạn ly nước đá.

Hứa Lê nghĩ,nói rất trịnh trọng " Không cần, tôi hiểu luật rồi". Cô tự tin là không thua đâu nhé.

"Em gái rất mạnh mẽ"

Mọi người cũng có chừng mực, chơi với cô thì không chơi tiền mà thua thì chọn nói thật đại mạo hiểm. Hứa Lê học cách chơi rất nhanh, thông minh lại nhớ tốt, một bộ bài ở trong tay người khác có quân gì, cô đều tính rõ rành mạch. Đứng nhất thì không được, kém một chút về hai.

Người về nhất là tay bài già đời Lý Trị.

"Lục tổng hôm nay tâm tư đều không ở trên bàn vậy nên để thua vậy chứ! Để xem hỏi gì đây...Cậu lần trước chạm vào xe là khi nào?"

Hắn hỏi xong mọi người bàn bạc một hồi "Thật vất vả mới khiến cậu ta thua một lần, cậu không thể bạo hơn một chút được sao?Sao không hỏi Lục tổng chạm vào cậu là khi nào"

Đám người này chơi cùng hắn đã lâu, rất thân thiết nói chuyện cũng không kiêng nể gì.

Lục Gia Hành cười mắng hai câu.

Lý Trị lại nói "Vậy tôi đổi cái khác, Lục tổng hiện tại cao bao nhiêu?"

Lần này Hứa Lê cũng không nhịn được mà cười rộ theo.

"Vấn đề này rất sắc bén đấy, em gái đừng cười, Lục tổng cao như vậy ở giới đua xe thật là ngược đời, Senna* 1m54, Thư Mã Hách* 1m74, Lục tổng 1m84 nên không ngồi vào nổi xe đua rồi.

(*có lẽ là tên của vớv đua xe fl)

Hứa Lê kinh ngạc há miệng "Đua xe còn hạn chế chiều cao?"

"Cũng không hẳn, nhưng mà xe chỉ có như vậy mà vóc dáng cao, thể trọng cũng lớn nhất định sẽ hao phí lượng dầu tiêu hao mã lực. Em không biết vào thời điểm người khác tập thể hình thì Lục tổng phải giảm béo"

Lý Trị nói lời này là nửa thật nửa giả trên chộc mọi người đều cười vui vẻ, Hứa Lê nghe xong nghiêm túc gật đầu "Em hiểu rồi, không thể để anh ấy ăn bậy bạ được"

Cô hồn nhiên không biết lời này rất mập mờ ái muội, Lục Gia Hành nghiêng ngả một lát, nhẹ xịch một tiếng.

Cố Hán thờ ơ lạnh nhạt, bỗng chuyển thành khuôn mặt gió xuân cười nói "Đây thì gọi là lời thật lòng gì chứ, mau đổi câu khác! Nếu không thì chơi đại mạo hiểm."

Lý Trị cũng phiền "Đại mạo hiểm lại không ai dám chơi"

"Ai không dám chứ"

"Cậu dám không? Hai người đánh ba có dám không?"

Lý Trị chính là mạnh mẽ, ý vào quan hệ thân thiết không nghĩ tới Cố Hán danh đá "Hành!" Lúc trước cũng chưa phải chưa từng chơi, KTV uống rượu say, Lý Trị từng hôn một cô người mẫu. Gặp dịp thì chơi, ra cửa liền quên mất.

Ai ngờ Cố Hán ngay lúc ồn ào chậm rãi cúi người, thân người cao ráo mặc chiếc váy đen dính hạt, dáng người phập phồng quyến rũ, quanh quần mùi nước hoa nhài nồng đậm. Ít nhiều đàn ông nhìn muốn mà không được.

Lục Gia Hành vô cảm cầm bài ở trong tay, thời điểm lúc cô ta cúi xuống liền ngửa đầu ra sau, lơ đãng né tránh.

Hắn không phải người mà phụ nữ có thể dễ dàng tiếp cận, chỉ là Cố Hán cùng người thường có chút khác biệt, hơn nữa không khí vừa rồi, Lục Gia Hành như vậy là hoàn toàn không cho cô ta chút mặt mũi nào.

Cố Hán lạnh mặt ngồi xuống.

Không khí nóng áp bức, Lý Trị hận không thể có một khe nứt để chui xuống, chẳng hiểu sao lúc lơ đãng lại chọc vào hai vị đại ca này. Hứa Lê cúi đầu cắn ngón tay, trước sau cũng chưa hề ngẩng đầu lên.

Lý Trị an ủi nàng, cũng vì tìm một bậc thanh để đi xuống "Em gái đừng để ý nha, chúng ta chỉ vui đùa một chút thôi"

Hứa Lê bả vai run rẩy, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo chỉ vào bàn "Vừa nãy bài tính không đúng, cuối cùng tôi ra K, như vậy tôi về nhất chứ"

Lý Trị "....."

Mọi người "....."

Lục Gia Hành "....."

Tâm tư tiểu cô nương nhà người ta từ này tới giờ không thêm để tâm đến hắn.

Lúc này phục vụ tới báo là xe đã kiểm tra chuẩn bị tốt, vừa lúc hoá giải sự xấu hổ này.

"Đi thôi! Thật không chờ nổi xem Lục thần thể hiện"

Lục Gia Hành muốn đi thay quần áo, gọi Ngô Lăng dẫn Hứa Lê đi chơi, mọi người từ con đường vip đi ra ngoài.

Lý Trị còn tính ván bài vừa rồi "Không thể nào lần đầu tiên chơi đã thắng, em gái tính sai rồi"

Hứa Lê ngốc ngốc ngẩng đầu, Lục Gia Hành nhàn nhạt tiếp nhận lời nói ngữ khí chắc chắn "Cô ấy từ nhỏ đã học rất giỏi, tính không sai đâu"

Hứa Lê mảy máy môi, trầm mặc.

Lục Gia Hành sống trên đời 28 năm, từ lúc mười đã biết mình có một vị hôn thê, hắn cũng không quá để ý tới cô, ngẫu nhiên gặp nhau đều thấy Hứa Lê ôm sách nhẩn nháy đọc hận không thể hoà vào sách. Mỗi năm sinh nhật Lục Gia Hành cô đều sẽ đưa một phần quà, hoặc là ngũ ngôn tuyệt cú hoặc thơ cổ thất ngôn, dù sao cũng do chính cô tự tay viết.

Cảm thấy rất mới lạ, đã thời đại nào rồi còn có người tặng cái này.

Hắn nghĩ như vậy khoe miệng nhếch lên, kể ra cũng thật lạ, nhiều người tặng cho hắn quà xa xỉ nhưng kết quả hắn chỉ nhớ rõ mấy cây thơ cổ.

Ở đây Lục Gia Hành có trang bị chuyên dụng của mình, hắn thay một bộ trang phục đưa xe vai rộng eo thon, hương vị sân thi đấu đã lâu chưa thấy, máu trên người khắp nơi đều sôi trào.

"Anh!Anh!" Ngô Lăng từ nơi xa chạy như bay lại đây, muốn ngăn xe hắn lại.

"Làm sao vậy?"

"Xảy ra chuyện rồi! Hứa Lê ra bãi luyện bị đụng xe"

....

Lục Gia Hành ném mũ bảo hiểm, quần áo cũng không thay chạy đến thấy Hứa Lê đang an tĩnh ngồi ở phòng nghỉ. Hắn thấy người không có việc gì, rốt cuộc cũng hạ sự lo lắng trong lòng xuống, đi qua hỏi "Bị như thế nào?"

Tiểu nha đầu lá gan thật lớn, chớp mắt một cái mà đã dám đi tới bãi luyện xe.

Hứa Lê không hiểu "Không có chuyện gì cả"

Thấy thái độ không hề bụng của cô, Lục Gia Hành cảm thấy tức giận, ngực phập phồng "Không có chuyện gì ư? Lê nào cô đã quên trước kia mình bị mất trí nhớ như thế nào sao?Chính là từ trên lầu ngã xuống, bây giờ lại xảy ra chuyện thì phải làm sao?Cô có mấy cái mạng để cho người ta đâm hả?

Hứa Lê không bị thương tích gì, chỉ có ngón tay bị rách một chút, vừa nãy đã được bôi thuốc băng bó. Cô lui người về sau, ngón tay nhẹ nhàng run rẩy.

Cha mẹ đã nói cho cô về quan hệ của hai người, là thanh mai trúc mã từ nhỏ, lại thuận lý thành chương ở bên nhau, tình cảm hoà hợp, bởi vì cô còn đi học nên không sống chung cũng như công khai thân phận. Đồng thời cũng mong cô chủ động quan tâm thân thiết với anh.

Nhưng Hứa Lê cảm thấy mọi việc có gì đó không đúng lắm

Cô bèn giữ tay người đang định đi "Ván bài vừa nãy là tôi thắng, vậy có phải tôi có quyền hỏi anh không?"

Lục Gia Hành yên lặng nhìn, không biết lần này cô ta lại định giờ trò gì.

"Lục tiên sinh, có phải anh nợ tiền của tôi không?"

Lục Gia Hành khinh thường cười một tiếng, tiểu cô nương lại tiếp tục nói:

"Không sao đâu, là tại vì mỗi lần nhìn thấy anh, trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu"

Lục Gia Hành bị người nhà sắp xếp ép buộc, anh đã phản kháng đã đấu tranh nhưng ngay cả giấc mơ đua xe cũng bị bắt từ bỏ. Từ trong xương cốt anh đã ấn dấu sự phản nghịch, tất cả đều bị anh trút hết lên đầu Hứa Lê, cho rằng đây là một cách làm mình thoải mái thanh thản hơn.

Lại không ngờ vào lúc này bị hai tiếng "khó chịu" đâm vào ngực đau nhói.

- ---Tác giả có lời muốn nói

Tiểu Lê Từ: Tôi cảm thấy chú Lục nợ tôi rất nhiều tiền đấy! Oa!Vậy tôi chính là một tiểu phú bà rồi!

Lục Gia Hành: Nợ rất nhiều, từ từ trả.

- ---

Ngô Lăng đi lấy thuốc, lúc quay lại thấy Lục Gia Hành mặt lạnh thấu xương đang nện bước đi ra, đằng sau là Hứa Lê khoe mắt phiếm hồng.

"Anh"

Lục Gia Hành vỗ thật mạnh lên bả vai hắn, cảnh báo "Chiều tiền trạm hậu tẩu này cậu làm tốt lắm"

Ngô Lăng tự biết mình đuối lý, thật ra hôm nay hắn lỗ nặng như vậy là do có tư tâm. Năm kia cuộc thi đua xe Đ-K Trung Quốc khai mạc(*dịch linh tinh đây các bạn ạ,đừng tra google nhé@)), lúc đầu Lục Gia Hành cũng muốn tham gia nhưng vì giấy phép có trục trặc, lại thêm Lục gia cường thế tạo áp lực, cuối cùng chỉ có thể rút lui.

Hứa Lê không biết sự tình, cô gái nhỏ 18 tuổi một mình chạy đến Nội Mông Cổ chỉ vì có thể xem bộ đáng Lục Gia Hành lái xe, trong lòng tràn đầy kì vọng, tới rồi mới phát hiện người muốn gặp thật ra không tới. Tiểu cô nương không dám hỏi thẳng anh, lén lút gọi điện thoại cho Ngô Lăng. Ngô Lăng nghe xong thấy đầu kia im lặng một lúc, hắn nghe được tiếng sục sục rất nhỏ, nhưng giọng Hứa Lê già vờ thoải mái "Chỗ này đẹp thật đấy, Lục Gia Hành không tới đây cũng tốt. Em đứng là ngọc mã, anh đừng nói với anh ấy là em đến đây nhé, cảm ơn anh Ngô Lăng"

Hứa Lê gọi hắn là anh nhưng lại khẳng khẳng không muốn gọi Lục Gia Hành một tiếng anh trai, cô gọi xưng như vậy cuối cùng thành anh trai thật thì hỏng việc rồi.

Sau này hắn lại nghe nói, lần đó Hứa Lê trốn học để đi, bị thầy giáo phát hiện phạt thật nặng. Trước giờ vốn là học sinh ngoan chẳng biết sao tự dưng lại làm chuyện như vậy.

Hôm nay Ngô Lăng muốn cô có thể tận mắt nhìn thấy việc ao ước trước kia. Nhưng cuối cùng vẫn không thành rồi.

Trên đường trở về Lục Gia Hành gác khuỷu tay chống trên cửa sổ xe, tay đỡ đầu mặt mày âm u.

Hứa Lê cúi đầu đọc sách, lúc gần tới biệt thự Lục gia vẫn chưa lật sang tờ khác.

Xe chưa kịp thư, điện thoại Lục Gia Hành tắt máy, Chu An Thời gọi cho Ngô Lăng, nói xin lỗi Lục Gia Hành, xin lần sau nhất định sẽ mời khách nhận lỗi. Hắn lại hỏi "Hứa Lê cô nương kia là gì của Lục tổng các cậu vậy?Chỉ làm xây sát tay cũng làm hắn tức giận như vậy, xe cũng không thử đã rồi đi"

Ngô Lăng không dám nói bậy.

Lúc xuống xe, Lục Gia Hành kêu người tới đưa Hứa Lê vào nhà trước, lại bảo cho Ngô Lăng nghỉ hai ngày.

"Ôi" Ngô Lăng lâu rồi mới thấy hắn kích động như vậy "Lần này là lỗi của tôi không thể trách Tiểu Lê Từ được, là tự mình muốn dẫn cô ấy vào,Cổ Hân mới đưa cô ấy tới bãi luyện xe, mình chỉ nghĩ chỗ này người trưởng thành có thể chơi rất an toàn nên cũng không ngăn cản. Cổ Hân hướng dẫn quy tắc, mang nón bảo hộ, nhưng không hạ kính chắn gió xuống. Lúc xe chạy tốc độ cao nên mờ mắt, cô ấy mới bị đụng vào tường. Cổ Hân chạy phía sau không phanh kịp nên cả hai va chạm. May mắn là không có việc gì lớn, nhưng việc này không thể trách Lê Từ được"

Ngô Lăng cũng không dám nói thêm nữa, hắn biết Lục Gia Hành không phải người hay giận dữ, nhưng nếu gặp chuyện thực sự chộc tới hắn ai cũng không can được.

Lục Gia Hành vén tay áo đang rũ xuống, một bên mặt cúi xuống có vẻ lạnh lẽo, buồn bã "Tôi biết"

Nhưng đua xe thì lại khác, ngay cả bản thân cũng không thể bảo đảm hướng chỉ là người khác, muốn thử sức giải trí thì cũng không nên thử, mấy năm qua anh cũng không phải chưa thấy chuyện ngoài ý muốn, nhẹ thì bị thương, nặng thì mất mạng. Cô ấy ngay cả mấy môn thể thao đều không đạt yêu cầu, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Với tính tình Lục Gia Hành có thể nói ra câu "Tôi biết" thì việc này coi như trôi qua êm đẹp.

Ngô lăng nhớ tới việc Cổ Hân đụng phải Hứa Lê, suýt chút nữa xe lật nghiêng, lúc đó thật sự rất nguy hiểm, nếu không hắn cũng không hoảng sợ như vậy tới báo cho Lục Gia Hành.

Đó là sơ sẩy của hắn.

Lục Gia Hành lấy chìa khoá xe ném cho hắn, "Lấy xe đi đi, hai ngày này đừng để tôi nhìn thấy cậu"

Ngô Lăng mở cửa xe "Sao cậu lại không cho tôi cơ hội hỏi cái chứ"

Lục Gia Hành xoa đầu hắn "Ba cậu không phải hôm qua phát bệnh đang nằm viện sao, không tới đó chăm sóc bám theo tôi làm gì?"

Ngô lăng ngẩn ra, nhìn Lục Gia Hành vừa đi không quay đầu lại vừa vẫy tay "Trong cốp xe có hai hộp nhân sâm, cậu mang về cho người gia tẩm bổ đi"

Có một cảm xúc không biết sao tự nhiên ập tới, Ngô Lăng xoa mũi.

Biệt thự Lục gia nằm trong tiểu khu an ninh, có cảm giác to lớn ần sâu bên trong.

Thời điểm Lục Gia Hành vào nhà đã thấy Chu thẩm đưa hành lý của Hứa Lê vào phòng dành cho khách.

- ---

Shiba:Thật ra có người đọc mình thấy rất vui. Dù sao cũng làm vì sở thích, mới tới chương 5 mà trình chém gió ngày càng tăng rồi.

Mình lấy nguồn convert ở wikidich để bịa theo thôi nên tách chương có vẻ không giống với bản gốc, hay bị cắt đoạn không hợp lý lắm nhưng lỡ rồi phải du đưa theo thôi

Chương 6: Tiểu Lê Tử

"Phu nhân đã báo tôi làm xong rồi" Chu thẩm nói xong vội vàng kêu Triệu Đình "Gia Hành đã trở lại"

Triệu Đình lúc này mới từ lầu hai xuống, mặc một bộ váy lụa đỏ, trang điểm tinh xảo "Gia Hành của chúng ta đã về rồi! Nhanh lại đây để mẹ xem vết thương trên trán đã khỏi chưa, Tiễn thẩm, mau mang nước chanh cho Gia Hành uống"

Hứa Lê ngoan ngoãn đứng bên cạnh, vừa nãy cô tới Triệu Đình cũng không thèm xuống.

"Ồi con cũng đến sao" Triệu Đình vuốt vuốt tóc nói.

Hứa Lê đưa hộp quà đã chuẩn bị trong tay qua "Bác gái khoẻ, đây là lê sấy con tự làm, bác nếm thử một chút đi ạ"

Điểm tâm này là mẹ dạy cho cô, cảm thấy ăn rất ngon nên làm nhiều một chút, nhưng một chút này cũng mất cả một buổi sáng vất vả.

Triệu Đình không nhận "Tiễn thẩm, mang vào phòng bếp đi"

Lục Gia Hành nhìn cô một cái, đưa nước chanh của mình cho cô, đi ra ngoài hai bước thì quay đầu lại "Uống đi, tôi đưa cô không phải cho cô cảm đâu"

Hứa Lê nói cảm ơn, mỉm cười mắt cong cong, dường như chưa có chuyện gì xảy ra.

Công ty có việc đột xuất nên Lục Chấn Đông đi công tác ở Hongkong, lúc ăn cơm chiều Triệu Đình đưa báo cáo kiểm tra sức khoẻ cho Hứa Lê, lúc cô được hội chẩn xong, Lục Chấn Đông không yên tâm nên cho cô kiểm tra sức khoẻ toàn thân một lần.

"Con bé này thật đúng là kì lạ, ngã đụng đầu lại có thể mất trí nhớ, ngay cả nhóm máu cũng là loại gấu trúc rất hiếm (*AB rh-), giống như mấy tình tiết trong phim truyền hình cầu huyết vậy"

Lục Gia Hành quét mắt qua báo cáo, Hứa Lê nhận lấy "Cảm ơn bác"

Triệu Đình gấp đồ ăn cho Lục Gia Hành, trong mắt đầy ý cười "Nói cảm ơn làm gì chứ"

"Nhờ ơn bác chăm sóc, lại còn làm phiền mấy ngày này, con nên cảm tạ mới phải ạ"

Triệu Đình vui vẻ "Thật đúng là con dâu mà bà nội tự chọn cho con, hiền lương thực đức, tri thư đạt lý, làm cho mẹ chẳng biết nói gì hơn cả"

Toàn là lời hay ý đẹp, chẳng thể bắt bẻ được, Hứa Lê cúi đầu húp cháo.

"Đừng khách sáo nhé, cứ coi đây như nhà của mình" Triệu Đình cười cười "Buổi sáng bác phải ngủ nên đừng đi lại lung tung, buổi chiều buổi tối thì tùy ý nhé. Con là năm mấy rồi?"

Hứa Lê "Năm ba ạ, qua hè là sang năm tư"

Triệu Đình nghiêm túc suy nghĩ "Đã năm tư rồi sao, có thời gian sinh con không?"

Hứa Lê nghẹn cháo, miệng không ngừng ho khan.

Phịch một tiếng vang, Triệu Đình bị dọa giật nảy mình.

Lục Gia Hành đảo mắt trong chén "Triệu Đình nữ sĩ, ngài có ăn nữa không?" Từ nhỏ được giáo dục nghiêm khắc, nếu không phải chuyện phiền quá thì trên bàn cơm hần sẽ không dễ dàng nói hỗn với trưởng bối như vậy.

Triệu Đình lại không tức giận "Con ăn của con, mẹ có nói gì đâu chứ, phụ nữ sinh con sớm mới nhanh hồi phục, đây cũng chỉ vì tốt cho con bé. Đàn ông các người đều chỉ biết thoả mãn bản thân, nhìn ánh mắt kia của con, có quan tâm mấy chuyện này sao?"

Lục Gia Hành hỏi một đấng trả lời một nẻo "Con cũng đâu có sống ở đây". Ý là việc sinh con là không thể nào.

Hứa Lê trầm mặc ăn cơm, Lục Gia Hành đứng là kỳ quái, trước kia người này cũng không phải kiểu nhẫn nhục chịu đựng, ngoan tới mức bị dạy dỗ tìm gan đều khó chịu.

Triệu Đình không nín được, trong chốc lát lại hỏi "Hứa Lê nghi hè rồi có phải làm việc gì không, bà nội khen con giỏi thơ ca, bác nghe cũng không hiểu, con đọc cho bác nghe trước một chút đi"

Lục Gia Hành đang định mở miệng thì điện thoại reo, hần bèn đứng lên ra ngoài nghe.

Triệu Đình bĩu môi cũng đứng dậy.

Bàn ăn bỗng chốc đứng lên hết, Hứa Lê cuối cùng cũng thở phào, nhỏ giọng "Ăn không nói, ngủ không nói. Cuối cùng cũng thoát"

Điện thoại tới là của trợ lý Tần, anh ta mới công tác ở Hàng Châu về, muốn báo cáo nhiều sự việc của hạng mục "hàng tí".

Lúc Lục Gia Hành làm việc không thích người khác quấy rầy, Tiễn thẩm bung tới một cốc trà lúa mạch, hần gạt đầu ý vì báo đặt ở trên bàn sau đó là cúi đầu làm việc tiếp, tận tới lúc xử lý xong vấn đề cuối cùng mới buông điện thoại xuống.

Một cuộc điện thoại tới 23 phút 59 giây

Lúc Lục Gia Hành quay lại Triệu Đình đang bung một ly trà dựa người vào quầy bar trong bếp nói chuyện với Tiễn thẩm, Hứa Lê ngồi quay lưng với mọi người, một thân đơn bạc đang nghiêm túc cọ chén. Ánh sáng ấm áp chiếu lên người cô. Ngón tay bị thương tuy không nghiêm trọng nhưng ngâm trong nước hơi ửng đỏ lên. Mỗi lúc chạm vào ngón tay bị thương cô khẽ run lên.

Lục Gia Hành nhìn Tiễn thẩm đang ngượng ngùng, đang định đi tới, Triệu Đình giữ chặt, đẩy hần ra bên ngoài "Con đừng động vào"

"Trong nhà thiếu người rửa chén sao?" Lục Gia Hành hỏi.

Triệu Đình oán trách hần "Chẳng qua là rửa vài cái chén, nhà họ cũng không thuê giúp việc chẳng phải cũng tự rửa sao?"

Lục Gia Hàng ăn cơm rất bắt bẻ, mỗi lần trở về Tiền sảnh làm đầy một bàn thức ăn, một đồng chén lớn đĩa nhỏ, để hân tủy ý chọn lựa. Nếu rửa hết đồng đó không biết tay Hứa Lê sẽ thành dạng nữa.

Không hiểu tự dưng bức bối, Lục Gia Hành đẩy cánh tay đang ngăn mình "Hôm nay con mang cô ấy đi"

Triệu Đình giữ lấy hân " Mẹ không phải là muốn tốt cho con sao, con không thích cô ta, cô ta không chịu uất ức thì sẽ tự đi thôi"

Lục Gia Hành kéo cánh cửa, một nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối "Mẹ, cô ấy hiện tại là người của con, dù có bị ức hiếp cũng là con quyết định"

Hứa Lê rửa xong, thấy Lục Gia Hành sai người thu dọn hành lý của cô, bảo cô ra ngoài xe chờ trước.

Lần này đổi sang một chiếc xe mới, thân xe toàn một màu đen ma mị, có cảm giác rất tuyệt, Hứa Lê nhàm chán nằm bò trên cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài.

Lục Gia Hành đang đi tới thì bị Triệu Đình giữ lấy, đưa cho hân một cái túi đựng hộp gì bên trong "Con cầm lấy nhớ mang vào, không mang thì bắt con bé uống thuốc"

"Cái này là đồ gì"

"Con muốn mang nó đi mẹ không cản được, nhưng mẹ là người từng trải, mẹ biết thiếu nữ mềm mại đáng yêu mê hoặc lòng người, nhưng con cũng không phải không rõ cô ta, chớ để cho người ta lừa lên giường" Triệu Đình lấy cái túi lắc lắc "Nếu muốn ly hôn thì đừng sinh con làm gì"

Lục Gia Hành còn có việc, lười tán dóc với bà, nhận đồ trong tay Triệu Đình "Mấy bà mấy mẹ bây giờ có phải rất nhàn?"

"Sao con lại nói chuyện như thế với mẹ chứ"

....

Lục Gia Hành tự mình lái xe, Hứa Lê hỏi:

"Lục tiên sinh, chúng ta đi đâu vậy?"

"Chung cư của tôi"

Sao lại thay đổi chỗ?

Xe chạy ra khỏi khu biệt thự, Lục Gia Hành bẻ lái, xe có hơi rung lắc, đồ vật trong túi quần người đàn ông trượt ra ngoài.

Hứa Lê thấy thế định mở miệng nhắc nhở, trong lòng lại cảm thấy quái quái.

Cô mở di động tra Baidu một từ tiếng anh "OKAMOTO", giao diện nhanh chóng nhảy ra một loạt thông tin tìm kiếm.

Bao cao su "OKAMOTO" siêu mỏng 0.03, dùng cho nam giới, áo mưa bôi trơn an toàn.

Hứa Lê nhớ lại vấn đề sinh con lúc ăn cơm, lại nhìn người đàn ông anh khi bức người bên cạnh, cô lặng lẽ ôm túi dùng sức xô dịch sang bên cạnh.

Xe đi xuyên qua thành thị dưới bầu trời đêm mùa hạ thoăn thoắt như báo đen. Hứa Lê nép trong bóng tối, cẩn thận quan sát bóng dáng người đàn ông bên kia.

Anh hơi nhấp môi, cảm xúc nhàn nhạt, đầu kết trượt lên xuống mấy lần, cộng thêm cái hộp nhỏ hình chữ nhật kia, đều làm cô cảm thấy không biết phải làm sao.

Chung cư Lục Gia Hành thường sống ở khu nam tắc đất tắc vàng, đây là món quà mà bà nội tặng anh sau khi về nước, tiểu khu trang bị bề bơi sang trọng nhiệt độ luôn ổn định, sân bóng rổ, hệ thống camera rà soát phương tiện, giá nhà thậm chí vượt qua biệt thự bình thường.

Nhân viên an ninh khi gặp đều mỉm cười chân thành, nhưng Hứa Lê vẫn nhận ra bảo vệ đang quan sát phía sau xe, trên mặt mỉm cười lại lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Bảo mẫu chị cũng Vương tỏ ra y hệt như vậy.

Chị Vương phụ trách việc quét tước chăm sóc chung cư hàng ngày, làm việc rất chu đáo cẩn thận, cũng không nói nhiều. Chị nhận hành lý từ Hứa Lê, dẫn đo suy nghĩ nên để ở đâu, vẫn nên dọn vào phòng ngủ chính.

Lục Gia Hành bình đạm nói "Phiền chị dọn dẹp phòng cho khách một chút"

Chị Vương cười cười với Hứa Lê, nhanh nhẹn đi thu dọn. Ngày đó Hứa Lê xảy ra chuyện, trùng hợp Lục Gia Hành cũng uống nửa chai thuốc ngủ, chị Vương cảm thấy kinh hồn bạt vía, chuyện hai người chị cũng biết một chút,tôi làm việc cho Lục Gia Hành là theo hợp đồng nên không nên nhiều chuyện, chỉ là trong lòng thâm cảm thán làm đầu hào môn đúng là không dễ, đối với Hứa Lê cũng thêm hảo cảm

"Tôi đi phụ chị được không?"Hứa Lê đi theo vào phòng.

Chị Vương phải giường "Hứa Tiểu thư không cần khách khí, tôi làm một chút là xong ngay, cô xem trên giường có mùi rồi, để tôi đổi một cái khăn trải khác. Ngày thường trừ Lục tổng cũng chẳng ai ở đây cả". Lúc chị nói câu này thật ra có ý khác.

Thu dọn xong, chị Vương lại bung hai chén chè trôi nước rượu nếp ủ "Lục tổng ăn thử một chén đi, đây là làm theo kiểu miền nam, ăn xong rất dễ đi vào giấc ngủ" Cũng phải đỡ cho uống thuốc ngủ.

Lục Gia Hành ngửi thấy mùi liền nhũn mày "Không ăn, tôi chỉ tắm rửa xong thì đi"

Vừa mới đưa người trở về liền đi ngay, chị Vương thương cảm nhìn Hứa Lê.

"Trong khoảng thời gian này tôi không sống ở đây" Lục Gia Hành dặn dò một chút, ngược lại nói với Hứa Lê "Cô muốn làm gì thì nói với chị Vương" Hân đặt một tấm thẻ ngân hàng lên mặt bàn "Mặt mã là sáu số tám"

Lúc đó trong miệng Hứa Lê toàn là bánh trôi, một bên miệng phồng lên, ngo ngoác lặp lại "Tám--"

"Từ từ" Cô nhanh chóng nuốt xuống, đầm ngực nhẹ hỏi "Lục tiên sinh, tôi hỏi anh một chuyện được không?"

Lục Gia Hành thong thả ung dung cời nút tay áo "Nói đi"

"Anh sao lại đặt mặt mã như vậy?"

Cái này cũng hỏi á.

Tiểu nha đầu toàn hỏi mấy chuyện kì quái.

Hứa Lê chọc ngón tay vào đi động đặt trên bàn "Trước khi tôi mất trí nhớ hình như đã đổi đi động, đi động mới không có mặt mã, bên trong cũng không có thông tin gì. Cái cũ có mặt mã nhưng tôi không nhớ được" Bác sĩ đã nói những đồ vật từng dùng trước kia sẽ trợ giúp cho việc khôi phục kí ức, cô muốn biết, trước đây mình sống như thế nào.

Lục Gia Hành mở đi động của cô, trên màn hình hiện lên dòng chữ "Iphone nhập sai mật khẩu, mời thử lại sau 60 phút"

Khuôn mặt lạnh nhạt của anh hiện lên ý cười nhợt nhạt, anh có thể tưởng tượng ra bộ dáng tiểu nha đầu vất óc thử mặt mã, nhất định là vừa nghiêm túc vừa ngốc nghếch, thử nhiều đến mức nào mới có thể bị khoá lâu như vậy.

"Cho tôi xem, tôi giúp cô mở khoá thử xem"

Hứa Lê nói "Cảm ơn" Uống xong rượu nếp ù lại nhìn sang thẻ ngân hàng trên bàn chợt nhớ tới cái gì.

Cửa phòng ngủ chính hơi hé mở, cô gõ cửa không thấy ai đáp lại, đứng một lúc mà xui quýt khiến thế nào lại đẩy cửa ra. Phòng ngủ Lục Gia Hành trang trí theo phong cách màu tro đen cao lãnh cấm dục, đối diện cửa là một cửa sổ sát đất, ánh sáng xuyên qua có thể thấy thành phố về đêm mỹ lệ, cùng với hình bóng mình chiếu trên kính.

Vừa xa lạ lại quen thuộc.

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy, chắc là đang tắm rửa, Hứa Lê đặt thẻ ngân hàng xuống định bỏ đi thì thấy ngăn kéo tủ đầu giường mở ra một nửa đủ để thấy rõ đồ vật bên trong.

Đó là một chiếc hộp nhỏ hình chữ nhật "OKAMOTO"

Kiểu dáng so với cái lúc trước khác nhau nhưng chữ bên trên cô không nhìn sai.

Cửa phòng tắm bỗng nhiên mở ra, lúc Hứa Lê muốn chạy đã không kịp nữa rồi. Lục Gia Hành đang lau tóc, nhìn thấy cô thì sững sốt một chút "Có chuyện gì sao?"

Hứa Lê giật mình nổi lập bắp "Tôi, tôi tới trả cái thẻ này, cảm ơn anh nhưng tôi cũng có tiền nên không cần dùng cái này đâu"

Lục Gia Hành nhìn thoáng qua cũng không khuyên nữa.

"Tôi trở về phòng đây" Hứa Lê bước nhanh ra cửa, đang đi bỗng quay trở lại. Có quá nhiều nghi vấn cùng mờ mịt cộng thêm ám chỉ liên tục xuất hiện, cô liếm vị chua ngọt của rượu nếp ù còn sót lại trên môi, vị của rượu nhưng không đến mức say lại càng cho cô thêm lá gan "Lục tiên sinh, tôi có thể hỏi tiếp anh một vấn đề nữa không?"

Lục Gia Hành nheo mắt nhìn cô "Nói"

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nỗi sợ nhỏ

Edit:Shiba (Trình Hoàng)

"Chúng ta ở bên nhau đã...?Tôi muốn nói là chúng ta đã..."Giọng cô càng ngày càng nhỏ "Đã làm gì rồi sao?"

Không thể hiểu được "Nói to lên, đã làm cái gì?"

Tìm Hứa Lê đập bình bịch, chuyện đó cô tuyệt đối nói không nên lời, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra, cô tiến lên hai bước, mở lòng bàn tay Lục Gia Hành ra viết chữ "Ái"

Làm tình.

Ngón tay mềm mại như là lông chim quét trên lòng bàn tay anh, Hứa Lê lùi về sau hai bước, thành thật đứng im.

Lục Gia Hành dường như sững sốt hơn mười giây, buổi tối một tiểu cô nương chạy đến phòng anh, hỏi anh rằng hai người đã làm tình với nhau hay chưa?!!

Có thể sao.

Anh từ nhỏ đã đi học ở trường quý tộc tư nhân, trường học quản lý nghiêm khắc, nếu không phải bị bệnh hoặc chuyện quan trọng thì không cho nghỉ học. Triệu Đình dạy anh đau đầu đầu xin nghỉ nói trên đầu có bệnh hay không đi bệnh viện cũng không kiểm tra ra được.

Lục Gia Hành bỗng nhiên nổi hứng thú muốn thử xem nha đầu này mất trí nhớ rốt cuộc là thật hay giả.

Anh nhướng mày, ném khăn lông cười khẽ nhắc chân bước tới. Hứa Lê theo bản năng mở cửa muốn chạy, cửa bỗng bị một cánh tay lớn đẩy đóng sầm lại.

Hứa Lê dán người lên cánh cửa, biết vậy đã chẳng làm, giải thích "Bác sĩ nói hỏi những chuyện trước kia sẽ giúp khôi phục kí ức, nhưng mà nếu anh không muốn thì tôi không hỏi nữa"

Lục Gia Hành không nói lời nào, chỉ nhìn cô, định giẫy vò thật lâu cho đã mới mở miệng "Nói nhiều không thú vị, hay tôi tự mình giúp cô làm lại một lần thì thế nào?"

Trong trí nhớ của anh tiểu cô nương vô cùng mê muội mình, chỉ cần anh ngoắc ngón tay thì đối phương nhất định sẽ đi vào khuôn khổ.

Anh chống tay lên cửa, đầu cúi xuống áp sát lại. Hứa Lê thở cũng không nổi, lấy tay đẩy anh ra, Lục Gia Hành nắm lấy cổ tay cô, dám viết vào lòng bàn tay anh chữ đó thì anh cũng không muốn dễ dàng buông tha cho cô.

"Hiện tại nhìn thấy tôi khó chịu ả? Há?" Anh nắm chặt lấy cổ tay cô "Ai cho cô lá gan vào phòng đàn ông vậy?" Người đàn ông tập thể hình nhiều năm, lực tay rất lớn cô căn bản không thể trốn thoát được.

Cổ tay bị Lục Gia Hành nắm đến tê rần, Hứa Lê cúi xuống cắn một cái, giống như con mèo nhỏ luôn văng vẳng dạ dạ bỗng chốc xù lông, dần dần trong miệng nếm thấy mùi máu tanh.

Anh không buông tay ra cô cũng không nhả miệng.

Hai người giằng co một lúc lâu, lâu đến mức Lục Gia Hành cảm thấy bản thân xuất hiện ảo giác, trên tay cảm giác đau đớn bỗng biến thành tê dại như bị điện giật, nước bọt ảm ướt dính trên làn da.

Hứa Lê khóc nhưng quật cường không chịu phát ra tiếng. Lục Gia Hành bực bội mềm lòng buông lỏng tay ra.

Con mèo nhỏ cắn người, lúc bỏ chạy còn rơi mất dép. Hứa Lê nấp trong góc phòng một mình quệt nước mắt, vết thương trên ngón tay dính nước lại bắt đầu đau.

Ngay cả trái tim cũng rối tung lên.

Trong lòng Lục Gia Hành cũng không chịu nổi, đá chân lên tủ đầu giường thật mạnh. Chị Vương ở trong phòng bếp thờ dài không biết phải làm gì.

Sau khi rời khỏi Lục Gia Hành cũng lười đi nơi khác nên trực tiếp đến công ty, trước mắt Thái tử gia chỉ phụ trách một hạng mục nhỏ nhưng cũng sở hữu văn phòng riêng, bên trong đầy đủ tiện nghi.

Hạng mục "Hàng tơ" lại phát sinh vấn đề, rõ ràng bọn họ đang nắm giữ bản vẽ sườn xám xuất sắc, nhưng chuyên gia lại đưa ra mẫu mới có chất liệu không phù hợp, vất vả lắm mới giải quyết được vấn đề này, bởi việc tìm kiếm vật liệu may mặc vẫn luôn là một khó khăn.

Tập đoàn Đông Thượng vẫn luôn tập trung vào lĩnh vực áp dụng khoa học kỹ thuật, nhưng Lục Gia Hành rất chú tâm tới hạng mục "Hàng tơ" này. Rất nhiều doanh nghiệp nước ngoài mở nhà xưởng lớn ở Trung Quốc, nếu chúng ta cung cấp nhân công giá rẻ chất lượng cao, sản xuất ra những sản phẩm tạo nên thương hiệu thì khi xuất khẩu ra thế giới sẽ được giá cao.

Theo suy nghĩ của Lục Gia Hành, thứ gì nước ngoài không có mà chỉ chúng ta có thì phải làm thật tốt.

Đó chính là lịch sử văn hoá Trung Hoa.

Trang phục nước ngoài rất phát triển, đồ hiện đại, âu phục, nội y, một bộ hơn mười vạn, hơn trăm vạn cũng đều là việc bình thường.

Tại sao chúng ta không thể làm được như vậy.

Lục Gia Hành xem qua tài liệu về hạng mục một lượt, lúc ngừng đầu lên đã là 1 rưỡi sáng, anh lấy tay xoay thái dương, ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi.

Đi động vang lên, là Chu An Thời gọi.

"Tôi vừa từ quán rượu của lão Lưu uống vài chén, lúc về đi qua công ty cậu nên gọi điện thoại thử" Quan hệ của Chu An Thời với anh rất tốt, bình thường cùng nhau uống hai ly cũng không để ý thời gian "Không mời tôi lên chơi sao?"

Lục Gia Hành nhìn đồng hồ, tầm mắt dừng tại dấu răng trên cổ tay, cười cười "Để tôi nói với bảo an một tiếng, anh đi lên đi"

Chu An Thời thật ra uống không nhiều lắm, lúc lên uống hai ly trà đã tỉnh rượu "Đã trẻ thế này mà cậu vẫn còn ở công ty, bởi vì Lục tổng chăm chỉ hay là trong nhà không có ai chờ vậy"

Lục Gia Hành nhướn mày "Vậy Chu tổng có người ở nhà đợi sao?"

"Gi chứ, cậu và tôi đều tham như nhau rồi"

Hai người họ quan hệ rất tốt, ngoài việc tình tình hợp nhau thì còn có một phần là kiểu thường thức lẫn nhau của cánh đàn ông. Lục Gia Hành thích đua xe, người nhà lại bắt anh về làm "Lục tổng", Chu An Thời thích nghệ thuật, người nhà lại bắt anh ta kế nghiệp sản huấn luyện đua xe.

Là người với nhau lại đều có chuyện không như ý.

"Hôm nay khóc lóc vui vẻ, biến quán rượu của lão Lưu thành quán bar luôn" Chu An Thời nói chuyện cũng rất thẳng thắn "Cô ấy thích cậu, cậu có biết không?"

Lục Gia Hành gồi đầu lên cánh tay dựa người vào sofa "Vậy anh đi nói với cô ấy, chúng tôi không thể thành đôi được đâu"

Chu An Thời đến tuổi này rồi tất nhiên hiểu đạo lý tình cảm cưỡng ép sẽ không hạnh phúc, anh gật đầu "Vậy cậu nói với cô ấy đi, người đàn bà kia hung ác muốn chết, cậu nói cô ta sẽ không giận chứ tôi chẳng dám chọc vào, chẳng may hôm nào cô ta điên lên phá nát sản huấn luyện của tôi mất"

Lục Gia Hành cười rộ lên "Chu tổng cũng biết sợ á"

"Sợ chứ, sau lưng cô ta là công ty giải trí Thịnh Thế, có sức ảnh hưởng lớn không thể trâu vào được. Cậu chọc cho người ta tức giận, hại tôi hầu hạ bà nội đó đến tận bây giờ" Chu An Thời hớp một ngụm trà "Lục tổng không trả tiền tăng ca cho tôi sao?"

"Không trả"

"Không được"

Hai người trò chuyện một lát, Chu An Thời đứng dậy ra về còn không nhịn được hỏi "Tiểu cô nương hôm nay là ai vậy?"

Lục Gia Hành không đáp.

Chu An Thời cười cười "Dù sao cậu cũng kiềm chế chút đi, không nên bắt nạt tiểu nha đầu, tuổi còn nhỏ nhưng có thể rất thù dai"

Nghe đến đó, Lục Gia Hành nhớ tới bộ dáng Hứa Lê cắn hấn phát run, hơi hoảng hốt.

"Tay cậu làm sao vậy?" Chu An Thời đánh mắt qua "Ban ngày có thấy đau, chảy máu rồi kia, có chuyện gì sao?"

Đêm khuya tĩnh lặng, hứng thú cũng tiêu tán.

Lục Gia Hành vuốt miệng vết thương còn đau ê ẩm, bất đắc dĩ cười "Trong nhà nuôi mèo nhỏ hung hăng nên mới bị cắn"

Thời gian làm việc gấp gáp, lịch trình dày đặc nên lúc Lục Gia Hành liên lạc với Hứa Lê đã là chuyện của hai tuần sau.

Nhà cũ bên kia gọi điện tới, nói là bà nội báo anh đưa Hứa Lê trở về một lần. Lão nhân gia đã lớn tuổi, chuyện Hứa Lê mất trí nhớ vẫn luôn đau đáu bên.

Lục Gia Hành gọi cho Hứa Lê thấy không ai bắt máy đành gọi cho chị Vương.

Chị Vương thì nói bây giờ chị không ở chung cư, Triệu Đình muốn ăn bánh trôi nhỏ nên kêu chị giữa trưa sang biệt thự làm. Hứa Lê đã đi bệnh viện tái khám từ sáng sớm, nói là giữa trưa mới quay về chung cư. Lục Gia Hành lại liên hệ với bệnh viện bên kia, đối phương nói hôm nay không phải ngày Hứa Lê tái khám, cũng không thấy cô đến đây.

Đúng là chuyện lạ, cô bây giờ ở đây cũng không có ai thân thích, huống hồ lại còn mất trí nhớ, còn có thể đi đến chỗ nào

Lại liên hệ thêm mười phút mà vẫn không được, Lục Gia Hành đứng ngồi không yên, báo Tần Chiêu huy mấy cuộc gặp buổi trưa, liền mang theo Ngô Lăng chạy về chung cư.

Buổi trưa tình hình giao thông kẹt đến tệ hại, Lục Gia Hành bảo Ngô Lăng xuống để mình lái.

Chờ tới chung cư, hai người trợn tròn mắt, trong phòng căn bản không có người. Ngô Lăng phát hiện đầu tiên "Anh, máy tính Tiểu Lê Từ còn mở này"

Máy tính này là Lục Gia Hành mua không dùng đến, có hôm chị Vương gọi điện cho anh, anh thuận miệng nói là đưa cho Hứa Lê dùng đi. Máy tính mở ra bên trong là một bộ phim chiếu dở, là loại phim nhựa đã từ lâu, chất lượng hình ảnh không còn gì cứu vãn được.

Tựa phim là "Sở môn thế giới"

Ngô Lăng tuý tiện đóng khung cửa sổ trên máy tính "Hành, Tiểu Lê Từ tìm hiểu cái gì lung tung vậy không biết?"

- --Những điều cần chú ý để sinh tồn trên Trái đất?

- --Những điều cần biết khi sống chung với nhân loại?

- --Làm thế nào để phân biệt lời người khác nói với mình là thật hay giả?

....

Tiểu nha đầu tràn đầy nghi ngờ với thể giới khiến cho người khác bất lực vô cùng.

Lục Gia Hành không biết cảm xúc bây giờ của mình là như thế nào, bên ngoài trời đổ mưa.

Mùa hạ cơn mưa rào bất chợt, hạt mưa to rơi trên mặt đất, bắn tung toé như nở hoa. Bọn họ tới Hứa gia và trường học tìm một vòng, thậm chí còn tới thư viện. Trong nhà không có ai, trường học lại đang nghỉ.

Thời điểm quay lại chung cư thì mưa đã tạnh, Lục Gia Hành chạy quay chạy lại một hồi toàn thân ướt đầm, sau khi xác nhận chung cư không có ai, anh cầm điện thoại định báo cảnh sát.

"Anh" Ngô Lăng vỗ vai anh, chặn chờ chỉ vào tiệm trà sữa đối diện.

Lục Gia Hành quay đầu lại thấy Hứa Lê đang ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, mặc trên người một chiếc váy màu trắng, vừa cười nhẹ vừa uống trà sữa.

Ngồi diện cô là nam sinh đang nhanh nhồm nhanh miệng cười nói-chuột túi nhảy dưới tầng cây, Khang Cảnh Minh.

Ngô Lăng đi theo Lục Gia Hành lâu như vậy chưa từng thấy vẻ mặt khó tác của anh lúc này, vừa mừng vừa giận, ngũ vị tạp trần. (*ý kiểu chua ngọt lẫn lộn á, chú thích cho mấy bạn mới đọc ngôn)

Anh nghiêng ngẫm một phen, nhin không nổi nói "Hành, mình tìm hiểu rồi, tên đó là Khang Cảnh Minh, 21 tuổi, bạn học cùng lớp với Tiểu Lê Từ"

Mấy tin tức này anh đã tìm cho Lục Gia Hành từ nửa tháng trước, chỉ là một sinh viên bình thường, trong nhà còn bố, cũng không có gì đặc biệt, lúc ấy cũng không có ai để ý.

Trên đường sau cơn mưa mùa hạ, mùi bùn đất xông lên mũi. Sắc mặt Lục Gia Hành đã rất khó coi, xua tay "Trở về đi"

"Nhưng Tiểu Lê Từ..." Ngô Lăng chưa nói xong mắt đã trợn lên, Khang Cảnh Minh lúc đầu ngồi đối diện bây giờ chạy qua ngồi cạnh Lê Từ, hai người ghé sát đầu nói cái gì, không khí dường như nhuộm mùi vị của cặp đôi yêu nhau.

Tất nhiên Lục Gia Hành cũng nhìn thấy, anh kéo áo sơ mi đang dính trên người, mở cửa ngồi vào chỗ lái, Ngô Lăng lên xe, "Hàng, hay là để mình vào xem sao?"

"Không cần" Tâm tư Lục Gia Hành không biết đang ở đâu, cười nhạt một lúc sau mới khởi động ô tô rời đi.

Ngô Lăng do dự mãi "Có thể chuyện chúng ta nhìn thấy vừa nãy không phải như vậy"

"Như nào?" Lục Gia Hành liếc mắt nhìn một cái "Uống thứ đồ đó tới mức quên trời quên đất, tiểu nha đầu không tìm không phôi, mất công tôi lo lắng"

"Mẹ ời" Tiếng kêu sợ hãi này từ trong miệng Ngô Lăng vọng ra, anh nghe chính ông chủ văn đàm phong khinh không thèm để ý, xe rung lắc kịch liệt mấy cái, kèm theo tiếng còi xe chói tai. Lục Gia Hành một phát đạp phanh xe hết cỡ.

Cả hai theo quán tính dừng xe cong người lại nhìn nhau.

Ngô Lăng lập tức thật tâm năn "Mình đi đây, cậu quá trâu bò rồi"

Ngân hàng trước mặt được xây dựng trên vỉa hè công, Lục Gia Hành mượn đường quay đầu xe, trực tiếp phi lên, chiếc Land Rover bọn họ đang lái đâm vào cánh cổng, mặt đất phía đầu xe bị phá hủy, nhìn kĩ một chút thấy động cơ chắc phải vứt đi luôn.

Ngô Lăng xót xe "...Cậu không thấy sao, không thể nào?" Anh trai này 19 tuổi đã đoạt được giải quán quân đua xe, được đoàn xe nổi tiếng ở phương Tây coi trọng suốt nửa đã trở thành tay đua F1 chuyên nghiệp Lục thần Lục Gia Hành.

Chuyện này kể ra còn có người tin không?

Lục thần xe sắc mặt đen thui, dường như không thể tin nổi sự thật này.

Land Rover có tầm nhìn điều khiển cao như vậy mà có thể đâm trúng, việc này e là chỉ có thằng ngốc mới làm ra được.

Cùng lúc đó báo vệ ngân hàng đã xông tới "Chuyện gì xảy ra vậy? Ông trời ơi, chỗ này mở đã bao nhiêu năm rồi, cướp ngân hàng cũng từng gặp qua nhưng đâm vào cổng như này là lần đầu tiên đấy. Không được đi! Cái cổng này phải hơn 1000 tệ đấy. Các cậu phải bồi thường đi"

- --Chương 8 9 10 cũng xong rồi nhưng mạng lác quá để mai up đi

30/9/19---

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Nỗi sợ nhỏ (2)

Edit:Shiba

Xe bị hư hại nặng nhưng cái cổng...chỉ bị hỏng một chút. Ngô Lăng cò kè mặc cả "Loại khoá cổng này nhiều lắm cũng chỉ một trăm, hơn nữa cũng không hỏng gì, sửa một chút vẫn dùng được, đến 200 có được không?"

"Không được! Dùng xe tốt như vậy mà một ngàn tệ còn tiếc không dám bỏ ra! Không trả thì chúng tôi kêu giám đốc ra đây!"

Ngô Lăng biết tính tình của Lục Gia Hành, việc gì có thể dùng tiền để giải quyết thì đỡ phải phiền toái, đỡ phải âm ỉ, để mấy người trong Hội đồng quản trị kia kiểm có nói đi nói lại mấy ngày.

Anh bên này vừa muốn trả tiền thì Lục Gia Hành đã đi tới.

"Không trả, gọi luật sư tới lấy bằng chứng tố cáo họ"

Ngô Lăng mờ mịt "Tố cáo họ?"

Lục Gia Hành giọng nói đều đều "Đây là đường công cộng, lại là chỗ điểm mù, bọn họ tự ý trang bị cổng vi phạm với quy định". Hai ngày trước ăn cơm với người bên Thị chính, lúc nói chuyện phiếm còn đề cập tới vấn đề này.

Đối phương tuy làm sai nhưng kiện lên trên rất phiền phức, hơn nữa đối với Lục Gia Hành một ngàn tệ nhỏ nhất không đáng để ý, Ngô Lăng nói như vậy là muốn anh suy nghĩ lại "Hành, bên phía Hội đồng quản trị đang nhìn chằm chằm chúng ta, bác Lục cũng nói cậu dạo này khiếm tốn một chút, xe có bảo hiểm nên không sợ, nếu không thì chúng ta đền một ngàn tệ cho xong việc"

Bảo vệ cũng hùa vào "500 cũng được"

"Không cho" Lục Gia Hành ti lướt vào răng hàm, nói đến sáng tỏ trời đất "Đồ của tôi, tôi có thể chủ động không cần nhưng ai muốn lấy thì xin lỗi, không có cửa đâu"

Anh dặn dò mọi việc một cách đơn giản rồi quay người lao vào cơn mưa trên phố.

Bảo vệ hết chỗ nói "Muốn làm gì đây chứ? Vị này đáng sợ quá, nếu không thì 100 cũng được! Không thể ít hơn được nữa đâu!" Hắn ta chính là muốn mượn cớ để vơ vét một chút, xong việc thì tự mình sửa khoá lại là được.

Ngô Lăng nhìn chiếc xe với cánh cổng mà cả người mê man, nghiền ngẫm điểm vi diệu trong đó, cười "Anh trai đây thứ không muốn cho không phải là tiền, mà là người"

Bảo vệ ngốc luôn "Tôi cũng có muốn cậu ta đâu"

Hứa Lê đang vui vẻ vừa ngẩng đầu lên thì thấy Lục Gia Hành đang đứng trước mặt cô.

"Ồ? Sao anh lại tới đây?"

Lục Gia Hành ngồi xuống, gọn gàng dứt khoát hỏi "Tại sao điện thoại lại tắt máy?"

Dù chẳng làm gì nhưng Hứa Lê bị anh nhìn vậy có cảm giác xấu hổ như bị bắt gian, ấp úng mãi không mở miệng, Khang Cảnh Minh bên cạnh nói "Di động của cô ấy hết pin, xin hỏi anh là ai, có chuyện gì sao?"

"Anh ấy là..." Nhớ lại cha mẹ đã nói qua học kì 1 không thể công bố việc kết hôn được, Hứa Lê nói " anh trai của mình"

Lục Gia Hành nhướng mày, mấy sợi tóc xoã xuống tạo cảm giác vừa áp bức vừa gợi cảm. Hứa Lê nói sai điều gì à? Nhớ tới lúc trước anh đã từng nói hai người kém nhau tám tuổi, nên kính trọng mà gọi là chú.

Cô vội sửa lời "Chú của mình"

Lục Gia Hành chống khuỷu tay lên, ngón tay gõ trên mặt bàn "Sao cô không gọi tôi là ba luôn đi?"

Hứa Lê có ngốc đến mấy cũng có thể cảm giác được anh đang không vui, cô cắn môi "Tôi với Cảnh Minh, à, là bạn học chơi game trên điện thoại đến hết pin, anh đã gọi cho tôi sao?"

Lục Gia Hành không đáp, hít sâu một hơi ngồi xuống, một tay đặt trên lưng ghế "Hôm nay đi bệnh viện kiểm tra lại à?"

Hứa Lê gạt đầu trả lời, Lục Gia Hành không vạch trần, trong lòng thầm nghĩ trẻ nhỏ mắc lỗi nên giữ thể diện, về nhà xử lý sau.

Nói dối đi ra ngoài tái khám, đi động thì không lên lạc được, không về nhà cũng chẳng thèm báo, tiểu nha đầu này muốn lật trời sao.

Phục vụ mang thực đơn đến "Tiền sinh, ngài có yêu cầu gì không?"

Lục Gia Hành cả người phát hoả đến khó chịu "Trà sữa". Anh không thích đồ ngọt, nhưng chỗ này cũng không bán thứ khác.

"Vị gì ạ?"

"Tùy ý" Anh tùy tiện nói.

Hứa Lê vội gọi người lại "Ồ đây có nước chanh không ạ, mang cho anh ấy cái này là được rồi" Cô lại nói với Lục Gia Hành "Trà sữa nhiều calo, uống rất dễ mập"

Nhớ hôm đó đánh bài, có người nói Lục Gia Hành cao quá, lúc thi đấu yêu cầu khổng chế cân nặng nên cô nhớ kĩ.

Lục Gia Hành mặt giật giật chợt nhớ tới điều gì.

Chờ nước chanh được mang lên, anh nhấp một ngụm, khoẻ môi không tự giác nhếch lên một cung độ.

Trong menu tiệm cũng không có nước chanh, Hứa Lê lại gọi một phần trái cây thập cẩm, lấy chanh bên trong pha với ly nước cho anh.

Việc cô rất thông minh, Lục Gia Hành đã biết từ lâu nhưng hôm nay cô lại lấy sự thông minh đó suy nghĩ cho anh làm Lục Gia Hành hơi khinh thường nhưng cũng không thể nói không có chút rung động nào.

Anh vẫn luôn tập thể hình, bảo dưỡng cũng rất tốt, nhìn qua tướng rất trẻ nhưng tính trẻ con ngây ngô đã sớm không còn, thay vào đó là một người đàn ông tàn nhẫn.

Loại tiểu tử như Khang Cảnh Minh này anh còn không thèm để trong mắt.

"Đi thôi" Lục Gia Hành đứng dậy tính tiền, trên người anh một thân hỗn độn đều nhờ vào giá trị nhan sắc cao để gỡ lại, xung quanh có rất nhiều cô gái quay sang nhìn còn có vài người đang chụp lên.

"Để tôi trả, hôm nay là tôi mời Hứa Lê" Khang Cảnh Minh cũng chạy tới lấy tiền ra.

Lục Gia Hành không ngăn cản, thanh niên trẻ ở cái tuổi này nếu trả tiền thì mới có thể diện, anh lười tranh chấp xoay người định đi.

"Lục tiên sinh, anh đừng trách cô ấy, là chính tôi muốn dạy cô ấy chơi game, cô ấy học rất nhanh, nên bọn tôi chơi với nhau cả một buổi sáng." Khang Cảnh Minh cười tới rạng rỡ "Lần sau nếu chúng tôi chơi tiếp, tôi chắc chắn sẽ mang đầu sặc cho cô ấy."

Lục Gia Hành nhàn nhạt nhìn hắn vài giây "Vừa rồi tôi có nói mình họ Lục à?" Ánh mắt anh trầm xuống, nặng nề nhìn chăm chăm làm cho người khác không hiểu sao lại thấy bất an.

Nụ cười của Khang Cảnh Minh cứng đờ trên mặt, anh không nghĩ tới đối phương phản ứng nhanh đến vậy.

Lục Gia Hành khuôn mặt không chút thay đổi "Đám khiêu khích tôi, tiểu tử cậu nghĩ mình là ai chứ"

Khang Cảnh Minh nhất thời á khẩu không trả lời được, mắt nhìn sang Hứa Lê đang đứng chờ ở cửa "Tôi là bạn trai cô ấy" Anh ta dừng một chút lại nói tiếp "Chỉ là do cô ấy mất trí nhớ nên quên mà thôi. Lục tiên sinh, người bị mất trí nhớ không thể chịu kích thích được, anh chắc cũng biết"

Âm thanh ầm ĩ xung quanh dường như biến mất, Lục Gia Hành gật đầu nhanh chóng rời đi.

Buổi tối công ty tổ chức liên hoan, Lục Gia Hành vẫn luôn không tham gia, Tần Chiêu nói cả buổi "Lục tổng anh không đi thật sao, vì hạng mục này chúng ta vẫn luôn áp lực đè nén, tuần trước Tiểu Dương đưa tư liệu lên trên bị mắng phát khóc làm lớp trang điểm chống nước đều trôi hết. Đây không phải là đề cao cái đẹp sao, nếu anh đi thì mọi người cũng có quyết tâm cao hơn."

Lục Gia Hành từ lúc chiều đã cảm thấy đầu đầu đồ mồ hôi, bởi vì phải tìm Hứa Lê mất thời gian, anh phải cố gắng tăng ca, hiện tại cảm thấy rất khó chịu "Các cậu đi đi sau đó về thì báo lại với tôi"

Tần Chiêu biết khuyên không được nữa đành phải đi.

"Chờ một chút" Lục Gia Hành gọi anh ta lại, "Tôi có một chiếc di động quên mất mã, cậu có am hiểu mấy thứ này không, có thể gỡ không?" Tần chiêu nhận lấy di động xem thử "Đặng sau là ốp qua đào, đây chắc là điện thoại con gái đúng không à?"

Lục Gia Hành đã sớm nhận ra, lúc đó còn nhìn một lúc.

Anh không đáp.

Tần Chiêu tuy còn trẻ nhưng bằng cấp với năng lực đều không hề thấp, nên vào thời điểm Lục Chấn Đông tìm trợ lý lúc anh mới nhậm chức anh đã từ chối, tự mình mời Tần Chiêu đến làm.

Hai người rất ăn ý, rất nhiều việc trong lòng hiểu rõ không cần nói ra, Tần Chiêu không có hỏi thêm, nói tiếp "Mã mã thật ra rất quan trọng, lúc phá có thể số liệu bên trong đồng thời bị hủy, anh xem..."

Lục Gia Hành bóp ấn đường, mờ mắt kéo ném điện thoại vào "Được rồi"

"Anh thử xem lấy mấy ngày kỉ niệm gì đi đó, hoặc là 6 số 1, con gái ngại phiền phức nên mã mã chắc không quá phức tạp đâu."

Gì chứ, còn phải xem là cô gái nào.

Lục Gia Hành không phản bác "Ok, các cậu đi chơi vui vẻ đi, đừng tiết kiệm tiền giúp tôi đấy"

Tần Chiêu là một người đàn ông văn nhã lịch sự, đặt tay lên ngực "Cảm ơn ông chủ"

Lục Gia Hành cả người khó chịu, không ngờ lại gục trên bàn ngủ quên mất, lúc tỉnh lại đã là 9h tối, di động có mấy cuộc điện thoại nhờ nhưng đều không quan trọng.

Anh nhìn một hồi, tìm trong ngăn kéo, bình thường anh rất ít khi bị bệnh nên không có thói quen chuẩn bị sẵn thuốc.

Thật sự rất khó chịu, anh bèn đi hiệu thuốc lân cận mua, lúc chiều thời gian gấp rút vừa chạy về công ty vội vàng làm việc đến tận bây giờ, quần áo sạch là nhờ Tần Chiêu mang tới nhưng không tắm rửa nên cả người đều cảm thấy không thoải mái. Bây giờ mà cho anh một cái giường, anh có thể lập tức ngủ đến hôn mê luôn.

"Lục tổng" Bỗng nhiên có một tiếng hoan hô từ sau lưng truyền đến.

Một nhóm người vừa com nước xong định đi đến quán ktv thì bất ngờ gặp nhau.

"Trợ lý Tần, không phải anh nói Lục tổng có hẹn không tới được sao!Bây giờ đang tới thật này"

"A, Lục tổng tới thật rồi! Tâm trạng tôi kích động quá"

"Tôi biết ngay là Lục tổng vẫn quan tâm tới chúng ta mà. Hôm nay chúng ta phải chơi tới bến luôn"

Lúc này ăn com có uống vài chén, một đám người ngày thường rất câu nệ dè dặt lại dám lôi kéo Gia Hành vào trong.

Lục Gia Hành từ chối không nổi bèn quay lại trừng mắt với Tần Chiêu.

Tần Chiêu chấp tay trước ngực xin tha thứ "Ngại đi xa nên ở ăn ở cạnh công ty luôn, ông chủ, nếu lần sau tụ tập tôi nhất định sẽ đưa đám thổ phỉ này tới phía Tây"

Ghế lô trong Ktv, đèn ngũ quan thập sắc chiếu vòng quanh, sau khi uống một bụng rượu, các tình anh cấp cao ban ngày đến ban đêm đã hoàn toàn biến thành bệnh nhân tâm thần.

Thả xúc xắc, hát tình ca.

Lục Gia Hành làm việc và nghỉ ngơi đều có quy luật, nếu không phải xã giao đặc biệt thì sẽ không tới mấy nơi như thế này, tuy biết anh không uống rượu nhưng thật ra cũng không ai dám rót.

Lúc bầu không khí tới cao trào thì Lục Gia Hành đứng dậy ra ngoài hít thở không khí.

Đứng một lúc cũng không trị hoãn nữa, vừa nãy Cô Hân gọi điện thoại cho anh anh không nhận. Sau đó lại nhận được tin nhắn, hỏi anh cuối tuần có tới sân huấn luyện không.

Lục Gia Hành cảm thấy sức lực chưa hồi lại, đầu anh giống như có người cầm búa gõ vào, đau đến tê rần, định nói với Tần Chiêu để mình về trước.

Quay người lại thì thấy hai bóng người đột nhiên xuất hiện trước mắt anh.

Kiểu điểm ái muội, xa hoa trụy lạc, ở mấy nơi như thế này không thiếu mấy cảnh tượng như vậy.

Khang Cảnh Minh đang đỡ lấy Hứa Lê đứng không vững đi vào phòng.

Lục Gia Hành nhẹ nhàng tới gần, mẹ nó chứ sao đầu lại càng ngày càng đau thế này.

--Tác giả có lời muốn nói

Thời gian phỏng vấn

Tác giả: Lục tổng, bây giờ anh có cảm thấy hối hận chút nào không?

Lục tổng: Thờ dài, có để tôi yên không, đau đầu quá. Trái tim cũng đau nữa.

Shiba: phản lời tác giả này có nên cắt đi không???

--

Lục Gia Hành lúc ở tiệm trà sữa đột nhiên tức giận bỏ đi, Hứa Lê cố gắng nghĩ thật kỹ, mơ hồ cảm thấy hình như mình lại làm sai điều gì, sau đó tìm được sạc dự phòng sạc pin cho điện thoại, nên gọi cho anh mấy cuộc.

Hứa Lê lại gọi lại thấy vẫn không nhận nên cô đành không gọi nữa. Người khác đối với cô lạnh nhạt hay nhiệt tình cô vẫn có thể cảm nhận được.

Không thể gây phiền phức cho người khác được, đây chính là đức tính tốt.

Sau đó cô lại gọi cho chị Vương, Triệu Đình nghe điện, thanh âm nhàn nhã "Gia Hành nói tìm thấy con rồi, không có việc gì thì tự giải quyết vấn đề ăn tối đi, tôi muốn ăn đậu hũ Ma Bà nên bảo chị Vương ở lại làm nốt"

Hứa Lê còn muốn nói thêm mấy câu, điện thoại đã bị dập máy, chỉ còn một chuỗi âm thanh vội vã.

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nỗi sợ nhỏ (3)

Editor: Shiba

Khang Cảnh Minh ngồi nghe bên cạnh cũng không hỏi nhiều, thậm chí rất hiểu lòng người mời cô cùng ăn cơm tối, nói rằng còn có vài bạn cùng lớp với nhau, thật ra cậu đã muốn mở miệng từ này nhưng không dám vì sợ bị từ chối.

Nam sinh mới 21 tuổi đầu vô cùng ngây ngô, tinh thần phần chần lăm người trong căn phòng như được tắm gió xuân vui sướng.

Hứa Lê đi tới nơi mới phát hiện trong phòng có rất nhiều người đến, mọi người cũng biết chuyện cô bị mất trí nhớ nên đều lại nói chuyện phiếm với cô. Cả phòng ồn ào nhốn nháo, bầu không khí khi thì cười vang lúc lại nhẹ nhàng trêu chọc khiến cho tâm trạng của cô bởi vì Lục Gia Hành bỏ đi mà hoá giải, bất tri bất giác uống hai ly rượu.

Cũng không biết từ khi nào ánh đèn bắt đầu quay cuồng, bóng người bắt đầu đóng băng, Hứa Lê chỉ cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, mọi thứ đều giống như trong giấc mơ.

"Hứa lê" Giọng đàn ông thanh lãnh từ trên đỉnh đầu vọng xuống, qua màn ca hát là lướt trong phòng, cô cảm thấy trong lòng hơi lộp bộp.

Sắc mặt Lục Gia Hành vô cùng lạnh lẽo, trên người anh không có vẻ say rượu, có cảm giác lạnh giá tàn khốc, nhưng nhìn thế nào cũng không giống người xấu, trong khoảng khắc mọi người chưa phản ứng kịp tại sao lại thế này.

Khang Cảnh Minh đứng dậy che trước mặt Hứa Lê "Anh muốn làm gì?"

Đầu Lục Gia Hành đau đến sắp nứt ra, căn bản không muốn cùng nhóc con nhiều lời vô nghĩa, đẩy người ra, giọng nói bức bối "Tôi mang cô ấy về, đừng chặn đường"

"Anh dựa vào cái gì mà mang cô ấy đi?" Khang Cảnh Minh không chút yếu thế giữ chặt cánh tay anh lại "Anh không có quyền hạn chế tự do của cô ấy, Hứa Lê muốn đi với ai thì đi, anh là ai chứ?"

Lục Gia Hành nghiêng đầu thờ ra một hơi bất lực, ánh mắt bình tĩnh âm thầm kìm nén, từ từ kéo cánh tay của đối phương xuống "Tôi là ai à? Còn không tới lượt cậu được biết."

Giọng điệu của anh chậm rãi, trong ánh mắt tràn ngập ý cảnh cáo.

Nhìn đến đây mọi người mới khôi phục tinh thần biết người vừa tới không có ý tốt. Tình nghĩa cùng trường cùng lớp, lại đều là thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết không hỏi nguyên nhân cũng sẽ giúp người nhà mình.

Có nam sinh giờ vô chai rượu lên khiến bản thân thêm can đảm "Anh là ai? muốn gây chuyện sao?"

Nếu không phải trong người đang khó chịu, Lục Gia Hành rất muốn cười phá lên, dám cầm bình rượu ở dọa đánh người trong quán bar, anh bạn này không phải là học sinh tiểu học đâu chứ.

Dám hung hăng với anh á?

Anh buông nhẹ tay ra, Khang Cảnh Minh mất trọng tâm suýt nữa thì té ngã.

"Muốn đánh nhau thì lên nhanh đi" Lục Gia Hành xắn tay áo lên, anh đã qua cái tuổi dễ nóng này, thật ra bản thân anh cũng khinh thường động thủ với đám người cấp bậc kém mình thế này nhưng bây giờ anh tức giận vô cùng, ghen muốn chết.

Có nữ sinh cảm thấy anh quen mắt, lăm lăm hỏi "Anh ta là Lục Gia Hành phải không?"

"Ai cơ?"

"Tay đưa Lục Gia Hành đó"

Anh rất nổi tiếng trong giới đua xe ở nước ngoài nhưng ở giới đua trong nước lại không bằng, có khối người không biết đến cũng là hợp lý.

Có người thấy khó hiểu lại lớn tiếng hỏi lại "Anh ta rốt cuộc là ai?"

"Tôi biết" Hứa Lê bị che sau lưng người ta cuối cùng run rẩy bỏ chạy, cô giờ cánh tay nhỏ trắng nõn lên như là học sinh tiểu học muốn phát biểu ý kiến.

Ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía cô.

Cô lớn tiếng nói "Đó là bà của tôi--" Hứa Lê dưới ánh mắt mê mẩn của mọi người nhào tới Lục Gia Hành, vòng tay ôm eo anh đầu cọ cọ "Ba thật hung dữ"

Bà của Hứa Lê là Hứa Trạch, ở đây ai mà không biết, mọi người đều đã từng học với thầy Hứa, làm sao bây giờ lại đột nhiên thay đổi ba?

Trong không khí vô cùng xấu hổ này cửa bỗng nhiên mở ra, giám đốc mang theo phục vụ xông vào "Lục tổng, ngài có việc gì không ạ?" Mỗi căn phòng đều trang bị camera, bên ngoài cũng có người phục vụ không ngừng giám sát, bọn họ thấy không ổn liền báo cho giám đốc. Ông chủ của KTV này có quen biết Lục Gia Hành, lúc trước từng tặng cho anh một tấm thẻ VIP nhưng anh cũng không dùng tới.

Giám đốc nhận ra đó là Lục Gia Hành lập tức dẫn người xông vào.

Sự kiện nhẫn của Lục Gia Hành đã sớm biến mất, anh ló người trong ngực đi ra khỏi phòng, Hứa Lê khom lưng kính chào mọi người, tiêu sái phát tay "Hẹn gặp lại các bạn"

Đối mặt với người của KTV, đám sinh viên không dám hành động thiếu suy nghĩ, Khang Cảnh Minh ù rừ đuổi theo "Hứa Lê không ở lại ăn bánh kem à, hôm nay là..."

Hứa Lê thật thà vỗ vai anh ta "Không ăn đâu, bà của mình sợ mập"

Khang Cảnh Minh "..."

Đến cuối cùng câu nói "Hôm nay là sinh nhật của mình" vẫn chưa được nói ra được.

Tần Chiêu ra ngoài tìm người liền thấy Lục Gia Hành không biết từ nơi nào dắt một cô gái đến.

"Lục tổng, anh..." Mấy chỗ như thế này, chơi chán ôm mấy em gái nhỏ ra ngoài thuê phòng là chuyện rất bình thường, nhưng tính tình Lục Gia Hành không phải như vậy, trong lòng anh xoay chuyển mấy trăm vòng nhưng trên mặt không dám nói thêm gì.

"Tôi đi trước đây, các cậu chơi vui về" Lục Gia Hành không định giải thích, nhanh chóng dẫn người đi ra ngoài.

Hứa Lê mặt đỏ bừng bừng bị lôi đi còn không quên lễ phép gật đầu với Tần Chiêu "Chào chú ạ"

Tần Chiêu quả thật há hốc mồm, loại đồ ăn mềm mại cực phẩm này anh không biết là ông chủ đào ở đâu ra, suy nghĩ một chút liền hiểu rõ, thế loại mấy công tử có thể sẽ yêu thích kiểu cô gái nhỏ nhắn ngoan ngoãn như này.

....

Lục Gia Hành không lái xe, vậy tay đón taxi đem Hứa Lê nhét vào trong xe, lúc tới chung cư anh không thấy ai liền gọi cho chị Vương, chị Vương ập ứng nói là Triệu Đình muốn ăn ruốc cá, bắt chị ở lại sáng mai làm.

Triệu Đình ngày nào chẳng ngủ tới 12h trưa, đến tiệm thẩm mỹ làm đẹp trang điểm,sau đó cùng một đám các bà các mẹ nhàn rỗi không tìm được ý nghĩa cuộc sống giống bà ung dung đánh mặt chược.

Bà muốn ăn ruốc cá vào buổi sáng, quý mới tin.

Lục Gia Hành tắt điện thoại, vừa quay đầu lại đã thấy Hứa Lê dựa vào kệ giầy ngủ mất rồi. Lục Gia Hành hít sâu vào một hơi, đi qua bể ngang cô lên. Hứa Lê như là người chết đuối bỗng nhiên có đường khí, gạt mình mở mắt ra thấy anh liền không ngừng dẩy dựa làm trọng tâm không vững cả hai người ngã lăn xuống đất may là phía dưới là thảm nếu không eo Lục Gia Hành muốn gãy lìa.

Vậy thì để cô ngủ trên thảm luôn đi!

Lục Gia Hành ngồi dậy vừa mới đi được hai bước bỗng phía sau có tiếng vang lộn xộn, anh trầm mặt đứng im ở đó---Hứa Lê vừa nãy muốn đứng lên, không để ý làm toàn bộ nước chanh trên bàn trà nhỏ rơi hết xuống đất.

Chị Vương biết anh thích uống nên dù không về cũng có thói quen làm sẵn. Bây giờ mọi thứ vỡ nát rơi hỗn độn trên mặt đất.

Lục Gia Hành nghiêng răng nghiêng lợi quát "Rốt cuộc cô muốn làm gì?"

Hứa Lê rùng mình bị dọa phát khiếp, cô cuống quýt ngồi xổm xuống thu dọn lại. Lục Gia Hành bắt lấy cổ tay cô, một phát lôi người đứng lên "Đừng gây chuyện nữa, tôi không có kiên nhẫn đâu" Anh xoay người cất bước rời đi.

Hứa Lê đứng im tại chỗ vài giây, đột nhiên chạy tới túm lấy anh, Lục Gia Hành bỗng nhiên bị cô đụng một cái, nhúu mày xoay người "Hứa Lê, đừng để tôi phải trừng trị cô"

Nhưng cái người vẫn hay vâng vâng dạ dạ lần này lại không bị dọa, Hứa Lê ngẩng cằm lên ánh mắt không kiêu ngạo không siểm nịnh như muốn tìm hiểu điều gì "Tôi đã làm gì chọc giận anh?" Âm cuối mang theo chút men say cảm giác không rõ ràng lắm.

Má cô phồng vệt hồng nhẹ nhàng thờ dốc, trên váy trắng có dính nước chanh trước ngực ướt một mảnh mờ mờ có thể nhìn thấy nội y màu đen bên trong.

Lục Gia Hành tự nhiên nhớ tới cảnh cô được Khang Cảnh Minh đỡ, hai người dán sát vào nhau, mắt lạnh hỏi cô "Đám la lối khóc lóc với tôi, có biết mình là ai không?"

Hứa Lê cúi đầu suy nghĩ, hốc mắt hồng hồng lác đác.

Lục Gia Hành không nói lời nào liền mang cô vào phòng tắm, vịn bà vai để cô đối mặt trước gương "Thấy rõ chưa"

Trong gương là cô gái vừa quen thuộc vừa xa lạ, Hứa Lê lẳng lặng nhìn, lông mi cô phát run, trong mắt tràn trề nước, người từ từ đứng không vững nhỏ giọng khóc nức nở "Tôi, tôi là Hứa Lê, các người nói tôi là Hứa Lê"

Lục Gia Hành tức giận không giảm xuống,lời nói ra cũng không nề nang "Chúng tôi nói, chính cô cũng không biết sao? Lúc cô gạt người là gan rất lớn mà? Hiện tại giả vờ cho ai xem?"

Ánh mắt Hứa Lê trong suốt ngơ ngác trợn lên, khoé mắt chảy ra một giọt lệ "Tôi lừa ai?"

Lục Gia Hành nhìn cô "Cô nói đi tái khám nhưng bệnh viện nói cô vốn dĩ không đi"

Hứa Lê lẩm bẩm nói "Tôi có đi mà, Cảnh Minh đưa tôi đi tới bác sĩ tâm lý, anh có thể hỏi cậu ấy."

Lúc Khang Cảnh Minh giúp cô chuyển mình chứng của bệnh viện đến trường học đã nghỉ ngơi cô do trong lòng có uẩn khúc nên tạm thời mất trí nhớ, trùng hợp là cậu có quen biết một đàn anh là bác sĩ tâm lý lâu năm nên dẫn cô đến xem thử.

Thế nên cô không tới bệnh viện mà Lục gia đã sắp xếp mà là đi chỗ khác.

Lục Gia Hành dừng lại một chút, lại hỏi "Vậy tại sao khám xong không về nhà luôn, di động cũng không nhận, người thì không về nhà, cô không sợ người khác lo lắng sao?"

"Tôi không vào được....chị vương không ở nhà, vào nhà yêu cầu phải quét vông mạc, tôi chưa nhập thì làm sao vào được"

Tiểu khu bọn họ đúng là phải tiến hành quét vông mạc mới vào được nhà, trước hết phải đến chỗ quản lý xử lý ghi chép vông mạc, ngày thường chị Vương đều ở nhà, cô hầu như không ra khỏi cửa, ai cũng không nhớ tới việc này.

Cho nên cô không vào được nhà nên ngồi ghếch ở bên ngoài chờ sao.

Có một nỗi buồn vô hình khuấy đảo chạm vào tim Lục Gia Hành khiến cả người anh không thoải mái, anh không dám nghĩ, hoặc do sợ sẽ chứng minh được những suy đoán trước đây của bản thân đều sai lầm, chỉ có thể lẩn nữa lấy cớ "Cho nên cô liên chạy theo đàn ông đi uống rượu à? Cô có biết chỗ đó là chỗ nào không, nếu hấn ta quý trọng cô thì đã không rót rượu cho cô rồi!"

"Không ai rót cho tôi cả, là tôi muốn uống, chỗ này của tôi rất khó chịu nên mới uống một chút" Hứa Lê che ngực lại tiến lên chọc chọc anh "Chỗ này của anh cũng khó chịu sao?"

Trái tim Lục Gia Hành bỗng nhiên ê ẩm, anh quay đầu đi "...Hứa Lê đừng giả vờ ngoan ngoãn với tôi, tôi không mắc lừa đâu"

Ban đêm trăng sáng sao thưa, bên ngoài ánh đèn rực rỡ, chiếu ánh sáng ấm áp lên hai người trong phòng tắm, Hứa Lê giữ chặt tay anh kéo kéo "Tôi cũng không muốn làm thế, nhưng tôi sợ, tôi sợ tôi không ngoan ngoãn một chút thì mọi người đều ghét bỏ tôi. Tôi không biết quá khứ đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết mọi chuyện các người nói với tôi là thật hay giả, cha mẹ đối xử với tôi rất tốt, bọn họ không ngại nói cho tôi những chuyện trước đây nhưng tôi không biết bọn họ liệu có đang lừa tôi."

Ban đầu giọng cô còn nhẹ nhàng nhưng càng về sau càng không khống chế được cảm xúc "Bọn họ nói tình cảm giữa tôi với anh rất tốt nhưng lại không thể lấy ảnh chụp của chúng ta ra để chứng minh, như vậy không được, tôi bị mất trí nhớ chứ tôi không nguê! Tôi có cảm giác anh thật sự không thích tôi có phải không! Lục tiên sinh, tôi cảm thấy rất khó chịu!"

Khuôn mặt Lục Gia Hành nháy mắt trở nên tái nhợt, không biết có rốt cuộc đã thanh tỉnh hay là lời nói thật lòng khi say, cả người anh cứng đờ.

Hứa Lê lấy tay lau nước mắt "Thật là kì lạ, rõ ràng tôi không có cảm giác gì với anh, tại sao lại rơi lệ chứ"

Có đôi khi, cơ thể so với đại não thành thật hơn nhiều, hoặc có thể nói là nhân loại đều là hồ ly giao hoạt, nguy trạng bản thân quá giỏi.

Cô nhóc đã từng bện tóc sừng dê, cau mày đứng trước mặt anh đọc "300 bài thơ Đường" dần lớn lên, anh chưa từng quan tâm đến bây giờ mới phát hiện đôi mắt trong sáng của cô từ rất lâu rồi.

Sau một lúc lâu, Lục Gia Hành làm một hành động khiến bản thân cũng rất khó hiểu.

Anh dang tay ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nói "Đề em chịu uất ức đều là lỗi của anh"

Dưới bầu trời mùa hạ, giữa những phù hoa ồn ào náo động, có chút đau đớn mơ hồ kèm theo sự rung động vô thức trong lòng tựa như gốc lê trồng phía sau vườn nhà.

Mùi thơm ôn đằm say đắm lòng người.

Rất lâu sau này Lục Gia Hành mới hiểu được thứ mãi canh cánh trong lòng anh lại là tình yêu hừng hực như lửa, thật ra anh đã sớm có được.

- --Shiba: Vì không có thời gian nên mình làm qua một lượt rồi up luôn nên nhiều chỗ vớ vẩn lắm, định tìm người beta nhưng chắc thôi đi - __-, mọi người thông cảm cho, học kì này tin chỉ lại tặng giá, rớt chắc muốn treo cổ quá T-T (có nên tìm cây trước?)

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Một chút rung động

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor:Shiba

Kể từ chương này bắt đầu chia lại chương theo bên Tấn Giang nên dài vật vãi, các bạn đừng quên ủng hộ cho mình nhé

- - -

Ánh mặt trời mùa hè gay gắt, xuyên thấu qua cửa kính đốt cháy da thịt.

Lúc Hứa lê tỉnh lại thì đang nằm trên giường trong phòng mình, cô đứng dậy mang dép lê, theo thói quen mất rủ xuống mơ mơ màng màng đi ra ngoài, cửa mở ra mang theo một cơn gió, cô kinh hãi, bỗng chốc có rất nhiều thước phim ngấn lộn xộn bắt đầu lướt qua trong đầu.

KTV, bạn học, âm ĩ,...Lục tiên sinh....

Phòng tắm...

Cô đứng ở đó cào mái tóc hỗn loạn vì ngu, cảm xúc cuộn cuộn, hoảng loạn lại không thể nhớ được điều gì. Hồi ức đứt quãng nên không thể làm rõ những chuyện đã xảy ra, chỉ giống như một giấc mộng hoang đường.

Đèn phòng khách sáng lên, yên tĩnh tới mức tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được, Hứa lê che miệng nhìn mặt đất hỗn độn. Cô cảm ghê lau ngồi xổm xuống định dọn dẹp qua bỗng dưng đứng phắt dậy chạy vào bên trong.

Cửa phòng ngủ Lục Gia Hành bật mở, cô run rẩy đẩy cửa bước vào cảm thấy không khí xung quanh trở nên loãng đi.

"Anh, Lục tiên sinh anh....?" Hứa Lê không biết rốt cuộc chính mình muốn nói gì, hỏi anh tại sao lại ở đây? Nhưng nơi này vốn là nhà của anh mà.

Cửa sổ lớn sát đất mở ra làm cho căn phòng trở nên nóng bức, Lục Gia Hành còn đang mặc quần áo hôm qua, nằm trên giường đưa lưng về phía cô, cả người cuộn lại như con tôm.

Hứa lê yếu ớt gọi một tiếng "Lục tiên sinh"

Không thấy đáp lại.

Đường như có một âm thanh đang phát ra, cô cảm thấy là lạ, cẩn thận lại gần nhìn xung quanh mới nhận ra điện thoại của Lục Gia Hành trong túi quần đang rung.

"Di động của anh kêu kìa" Cô nói.

Lục Gia Hành giật mình, tiếng nói khàn khàn "Ừ..."

Hứa lê vô thức xoay người lại nghe "Gi ạ?"

Nhưng không có tiếng trả lời.

Điện thoại trong túi quần không ngừng rung như đòi mạng làm người khác có cảm giác bất an, Hứa lê mím môi, nhẹ nhàng duỗi ngón tay tới. Cùng lúc đó người đàn ông trên giường cũng cảm giác được, mơ màng xoay người, Hứa lê nhanh chóng rút di động ra, đầu ngón tay còn vương lại độ ẩm của cơ thể anh, trái tim không hiểu sao đập nhanh vô cùng.

Cô thở mạnh mấy hơi như muốn trấn an bản thân "Điện thoại của anh này, hình như có việc rất gấp" Rồi lấy điện thoại đặt trước mặt anh "Anh có muốn nhận không?"

Tĩnh tĩnh--điện thoại quét trước mặt Lục Gia Hành, tự động mở.

"Lục tổng?Lục tổng! Anh có nghe không?"

Trong điện thoại truyền ra giọng nói rất nồn nóng, Hứa Lê hoảng sợ dùng sức lay anh, Lục Gia Hành cau mày cuộn người lại hơn nữa.

Sao người anh lại nóng như vậy.

"Lục tổng? Anh có chuyện gì không?" Giọng nói trong điện thoại cất lên cao vút.

Hứa lê không rảnh nghĩ nhiều, lấy điện thoại ập ừ một tiếng. Đối phương ngăn ngắt cả người, dừng lại một chút rồi hỏi "...Tôi gọi nhầm số sao, xin hỏi đây có phải là điện thoại của Lục tổng không?"

"Của anh ấy" Hứa Lê không đủ tự tin giọng nói nho nhỏ.

Một màn an tĩnh quái dị, đối phương thử hỏi "Xin hỏi Lục tổng đang ở đâu vậy?"

Sáng sớm hôm nay chi nhánh công ty sẽ có một cuộc họp lúc 9h, Lục Gia Hành mãi vẫn không xuất hiện, anh làm việc và nghỉ ngơi rất có đúng giờ, từ khi nhậm chức tới nay chưa hề đi trễ, không thấy anh mọi người cũng không dám thức giấc.

Tần Chiêu đành dời thời gian hội nghị lại, chờ tới 10h anh cũng hơi đứng ngồi không yên nhưng khi gọi cho Lục Gia Hành vô số cuộc, đối phương lại không bắt máy.

Tiểu Lưu bộ phận nhân sự có văn kiện cần anh kí tên, thật sự không đợi được nữa nên mới gọi thử một lần không ngờ lại có người nghe máy.

Hứa Lê không biết tình huống bên kia, cô gọi anh tỉnh mà không được đành phải nói thật "Anh ấy đang ngủ, vắng...Xin hỏi anh có chuyện gì gấp không ạ?"

....Ngủ?!

Tiểu Lưu hít vào một hơi, quyết đoán nói "Không! Không có chuyện gì cả"

Lúc Lục Gia Hành mới vào công ty đã tạo ra làn sóng không nhỏ, nhân viên nữ suốt ngày ngồi trực máy tính tìm video đưa xe của anh, một đám tri thức tỉnh anh giống như nữ sinh nhỏ kích động thét chói tai, lúc ấy tiểu Lưu hét to nhất, nói câu gì nhỉ--

"Người đàn ông này thật là mạnh mẽ cuồng dã"

Tới khi nhìn thấy người thật, Lục Gia Hành mặc một bộ tây trang, cao lãnh kiêu chể, việc lớn việc nhỏ đều đến trong tay nhưng đến cuối cùng đều có thể hoàn thành một cách hoàn mỹ.

Anh khiến người khác bội phục, khó tránh khỏi việc cảm thấy trên người anh mang theo bí ẩn.

Huống hồ là một chàng trai như vậy, mọi người chưa ai từng nghe nói hay gặp qua một người phụ nữ nào bên cạnh anh.

Ngẫu nhiên cũng có kẻ ái mộ đến gần niềm nở nhưng anh vẫn luôn tỏ ra lãnh đạm.

Hôm nay mặt trời mọc ở phía Tây sao.

Tiểu Lưu vừa cúp điện thoại đã không nhận được kêu lên một tiếng "Ồi mẹ ôi"

"Có chuyện gì vậy, bị Lục tổng mắng sao? Đã bảo cô đừng gọi vội mà" Có người nói.

"Chuyện lạ, chuyện lạ!" Tiểu Lưu còn đang cảm thán " Mọi người có biết ai vừa nghe điện thoại không?"

Cô thần bí như vậy làm mọi người xung quanh xúm lại hóng chuyện "Ai vậy, không phải Lục tổng à?"

Tiểu Lưu nuốt nước miếng, giống như paparazzi moi ra một tin tức kinh thiên động địa "Là phụ nữ"

"Phụ nữ?Bảo mẫu trong nhà hả?"

"Không phải như vậy! Mấy người không thể nghe thấy giọng nói kia đâu, nhất định là còn rất trẻ" Tiểu Lưu nhếch chân mày "Đoán xem cô ấy nói với tôi cái gì---anh ấy đang ngủ!" Tiểu Lưu có ý giả giọng nũng nịu "Tôi là con gái nghe xong mà còn thấy mềm cả người, chứ đừng nói là Lục tổng là một người đàn ông huyết khí phương cương"

Lúc này, Tần Chiêu đứng lúc từ bên ngoài đi vào, mấy người phụ nữ xúm lại quanh anh "Trợ lý Tần khai ra đi"

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra "Khai cái gì? Mấy cô định tuyển người mới à?"

Tiểu Lưu làm việc đã lâu, lá gan rất lớn dám ngầm lấy ông chủ ra làm trò đùa "Tần Chiêu anh thân thiết với Lục tổng nhất, có phải Lục tổng có bạn gái đúng không?"

"Không..." Tần Chiêu miệng mềm nhũn, nhớ tới cảnh đêm qua Lục Gia Hành dắt một cô gái đi, đi còn nhanh như vậy.

"Có vấn đề" Máy người phụ nữ lập tức hiểu ý "Tôi đang nghĩ sao Lục tổng hôm nay đến muộn như vậy, hoá ra là "Đêm xuân ngắn ngủi có ngắn/Buổi mai từ ấy thành quân bỏ châu*""

(*bản dịch thơ "Trường hận ca" của Ngô Linh Ngọc)

Tần Chiêu còn chống chế "Máy người đừng nói bậy, gì mà đêm xuân, nếu không phải hôm qua mấy người lôi kéo Lục tổng đi KTV, Lục tổng mới bị mệt."

"Thôi đi" Tiểu Lưu giờ đi động "Vừa nãy điện thoại Lục tổng là cô gái nhà người ta nghe máy, người ta còn nói, Lục tổng đang ngủ, xem ra đêm qua thật sự là mệt mỏi quá sức."

"Lục tổng của tôi bị người ta không một tiếng động nhanh chân đến trước chiếm mất, sau này tôi lấy gì làm động lực để làm việc nữa"

"Lục tổng của cô á, thật đúng là cái gì cũng nói được. Nhưng mà dám tự ý nghe điện thoại của anh ấy chắc chắn quan hệ không bình thường"

Một phòng nói âm ỉ, Tần Chiêu một tay xoa trán, một tay chống lên bàn "Đừng nói linh tinh, việc này không phải đâu"

"Được!Được" Tiểu Lưu che kín miệng, lắc eo nhỏ đi ra ngoài "Đã biết, trước khi tuyên bố chính thức fans bọn tôi đều kín miệng như bưng"

Lúc này ở chung cư hai nhân vật chính hồn nhiên không biết chuyện gì xảy ra.

Hứa Lê cúp điện thoại, cắn ngón tay đứng im một lúc, cô cảm nhiệt kế điện tử quay lại.

"Lục tiên sinh" Không đáp lại " Tôi đo nhiệt độ cho anh nha, anh đừng động dậy" Cô nhẹ nhàng lấy đầu nhiệt kế đặt vào lỗ tai anh, bấm nút.

"Tích" một tiếng vang lên Lục Gia Hành đột nhiên tròn mắt, nắm lấy tay Hứa Lê xoay người đè cô ở trên giường.

Hứa Lê nằm ngửa, một tay còn đang cầm nhiệt kế, nằm dưới người anh không dám động dậy.

Lục Gia Hành bình tĩnh, tóc anh vì ngủ mà rối tinh, cả người mang theo cánh gác lại kèm theo một chút mơ hồ nhìn cô, hoàn toàn không biết hai người đang dính sát nhau. Hứa Lê không dám thở mạnh, nhẹ nhàng kéo tay ra "Hình như anh phát sốt rồi"

Lục Gia Hành chậm rãi cúi đầu, buông cô ra ngồi dậy hỏi "Mấy giờ rồi?"

Hứa Lê nhìn đồng hồ trên tay "Hơn 10h"

Lục Gia Hành tròn mắt không thể tin nổi, ngay sau đó thờ dãi một hơi, cúi đầu xoa thái dương.

Hứa Lê đưa nhiệt kế cho anh "Anh đo thử đi, trên người anh nóng lắm"

Ánh mặt trời phủ khắp phòng, yên tĩnh tới mức dường như có thể nghe thấy nhịp tim của nhau. Lục Gia Hành cảm lấy nhìn qua, nhỏ giọng hỏi "Dùng như thế nào?" Sức khoẻ anh vẫn do đội ngũ bác sĩ gia đình chăm sóc, ngoại trừ việc tập thể hình, anh cũng không quan tâm lắm.

"Như thế này" Hứa Lê quỳ nên mép giường, lấy nhiệt kế nhét vào lỗ tai anh. Hai người gần sát nhau, Lục Gia Hành chỉ cần hơi rũ mắt là có thể nhìn thấy mềm mại trước ngực cô, vô thức nắm tay lại.

"Ôi, tận 39 độ." Hứa Lê giật mình, lại lấy tay sờ vành tai anh "Có phải anh bị sốt khó chịu lắm không, lỗ tai đã hết lên rồi"

Lục Gia Hành kéo tay cô xuống "Đừng sờ linh tinh"

"Vâng" Hứa Lê gạt đầu, "Anh định đến bệnh viện sao, nhưng chị Vương không ở nhà, vậy...có muốn tôi đi cùng không?"

Lục Gia Hành nhìn cô ánh mắt trầm xuống "Không cần đâu, tôi uống ít thuốc hạ sốt là được rồi"

Anh cũng không biết thuốc để ở đâu, mở ngăn kéo tìm, một cái hộp nằm trong tủ đầu giường, Hứa Lê đến gần cũng nhìn thấy.

Thật ra lần trước cô đã thấy rồi.

Lục Gia Hành đóng mạnh ngăn kéo lại, trầm mặt tìm đồ xung quanh.

"Anh đang tìm cái này à?" Hứa Lê đưa điện thoại cho anh "Đúng rồi, vừa nãy có người gọi tới nên tôi đã nghe"

Lục Gia Hành vừa nghĩ vừa nhìn cô một cái, không chút để ý nói "Không phải của tôi"

Hứa Lê "Hả?"

"Cái hộp kia, không phải của tôi" Anh nói.

Hả, cái trong tủ đầu giường á. Cô nghĩ.

Chuyện đêm qua ai cũng không muốn nhắc lại,nhớ lại chỉ tổ đau đầu mệt óc, hai người vui vẻ ngồi một lúc, Lục Gia Hành nói "Cô tới cầm thuốc tìm giúp tôi với, tôi đi tắm một lát"

Anh định dậy mà đứng không vững, Hứa Lê chạy lại đỡ "Anh có thể tự đi được không?"

Mỗi câu thốt ra đều dùng kính ngữ (*Hứa Lê xưng là Ngài),cô đối với anh rất khách khí, Lục Gia Hành nghe thấy vậy buồn cười "Thật sự xem tôi như ba cô sao?"

Hứa Lê cúi đầu càng lúc càng thấp.

Lục Gia Hành cả người khó chịu, vừa muốn biết tin tức vừa muốn tắm rửa, lúc ra thì Hứa Lê không chỉ dọn dẹp nhà cửa mà còn nấu ăn.

Cô cười nhợt nhạt "Bụng rỗng uống thuốc không tốt nên tôi tùy tiện nấu một ít cơm"

Lục Gia Hành dựa vào khung cửa nhìn một bàn thức ăn thanh đạm, lười nhác hỏi "Tùy tiện làm?"

Hứa Lê cúi đầu mức cháo không nói gì.

Một bữa cơm ăn trong an tĩnh, Lục Gia Hành ăn xong trước, anh đi ra ngoài gọi điện thoại cho Triệu Đình "Nếu mẹ thích thì để chị Vương ở chỗ đây luôn đi, con sẽ tìm người khác"

Triệu Đình đang ngủ mơ thì bị đánh thức, tính tình cũng không tốt "Mẹ mới chỉ muốn ăn ruốc cá con đã không vui hay là Hứa Lê không vui?"

"Vui, mẹ ăn cá gì chúng con chưa từng ý kiến nhưng mà sau này đừng đưa "áo mưa" cho con nữa, con không cần dùng"

Triệu Đình lập tức tỉnh táo "Sao lại không cần? Hai đứa đã ngủ với nhau rồi?"

Từ nhỏ Lục Gia Hành đã bội phục mạnh mẽ của mẹ anh.

Tiếng Triệu Đình cao vút "Lục Gia Hành con tỉnh táo lại đi, muốn tìm người phụ nữ nào cũng được nhưng phải làm tốt biện pháp phòng tránh đừng để sau này để người ta lớn bụng đến ăn vạ! Không cho cô Hứa Lê mà toàn bộ phụ nữ!"

Lục Gia Hành giờ điện thoại ra xa tai "Con không tìm phụ nữ, nên không có chuyện ăn vạ đâu, mẹ lo đánh mặt chược ăn điểm tâm của mình được không"

"Mẹ là vì ai chứ! Mẹ là mẹ con, lại còn không hiểu con sao! Nếu con không thích Hứa Lê thừa dịp cô ta mất trí nhớ thì tìm cách li hôn đi, không thì để mẹ giúp con! Mẹ nói cho con biết nếu làm cho cô ta có con thì sẽ bị cô ta quần lấy cả đời này"

Nếu so về cãi nhau Lục Gia Hành chưa từng thấy Triệu Đình thua ai, nhưng anh không thích ai can thiệp vào cuộc sống của mình, tức giận nói vào điện thoại "Con để cho cô ấy mang thai thì thế nào? Phải cảm ơn chị Vương mới phải, hôm nay con không đến công ty, đợi lát nữa sẽ làm với cô ấy! Để cho mẹ xem ai có thể quần lấy Lục Gia Hành"

Nói xong anh dứt khoát cúp điện thoại.

Vài giây sau anh quay người lại, Hứa Lê đang cầm thuốc hạ sốt trong tay đứng phía sau anh không biết đã bao lâu.

Ánh mắt cô hơi hoảng loạn lui về sau một bước, tự cắn môi đến bật máu.

Trên mặt Lục Gia Hành thoáng qua chút kinh ngạc, di động còn đang áp vào tai, tiến lên phía trước hai bước. Hứa Lê xoay người bỏ chạy, tới cửa bị bắt lấy.

"Cô chạy gì chứ?" Lục Gia Hành nắm chặt lấy cổ tay cô "Chuyện không phải như cô nghe thấy đâu"

Hứa Lê dựa vào cửa, hận không thể khắc mình vào trong cánh cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ muốn nhỏ máu, giống như con mèo nhỏ nhu nhược đáng thương.

Khi hai người sát gần nhau, cô có thể ngửi được mùi dầu gội hương bạc hà trên người anh. Lúc ở bên cạnh Khang Cảnh Minh cô cũng không có cảm giác như vậy, Lục Gia Hành làm cô cảm thấy áp bách lại vừa...tím đập mạnh.

Quan hệ vợ chồng, cha mẹ cô đã ám chỉ rất rõ, biết một số việc nhất định sẽ đến nhưng cô vẫn cảm thấy sợ hãi muốn chạy trốn. Cô nhỏ giọng nói "Lục tiên sinh...Tôi chưa chuẩn bị tốt"

Loại vẻ mặt này dường như đã từng nhìn thấy, đó là lần Lục Gia Hành tỉnh lại ở Hứa gia, cô nằm trong lòng anh cũng như thế này, có chút sợ sệt, có chút hoảng loạn lại còn có chút thẹn thù lạt mềm buộc chặt.

Khi đó Lục Gia Hành không rành mà nhìn, bây giờ lại rất hứng thú muốn nhìn rõ, anh nâng cằm cô lên "Sợ vậy à?"

Lòng bàn tay đàn ông hơi thô ráp chạm vào da thịt trắng nõn, sờ đến đâu chỗ đó trở nên nóng bỏng, đôi mắt đen nhánh của Hứa Lê không dám nhìn anh, trong lòng dấy vô vô cùng, cuối cùng nhắm mắt lại.

Tiếng chuông di động vang lên phá hủy không khí căng thẳng, Hứa Lê còn nhắm hai mắt, ngón tay đặt lên bàn. Lục Gia Hành buông cô ra nghiêng người nhường lại không gian.

Hứa Lê cúi người nhận điện thoại "Alo, xin chào"

Cũng không biết đầu bên kia nói gì vài giây sau cô liền cúp điện thoại, thờ một hơi ra vẻ thong dong hoà khí "...Là điện thoại lừa đảo."

Lục Gia Hành gạt đầu thấy bộ dáng này của cô rất buồn cười, từ khi mất trí nhớ đến nay cô dường như càng ngày càng sợ anh. Tất cả đều có nguyên nhân, tối hôm qua những lời nói sau khi uống rượu của cô không phải không có đạo lý, cô là người mất trí nhớ nên bây giờ tất cả mọi thứ đối với cô đều trở nên xa lạ.

Khi sợ cố xảy ra, cô sẽ hoảng loạn,mờ mịt, sợ hãi.

"Vậy sao." Lục Gia Hành bắt đầu cười "Được rồi, tôi sẽ không động vào cô, tôi không có hứng thú với trẻ em"

"Này, tôi..."

Điện thoại lại vang lên, lần này cô nhìn rõ màn hình mới nghe "Alo"

"..."

"Vừa nãy là em hả, xin lỗi thế mà chị cứ nghĩ là lừa đảo chứ"

"...."

"Chị không có nhiều tiền như vậy" Hứa Lê nhìn Lục Gia Hành, đi vào trong phòng "...Lúc ba mẹ đi chi để lại 5000 tệ, chị cũng chỉ có 2000 tiền mặt...Thật đấy, nếu không trước mắt chị chuyển hết tiền trong thẻ cho em đi..."

Cô lúc nói điện thoại cố gắng hạ thấp giọng nói, nên Lục Gia Hành nghe không được rõ ràng một lát sau không thấy có tiếng nữa, anh gõ cánh cửa đang khép hờ.

Hứa Lê đang lục túi, nghe thấy tiếng liền ngẩng đầu lên "Lục tiên sinh"

Lục Gia Hành tựa người vào khung cửa "Ai gọi vậy?"

"Em gái Thanh Hoà của tôi, anh có nhớ không?"

Giọng nói cô thân nhiên, Lục Gia Hành cười nhẹ "Tôi đâu có bị mất trí nhớ" Tươi cười tan biến anh lại hỏi "Lúc cô bị thương ở đâu, Thanh Hoà có trở về không?"

Hứa Lê lắc đầu "Em ấy bận lắm, ba mẹ tôi nói vậy"

Lục Gia Hành không chăm chú theo đuổi vấn đề này nữa, chuyện của Hứa gia anh cũng không muốn nhúng tay vào thậm chí trong lòng còn hơi ghét bỏ. Hứa Lê nhảy xuống giường "Chờ một chút, tôi đo lại nhiệt độ cho anh"

Cô cầm nhiệt kế nhón chân lên, Lục Gia Hành phối hợp cúi người xuống. Ngón tay khẽ cọ vào vành tai, anh vội tránh ra.

"Sao vậy?" Hứa Lê hỏi, lại lấy tay hơi chạm vào "Tai anh đau hả?"

Ánh mắt Lục Gia Hành thăm trầm nhìn cô một cái, nghiêng đầu qua một bên, nhàn nhạt nói "Mẫn cảm"

Hứa Lê xoa mũi "À, vậy tôi không chạm vào nữa"

Kết quả đo nhiệt độ ở tai là 39 độ 5 "Nóng quá, anh phải đến bệnh viện thôi"

Lục Gia Hành cũng nhủu mày nhìn con số hiển thị sau đó vô cảm nói "Lấy thuốc hạ sốt cho tôi là được rồi"

Hứa Lê cầm chặt hộp thuốc trong tay, kiên trì cố chấp "Thuốc hạ sốt chỉ trị ngọn không trị gốc, sốt cao phải đi bệnh viện"

Lục Gia Hành không nhúc nhích cầm lấy tay cô, Hứa Lê như bị điện giật lập tức buông lỏng, nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy "Cần phải đi bệnh viện thật mà"

Lục Gia Hành xé vỏ hộp thuốc lấy một viên ra ném vào trong miệng trực tiếp nhai hai cái nuốt luôn. Hứa Lê nhìn mà thấy đáng thay, đi lấy nước cho anh.

"Này anh mau uống đi, sao anh lại uống thuốc như vậy được chứ, không thấy đáng à?"

"Thế này đã là gì." Lục Gia Hành nhận lấy ly nước uống một ngụm, sau một lúc lâu mới nói "Biết nhiều thứ như vậy, xem ra cái đầu nhỏ của cô đã nhớ lại hết rồi hả?"

Hứa Lê đỏ mặt lui về sau hai bước "Không phải tất cả đều không nhớ được, nhưng vô tình sẽ nhớ ra vài chuyện"

Lục Gia Hành nhướng mày.

Hứa Lê liếc anh một cái "Ví dụ như lúc học thơ cổ, thầy giáo nói rằng thơ có phải bằng có trắc, quan trọng hơn là câu thơ phải có khai, thừa, chuyển, hợp."

"Dừng lại đã, mấy cái này cô đều nhớ được?"

"Một vài chuyện khi còn đi học, dù sao tóm lại là lúc tôi đọc sách vô tình nhớ ra."

Trong khoảng thời gian này cô đã đọc hết sách trong cái rương kia, đọc nhanh kinh người.

"Cô thật đúng là học trò giỏi, mất trí nhớ quên mất tôi mà kiến thức đã học thì không nhớ quên" Lục Gia Hành vô thức nói một câu "Gửi một bản sao bệnh án tới hòm thư điện tử của tôi"

Hứa Lê nghi hoặc nhìn anh.

Ánh mắt Lục Gia Hành bình đạm từ từ nói "Muốn tìm bác sĩ không cần nhờ đến người bạn kia nữa, tôi sẽ tìm cho cô bác sĩ tốt nhất"

Lòng bàn tay Hứa Lê đỏ mỏ hôi bình tĩnh thấp giọng nói "Cảm ơn ngài"

Vẫn là thái độ xa cách khách khí đó, lần này Lục Gia Hành cười thật "Hứa Lê, cô muốn làm tôi tức chết phải không."

Lục Gia Hành không bị tức chết mà uống thuốc xong rồi đi ngủ chưa tới nửa tiếng sau, Ngô Lăng và Tần Chiêu đã tới, Hứa Lê nhanh chóng chạy lại che miệng nói nhỏ "Lục tiên sinh tôi biết không nên để người khác nhìn thấy tôi ở đây được."

Trong người cảm thấy khó chịu đến mức chịu đựng không nổi nhưng hạng mục lại có một đồng rắc rối cần xử lý, nên Lục Gia Hành gọi hai người kia đến nhà làm việc tiếp, lúc ấy không nghĩ nhiều như vậy. Huống hồ Tần Chiêu là người mà chính tay anh đề bạt, phẩm hạnh như thế nào anh đều rõ nên không cần tránh.

Nhưng tiểu nha đầu đã chạy nhanh như chớp, Lục Gia Hành gọi mãi không được đành tự ra mở cửa.

"Cái gì đây?"

Ngô Lăng ôm một bó hoa hồng đỏ tươi vào nhà "Hành! Đây là ý của Tần Chiêu, cậu ta nói không thể đi tay không đến thăm bệnh, còn nói cậu không thiếu thứ gì nên mua hoa là tốt nhất" Anh ta nhìn trái nhìn phải phát hiện không có ai, nghĩ thầm trong bụng bản thân đoán đúng rồi, nhất định là Hứa Lê chọc tức Lục Gia Hành nên đã bị đuổi đi nếu không có phụ nữ ở đây thì không đời nào gọi người trong công ty đến được.

Tần Chiêu bước vào "Tôi bảo cậu mua hoa nhưng có bảo mua hoa hồng đâu, cậu có biết hoa hồng biểu đạt cho cái gì không?"

Ngô Lăng nâng đôi tay lên "Biểu đạt cho việc tôi yêu Gia Hành chứ còn gì"

Lục Gia Hành chỉ vào bàn cho cô lệ "Trước hết đặt lên đây đi" Một người đàn ông như anh lại được nhận hoa hồng, thật đúng là chuyện mới lạ.

"Anh ấy ghét bỏ cậu kia" Tần Chiêu trêu chọc Ngô Lăng, lại hỏi thăm sức khoẻ Lục Gia Hành "Lúc gọi điện nghe nói anh bị sốt, có nghiêm trọng không? Hay là đến bệnh viện xem qua đi nếu không muốn thì tôi mời bác sĩ đến cho anh"

Tần Chiêu chính là người như vậy, tâm tư nhanh nhẹn, làm việc chu toàn.

Lục Gia Hành nói "Không cần đâu, tại sao mọi người ai cũng làm quá lên như vậy"

Tần Chiêu lấy văn kiện ra, theo bản năng nói "Còn có ai ở đây sao?"

Lục Gia Hành tuy ý ừ một tiếng nói "Đi bệnh viện đã phiền phức, gọi bác sĩ tới nhà thì người thân đều biết càng phiền phức hơn. Được rồi, làm việc thôi"

Anh là người bước vào trạng thái làm việc rất nhanh, nghiêm túc lại hiệu quả, tất cả mọi việc đều được xử lý, anh không yên tâm dằn dò "Tôi đi không được nên bên Hàng Châu cậu theo dõi sát sao vào, bản vẽ còn trong tay chúng ta, không thể có chuyện đổ lỗi ra lại không bằng bọn họ được."

Tần Chiêu nghĩ sâu xa "Anh nói xem có khi nào nhà thiết kế trước kia lúc đi đã tiết lộ bí mật gì không?"

Ban đầu bọn họ tìm người tạo ra bản vẽ sườn xám là một nghệ nhân dân gian lâu đời, Lục Gia Hành không chỉ thuê mà còn đưa người đó tới một nhà hiệu ở nước ngoài để học tập phát triển trang phục sau đó cùng nhau nghiên cứu phát minh ra kiểu sườn xám mới, bản quyền thuộc về Lục Gia Hành.

Tới lúc bắt tay vào sản xuất thì nhà thiết kế đó bỗng nhiên vì lý do cá nhân muốn hủy hợp đồng, Lục Gia Hành lập tức hiểu rõ uẩn khúc bên trong, biết ngay là bị công ty khác cướp người đi. "Dùng người thì không nghĩ ngờ, nghĩ ngờ thì không dùng người" hơn nữa người ta đã có lòng thì Lục Gia Hành cũng không vạch trần ngược lại phê chuẩn từ chức, hợp được tan được.

Dù sao thì họ cũng đang sở hữu bản mẫu thiết kế, đối người khác vẫn có thể làm tiếp, nếu người ta đã sinh hai lòng thì không cần cũng được.

Ai ngờ bản vẽ cũ lúc may ra sườn xám lại xảy ra chuyện, bây giờ tuy đã giải quyết được một số vấn đề nhưng vẫn không yên tâm.

Vấn đề mà Tần Chiêu nói, Lục Gia Hành đã sớm nghĩ tới, anh suy tư một chút rồi nói "Đi tìm bản vẽ gần đây nhất của nhà thiết kế Lưu tới đây, rồi cậu cho người đi sửa lại sườn xám đi"

"Lấy về đưa cho nhà thiết kế của chúng ta xem hả?" Tần Chiêu hỏi.

Lục Gia Hành "Không, lấy về cho tôi xem"

Ngô Lăng không hiểu chuyện ở công ty ngồi bên cạnh pha trà đột nhiên nghe thấy một tiếng bùm, hai người kia cũng nghe thấy.

Tần Chiêu thu dọn văn kiện cất vào cặp "Lục tổng nuôi mèo sao?"

Ngô Lăng nhanh mồm nhanh miệng "Gia Hành rất sợ mèo"

Lục Gia Hành liếc mắt nhìn anh ta một cái, Ngô Lăng chợt nhớ tới điều gì lập tức ngậm mồm lại. Tần Chiêu cảm thấy là lạ nhớ tới những lời Tiểu Lưu nói ở văn phòng hôm nay, liền không hỏi lại nữa.

"Tôi về làm mấy điều anh dạy dò đây"

Bùm!

Lại một tiếng trầm đục vang lên, mọi người chưa kịp phản ứng Lục Gia Hành đã đứng dậy đi vào trong.

Tần Chiêu ở phía sau đưa mắt ra hiệu, nói nhỏ "Có mèo thật á?"

Trong phòng Hứa Lê che đầu lại ngồi xổm dưới gầm bàn bịt miệng mặt đỏ ửng vì ngại.

Lục Gia Hành kéo cô ra "Làm cái gì vậy?"

Hứa Lê nhìn phía sau lưng anh, nói nhỏ "Sách rơi xuống, lúc nhặt bị đập đầu vào kệ"

"Đồ ngốc, sao lại bị đập đầu chứ" Lục Gia Hành nhìn đầu cô, thấy không có việc gì chuẩn bị ra ngoài, cảm thấy cô có gì đó là lạ, xoay người lại hỏi "Chân cô làm sao vậy?"

Hứa Lê nhích nhích dép lê, ngón chân rụt vào trong.

Lục Gia Hành ngồi xổm xuống coi. "Đề tôi nhìn thử xem"

.....

Trong phòng khách hai người đàn ông đang im lặng đột nhiên nghe thấy ông chủ họ hét to "Tần Chiêu, mau gọi điện thoại cho bác sĩ Lý, lập tức gọi tới đây"

Giọng nói kèm lẫn sự khó chịu lại vội vàng gấp gáp.

Mới vừa nãy còn nói sợ gọi bác sĩ tới nhà làm ồn lên thì mọi người đều biết, bây giờ sao vậy, đột nhiên khó chịu vô cùng?

Tần Chiêu và Ngô Lăng bỏ đồ trong tay xuống chạy vào bên trong.

"Hành cậu không khoẻ ở đâu à?"

"Lục tổng, tôi gọi cho...."

Nói còn chưa hết câu, khuôn mặt đầy hốt hoảng, hai người trợn to mắt ngẩn ngẩn cả người.

Giây phút này, bọn họ chứng kiến cảnh ông chủ ngày thường tự phụ đang quỵ gối trên mặt đất nhẹ nhàng vuốt ve bàn chân của cô gái nhỏ.

- - -

Shiba: Thật ra gần đây có một truyện showbiz mà mình rất thích, cơ mà cũng có người đào rồi nhưng bên kia làm chậm quá rất sốt ruột. Đang phân vân phân vân~ ~

- - -

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Một chút rung động (2)

Editor: Shiba

Không khí tràn đầy sự kinh ngạc,Lục Gia Hành là người bình tĩnh nhất, anh không ngẩng đầu lên "Tôi bảo hai cậu vào đây chỉ để trốn mất lên hả?"

Tần Chiêu nhìn Ngô Lăng bằng ánh mắt cầu cứu, Ngô Lăng lập tức tiến lên "Có chuyện gì vậy? Chân Lê Từ bị trẹo hả?"

Hứa Lê ngồi trên giường ngượng ngùng chào hỏi "Xin chào, chúng ta lại gặp nhau rồi"

Được rồi, vẫn không nhớ ra chuyện trước đây.

Tần Chiêu ho khan vài tiếng, lấy chân đã anh, Ngô Lăng không kiên nhẫn quay đầu lại "Ngựa hòng hà, sao không tự lấy nước uống đi, không thấy tôi đang bận sao"

Tần Chiêu muốn bóp chết đồ không có mắt nhìn kia, cuối cùng tự giơ tay ra "Xin chào cô, tôi là Tần Chiêu, trợ lý của Lục tổng, tối hôm qua chúng ta có gặp nhau rồi." Cô còn gọi anh là chú cơ đấy.

Hứa Lê nhớ mãi vẫn không ra, dù sao cô cũng bị mất trí nhớ nên hào phóng bắt tay "Xin chào, tôi là Hứa Lê"

Giống như bạn bè quen biết vậy, Tần Chiêu bên ngoài bình tĩnh, trong lòng đã sớm kinh ngạc, trước tiên chỉ có thể nghe lời lấy điện thoại ra "Lục tổng, tôi gọi cho bác sĩ tới nhà ngay"

Lục Gia Hành không có cảm xúc gì ừ một tiếng, "Bảo bọn họ nhanh lên, miệng vết thương ở lòng bàn chân đang chảy máu, rất nghiêm trọng"

Miệng vết thương? Chảy máu? Còn nghiêm trọng?

Tần Chiêu cầm điện thoại mờ mịt xoa người lại xem, có miệng vết thương thật. Đêm qua Hứa Lê đánh vỡ bình nước chanh, không cẩn thận dẫm lên mảnh vỡ trên mặt đất.

Lục Gia Hành còn đang nâng chân cô lên, tư thế chưa hề thay đổi, giọng nói tức giận "Tại sao bị thương lại không nói, tôi bảo cô phải chịu đựng hả?"

"Hành---" Ngô Lăng ngồi xổm xuống bên cạnh, tâm trạng vụn vẹo một lời khó nói hết "Đội bác sĩ tới thì vết thương của Tiểu Lê Từ đã khép miệng lại mất rồi."

Lời này của cậu ta hơi nghiêm trọng hoá nhưng không phải không có lý, miệng vết thương máu đã đông lại, bôi thuốc chống nhiễm trùng đội hai ngày nữa là có thể tốt lên. Nhưng chính vì bị thương ở lòng bàn chân nên lúc đi chuyển sẽ không thoải mái.

Làn da thiếu nữ trắng nõn mềm mại, cổ chân tinh tế, móng chân được cắt tỉa sạch sẽ không nhiễm bụi trần.

Lục Gia Hành nghiêng đầu "Hai cậu nhìn cái gì đấy?"

Ngô Lăng vượt cầm đứng dậy làm bộ làm tịch tìm đồ "Hành, hay để mình lấy cho cậu cái ghế gấp đi, nhìn cậu quý một quá"

Tần Chiêu lúc này mới nhớ tới đang định làm gì, quay người gọi điện thoại.

"Đừng gọi nữa, Ngô Lăng nói đúng, đội bác sĩ tới mất thời gian lắm" Lục Gia Hành bây giờ mới thả chân con gái nhà người ta ra, bộ dáng như theo lẽ thường "Đi thôi, tới bệnh viện gần đây đi"

Ngô Lăng "....."

Tần Chiêu "....."

Hứa Lê???

Vết thương như vậy mà đi bệnh viện??? Anh khinh thường bệnh viện đến mức nào chứ??!!

Ông chủ đã lên tiếng ai cũng không dám ngỗ nghịch, hơn nữa Lục Gia Hành là người có thể biến chuyện điên rồ trở nên rõ ràng, hợp với lẽ thường.

Lúc tới bệnh viện rửa sạch vết thương, anh khoanh tay trước ngực đứng một bên khoa tay múa chân, cuối cùng còn nói "Chân cô ấy hơi sưng nên chụp X-quang luôn đi"

Sau đó nữ hộ sĩ nghe thấy thì rất vui vẻ, cho anh đứng bên cạnh, lại nói với Hứa Lê "Bạn trai cô rất đẹp trai nha, chỉ là hơi kinh hãi"

Hứa Lê nhìn anh một cái, xua tay "Không, không phải bạn trai"

Lục Gia Hành hừ nhẹ một tiếng, khuôn mặt lạnh lùng không đổi. Trước nay đều là anh phủ định người khác, lần đầu bị người ta phản bác, cảm giác còn rất...đặc biệt.

Ngô Lăng tới máy bán nước uống tự động mua Coca, nhìn thấy Tần Chiêu đi ra ngoài "Cậu đi đâu vậy?"

Tần Chiêu "Tôi đi lấy di động để quên trên xe"

Thấy Ngô Lăng đi theo mình, Tần Chiêu vặn hỏi "Cậu đi theo tôi làm gì?"

"Tôi không đi thì cậu đập cửa xe để lấy di động à" Ngô Lăng một tay giơ chìa khoá xe ra, một tay cầm coca, trong miệng cậu ta còn ngậm miếng thuốc chưa đốt, hàm hồ nói "Có phải cậu không muốn làm bóng đèn nên mới tìm cớ chuồn đi đúng không?"

Tần Chiêu bật cười không bày tỏ ý kiến.

Bãi đỗ xe lộ thiên, lúc này không có ai, mở cửa xe, Ngô Lăng thò chân ra ngoài xe, vừa mới móc bật lửa ra đã có người lên tiếng

"Cậu đừng hút chỗ công cộng "

Ngô Lăng mắt nhìn bốn phía "Có ai đâu, không sao cả" Cậu ta cà lơ phát phơ cúi đầu bật lửa, hút một hơi hít mắt đáng vẻ có thể so được với siêu mẫu "Hút một hơi không"

Tần Chiêu đang xem lịch trình trong di động, nghe vậy ngẩng đầu lên "Tôi không hút"

"Phụt" Ngô Lăng ôm bụng cười lộn lộn xuống "Mẹ ôi, tình anh mấy người đều như vậy hả? Gia Hành không hút nói là đưa xe phải chú ý sức khoẻ, còn cậu thì vì sao, đừng nói với tôi là bạn gái quán nhá"

Tần Chiêu nhét điện thoại vào túi quần "Tôi không có bạn gái"

"Vậy tại sao?" Ngô Lăng hứng thú.

Tần Chiêu kín miệng, lời nói dồn nén trong lòng nhưng khi nói ra cũng lại rất bình thản "Khi tôi còn nhỏ trong nhà không có tiền nên ba tôi không hút thuốc lá, già rồi thì bắt đầu sinh bệnh, tôi không dám hút sợ ảnh hưởng tới sức khoẻ của ông."

Ngô Lăng nghe vậy hơi sững sờ sau một lúc lâu mới ừ một tiếng, đưa coca còn thừa cho "Đừng chi nói không mà uống đi, Gia Hành cũng ngại đồ uống có ga không tốt cho sức khoẻ, vì đưa xe nên yêu cầu tổ chất thần thể rất cao"

Tần Chiêu nhấp môi cười "Tôi uống được, nhưng không uống lon này"

Ngô Lăng cảm lờn nghiêm túc đoan chính "Sao lại vậy, bao bì có phân loại hả?"

Tần Chiêu nghiêm trang "Sợ hôn môi gián tiếp"

"Đậu má! Trợ lý Tần chuyện này có gì đầu chữ" Ngô Lăng "Bây giờ tôi xem cậu như anh trai nhỏ của mình, tính cách hai người không khác nhau lắm, chỉ là bên trong....hình dung sao nhi....cận bã dưới dưới về lịch sự! Nhưng mà Gia Hành mà thay sang trang phục đưa xe thì trông cuồng dã hơn so với cậu nhiều."

Ngô Lăng đi theo Lục Gia Hành ngoại trừ làm việc bên ngoài còn có tình cảm từ nhỏ bên trong,đã cùng nhau trải qua rất nhiều việc, khó tránh sẽ vô cùng sùng bái, khi nhắc tới Gia Hành trong mắt cậu ta có thể hưng phấn phát sáng như sao.

Tần Chiêu luôn giữ hình tượng, là một người đoan chính nhưng khi ở với kiểu người như Ngô Lăng cũng thả lỏng, dựa người vào xe "Nhắc tới chuyện Lục tổng, cô gái hôm nay là ai vậy?"

Anh biết không nên hỏi, có thể ăn chén cơm trợ lý của Thái tử gia Đông Thượng, trừ bỏ năng lực còn phải có hiểu biết đúng mực. Chỉ là tình hình hôm nay thật sự làm anh cảm thấy ngoài ý muốn.

Lục Gia Hành thế mà đầu thiếu nữ ở chung cư, nhìn diện mạo cùng đồ đạc trong phòng chắc hẳn vẫn còn là học sinh.

Tổng tài bá đạo bao nuôi sinh viên?

Nhưng không giống lắm, Lục Gia Hành vẫn trung mật lạnh với cô ấy, dọc trên đường đi cũng không thể hiệu quả nhiều cảm xúc, nếu không phải bao nuôi cũng không phải tình yêu thì có thể là cái gì.

Ngô Lăng bình thường cả lo phát phơ nhưng Lục Gia Hành là điểm mấu chốt duy nhất của anh ta "Là Hứa Lê, cậu không phải đã nghe rồi sao" Anh ta cố ý đổi đề tài "Sao, thấy cô gái nhà người ta xinh đẹp nên muốn theo đuổi hả"

Tần Chiêu liên tục xua tay "Đừng nói linh tinh, tôi sợ Lục tổng xử tôi mất"

Ngô Lăng đang muốn giải thích nhưng há mồm không biết nói gì, người sáng suốt đều nhìn ra Lục Gia Hành tuy đối xử lạnh nhạt với Hứa Lê nhưng lại có một chút cảm xúc vi diệu ẩn bên trong. Ngô Lăng bới tọc "Cậu xem như là Gia Hành nuôi tiểu nha đầu trong nhà đi, người ta vẫn còn là sinh viên năm ba, cậu đừng nói linh tinh ra bên ngoài."

Tần Chiêu gật đầu "Tôi hiểu"

Lục gia có bối cảnh địa vị như thế nào, không tới phiên một trợ lý nhỏ như anh nói này nọ, nếu mà có nói ra, hào môn loại này cũng có biện pháp che giấu tin tức. Lục gia có một ảnh đế là bà con xa, kết hôn rồi ly hôn, người ngoài còn tưởng rằng hẳn ta à tiêu thật tươi độc thân.

Đằng sau ảnh đế là ai, chẳng phải là Lục gia sao.

Chính vì Tần Chiêu tới bệnh viện, chuyện cũ trong lòng lại ù về, có chút buồn bã sâu kín thờ dài "Đi theo Lục tổng lâu như vậy, còn chưa từng gặp cô gái nào ở bên cạnh anh ấy đâu." càng đừng nói chuyện thấy anh ấy quý trên mặt đất nâng chân phụ nữ, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Ngô Lăng là người rõ nhất, phụ nữ cũng sớm có rồi, chẳng những thế cũng đã có danh phận, đáng tiếc là Lục Gia Hành không chịu thừa nhận. Cái gì mà Hứa Lê còn đi học nên không muốn công bố, kì thật còn không phải kiêng kị Lục Gia Hành, sợ anh tàn nhẫn trở mặt, Thái tử gia Lục gia chính là người như vậy, cũng không thể chỉ vì Hứa Lê mà qua mặt anh.

Nhưng ép thì vẫn ép được. Trên thương trường Lục Chấn Đông có bao nhiêu tàn nhẫn,thì đối với con trai cũng có bấy nhiêu tàn nhẫn, biết dùng thứ gì chọc vào trái tim khiến anh đau nhất. Khi anh còn đưa xe có một đàn em năng lực rất xuất sắc, Lục Gia Hành vẫn luôn coi như em trai mà chiều cồ. Lục Chấn Đông xuống tay tạo áp lực, đoàn xe xem xét nặng nề lập tức khai trừ đàn em kia. Lục gia lại đánh tiếng, trong nhất thời cũng không có đoàn xe nào dám nhận cậu ta.

Đưa xe là loại vận động đốt tiền, nếu điều kiện trong nhà không phải rất rất tốt, lại thêm việc không có đội xe nào thu nhận, thì con đường này đi không nổi nữa rồi.

Lục Gia Hành vì thế mà cùng Lục Chấn Đông náo loạn một trận lớn, ngày đó trùng hợp lại là tháng sinh nhật của Triệu Đình, mẹ anh ăn mừng sinh nhật không phải một ngày mà là một tháng. Hứa Lê vừa tới nhà anh, khi đó là đêm 30, Lục Gia Hành phiền càng thêm phiền nên mặt nặng mày nhẹ.

Lục Chấn Đông lấy việc kết hôn ép anh nên mới ra tay với người của đoàn xe, nhìn thấy bộ dáng này của anh liền đi tới cho một cái tát.

Lục Gia Hành không đánh trả, nghiêng đầu vẫn giữ nguyên tư thế bị đánh đôi mắt vô thần nhìn Hứa Lê đang đứng một bên không biết phải làm sao, hỏi "Cô vừa lòng chưa?"

Ngày hôm đó Hứa Lê đồ mắt bỏ đi.

Hôm đó Ngô Lăng cũng ở đó nhưng lúc Lục Chấn Đông phát hoả cũng không dám ra mặt, không phải anh ta sợ bị liên lụy mà thật ra trong Lục gia, càng phản kháng kịch liệt, càng bị chèn ép tàn nhẫn.

Ăn oán đúng sai, thị thị phi phi, Ngô Lăng cũng không rõ, anh không cảm thấy Hứa Lê ở giữa có gì sai nhưng không thể phủ nhận cô là người được lợi lớn nhất.

Ít nhất người ngoài như anh thấy vậy.

Hai người chìm trong hoài tưởng, Ngô Lăng đột nhiên hô to nhảy dựng lên "Mẹ nó! Tôi nghĩ gì mà đậu xe dưới gốc cây thế này,trợ lý Tần cậu nhìn thử xem, trên này là phân chim phải không?"

Tần Chiêu ôm eo, không nhịn được cười đến mức ho khan liên tục.

Ngô Lăng nhìn cậu ta cười chảy cả nước mắt, "Người lịch sự như cậu thấy phân chim kích động như vậy sao hả, lại đây, uống miếng nước đừng để bản thân nghẹn chết"

Tần Chiêu chịu đựng con ho, nhận lấy uống một ngụm "Cảm ơn....A cậu" Anh không chú ý, uống ngay lon Coca Ngô Lăng đã uống, lập tức xấu hổ và giận dữ lấy khăn giấy chà miệng.

Ngô Lăng cười muốn đấm mặt đất, "Hôn môi gián tiếp cảm giác như thế nào? Hahaha nhìn cậu như vậy,Mẹ nó nữa.....Hay đây là nụ hôn đầu! Trợ lý Tần đem nụ hôn đầu trao cho tôi?! Hahaha---"

....

Lúc Lục Gia Hành đi ra, hai người ở bãi đỗ xe đang chẳng thèm nói chuyện với nhau. Hứa Lê đi theo phía sau anh, đi rất chậm.

Anh luôn chú ý đằng sau, bước chân vốn rất nhanh nhưng đi vài bước dừng lại lấy tay bóp eo.

Hứa Lê lập tức chạy chậm theo sau.

Lục Gia Hành nhú nĩ "Tôi bảo cô chạy à?"

Hứa Lê cũng không tỏ vẻ, chỉ vào chân giải thích "Tôi không sao đâu, vừa bôi thuốc nên đi không tiện lắm"

Sắc mặt Lục Gia Hành trở nên dịu dàng "Miếng vết thương cần bôi thuốc sát trùng nếu không trời nóng nhiễm trùng lại rắc rối" Anh gơ tay "Lại đây"

Hứa Lê hơi kinh ngạc, không nhúc nhích. Vài giây sau, Lục Gia Hành thu tay lại nhét vào túi quần, sắc mặt lại khó coi "Đi thôi"

Trong xe, Ngô Lăng lấy khuỷu tay ra sức huyích người đang ngồi ở ghế phụ "Trợ lý Tần cậu nhìn thấy không, Hành muốn dắt tay Tiểu Lê Từ nhưng bị từ chối! Tại sao tôi lại không xuống xe chứ!

Không ngờ Lục Gia Hành lại có ngày hôm nay!"

Tần Chiêu vẫn đang chà môi, cảm thấy có khả năng từ lúc chào đời đến nay anh đã gặp quỷ nguyên một ngày hôm nay.

Mọi người đều lên xe, Lục Gia Hành và Hứa Lê ngồi ghế sau, xe vừa mới khởi động, Hứa Lê hỏi "Lục tiên sinh, anh có sao không?"

Ngô Lăng dầm chân phanh lại, hai người bọn họ đồng thời quay người lại, Lục Gia Hành trên trán toàn là mồ hôi, sắc mặt rất tái nhợt.

Hứa Lê "Anh còn sốt phải không?"

Lục Gia Hành ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi "Không sao, đi thôi"

Trên xe không có nhiệt kế, Hứa Lê cắn môi dưới, nghiêng người lấy tay đặt lên trán anh, nháy mắt liên tục về "Nóng quá"

Ngô Lăng cao giọng "Hành, cậu phải đi bệnh viện thôi"

Tần Chiêu cũng khuyên nhưng Lục Gia Hành vẫn không dao động, anh không phải không lo cho sức khỏe nhưng lát nữa có một cuộc gặp rất quan trọng, Lục Chấn Đông muốn dẫn anh đi gặp mấy chú bác, nói là chú bác nhưng thật ra không có quan hệ thân thích mà là những bạn bè làm ăn thân thiết của Lục Chấn Đông mấy năm nay.

Dẫn anh đi gặp là muốn chuẩn bị cho việc thông báo đề anh vào Hội đồng quản trị.

Người điều hành Đông Thượng trong tương lai, cái ghế này anh nhất định phải ngồi vào được, Lục Chấn Đông muốn vững vàng thì bây giờ phải tìm người trợ giúp anh.

Hiện tại không phải là lúc để nói tôi bị sốt phải đi bệnh viện, mấy chú mấy bác lần sau lại gặp được.

Tần Chiêu biết khuyên không được, nói với Ngô Lăng "Được, đi thôi, lát nữa tôi sẽ đi lấy thuốc"

Chiều kia của Lục Gia Hành quả nhiên hiệu nghiệm, lúc bọn họ đưa Hứa Lê về thì Triệu Đình đã thả chị Vương về. Lục Gia Hành không xuống xe, gọi điện cho chị Vương xuống dưới đón người, thuận tiện đưa Hứa Lê đi xử lý chuyện lưu vong mặc.

Hứa Lê xuống xe thoải mái hào phóng cảm ơn mọi người.

Tần Chiêu hạ cửa sổ xe xuống, mặt mày ôn hoà "Hứa tiểu thư không cần khách khí, chúng tôi cũng không làm được gì, lần sau gặp lại"

Hứa Lê cười cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh "Ngài đi thông thả"

Cửa sổ xe sẫm màu phía ghế sau hạ dần dần xuống, Lục Gia Hành lấy tay đỡ trán, nửa khuôn mặt bị che khuất không nhìn rõ cảm xúc gì nhưng lời nói rõ ràng từng chữ "Không cần dùng kính ngữ với bọn họ"

Nhất thời ai cũng chưa kịp phản ứng lại, Hứa Lê càng không ý thức được anh đang nói chuyện với mình.

Lục Gia Hành ngữ khí tha chậm "Tôi nói là không cần dùng kính ngữ nói chuyện với người khác, không phải ai cũng hơn cô tám tuổi"

Một câu đơn giản lại hàm chứa ý cảnh cáo lẫn chiếm hữu.

Chờ đến lúc xe chạy ra tuyến đường chính, hai người phía trước còn chưa hoàn hồn lại.

Một người đàn ông khi muốn đánh dấu bảo hộ lãnh địa bốn phía xung quanh một cô gái thì có ý gì.

Còn có thể là ý gì kia chứ?!

.....

Chị Vương nhìn thấy Hứa Lê vô cùng ngượng ngùng giải thích nửa ngày, Hứa Lê tính tình tốt nói không liên quan tới chị, ngược lại chính mình gây phiền toái cho mọi người. Chị Vương trong lòng cảm thán, trách không được lão thái thái thích cháu dâu này như vậy, đúng thật là hiểu chuyện ngoan ngoãn hơn con dâu nhiều.

Xong xuôi mọi việc, hai người vào nhà. Chị Vương nhìn hoa hồng trên sofa, cười ý chúc mừng "Thưa cô, tôi giúp cô đem hoa đi cắm vào bình nha"

Lúc trước Hứa Lê cũng không để ý, nhớ tới hôm nay ở trong phòng nghe được, nói "Hoa này không phải của tôi mà là Lục tiên sinh"

Chị Vương "Thế chẳng phải như nhau sao?"

Sao lại như nhau, là người khác tặng cho anh ấy, quyền xử lý ở anh. Hơn nữa, trong lòng Hứa Lê vẫn luôn cảm thấy lo lắng cho sức khỏe của Lục Gia Hành, do dự một chút lấy điện thoại gọi.

Rất nhanh đầu bên kia bắt máy.

"Alo"

Hứa Lê cầm điện thoại, tầm mắt bị hoa hồng hấp dẫn, nhẹ giọng nói "Lục tiên sinh, hoa hồng ngài quên mang đi, muốn...."

Đường đi hơi khó, Ngô Lăng cùng Tần Chiêu đang cảm thán may mắn vì xuất phát sớm, nếu không đến muộn chú Lục lại giáo huấn anh một trận, nghe thấy điện thoại Lục Gia Hành vang lên.

Hai người bọn họ lập tức im lặng.

Trong xe an tĩnh hoàn toàn, người đàn ông ngồi phía sau nghiêng ngẫm "Hoa hả? Ủ, cho cô đấy".

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Một chút rung động (3)

Editor: Shiba

Cúp điện thoại, Hứa Lê lăm bắm tự hỏi "Cho tôi?"

Chị Vương cười có cảm giác như mảy đi mảy mẹ "Chẳng phải là cũng cho cô sao, để tôi cắm vào bình cho cô, hoa hồng có gai đừng để đâm vào tay"

Hứa Lê còn đang nghiêng đầu tự hỏi, tại sao cảm xúc người đàn ông này kì quái như vậy, vui vẻ hoa nói cho cô liền cho.

Chị Vương cũng không nói nhiều, mặc tạp dề xắn tay áo ở trong phòng bếp làm việc lu bù lên. Hứa Lê ở trong phòng nhìn quyển sách nửa ngày lại lên mạng tìm hiểu nhiều tư liệu, vui đầu an tĩnh, ngồi xuống suy nghĩ một hồi lâu.

"Nghĩ ngợi đã, cô học vậy là tốt nhưng cẩn thận bị bệnh xương cốt" Chị Vương thấy cửa phòng mở, gõ hai cái rồi mang đĩa trái cây vào "Tôi trên đường trở về mua đây,còn rất tươi, mỗi loại đều gọt cho cô một ít, cô nếm thử xem"

Hứa Lê vươn vai duỗi eo, dịch ghế dựa ra phía sau, quay người lại nói "Cảm ơn"

Chị Vương cũng ngồi xuống nhìn đồng sách trên bàn cô "Thứ chẳng chị này là gì vậy, sao giống như tranh con nít vẽ thế"

Hứa Lê cầm nĩa chọc một miếng xoài, ăn phồng miệng nói "Đó là chương thảo 1,còn bên này là giáp cốt văn2"

1. Chương thảo là một loại chữ thảo, nét chữ còn giữ được một số đặc điểm của chữ lệ.
2. Giáp cốt văn là chữ khắc trên mai rùa và xương thú thời nhà Thương, Trung Quốc, thế kỉ 16-11 TCN)

Chị Vương xem không hiểu nhưng cũng có thể nghe được đại khái, không nhận được than "Bây giờ mấy cô gái một lòng nghiêm túc học tập như cô rất ít, lại còn là mấy thứ thâm áo như vậy, cho tôi xem tôi cũng không hiểu"

"Không khó lắm đâu, xem cái này cũng rất hay mà. Ba tôi nói nói mục tiêu của tôi là làm nghiên cứu sinh nghiên cứu cổ văn cho nên bây giờ phải bắt tay vào thôi."Hứa Lê cầm nĩa do dự lựa chọn thật lâu mới xiên một miếng dưa gang lên.

Chị Vương để ý động tác trên tay cô, cười nói "Tiểu cô nương các cô đều mê ngọt, không giống như Lục tổng"

Chị nói chuyện với Hứa Lê rất hợp,thuận miệng nói một câu như vậy không ngờ Hứa Lê hỏi tiếp "Lục tiên sinh không thích ăn ngọt à?"

"Khẩu vị cậu ấy nhạt, mới đầu không biết làm mất món ngọt, cậu ấy vừa ăn vừa nhăn mày"

"Bất bẻ như vậy sao à" Hứa Lê cắn nĩa, cô cũng thích ăn ngọt nhưng vị khác cũng có thể chấp nhận được. Thật ra nghĩ lại liền cảm thấy mờ mịt, trước kia rốt cuộc cô thích thứ gì, có thói quen gì, phải tự mình từ từ nhớ lại.

Chị Vương thấy cô trầm mặc nói "Cũng không hẳn vậy, có vài món ngọt cậu ấy khá thích ăn, ban đầu tưởng rằng buổi tối hôm nay sẽ ở lại đây nên tôi đã chuẩn bị làm, không nghĩ là lại đi rồi."

Triệu Đình nói chuyện điện thoại với Lục Gia Hành xong ở biệt thự bốc hỏa, thờ phỉ phỉ kêu chị chạy nhanh về trông chừng hồ ly tinh quyến rũ đàn ông. Đoán chừng hai người ở cùng nhau một đêm, cộng với phản ứng của Triệu Đình thì ai cũng sẽ nghĩ nhiều, chị cho rằng vợ chồng son cuối cùng cũng ở bên nhau, kết quả là người đàn ông thì lạnh nhạt, không ăn cười tới mà bỏ đi luôn.

Nhìn tiểu cô nương tỏ ra không có gì nhưng thật ra đang khá tò mò hỏi "Món gì vậy à?"

"Trái đào rửa sạch, đun lửa lớn rồi lại hạ lửa nhỏ đun tiếp trong một giờ cho sánh lại, quan trọng là đường phèn, bình thường chỉ bỏ hai viên thôi nếu nhiều hơn sẽ rất gắt, Lục tổng lần nào cũng ăn hết không sót một giọt."

Hai người trò chuyện rất vui vẻ, Hứa Lê lại có tính tình ôn đạm, bất tri bất giác chị Vương lại nói nhiều thêm, lúc sau nhận ra chị vội đứng dậy.

"Dù sao cũng đã làm rồi, cô có muốn nếm thử không, buổi tối tôi mang cho cô"

Hứa Lê nói được xong lại ngoan ngoãn vui đầu vào quyển sách.

Lục Gia Hành đến bữa tiệc ở lưng chừng núi ngoài ngoại thành, xe chạy quanh con đường núi trong đêm tối, trên đỉnh đầu là ánh trăng tròn, cây cối hai bên xanh um tươi tốt, yên tĩnh giống như mặt biển u tĩnh cuộn cuộn sóng ngầm khiến lòng người hoảng loạn.

Người đàn ông trên ghế sau tỉnh tỉnh mê mê ngủ suốt dọc đường, lúc thức dậy có cảm giác hơi mơ hồ.

Tần Chiêu nhìn qua kính chiếu hậu "Lục tổng, anh ngủ thêm một lát đi, tôi đó nhất định phải uống rượu đấy."Tôi đây là vì trường bối, lại là những người chống lưng cho anh, không uống không được.

Ngô Lăng nói " Tôi sẽ uống đỡ cho cậu"

Nghe thấy vậy hai người còn lại trong xe đều cười.

Cười vậy là có lý do cả, lúc tới hội sở ở lưng chừng núi, Ngô Lăng và Tần Chiêu bị giữ lại, Lục Gia Hành được phục vụ dẫn lên thuyền.

Ngô Lăng tán thưởng "Lần trước tôi có thấy cái hồ này đâu, đúng là kẻ có tiền muốn gì cũng chơi được"

"Đây là hồ nhân tạo mới đào " Tần Chiêu dẫn cậu ta tiến về phía hội sở, ánh mắt ám lại, giọng điệu trịnh trọng "Trên thuyền bí mật hơn dễ bàn công chuyện"

Tập đoàn Đông Thương muốn lật trời chuyển thế, tất nhiên phải thận trọng

Hai người họ nhàn rồi ngồi chờ trong hội sở, ghế lò đã sớm chuẩn bị, đồ ăn, cảnh sắc được bày trí đều là hạng nhất.

Ngô Lăng không thấy thoải mái khi tới mấy nơi như thế này, xắn tay áo vui đầu ăn ăn uống uống một lúc lên tiếng ca thán oán hận "Bây giờ chúng ta muốn chơi đấu địa chủ cũng ba người thiếu một rồi"

Tần Chiêu cầm một miếng cá sống quệt nước sốt bỏ vào miệng "Muốn chơi cờ vậy không, ở đây có nè"

"Thôi đẹp đi! Chơi cờ năm quân tôi còn tính sai. Tôi cũng không hiểu nổi, người nào lần quân trong lòng mới ngồi đùa nghịch mấy quân cờ nhỏ đó được, mà đã ngồi là tận mấy tiếng"

"Tôi mới đầu cũng không thích nhưng ba tôi lại thích mà không có ai chơi cùng nên tôi chơi với ông"

Ngô Lăng ăn no ngửa người tựa lưng vào ghế xoa bụng "Sao lại không có ai, sau này cậu đưa ông ấy đến nhà của tôi, dưới lầu toàn mấy người già chơi cờ thôi à"

Trong mắt Tần Chiêu không chứa cảm xúc gì "Tình tình ông ấy không tốt, không dễ chơi cò với người khác đâu. Nhưng mà bây giờ không cần nữa bởi vì ông ấy qua đời rồi"

Trên ghế lô không khí chợt trầm xuống, Tần Chiêu nhấp môi nhai nhai lại ngẩng đầu cười "Cậu không ăn hà, cá sống cắt lát không tòi đâu"

Ngô Lăng đã ăn nhiều tới mức muốn ói ra rồi nhưng vẫn bị dụ ăn thêm một miếng, nước sốt vị mù tạt hơi lạ,cay sộc lên mũi, nhanh chóng uống mấy ngụm nước, định vén áo lên "Thật sự là không thể ăn được nữa, sắp thành bụng bự rồi"

Tần Chiêu cau mày dòi mắt "Cậu chú ý một chút, đừng làm Lục tổng mất mặt"

Thành công chuyển đề tài, Ngô Lăng thờ ra một hơi "Ngày nào cũng Lục tổng Lục tổng, cậu với Lục tổng quen biết nhau như thế nào?"

Bọn họ đều biết Tần Chiêu là người thanh cao, năng lực chuyên môn rất xuất sắc, khi đó nhiều công ty đều tung cành ô liu cho anh nhưng anh vẫn chọn Lục Gia Hành. Nguyên nhân trong đó không một ai biết.

Tần Chiêu nghĩ "Lục tổng đẹp trai, trả lương cũng nhiều"

"Là lí do như vậy á? Hoá ra trợ lý Tần cũng chỉ là người phạm tục mà thôi"

Tần Chiêu yên lặng ăn tiếp, ánh mắt hướng ra cửa sổ không muốn giải thích điều gì.

Mọi người đều nói cuộc sống anh luôn thuận buồm xuôi gió không biết rằng từ nhỏ anh đã theo người cha đơn thân kiếm sống, điều kiện trong nhà không tốt, vì muốn anh ăn mặc không thua kém người khác ba anh phải một mình làm việc bằng mấy người, ai muốn gì đều làm.

Sau đó cuối cùng anh cũng kiếm được tiền nhưng ba anh lại mắc bệnh bạch cầu.

Loại tình tiết cầu huyết thể này bỗng nhiên một ngày rơi xuống đầu mình,tâm trạng khi đó anh rất cuộc cũng đã hiểu.

Anh vừa đi làm vừa chạy tới bệnh viện, khó khăn nhất là thiếu tiền, mỗi ngày nhìn hoá đơn của bệnh viện đầu lại muốn nổ tung.

Lục Gia Hành tìm anh, đứng trước mặt giờ chỉ phiếu cho anh.

Tần Chiêu không dám nhận, Lục Gia Hành nói "Là đàn ông phải biết lòng tự tôn so với tính mạng của ba chỉ là cái rắm. Đây không phải tôi bố thí mà do tôi cảm thấy anh xứng đáng"

Trên thương trường mọi thứ đều được định giá rõ ràng kể cả con người, không có tình người nhưng đây mới chính là quy tắc chuẩn xác nhất.

Ai có thể được tiền mà không đánh đổi?

Công bằng đề xuất trao đổi, Lục Gia Hành vẫn có thể coi là chính nhân quân tử.

Nhưng nguyên nhân cuối cùng khiến Tần Chiêu đi theo Lục Gia Hành là bởi vì bác sĩ vô tình nhắc tới "Người hôm đó tới là người thân của cậu hà, anh ta chủ động tìm chúng tôi yêu cầu xét nghiệm máu thử xem có phù hợp với ba cậu không"

"....Ai cơ?"

"Người cao cao, họ Lục. Chỉ là không phù hợp, tôi thấy lúc anh ta biết kết quả thì rất khó chịu, ngồi trên hành lang một lúc lâu"

Anh trị giá bao nhiêu mà đáng để Thái tử gia Đông Thượng hiến máu cho ba mình sao.

Người như bèo nước gặp nhau mà vẫn ra tay giúp đỡ cho dù chỉ nhỏ nhoi những giữa xã hội lạnh lùng này cũng làm lòng người ấm áp.

Hỏi ức dần kết thúc, Tần Chiêu quay đầu lại thấy Ngô Lăng đã nằm sõng soài trên ghế, anh sợ bị người khác thấy bất nhã nên đứng dậy đóng cửa lại.

"Sao vậy?" Ngô Lăng híp mắt sắp ngủ tới nơi.

Tần Chiêu nhìn ra bên ngoài "Đằng kia có một cô gái"

"Cái đấy có gì kì lạ, cậu thích thì bảo người ta tìm một người đưa tới" Ngô Lăng lưu manh trêu ghẹo, đứng dậy chạy lại xem, đúng là chuyện lạ thật.

Cô gái trong miệng Tần Chiêu ăn mặc rất hồ hang, trước ngực lộ ra phần lớn, bị một phụ nữ trung niên dẫn đi. Người đàn bà kia đẩy cô vào gian phòng hạng nhất nhưng cô ấy không muốn, liền bị bà ta tức giận nắm tóc kéo vào.

Cô gái ấy rất xinh đẹp, hao hao giống Hứa Lê nhưng khí chất lại kém xa.

.....

Lúc bên Lục Gia Hành kết thúc đã là 11h tối, sáng mai còn có việc, ban đầu định trực tiếp về công ty ngủ. Nhìn đi động mới phát hiện có một tin nhắn Hứa Lê gửi đến bởi vì để im lặng nên không thấy.

[Sức khoẻ anh sao rồi, chị Vương làm đồ ngọt, anh có muốn anh không?]

Cả đêm căng thẳng như dây cung nên anh chưa ăn gì cả, nhấn lại ba chữ [Tôi không ăn]

Tin nhắn gửi đi nhưng không được hồi âm hay là bên kia đã ngủ rồi, thật là buồn cười, gửi tin nhắn cho người ta trước nhưng không nhắn lại cô liền đi ngủ.

Lục Gia Hành trực tiếp gọi một cuộc tới, điện thoại vang lên mà vẫn chưa có người nhận.

Anh lại gọi một lần nữa, tiếng tút tút như dây vò người ta.

Lần này cuối cùng cũng nghe máy.

Giọng Hứa Lê mơ mơ màng màng "Lục tiên sinh, đã trễ thế này anh gọi có việc gì không?"

Lục Gia Hành nhìn đồng hồ trên cổ tay bỗng hơi xấu hổ, xoa trán hỏi lại "Chẳng phải cô nhắn tin cho tôi sao?"

Im lặng, Hứa Lê bưng bình à một tiếng "Rất xin lỗi Lục tiên sinh, anh không về...nên tôi ăn hết mất rồi"

Lục Gia Hành "....."

Hứa Lê không thấy anh trả lời, ngồi dậy mở đèn ở đầu giường, ánh sáng ảm áp chiếu lên người cô, cô buồn ngủ dụi mắt, lông mi nhấp nháy "Lục tiên sinh, anh còn có việc gì nữa không, nếu không có gì thì tôi đi ngủ đây"

Cô sợ đánh thức chị Vương nên nói chuyện rất nhỏ, âm thanh mềm như bông tuyết vào lỗ tai Lục Gia Hành, tuy nghe không rõ lắm nhưng lại cọ vào trái tim phát ngứa.

Rượu đã ngấm, Lục Gia Hành tự dung bực bội, giọng nói "Nói to lên, như thế là cô yêu sớm với ai mà sợ chủ nhiệm bắt được ấy"

Ngô Lăng nuốt nửa phan gấp lại.

Chẳng ai nghe thấy được mà Hứa Lê lại thẹn thùng đỏ cả mặt, cô không biết đối phương có phải đang tức giận, rốt cuộc mình đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta, ăn gì dùng gì đều do đối phương nên phải biết điều.

Hứa Lê ấp úng nửa ngày, lúc cô cho rằng đối phương không nghe nữa, nói "Hay ngày mai tôi làm lại một phần cho anh, đào hấp đường phèn được không?"

Giọng của cô mềm mại, thử thăm dò "Anh vẫn nghe đấy chứ?"

Sau một lúc lâu trong điện thoại truyền đến tiếng đàn ông trầm thấp "Ngày mai tôi không có thời gian."

"À"

"Ngày mốt đi"

Ngô Lăng "..."

Tần Chiêu "..."

Bóng đêm tựa như mực nồng, rượu ngon mỹ thực bên ngoài cũng không thể hấp dẫn người, một chén đào hấp đường lại làm ấm lòng.

Trùng hợp lại là sở thích của anh.

Lục Gia Hành sờ viền môi,cúp điện thoại, ngón tay gõ gõ lên đùi.

Tối dưới lầu công ty, Lục Gia Hành cho bọn họ về nghỉ ngơi, Ngô Lăng lại chít chít không chịu đi.

Lục Gia Hành chửi một câu "Gi đấy?"

Ngô Lăng nhăn mặt "Có một việc không biết có nên nói hay không?"

"Không nên" Lục Gia Hành còn đau đầu, bức thiết muốn ngủ một giấc.

Ngô Lăng nói "Cậu thật sự không muốn nghe à, được, dù sao chuyện liên quan đến Tiểu Lê Từ cậu cũng không có hứng thú."

Giọng điệu tràn đầy tự mãn, Lục Gia Hành cũng không hạ mình nghênh đón, anh chỉ đứng yên ngoắc tay "Lại đây nói đi".

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Một chút rung động (4)

Editor: Shiba

"Cậu còn nhớ Hứa Thanh Hoà không?" Ngô Lăng hỏi.

Đêm khuya vắng người, Lục Gia Hành cũng lười giữ tác phong đoan chính như ở công ty, ngồi trực tiếp lên mui xe, hai chân bao bởi quần tây trắng thối, trên mặt hơi mờ mờ.

Ngô Lăng thấy anh không phản ứng, nói tiếp "Chính là em gái Hứa Lê đó"

Lục Gia Hành lúc này mới giương mi "Có chuyện gì?"

"Thì...hôm nay gặp ở trên nui"

Thật ra sự việc rất đơn giản, cô gái mà anh ta với Tần Chiêu gặp ở hội sở chính là Hứa Thanh Hoà. Tần Chiêu không biết cô ta chỉ cảm thấy một cô gái đang êm đẹp thì bị giật tóc khiến trong lòng không thoải mái, nhưng lại thấy người đó với Hứa Lê có vài điểm tương đồng.

Nhưng Ngô Lăng lại nhận ra.

Anh ta chẳng có ưu điểm gì nhưng da mặt rất dày, quen biết đủ hạng người(tam giáo cửu lưu), lại có ít thủ đoạn, đi theo sau Lục Gia Hành giao thiệp can rộng. Nghe phục vụ nói gian phòng mà Hứa Thanh Hoà vừa vào kia là người đại diện người mẫu Liễu Ương làm cô môi giới, nhanh chóng gọi điện hỏi thăm người quen lập tức có thông tin.

Anh ta đoán không sai, Hứa Thanh Hoà đúng thật đã đắc tội thuộc hạ của Liễu Ương.

Từ nhỏ Hứa Thanh Hoà với Hứa Lê tính cách trái ngược, thành tích cô ta không tốt lại ham chơi, bị ba mẹ mắng nhiều lần nhưng chẳng bao lâu đã lộ nguyên hình. Sau này không quản được nữa, hết năm trước cô ta thôi học rồi đi làm người mẫu gì đó đi suốt không về nhà.

Hứa gia là dòng dõi thư hương thế gia làm sao có thể chấp nhận một đứa con gái như vậy, hết khuyên bảo đến mắng chửi đều không có tác dụng, cuối cùng còn tức giận muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô ta.

Chuyện này lưu truyền khắp R đại, chỉ là bên ngoài không ai nói gì. Âm thầm nghị luận sau lưng giáo sư Hứa là người nho nhã mà lại có đứa con gái như vậy chắc là vô cùng tức giận, may mà vẫn còn Hứa Lê.

Hứa Thanh Hoà bỏ nhà đi tự mình tiến vào con đường làm mình mình, ký hợp đồng với công ty người mẫu nhưng không có nhiều việc làm, sau một thời gian bảng giá thấp đến mức như là cho không. Còn bị công ty ba ngày hai nơi bắt đi bồi rượu ở mấy bữa tiệc thác loạn,cho mấy lão già hỏi đầu sờ đùi, hậu côm.

Thật khó khăn lắm công ty mới phân cho cô ta một công việc làm nền chụp ảnh bìa tạp chí chung với anh để, ai ngờ lúc tới nơi, trang điểm cũng đã xong xuôi hết lại thông báo với cô ta rằng vị trí đó đã có người mẫu Triệu Tư thay rồi.

Đây chính là công việc mà Hứa Thanh Hoà cho mấy lão già sờ đùi trên bàn com mĩ mới có được, nói thay người là thay được sao.

Trong phòng hoá trang mọi người nhàn rỗi nghị luận, nói là Triệu Tư kia bôi ngu mới cướp được vị trí này.

Hứa Thanh Hoà nuốt không trôi con tức liền xông lên đánh Triệu Tư một trận tại chỗ, không chỉ cào nát mặt đối phương mà còn xé hồng bộ váy do nhà tài trợ dùng cho việc chụp ảnh lần đó.

Bộ váy trị giá 20 vạn.

Bên Triệu Tư bôi thường váy trước, xong việc người ta cũng không muốn buông tha cho Hứa Thanh Hoà, nói nếu không trả lại 20 vạn kia thì tìm người xử cô ta.

Người đại diện của Triệu Tư là Liễu Ương, một người rất tàn nhẫn, bà ta lại là người dẫn khách công khai sành sỏi, cảnh bọn họ bắt gặp ở hội sở tối nay chính là Liễu Ương ép Hứa Thanh Hoà đi hầu ông chủ ăn com để đền tiền.

May mà ông chủ có việc gấp nên tạm thời hoãn mĩ hẹn lần khác.

Nghe xong câu chuyện, trên mặt Lục Gia Hành không có gì thay đổi. Ngô Lăng tưởng anh ngủ rồi nên lấy tay quơ quơ "Hành"

Lục Gia Hành hất tay anh ta ra, chỉ vào đầu mình "Có phải cậu cho rằng 60 độ mới coi là phát sốt?"

"Ai...?"

"Đầu tôi giờ đau muốn nứt ra, lại phải lắng phi thời gian nghe cậu nói chuyện này?"

Lục Gia Hành đứng dậy đi vào toà nhà công ty, giọng nói thanh lạnh và bóng dáng lãnh tính của anh vô cùng hài hoà, anh chỉ nói bốn chữ "Tự làm tự chịu"

Ngô Lăng "Cậu nói sao?"

Lục Gia Hành vẫy tay "Tất cả"

Đại khái là sau ngày 30 năm ngoái, Lục Thanh Hoà cắt đứt quan hệ hoàn toàn với người trong nhà, hành vi của cô ta Lục Gia Hành cũng đã nghe qua một chút. Khi đó anh vừa bị trường bồi "bất gian tại giường" nên chuyện của Hứa gia anh vốn không muốn nghe.

Nhưng nhớ Triệu Đình từng nói "Cứ tưởng tiểu nha đầu Thanh Hoà kia chỉ là bướng bỉnh nhất thời, cái gì cũng không hiểu, lúc trước mẹ còn thích con bé, cảm thấy so với Hứa Lê....Haizz, may mà con không có hôn ước với cô ta, mới có 19 tuổi đã nghỉ học, cưới người như vậy vào nhà chắc mẹ tức đến chết mất"

Đúng vậy, một tiểu nha đầu mới 19 tuổi nhìn giới giải trí xinh đẹp vẻ vang mà đã phi thân vào, cho rằng đi đường tắt dễ nổi tiếng, người thân, trường học, nếu cản trở mình thì đều có thể vứt bỏ.

Trưởng thành rồi thì nên chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình.

Ngô Lăng không hiểu anh có ý gì, lại hỏi "Cậu mặc kệ hả?"

"Vì sao tôi lại phải xen vào? Cậu cảm thấy tôi nhiều tiền lắm à?" Lục Gia Hành đi rất chậm, thanh âm lạnh lùng "Về đi, ngày mai bảo Tần Chiêu nói cho cậu một chút về quy định của công ty, loại chuyện này tôi không xử lý"

Đã muốn dùng thân thể kiếm lợi thì phải biết người khác còn dám làm hơn. Bản thân muốn sử dụng quy tắc ngầm thì trách gì người ta.

Ngô Lăng không muốn hỏi tiếp nhưng ý nghĩ trong đầu bị một câu của Lục Gia Hành đánh lệch, anh ta còn lớn hơn Tần Chiêu một tuổi, người từng trải lại bị tiểu đệ thuyết giáo thì mặt mũi để đi đâu.

Anh ta muốn chứng minh mình bản thân nói có sách sách có chứng vì thế hét to "Hành, cậu không biết thật ra Hứa Lê vẫn luôn nuôi Hứa Thanh Hoà phải không?"

Buổi tối mùa hạ đột nhiên có một cơn gió nhẹ thổi qua, quét ngang trán Lục Gia Hành khiến sống lưng anh run lên.

Ngô Lăng tự nhiên nói một câu không đầu không đuôi nhưng lại làm anh nhớ tới câu chuyện Hứa Lê nói qua điện thoại lúc trước

- --"Chị không có nhiều tiền như vậy...Lúc ba mẹ đi để lại 5000 tệ trong thẻ, chị cũng chỉ có 2000 tiền mặt...Thật đấy, nếu không bây giờ chị chuyển trước tiền trong thẻ cho em"

Cô nói là điện thoại của em gái gọi tới, cho nên...

Lục Gia Hành dừng chân tại chỗ, ngoắc ngón tay.

"Cậu cứ thích thì gọi không thích thì đuổi như vậy, tôi cũng biết tức giận đấy" Ngô Lăng lăm lăm trong miệng cơ thể sung sướng chạy như bay qua "Tiền Hứa Thanh Hoà được cha mẹ cho còn không đủ mua đồ trang điểm nên trước đây luôn đòi tiền Hứa Lê, sau này khi nào loạn với người trong nhà thì tất cả sinh hoạt phí đều là Hứa Lê chu cấp. Hành, Tiểu Lê Tử vẫn đang đi học thì có bao nhiêu tiền chứ, nghe nói trước kia còn phải đi làm thêm"

Lục Gia Hành cũng không biết cảm xúc bây giờ của mình là như thế nào.

Ngô Lăng không biết anh có quan việc này hay không rốt cuộc đây là chuyện của Hứa gia, Lục Gia Hành phiền không muốn nhắc.

Ông chủ im lặng, anh ta liền nghĩ liệu có phải muốn phát hoạ hay không, thăm cảm thấy khả năng là do mình nói quá nhiều, nơm nớp lo sợ.

Sau một lúc lâu, Lục Gia Hành mở miệng "Cô ấy đi làm thêm?"

Im như mất lưỡi nửa ngày, trọng điểm là chuyện này hả?

Ngô Lăng nói "Bạn học cô ấy nói như vậy"

Lục Gia Hành nhíu mày nhìn cậu ta, Ngô Lăng lúng túng khoát tay "Nhà tôi có thân thích cũng học trường đó nên hỏi một chút là biết liền"

Nói xong không khí lại chìm xuống.

Ngô Lăng hoảng hốt dẫn đầu tự hỏi không biết mình làm việc này liệu có đúng hay không, dẫu vậy chờ Gia Hành bảo anh lần đi.

Kết quả sau một lát yên tĩnh, Lục Gia Hành trầm mặt, nói "Mẹ kiếp"

Trong nhà giáo dục nghiêm khắc hầu như anh không nói tục, tự dưng thốt ra một tiếng lảm Ngô Lãng hoảng hốt vừa muốn lẩn ngay lại nghe thấy Lục Gia Hành nói "Cậu đi xử lý đi"

"Hả?" Ngô Lãng ngờ ngạc.

Ngữ khí Lục Gia Hành lạnh nhạt "Đừng tới công ty mà cậu hãy trực tiếp dùng tiền lên nói với đối phương không bỏ qua cho Liễu Ương, hãy nói với họ đó là ý của tôi"

Ngô Lãng nuốt nước miếng, kịp phản ứng thì được thì run cả người, nếu việc này chỉ dựa vào tiền mà không có người chống lưng thì chắc chắn không thành công, nếu không anh cũng chẳng cần nói với Lục Gia Hành.

Gia Hành vẫn rất lương thiện đấy!

"Tôi biết là cậu vẫn đối tốt với Thanh Hoà mà, lúc trước..."

Anh ta còn chưa dứt lời đã bị Lục Gia Hành cắt ngang--

"Cậu đo nói với Hứa Thanh Hoà, tiền có thể cho nhưng nếu cô ta lại đòi tiền Hứa Lê thì không chỉ bắt cô ta nộp tiền ra mà về sau đừng hòng lẩn lộn trong cái gói đấy nữa"

Ngô Lãng "...."

Hôm sau.

Cuối cùng Lục Gia Hành cũng cảm thấy khá hơn nhiều, ngủ một giấc đầy lùi mọi mệt mỏi.

Trong lúc anh bận rộn làm việc, Lục Chấn Đông gọi vào văn phòng cao nhất cho anh xem phong cảnh ở nơi cao.

Trong lòng Lục Gia Hành rõ ràng, ba muốn thử anh, giang sơn này trước sau gì cũng để lại cho anh nhưng không biết anh có tâm tư này không. Quan hệ của Lục Gia Hành với ba từ căn thẳng trở nên lạnh nhạt, trong nhất thời không thể phục hồi như trước, anh cười "

Nếu muốn xem phong cảnh thì lên sân thượng tốt hơn đấy ạ"

Lục Chấn Đông biết anh có ý gì, hoà hoãn nói "Hạng mục "Hàng to" kia của con làm tiếp cũng chỉ như vậy, nếu không đạt được thành tích lớn gì thì tìm người khác tiếp nhận rồi tới phụ trách dự án nguồn năng lượng ô tô mới đi."

Lục Gia Hành suy xét một chút, "Cho con thêm một tháng, nếu vẫn không được thì con sẽ buông tay"

Lục Chấn Đông gật đầu "Vậy con đồng thời làm quen với hạng mục nguồn năng lượng mới luôn đi"

Lục Gia Hành "Vâng"

Hai cha con nói chuyện với nhau cũng không thật tâm, một lát đã chán ngắt, Lục Gia Hành lấy cớ rời đi làm việc tiếp, Lục Chấn Đông gọi anh lại.

"Ngài còn có việc gì sao?"

"Gia Hành" Lục Chấn Đông thờ dãi "Đàn ông phải nắm quyền lực trong tay mới có thể đạt được thứ mình muốn" Ông dừng một chút "Còn phải vứt bỏ thứ bản thân không muốn"

Tay Lục Gia Hành đặt trên chốt cửa nắm thật chặt, không nói gì đẩy cửa đi.

Một ngày sau, sáng sớm Hứa Lê đang đọc sách liền nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Cô tưởng rằng chị Vương đi chợ mua hoa đã về không hỏi đã mở cửa.

Đến khi nhìn thấy người bên ngoài Hứa Lê hét lên một tiếng, phanh một phát đóng cửa lại chạy nhanh vào phòng. Cô còn mặc đồ ngủ tuy rất kín đáo nhưng cũng quá tùy tiện.

Ngoài cửa, Tần Chiêu nhấp môi cười nhẹ "Lục tổng cố ý tới, sao Hứa tiểu thư lại đóng sầm cửa lại.

Bộ dáng tiểu nha đầu quá mềm mại, làm người khác cảm thấy thoải mái, lá gan Tần Chiêu tự nhiên lớn ra buông lời trêu ghẹo.

Lục Gia Hành khoanh tay đứng đó không có ý cười nhưng trên mặt là thần sắc nhẹ nhàng "Không phải cố ý tới"

Trong chốc lát, bên trong lại truyền tới tiếng dép lê nhanh nhẹn chạy ra, cửa mở, Hứa Lê ngượng ngùng chào hỏi,mời người vào nhà.

Tần Chiêu cười nói "Lục tổng nói sợ dọa đến cô nên đến gõ cửa không ngờ vẫn dọa cô rồi"

Hứa Lê vội nói "Không có gì, nhưng mà Lục tiên sinh sao lại tự dưng trở về vậy? Có việc gấp sao?" Nếu không cũng không sáng sớm rảnh rỗi tới gõ cửa.

Cô vừa nói xong, không khí nháy mắt an tĩnh, Lục Gia Hành đen mặt nhìn cô, chưa từng nhận ra tiểu nha đầu lại có một mặt người khác tức chết như vậy.

Hứa Lê mở miệng nhìn anh, trên mặt là biểu tình "Tại sao anh lại tức giận".

Tần Chiêu nắm bàn tay che miệng nén cười.

Lục Gia Hành hít sâu một hơi quả thực là tự lạch cạch nói ra "Không phải cô nói sẽ làm đồ ngọt cho tôi à?"

"Á" Hứa Lê vỗ đầu "Tôi quên mất"

Lục Gia Hành nặng mặt quay người đi, lại bị một cánh tay mềm mại kéo lấy, Hứa Lê ngẩng đầu nhìn anh "Anh đừng tức giận, tôi làm cái khác cho anh được không, nhanh lắm"

Thanh âm to nhỏ vừa đủ, đôi mắt trong sáng như sao nhìn anh, đầu lưỡi Lục Gia Hành ti vào hàm răng "Nhanh lên tôi không có thời gian đâu"

Hứa Lê chạy vào phòng bếp, nghe thấy Lục Gia Hành bồi thêm một câu "Tiện đường mới đến"

Tần Chiêu trầm nghĩ sáng nay bọn họ phải đi quảng trường Á Phong, ngược đường với chỗ này, tiện cái gì mà đường chứ.

Tròng phòng bếp vang lên tiếng leng keng leng keng Hứa Lê làm cháo yến mạch, rồi nướng bánh mì, mấy phút sau đã bung ra.

Tần Chiêu nhìn, có chút không đành lòng, tối qua lúc Lục Gia Hành nhìn lịch trình hồi lâu, mới dành ra một ít thời gian ngắn ngủi, phải hy sinh giấc ngủ chạy tới đây chỉ để ăn cháo yến mạch với một lát bánh mì.

Hứa Lê cũng ý thức được, nói "Tại tôi hồi hộp quá nên nướng lâu, hay tôi làm phần khác cho anh"

Lục Gia Hành cầm một miếng lên "Không cần đâu"

"Cảm ơn" Tần Chiêu cũng ngồi xuống ăn, tùy ý nói chuyện phiếm "Tại sao lại hồi hộp, tôi với Lục tổng dữ lắm à?"

Hứa Lê đỏ mặt, xua tay "Không có đâu, lần đầu tiên tôi nấu ăn cho Lục tổng nên hơi hồi hộp"

Nghe vậy, ngón tay đang cầm bánh mì run rẩy.

Đây không phải là lần đầu tiên, thật lâu trước kia cô đã từng làm cho anh ăn một lần, một bát 4 quả trứng gà...mì gói.

Đồ bị nấu quá lửa, trứng gà lại bỏ quá nhiều, một chén nhão nhão dính dính. Bản thân là một đại thiếu gia hay bắt bẻ không thích đồ ăn nhanh, anh nhìn thoáng qua liền quả quyết cự tuyệt.

Năm đó Hứa Lê mười tuổi, Lục Gia Hành 18 tuổi.

Nghỉ hè anh về nhà cũ thăm bà nội, lúc lúc gặp Hứa Lê, anh nói dối bụng thể là cô xung phong đi làm đồ ăn cho anh.

Sau đó không bao lâu, anh đánh lộn với người ở quán bar xảy ra chuyện nên bị đưa ra nước ngoài.

Nếu không phải được ăn bữa sáng hôm nay, có thể anh đã không còn nhớ những chuyện đó nữa.

Hứa Lê không biết sự tình còn tưởng rằng anh không thích ăn.

Vừa nãy có sự anh chờ lâu phát hỏa hồi hộp nên bỏ đường hơi quá tay. Tần Chiêu có thể ăn ngọt nhưng ăn một thìa cháo vẫn cảm thấy bữa sáng hôm nay hơi ngọt quá rồi.

Hứa Lê không rõ nguyên do, bàn tay nắm chặt ngồi bên cạnh, cẩn thận hỏi "Lục tiên sinh, có phải khó ăn lắm không?"

Giọng Lục Gia Hành như bị dính lại, lại ăn thêm miếng nữa, không ngừng đầu lên, mặt không có biểu tình thấp giọng nói ".... Ăn ngon lắm"

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tiểu hồ Ly (1)

Editor: Shiba

Sự thật là bên Tần Giang đã khóa VIP từ chương này và mình vẫn đang loay hoay tìm bản raw (tại đây là lần đầu tiên nên ngơ ngơ mà. Ai biết thì bày mình với nhé). Chương 15 chắc tầm 1h nữa có hơ hơ.

- -----

Ông chủ đã nỡ ngon, Tần Chiêu cũng không dám trắng trợn không nề mặt, anh một phát đem cháo yến mạch húp hết như uống thuốc, vẫn lấy có ra xa tìm đi động, đi ra ngoài trước một bước. Xuống lầu một chung cư là phòng tiếp khách công cộng uống hai ly nước trắng mới dừng lại.

Người trực ban nhìn thấy mà sững sốt, quan tâm hỏi "Tiên sinh, ngài có việc gì không, trong người thấy không thoải mái chỗ nào phải không, tôi giúp gì được cho ngài?"

Tần Chiêu nhận lấy khăn giấy lau miệng "Cảm ơn, tôi không sao, tôi chỉ---" chỉ là chưa từng thấy mặt này của ông chủ lãnh khốc, vị một cô gái nhỏ mềm mại dặt dũi mà còn trung ra nét mặt kiêu ngạo mà ung thuận.

Là tình cảm thật lòng hay chỉ là tính thú nhất thời của kẻ bao nuôi có tiền, anh không dám nghĩ nhiều chỉ cảm thấy cô gái đó tình tình lạnh nhạt lại ngẫu nhiên lộ ra vẻ yêu kiều.

Giống như là ----tiểu hồ ly.

Hồ ly gặp lão hồ, có ý tứ.

.....

Phòng ăn, Hứa Lê ngồi một bên nhìn Lục Gia Hành ăn cơm, người đàn ông có chiếc mũi rất cao, đôi mắt đen nhánh, mắt hai mí hẹp dài lạnh nhạt tương xứng với hàng mi dài nhưng không quá dày, chỉ cần vừa thấy các cô gái sẽ phải hét chói tai.

Nhìn kĩ hơn...Hứa Lê vô thức dựa người lên bàn, đầu hơi nghiêng gối lên cánh tay, nhìn anh từ phía dưới.

Lại giống như hơi lãnh tính, lúc trầm mặc làm người ta có cảm giác không dám tới gần.

Khi Lục Gia Hành ăn cơm rất có giáo dưỡng, ăn cháo không phát ra một âm thanh nào. Thẳng đến lúc trong chén đã thấy đáy anh mới buông muỗng, nhướn mày nhẹ nhìn cô "Sao vậy, trên mặt tôi có tiền à?"

Đôi mắt tình lạnh giống như biển sâu đột nhiên gợn sóng, vì buồn ngủ mà đuôi mắt phỉm hồng mang theo ý đùa giỡn, ý xuân phơi phới như hoa đào tháng ba.

Mặt Hứa Lê nóng lên, cầm lấy chén đĩa định dọn dẹp "Anh có muốn ăn gì nữa không, cháo vẫn còn "

Ăn nữa thì người nào đó còn mạng để ra ngoài sao, Lục Gia Hành ngăn cô lại, theo bản năng bắt lấy tay cô "Chờ đã"

"Sao vậy?" Hứa Lê rụt tay

Lục Gia Hành dù đang ngồi nhưng vẫn to lớn hơn so với cô, đặt tay lên bàn nói chuyện, có chút giống như người lớn với trẻ con.

"Tại sao không gửi bệnh án sang cho tôi?"

Hứa Lê bưng tỉnh " À, tôi không có địa chỉ hòm thư của anh"

Lục Gia Hành "Có giấy bút không? Hay để tôi gửi qua cho cô" Dứt lời đã móc điện thoại ra, nhanh chóng gửi một tin sang.

Âm thanh run nhẹ, Hứa Lê lấy di động ra xem "Đã nhận được"

Hai người bọn họ xích lại gần nhau, tầm mắt Lục Gia Hành đảo qua màn hình nhìn thấy ba chữ đã lâu trước ---Lục giả tình

Hứa Lê hoảng loạn tắt màn hình, che miệng giả thích "Tôi cũng không biết ai lại đem tên ngài đặt như vậy"

Ai kia? Còn có ai dám?

Hứa Lê mảy mảy môi "Lục tiên sinh, anh tức giận sao?"

Vừa mới ăn một chén cháo đường lớn như vậy, Lục Gia Hành cảm thấy lúc này đường huyết tăng cao, anh khẽ cắn môi, tự hỏi bản thân vì cái gì dậy sớm đến đây để nước bực bội vào người, đè nén cơn tức nói "Sau này không được gọi là Lục tiên sinh nữa"

Hứa Lê chớp mắt "Thế thì gọi là gì?" Chẳng lẽ anh thích biệt danh kia à?

Hai người hoàn toàn không cùng một tần số, Lục Gia Hành hoàn toàn không biết giận nữa rồi "Cứ gọi Lục tiên sinh đi"

Đề tài này đến đây kết thúc, cả hai đều trầm mặc. Lục Gia Hành trước giờ đều không phải người nhiệt tình tìm đề tài để nói chuyện, từ nhỏ đến lớn đều là người khác dính lấy anh, nhưng hiển nhiên cô gái nhỏ này không có ý đó.

Anh nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa, hỏi " Trước đây ba cô không phải bảo cô trò chuyện với tôi về vấn đề nguồn năng lượng mới hay sao?"

Nhớ tới lúc đó Hứa Trạch tha thiết muốn bàn nhưng Lục Gia Hành không để ý lắm, càng đừng nói đến chuyện chủ động hỏi, bây giờ anh lại dùng chính cái này để cạy miệng tiểu nha đầu này. Đôi môi hồng nhuận mềm mại như trái anh đào chẳng biết nói gì với anh.

Hứa Lê suy nghĩ một chút "Ba nói có thời gian rồi tôi nói với anh"

Lục Gia Hành một lần nữa ngồỉ xuống "Sau đó"

"Sau đó tôi không có thời gian đâu"

Bộ dáng nghiêm túc trả lời có chút đáng yêu, Lục Gia Hành nắm chặt tay, cười với cô một cái "Được rồi, tôi đi đây"

Hứa Lê thở ra một hơi "Ngài đi thông thả"

Lục Gia Hành nặng mặt, đang đi ra ngoài tay vừa đặt lên cánh cửa liền mạnh mẽ quay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ngoan ngoãn luôn văng vẳng dạ luôn đi theo phía sau anh, anh muốn xem xem đằng sau khuôn mặt này rốt cuộc cất giấu thứ gì.

Anh dùng một tay bóp cằm, nâng người cô lại gần.

Hai người đối diện nhau, Hứa Lê sợ hãi nhìn anh, không dám phản kháng, chỉ là nhỏ giọng nói " Lục tiên sinh, ngài làm sao vậy?"

Ngon lửa trong lòng Lục Gia Hành bị dập đi một ít, ngón cái đặt trên khoé miệng cô "Có mùi "

Hứa Lê tựa như cháo yến mạch vừa nãy, anh kháng cự rồi lại không tự giác muốn nếm thử.

Lục Gia Hành buông cô ra, cảm xúc trở lại bình thường, nói " Bà nội muốn gặp cô, cuối tuần này tôi đưa cô về nhà cũ nhưng có điều bà không biết chuyện cô bị mất trí nhớ nên cô chuẩn bị một chút, đừng để lộ tẩy"

Hứa Lê nói "Được"

Âmĩ hỗn loạn, trời đang vào thời điểm cuối hè, ngay cả người khác biết chuyện này cũng sẽ tức giận, chỉ có cô vẫn một bộ dạng không tranh không đoạt.

Hôm sau, Lục Gia Hành liên hệ bác sĩ tâm lý mới cho cô, Hứa Lê lên mạng tìm hiểu qua một lúc sau liền sợ ngây người.

Bác sĩ họ Âu Dương, là bác sĩ tâm lý đứng đầu cả nước, tư vấn thu phí theo giờ, bảng giá cao vượt ngoài mức tưởng tượng của cô.

Lần trước cô đi thử một lần lập tức cảm thấy không cần đi tiếp, dù sao cũng không có hiệu quả rõ ràng.

Bên phía Khang Cảnh Minh cũng nhận tin cho cô, không đề cập đến chuyện KTV mà chỉ nói thầy Trần muốn nhân dịp nghỉ hè dẫn nghiên cứu sinh đi khảo sát, cũng dẫn cậu theo, cậu ta hỏi Hứa Lê có muốn đi cùng không để nói với thầy.

Khang Cảnh Minh lại nói thêm một ít tình huống khảo sát, Hứa Lê động lòng, đáng tiếc cô đã đưa hết tiền cho Hứa Thanh Hoà, không có năng lực kinh tế để đi liền từ chối.

Một ngày bình lặng trôi qua, cô tính thời gian ba mẹ về nước, lấy số tiền còn sót lại mua vài cuốn sách về đọc.

Lúc nhận được điện thoại của Hứa Thanh Hoà là vào buổi chiều thứ bảy.

Đối với cô em gái này, Hứa Lê cảm thấy rất mờ nhạt, ba mẹ không muốn nói thêm điều gì, Hứa Thanh Hoà cũng không trở về nhà nhưng trong nhà lại có nhiều ảnh chung của hai người, giống như là tình cảm rất tốt.

Hứa Lê đang đọc "Thuyết Văn Giải Tự" khép cuốn sách lại, hỏi "Có chuyện gì à?"

Giờ phút này Hứa Thanh Hoà đang nằm trên giường bệnh truyền nước biển, nôn nóng bắt lấy cọng rom cứu mạng duy nhất có thể nghĩ tới "Chị, buổi tối em có một hoạt động nhất định phải đi, chị đi thay em được không?"

Việc này phải bắt đầu nói từ thứ sáu, Ngô Lăng giúp cô giải quyết rắc rối, cô ta còn rất ngạc nhiên tưởng bản thân cuối cùng cũng bám được vào chân lớn. Ai ngờ Ngô Lăng nói tên Hứa Lê ra, Hứa Thanh Hoà bật cười.

Cô ta nói "Anh Gia Hành quả nhiên vẫn tương đối thích chị tôi "

Ngô Lăng không thể nhìn bộ dáng đắm chìm vào truy lục của cô ta thêm nữa, làm việc thoả đáng lại đe dọa mấy câu, nói cô nhớ kĩ ngấm mông lại không được nói bậy với người khác.

Hứa Thanh Hoà đương nhiên biết bản lĩnh của Lục gia, chếp miệng, rầm cũng không dám đánh một cái.

Nhưng cô không ngờ tới Liễu Ương chuyên bắt nạt kẻ yếu, lần này cần nhắc mọi chuyện lập tức muốn cùng cô xoá bỏ toàn bộ hiềm khích. Nhưng cái cô người mẫu Triệu Tư kia cho rằng bản thân có người chống lưng, lên hẹn Hứa Thanh Hoà ra uống rượu, mặt ngoài nói là hoà giải thật ra muốn trả thù một chút.

Nên tới hôm qua, nào bia, rượu trắng rượu đỏ thay đổi liên tục, cũng không nhớ rõ uống nhiều hay ít, dù sao cuối cùng bị 120 đưa đến bệnh viện, cả mặt với máu đều muốn nôn ra, tóm lại là bỏ không đứng dậy nổi.

Cô ta nghĩ ngờ Triệu Tư kia cố ý chuốc mình say.

Cái này không quan trọng, hôm nay cô nhận một công việc, nếu lỡ hẹn thì đừng nói là tiền vi phạm hợp đồng, báo về công ty có khả năng về sau đừng hòng làm việc nữa.

Cho nên lúc này mới nghĩ tới Hứa Lê.

"Chỉ là một bữa tiệc đấu giá từ thiện thôi, chị đến đó chỉ cần cầm bảng đấu giá đứng im một chỗ là được. Em lần này uống nhiều quá, bây giờ nói chuyện mà lưỡi đau rất. Vì không còn cách nào khác mới tìm chị, hoạt động kia rất xa hoa, trước giờ chụp ảnh chung hai ta không phải rất giống nhau sao, chị cái trang một chút, đảm bảo không có ai nhận ra được."

Hứa Thanh Hoà vò đầu bứt tay nói nửa ngày, không ngờ người chị luôn nuông chiều mình trước kia không dao động gì.

Cô ta lại làm nũng "Chị mất trí nhớ thật sao? Em bỏ nhà đi nên không liên lạc với chị được. Nếu không như vậy đi, chị giúp em lần này, em sẽ trả tiền cho chị."

Hứa Lê quyết đoán hỏi "Bao nhiêu?"

".....3000 tệ"

"Được"

Hứa Thanh Hoà "...."

Loạt hoạt động này bình thường chính là dùng lễ nghi tiểu thư, hôm nay là buổi đấu giá từ thiện mà đằng sau đó toàn là thổ hào* (phù hào địa chủ có quyền thế ở nông thôn trong xã hội cũ, ở đây ý chỉ người giàu), vì bắt buộc đều dùng người mẫu trẻ nên đối với cấp bậc của Hứa Thanh Hoà, bảng giá này đã rất cao.

Cô và một nữ người mẫu trong công ty gọi là Tiểu Thần cùng nhau đón tiếp, quan hệ giữa Tiểu Thần với Hứa Thanh Hoà không tồi, trang điểm cho Hứa Lê, thay một chiếc váy rồi mang cô đến hiện trường.

"Hứa Thanh Hoà?" Người lên kế hoạch cho buổi đấu giá ở trong hậu đài gọi một tiếng.

Tiểu Thần khẽ chạm vào Hứa Lê.

"Ồ" Hứa Lê đứng dậy, lấy kéo phần váy trước ngực lên một cái.

Kế hoạch viên nhìn danh sách ảnh chụp trên tay "Cô so với trong ảnh có linh khí hơn"

Trong lòng bàn tay Hứa Lê toàn là mồ hôi, Tiểu Thần thò người qua "Chị đừng hồi hộp, lát nữa chúng ta chỉ cần đi ngang qua sân khấu, rất đơn giản"

Hứa Lê gật đầu, cô hồi hộp không phải vì sẽ lên sân khấu mà sự cái váy thấp ngực này tuột xuống.

"Không sao đâu, cái váy này cũng coi như kín đáo rồi, trước đây bọn tôi còn phải mặc bộ đồ hở từ ngực xuống tận rốn đấy"

Hứa Lê theo bản năng lấy tay che ngực.

Tiểu Thần gầy móng tay son đỏ trên gheo, "Chị vừa hoá trang đã không còn nhận ra nữa rồi, chính là kiểu...mê hoặc đàn ông đấy"

Nói như vậy Hứa Lê càng thẹn thùng.

Di động cô đứng lúc đó vang lên, là Lục Gia Hành gọi, cô đi tới một góc nghe "alo"

"Đang làm gì?"

"Tôi...đọc sách" Hứa Lê có tật giật mình bổ sung "Ồ nhà đọc sách"

Lục Gia Hành cười khẽ nói "Ngày mai tôi tới đón cô, cùng đi thăm bà nội" Giọng anh nhẹ nhàng, không nói tiếp liền cúp điện thoại.

Buổi đấu giá từ thiện cử hành vào 9h tối, đầu tiên là tiệc rượu, như thể chúc thật say để dễ lừa tiền.

Một đám nhân vật lão đại nổi tiếng giao lưu với nhau, trường hợp này các cô không đủ cấp bậc để ra. Chương trình đã chuẩn bị xong chỉ chờ bắt đầu.

"Họ đang làm gì vậy?"

"Lữ tổng tìm người mẫu, thật ra là tiểu thư" Lúc nói chuyện cô gái kia đem hai chữ tiểu thư nhấn mạnh, nói tiếp, "Mấy cô gái kia đến đây thật ra là có suy nghĩ muốn cầu kết với ông chủ để lên chức, đàn ông mà, thích mấy kiểu như vậy. Nhưng mà chơi được mấy ngày sẽ chán, không lâu đâu"

Mấy người phụ nữ ăn mặc đẹp để quý phái đang nói chuyện phiếm, Hứa Lê từ buồng vệ sinh ra đứng lúc đụng phải, cô cúi đầu bước đi, đột nhiên bị một người gọi lại.

"Sao cô lại ở đây?"

Hứa Lê quay người lại, nhận ra là Cố Hân, không kiêu ngạo không siểm nịnh chào hỏi "Cố tiểu thư khoẻ"

Cố Hân chậm rãi đi ra từ một nhóm phụ nữ trung niên, đằng sau có người khe khẽ chế giễu, có cảm giác ưu việt nháy mắt liền bỏ nhào vào mặt cô. Cố Hân mặc một chiếc váy đuôi cá màu đen, bao lấy đường cong ở mông, chăm chọc cười "Hoá ra là làm người mẫu, nhưng sao lúc trước tôi không nhận ra nhỉ"

Hứa Lê vuốt tóc, Cố Hân chạm vào một chút "Xem ra Gia Hành cũng không cung chiều cô, lại để cô tới mấy chỗ này lẫn lộn kiếm sống"

"Cố tiểu thư" Hứa Lê ngăn tay cô ta lại,lùi về sau một bước ranh giới rõ ràng "Không còn việc gì nữa thì hẹn lần sau gặp lại"

"Tôi đang nói chuyện với cô, cô dám đi há! Đã đến nơi này rồi, còn tỏ ra băng thanh ngọc khiết cho ai xem"

Cô ta vừa nói như vậy, mấy người phụ nữ phía sau cũng tiến lên "Cố Hân đây là ai vậy? Chọc cho con không vui, nói với ông chủ cô ta là được, đừng phí nước bọt làm gì" Nói là hoà giải nhưng trên

mặt là biểu tình khinh thường Hứa Lê.

Cố Hân cười gật đầu, cô ta đi cuối cùng, thấp giọng nói "Đàn ông không phải ai cũng giống nhau, anh ấy sẽ không thích cô đâu nên đừng tự làm mình mất mặt"

Lúc cô ta đi cố tình huých Hứa Lê một cái, Hứa Lê đụng vào bồn rửa tay đau đến toát mồ hôi lạnh.

Nhưng trong trường hợp này, cô cần phải kiên nhẫn, không lấy được tiền là chuyện nhỏ, chẳng may lại hại Hứa Thanh Hoà bị khiếu nại, lương tâm cô sẽ bất an.

Lục Gia Hành từ trên xe bước xuống, Lữ tổng chờ sẵn ở cửa liền đi lên tiếp đón "Còn tưởng rằng Lục tổng không tới chứ"

"Phải tới chứ" Lục Gia Hành mặc tây trang, khí chất sắc bén vừa tới đã gây ra sự chú ý.

Vốn dĩ anh định cho Tần Chiêu đi thay, đồ vật muốn đấu giá bên trong đã đính ước từ trước, là khuyên tai lưu ly, 150 vạn. Nhưng Triệu Đình không muốn, gọi vô số cuộc bắt anh tự mình đi, sợ Tần Chiêu làm hỏng việc, xảy ra rắc rối gì.

Đã bàn xong còn sợ xảy ra rắc rối gì?! Đây là đấu giá từ thiện theo kịch bản mà!

"Dù sao con cũng phải bày ra bộ dáng đang làm từ thiện chứ. Mẹ thích một cái khuyên tai thì thế nào chứ! Ba con ngày nào cũng hờ hững với mẹ, con cũng mặc kệ mẹ luôn sao."

Nghe xong đầu Lục Gia Hành phát đau, anh vẫn luôn kính trọng trường bối, chịu đựng sự bức bối tới đây, chỉ là cố ý tới chậm một lát, chờ lúc đấu giá bắt đầu, bỏ đồ xong liền chạy lấy người.

Hiện trường có mời phóng viên, anh cũng không muốn bị chụp hình lên báo.

Không khí rất nhàm chán.

Buổi đấu giá đang được tiến hành, Lữ tổng tưởng anh không tới nên chuẩn bị chỗ ngồi ở hàng sau cho Tần Chiêu. Lục Gia Hành ngại ngồi trên sẽ làm nhiều người chú ý nên anh liền ngồi ở đằng sau.

Nhưng vẫn khiến xung quanh hỗn loạn, có người chào hỏi với anh, anh đều lễ phép đáp lại, sau đó quay đầu nói chuyện với Tần Chiêu.

Vừa có đôi đĩa ngọc được mua, buổi đấu giá trở nên hào hứng hơn, người mẫu bê khay đựng chiếc đĩa đưa tới trước mặt người đấu giá, giao tại chỗ cho người đó, chứng minh ban tổ chức không trao đổi sau cánh gà.

Người mẫu đáng người nóng bỏng, ngực dong đưa bước tới, toàn trường đều vỗ tay.

Người đấu giá thắng cuộc là một lão tổng của công ty nào đó, lúc nhận đồ mắt cố ý vô tình quét qua ngực người mẫu, Người mẫu kia cũng rất biết điều, ưỡn ngực mặc cho ông ta nhìn.

Tần Chiêu nói câu "thời điểm này mà cũng không nhện được"

Lục Gia Hành không nói gì, nghiêng đầu cùng anh ta thảo luận vấn đề vừa nảy "Lúc trở về cậu đưa văn kiện kia cho tôi xem, tôi cảm thấy có gì đó không ổn lắm"

"Được, chỗ này kết thúc tôi sẽ gửi cho anh" Tần Chiêu ngắt đầu lên sân khấu, lập tức ngăn ngăn cả người "Lục tổng, kia..."

Lục Gia Hành nhìn theo tầm mắt anh ta, miệng còn đang nói, nhất thời chưa khép lại.

Trên sân khấu đang đấu giá một chiếc vòng tay phi thủy, người mẫu ôm khay tóc búi lên để lộ cổ thon dài và xương quai xanh tinh xảo, son môi đỏ càng làm cho làn da tuyết trắng trở nên trong sáng, xuống chút nữa là váy đen bó eo, eo thon nhỏ như thể dùng một tay là nắm gọn.

Bên trên đã bắt đầu ra giá.

"150 vạn"

"160 vạn"

...

"200 vạn"

Dưới đài tiếng vỗ tay vang lên, Hứa Lê lạnh nhạt đứng đó, ánh mắt quét về phía Cố Hân, ánh mắt khinh thường giống như cô còn chẳng đáng giá bằng một cái vòng tay.

Người dẫn chương trình hô to "200 vạn lần thứ nhất, 200 vạn lần..."

Rốt cuộc cũng có thể kết thúc sự dầy vò này rồi.

Bỗng nhiên không biết ở chỗ nào vang lên giọng nói lạnh lạnh "500 vạn"

Mọi người đổ dồn ánh mắt nhìn qua, một bên khe khẽ nghị luận.

Hứa Lê nhìn rõ mặt người đàn ông ngồi phía sau, toàn bộ sống lưng nháy mắt tê rần, cả người hơi hoảng hốt, ánh mắt lạnh thấu xương kia dường như có thể đâm chết cô. Thẳng tới khi người dẫn thúc dục "Mau đưa đồ xuống, nhanh lên! Nhìn đi đâu đấy!"

Thái tử gia Đông Thượng muốn thượng vị, trong khoảng thời gian này không ai trong ngành không biết tới danh tiếng của Lục Gia Hành, Cố Hân cũng đã thấy anh, không thể tưởng tượng đứng bật dậy.

Hứa Lê không nhớ rõ trong quá khứ mình thế nào chỉ tự dưng cảm thấy giống như trốn học bị bắt được, tim đập thình thịch.

Cô bung khay tiến đến, Lục Gia Hành đứng dậy, nhưng không nhận lấy. Tần Chiêu cũng đứng lên, vừa định duỗi tay ra đã bị Lục Gia Hành ngăn lại, anh ta lại phải ngồi xuống.

Hứa Lê mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hoảng sợ mà trắng bệch, nhẹ giọng cầu khẩn "Lục Tiên sinh"

Lục Gia Hành hừ nhẹ một tiếng, nặng nề nhìn cô, tay nhét vào túi quần.

Người chủ trì chạy đến hoà giải "Vòng ngọc đại biểu cho như ý lâu dài, chúc mừng Lục tiên sinh, mời Lục tiên sinh hãy nhận lấy."

Lục Gia Hành không giương mắt, tầm mắt vẫn dừng trên người Hứa Lê, anh nói "Tôi không lấy, đưa cho cô ấy đi"

Nháy mắt, tiếng nghị luận nổi lên bốn phía, phóng viên cầm camera tới chụp hai người bọn họ.

Lục Gia Hành vô cùng bình tĩnh, giọng nói lười biếng "Sao, muốn tôi tự tay đeo cho cô à?"

Anh vừa nói vừa cầm vòng tay, một tay khác cầm lấy tay cô, giọng anh trầm thấp như là thì thầm "Đồ lừa đảo, có phải có muốn làm chồng mình tức chết, hả?"

Phóng viên nấn cầm vậy đến, cao giọng hỏi "Lục tổng biết vị tiểu thư này sao? Hai người có quan hệ gì?"

Hứa Lê cho rằng anh sẽ không đáp, lại thấy anh vẫn nắm tay mình không buông, tạo ra đáng về mặt mờ, một bộ dáng thiên ý sáng tỏ.

Anh nói "Cô ấy là...."

Hứa Lê không biết anh muốn nói gì, nhưng khẳng định không phải lời hay ho, cô đã hạ quyết tâm muốn bỏ đi, vừa giặt tay ra, Lục Gia Hành đang nói dở, lời còn chưa phát ra chỉ nghe thấy một tiếng động giòn giã---

500 vạn vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tiểu hồ Ly (2)

Editor: Shiba

Trong phòng vip sau cánh gà, Hứa Lê ngồi trên sofa hốt hoảng, dường như vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Kịch bản viên đã giáo huấn cô nửa ngày rồi nhưng hiện tại vẫn chưa chịu dừng "Trời đất ơi, vòng tay 500 vạn, cô không cần thì cho tôi, hát gì mà hát chứ! Phải chi có ông chủ nào chịu tặng tôi cái vòng tay như vậy, tôi liền lấy thân báo đáp! Cô có biết đó là ai không, chính là Thái tử gia của Tập đoàn Đông Thương Lục Gia Hành! Dù cô có coi sạch thì người ta chưa chắc đã coi trọng đâu, cô còn dám trước mặt nhiều người như vậy vứt hết mặt mũi của người ta! Tôi làm nghề này nhiều năm rồi, đầu là lần đầu tiên thấy có người huỷ hoại hàng đầu giá ngay tại trận đấy!"

Hứa Lê càng ngây ngốc hơn, cũng ý thức tính nghiêm trọng của vấn đề, vội đứng lên muốn tìm người "Cô mang tôi đi gặp Lục Gia Hành được không?"

"Cô còn muốn gặp à! Cô ra ngoài tùy tiện hỏi xem, một người phụ nữ xinh đẹp đem đồ trị giá 500 vạn của đàn ông tặng hất vỡ, dù là thần tiên cũng biết tức giận chứ?! Bây giờ cô mà đi chắc chắn là tự tìm đường chết!"

Đang nói thì Lục Gia Hành mang người vào. Xảy ra sự việc xuất sắc ngoạn mục lại vô cùng thảm thiết như vậy, Lữ tổng tự mình xử lý nửa ngày.

Giữ con mắt của mọi người động tác Hứa Lê rất rõ ràng, sự việc lần này cô phải chịu trách nhiệm.

Lữ tổng không dám chọc vào Lục Gia Hành, thứ nhất anh cũng không ra tay đánh vỡ, thứ hai Đông Thương là ông chủ lớn, đặc tội không nói cho nên chỉ có thể tận lực đẩy lên đầu cô người mẫu này.

"Cô tên là Hứa Thanh Hoà?" Lữ tổng nhìn danh sách đọc.

Hứa Lê gạt đầu, cô trông rất thanh thuần, bởi vì nói dối mà gương mặt ửng đỏ, người khác nhìn thì cho rằng cô gái tính tình thẹn thùng.

Vừa nãy khi Lục Gia Hành nghe thấy cái tên Hứa Thanh Hoà từ miệng nhân viên công tác, trong lòng liền đoán được đại khái, nha đầu này to gan dám làm việc treo đầu dê bán thịt chó ở đây.

Anh không nói gì, ánh mặt lạnh nhạt nhìn cô làm thế nào giải quyết chuyện này.

Hứa Lê quần bách cực kì, cắn môi dưới, mắt nhìn trộm Lục Gia Hành. Cô liếc mắt một cái anh đã phát hiện ra, Lục Gia Hành không kiên nhẫn, lấy áo khoác âu phục đang cầm trên tay khoác lên vai cô, khép hai cổ áo lại.

Áo khoác của anh dù không mặc nhưng vẫn luôn cầm trên tay.

Một động tác bình thường, trên mặt không có biểu tình gì nhưng tới đây hương vị đã thay đổi. Ở đây đều là người đã thành tinh, trong lòng lập tức hiểu ra vài phần.

Hứa Lê dùng thân phận của Hứa Thanh Hoà, tư liệu của Hứa Thanh Hoà đã chuyển qua, chỉ là một người mẫu nhỏ không có bối cảnh không có nhân mạch, nghe nói lúc trước còn gây sự nhưng có người ra tay hỗ trợ.

Lữ tổng nhìn đến đây liền biết Lục Gia Hành sẽ không truy cứu, còn có vài phần ý muốn che chở.

Ông ta nhẹ nhàng thờ ra, hết lo lắng mới nhìn kĩ, cô gái này xác thật nhan sắc không tồi, Thái tử gia muốn dùng tiền chiêu chuộng, không tới lượt họ khoa tay múa chân.

Loại công tử thế gia này, trước khi kết hôn qua lại với người mẫu trẻ cũng không phải chuyện gì hiếm lạ.

Kịch bản viên vừa định há mồm, Lữ tổng đã tức giận trách cứ "Cô làm gì đấy, để Hứa tiểu thư ngồi chờ ở đây, trong phòng mờ điều hoà cũng không biết lấy một cái áo khoác cho người ta sao?" Ông ta lại quay sang nói với Lục Gia Hành "Vẫn là Lục tổng biết thương người"

Lục Gia Hành cười nhạt, khoé môi vẽ ra một độ cong "Trẻ nhỏ không hiểu chuyện còn tạo phiền phức cho Lữ tổng, tôi phải xin thứ lỗi mới phải"

"Nào có! Đứng khách khí như vậy"

"Tôi sẽ bảo trợ lý Tần đến làm việc với mọi người"

Lời này của anh ý là sẽ trả tiền, lúc Tần Chiêu đi ra ngoài, Lục Gia Hành khẽ nháy mắt, anh ta lập tức ngầm hiểu.

Lúc trả tiền, Tần Chiêu để người ta viết mục giới thiệu, tiền thì vẫn trả nhưng yêu cầu nhà đầu giá phải quảng cáo cho hạng mục "Hàng to", mặt khác buổi đầu giá quý sau, bọn họ sẽ tài trợ trang phục cho người chủ trì.

Tần Chiêu hoa mỹ nói "Tạo ra phiền phức cho mọi người, chúng tôi cảm thấy rất có lỗi, đúng lúc trang phục của chúng tôi đều theo phong cách cổ điển, thích hợp với ý định của các vị nên sẽ tài trợ toàn bộ."

Lữ tổng không phải đồ ngốc nghe ra ý bên trong nhưng không trực tiếp vạch trần. Nếu truy cứu thật, bên chủ sự vòng ngọc cũng có cách tự bảo vệ không lo khuyết điểm, dù sao bọn họ đã đề nghị,

bản thân cũng không tổn thất gì, cần nhắc lợi hại một lát rồi vui vẻ đáp ứng.

Chuyện kết thúc, Lữ tổng không nhận được thăm than với người bên cạnh "Không hổ là người Lục gia, trong nháy mắt đã nghĩ ra cách kinh doanh kiếm lợi, lấy thể chủ động về mình. Vòng tay 500 vạn do cậu ta trả tiền nhưng lại bắt chúng ta quảng cáo một quý, mua bán không thiệt."

"Tài ăn nói của trợ lý Tần thật đáng khâm phục, vừa nãy nói nhiều câu đều như chứa lưỡi dao"

Lữ tổng than một tiếng "Đó chính là người mà Lục Gia Hành dùng"

"Nhưng mà anh hùng lại không qua được ái mỹ nhân, chỉ vì một người mẫu nhỏ mà ném mấy trăm vạn cũng không thêm không chớp mắt"

.....

Hứa Lê đi theo Lục Gia Hành vào bãi đỗ xe, trong tay ôm một hộp gấm, cả người râm rĩ.

Lục Gia Hành mở cửa xe "Nhìn gì vậy?"

Hứa Lê hỏi "Trợ lý Tần đâu rồi?"

Đương nhiên là đang liên hệ với bộ phận xã hội của Đông Thượng để giải quyết hậu quả rồi, ở đây nhiều người như vậy nhìn thấy không quan trọng, quan trọng là tin tức mà phóng viên chụp được sẽ vô cùng phiền toái.

Nghĩ đến đây đầu anh lại đau, đẩy Hứa Lê lên xe, "Thế nào, 500 vạn của tôi cũng không mua được nụ cười của cô sao?"

Hứa Lê nặn ra một nụ cười.

"Thôi, đừng cười nữa, so với khóc còn khó coi hơn" Lục Gia Hành đóng sầm cửa xe, vòng đến ghế điều khiển bắt đầu khởi động máy.

Hứa Lê nhìn cái hộp trong tay, cẩn thận mở nắp ra, lại sống không còn gì nuối tiếc nhanh chóng khép lại.

"Thứ này, ngài..."

Lục Gia Hành đánh tay lái, ngửi khí lạnh đậm "Đừng vứt đi, đồ mà tôi đã tặng thì không bao giờ nhận về"

Hứa Lê ôm hộp có chút giận dữ, cô biết chính mình gây ra họa, tuy rằng ước muốn ban đầu không phải thế nhưng 500 vạn đối với cô là một con số thiên văn.

Áp úng mãi cô mới mở miệng "Lục tiên sinh, tôi nhất định sẽ đem tiền trả cho anh"

Tới giao lộ đèn đỏ, Lục Gia Hành dầm phanh lại, nghiêng đầu nhìn người ngồi trên ghế phụ "Cô có bao nhiêu tiền?"

Hứa Lê lập tức im miệng, ngồi yên tại chỗ không dám động đậy.

"Chẳng phải cô học chuyên về văn tự sao?" Anh hỏi.

"Hả?"

"Từ "lặng" khó lý giải thế à?"

Hứa Lê cúi đầu hung hăng cắn môi dưới, thanh âm không có khí thế "Nhưng không thể mắc nợ người khác được"

Người khác?

Đèn xanh sáng, Lục Gia Hành trực tiếp quẹo phải, dừng xe ở ven đường.

Thần mình Hứa Lê hơi lảo đảo, còn chưa kịp phản ứng, Lục Gia Hành đã nghiêng người qua hỏi "Được, tôi là người khác?"

"Tôi..."

"Định làm người mẫu đúng không, bây giờ tôi cho cô biết trong cái giới đó phải làm gì!"

Lục Gia Hành tháo đai an toàn áp người qua.

Ghế dựa của Hứa Lê buông lỏng, cả người ngã xuống nằm thẳng. Người đàn ông che hết ánh sáng, trước mắt cô tối đen nhìn không rõ thứ gì, chỉ có thể thấy nguy hiểm ẩn trong mắt anh.

Cô không dám động đậy, Lục Gia Hành chống lên trán cô, hai người hô hấp hoà quyền.

Sau một lúc lâu, Lục Gia Hành đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài. Hứa Lê kéo cửa xe phát hiện đã bị anh khoá trái bên trong.

Lục Gia Hành vào cửa hàng tiện lợi ở ven đường mua nước lạnh, ngửa đầu uống hết một chai mới quay lại.

Vừa uống nước lạnh, ngay cả lời nói thốt ra cũng mang theo hàn khí "Người mẫu bụng khay đi trước cô lúc xuống liền theo ông chủ đó rồi, giá cả vẫn còn dùng, nhưng phải ba người cùng nhau mới đủ. 3P đấy có hiểu không?"

Hứa Lê nép sâu trong góc, cánh giác lắc đầu.

"Không biết thì lên mạng tra đi." Lục Gia Hành vò tóc, từ lúc tối thấy Hứa Lê ăn mặc quần áo hở hang đứng ở đó bị người đàn ông khác nhìn, trong lòng anh đã bực bội không chịu được "Cô muốn đùa nghịch tò mò, tôi cũng không ngăn cản, cô cũng không cần gạt tôi, hai ta cũng không phải..." Anh chưa nói hết, dừng lại một chút "Cô còn nhỏ không biết bảo vệ chính mình, cũng không biết cái ao nước kia sâu bao nhiêu, nếu gặp nguy hiểm thì làm sao bây giờ?"

Hứa Lê "Tôi không muốn..."

Lục Gia Hành "Tôi biết."

Anh chặn lời cô, vẫn quay mặt hướng ra ngoài cửa xe, chỉ đưa bàn tay ra trước mặt cô.

"Cầm lấy."

Hứa Lê giao tay ra, Lục Gia Hành thả nhẹ tay, một viên kẹo cứng vị trái cây rơi xuống lòng bàn tay cô.

"Đây là...?" Cô hơi ngơ ngẩn, sao lại đột nhiên lại cho cô một viên kẹo.

Ngón tay Lục Gia Hành gõ nhẹ lên tay lái, trong giọng nói lộ ra bất đắc dĩ "Vừa nãy dọa cô sợ rồi"

"...Đây là đền bù."

Coi cô là con nít thật đấy à.

Trái tim Hứa Lê lỡ đánh rơi hai nhịp, nắm chặt viên kẹo trong lòng bàn tay.

Tới chung cư, Lục Gia Hành theo cô xuống xe, Hứa Lê kì quái hỏi "Ngài không đi sao?"

Đã trễ thế này rồi còn muốn đuổi anh ra ngoài, thật đúng là không biết yêu thương người khác. Lục Gia Hành đi phía trước "Ngày mai phải đi nhà bà nội, vòng lại đón cô sẽ phiền phức."

Hứa Lê á một tiếng "Tôi quên một mất một chuyện rồi."

Lục Gia Hành cảm thấy, nếu cô là con của anh, anh sẽ mắng mòi mồm ấy chứ "Lại sao vậy?"

"Bọn họ còn chưa trả tiền công cho tôi nữa."

Lục Gia Hành phản ứng lại chớp mắt một cái, hiểu ra ý của cô, quay người lại "Cô vì tiền mới đi."

"Coi như vậy đi."

"Thiếu tiền thì nói với tôi..."

Câu nói kế tiếp còn chưa kịp thốt ra, Hứa Lê đã che miệng anh lại, trong mắt kháng cự lại thẹn đỏ mặt.

Lòng bàn tay mềm ẩm chạm vào cánh môi của anh, Lục Gia Hành cảm thấy giống như đang hôn vào bóng.

Cô bỏ tay xuống, Lục Gia Hành khẽ liếm môi, trầm giọng nói "Xin lỗi, là tôi đường đột rồi."

Hứa Lê không phải không biết tốt xấu, nói "Cảm ơn, tôi biết anh không có ác ý nhưng tôi không cần." Cô đi nhanh hai bước đột nhiên quay người lại "Lục tiên sinh, tuy rằng đây là quà anh tặng cho tôi nhưng lễ thượng vãng lai* (có qua có lại), tôi cũng sẽ tặng lại cho anh một món quà đáp lễ."

Lục Gia Hành cong môi "Tôi chờ cô."

Lúc hai người vào nhà, cảm xúc đều nhẹ nhàng không ít, chị Vương thấy bộ dáng của bọn họ, bụng đồ ăn khuya ra lập tức trở về phòng, đóng chặt cửa nói là đi ngủ.

Hứa Lê mang vòng tay về phòng, cẩn thận cất vào một chỗ, phui tay mới nhận ra bản thân vẫn đang khoác áo của Lục Gia Hành, cô cầm theo tới gõ cửa phòng anh.

Lục Gia Hành vừa tháo áo sơ mi ra khỏi quần tây "Vào đi." Anh vừa ngừng đầu, ánh mắt u ám.

Hứa Lê chưa kịp thay quần áo, cô vẫn mặc chiếc váy tối nay, phần vải trước ngực hơi thấp có thể nhìn thấy đường rãnh ẩn hiện. Cô tháo tóc xuống, xoa trên xương quai xanh mềm mại như rong biển.

"Lục tiên sinh, áo của anh." Một mảng lớn da thịt lộ ra, cô còn chẳng biết chuyện gì đi qua "Hay là anh muốn tôi giặt?"

Son môi đã nhạt nhưng trên mặt lớp trang điểm vẫn còn, bóng đêm mùa hạ cùng với ánh sáng ấm áp trong phòng càng làm cho dung trang điểm phấn của cô thêm phần mông lung hư ảo.

Lục Gia Hành còn nhớ rõ hương vị nơi lòng bàn tay cô, còn nơi khác thì sao?

Sự nóng bức buổi tối cùng dục vọng chiếm hữu tâm trí, hay là cảm xúc nào khác, anh giữ chặt bàn tay đang cần áo khoác của cô, một tay kéo người vào trong lòng ngực.

Chiếc áo rơi xuống, anh dùng một tay khổng chế đầu cô không cho cô động đậy.

Hô hấp tự nhiên trở nên thô trầm, anh cúi đầu xuống.

Hứa Lê không chịu, hoảng loạn đẩy anh ra "Lục tiên sinh....dừng lại..."

Cô càng gầy dựa càng làm anh phấn khích, sống lưng anh tê rần, hận không thể hoà tan cô vào trong cơ thể mình.

- - -

Mình từng sống ở ba miền nên ngôn ngữ hơi rối loạn, cũng không có thời gian sửa lại hiu huu.

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Tiểu hồ Ly (3)

Editor: Shiba

Bờ môi mông đang dần ần xuống ngay tại giây cuối cùng đột nhiên dừng lại. Thanh âm Lục Gia Hành ám ách đến kì lạ, "Nếu cô còn tiếp tục ăn mặc như vậy vào phòng tôi lúc nửa đêm một lần nào nữa, dù có cầu xin thì tôi cũng không tha cho đâu"

Anh buông tay ra, Hứa Lê như bị hút hết sức lực, cả người đổ sập xuống. Ngay lập tức đầu cô ong ong, bật dậy chạy nhanh ra khỏi phòng.

Sự sợ hãi.

Lục Gia Hành cười áo sơ mi ra, một tay chống eo một tay bóp trán cảm thấy bản thân chắc chắn mất trí rồi.

Lại nổi phản ứng với một tiểu nha đầu.

Anh vội vọt vào phòng tắm nước lạnh thay quần áo chuẩn bị rời đi. Hứa Lê khóa chặt cửa phòng khắp căn nhà lặng yên không một tiếng động. Lục Gia Hành nhìn thoáng qua, bật cười lắc đầu.

.....

Bóng đêm bao trùm xuống thành phố, ánh đèn lấp lánh như những vì sao, dục vọng nhiều năm ngủ đông mê mang chờ đợi. Xe chạy xuyên qua con đường với tốc độ cao, ngẫu nhiên có chiếc xe xẹt ngang qua cửa sổ, Lục Gia Hành hạ kính xe xuống để làn gió đêm cuốn vào trong.

Bộ dáng vừa nãy của cô cứ hiện lên trong đầu anh.

Bên ngoài cửa sổ, ánh đèn lúc sáng lúc tối luân phiên nhau chiếu vào khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông. Lục Gia Hành đưa tay mân mê làn môi, sau một lúc lâu cười nhạt "Thật đúng là không có chút kiềm chế nào!"

Trước kia mỗi khi anh có buồn phiền trong lòng sẽ lái xe trong đêm khuya chạy quay thành phố như vậy, cảm nhận màn đêm hắc ám cùng với sự hạ màn của phồn hoa phố thị.

Đường như chỉ có như vậy mới có thể làm mình nhớ lại khoảnh khắc vui từng được rong ruổi đua xe trên sân đấu vui sướng thế nào.

Con đường nhân sinh còn dài, rồi sẽ có một ngày, cũng giống như đích đến cuối đường đua, luôn có điểm kết thúc. Anh nhớ lúc mới về nước, huấn luyện viên đã nói "Cậu có phải là tay đua không, không cần người khác quyết định, phải luôn tin tưởng vào chính bản thân mình. Nhất định cũng phải nhớ kỹ, đích đến không quan trọng, mà quan trọng là ai cùng cậu đến đó. Chúng tôi chờ cậu quay về."

Một người đàn ông trung niên người Anh, đuổi tới tận sân bay chỉ vì muốn nói với anh như vậy, rõ ràng ông biết tiếng Anh của anh rất tốt nhưng lại muốn dùng thứ tiếng Trung sút sẹ mà nói.

Lục Gia Hành khi ấy không hiểu, tuổi trẻ hăng hái khí phách, đối với lý tưởng có một loại cố chấp mê muội, đang sinh sôi thì bị người ta chặt đứt. Anh không thể thấm được đạo lý trong lời nói của huấn luyện viên, chỉ nhớ rõ câu cuối cùng.

--"Chúng tôi chờ cậu quay về."

Hứa Lê nghe thấy tiếng cửa mở cũng không dám ra ngoài xem, cô đi chân trần bước trên nền nhà lát gỗ, lỗ tai dán lên cánh cửa nghe một lát xác định không có tiếng động mới thở phào nhẹ nhõm.

Đèn trên đầu giường bật sáng, chiếu ánh áp một góc phòng, Hứa Lê ngồi bó gối ở đầu giường, giặt mình nhìn viên kẹo nằm trong lòng bàn tay.

Đêm nay phát sinh quá nhiều chuyện bất ngờ, làm cô chậm chạp mãi mới phản ứng lại được, nóng bỏng dồn lên hai má lui xuống rồi lại nổi lên, như thay thế nỗi lòng đang xoay vòng.

Cô đưa viên kẹo ra trước ánh đèn, một màu hồng phấn tròn tròn vô cùng đáng yêu.

Hứa Lê rất muốn nếm thử nó có hương vị gì nhưng cuối cùng vẫn gồi lại. Cô nhảy xuống giường, lấy hộp gắm từ dưới gầm giường, đặt viên kẹo giữa chiếc vòng đã bị vỡ thành hai nửa, ngồi quỳ trên sàn nhà nhìn hồi lâu mới cất đi.

.....

Sáng hôm sau, Lục Gia Hành không lên nhà mà gọi điện kêu Hứa Lê xuống dưới.

Chị Vương mắt mát lái nhái "Sao tối qua lại đi nữa rồi?"

Hứa Lê vốn không để tâm, đứng đổi giày ở cửa vuốt lần váy hỏi "Tôi trông ổn không?"

Hôm nay cô có ý mặc một chiếc váy liền áo màu lam nhạt cao tới đầu gối, trên mái tóc cài chiếc kẹp hình nụ hoa, đơn giản lại trang nhã.

"Màu đỏ quá điểm lệ, màu trắng lại quá thanh thuần, cô mặc như vậy lại vừa đủ đẹp, nhất định lão thái thái sẽ rất thích" Chị Vương hơi ngửa ra sau thương thức, khoa trương bộc lộ tình cảm qua lời nói.

Hứa Lê hít sâu "Cố lên!"

Chị Vương giọng cái môi mức canh lên "Cố lên!"

Lục Gia Hành dừng tạm xe ở ven đường, Hứa Lê từ xa đã nhìn thấy anh, không tự giác nhớ tới chuyện tối qua, trên mặt lại nóng bừng lên, thật vất vả điều chỉnh tốt cảm xúc mới đi qua.

Dưới tầng cây cảnh lá rậm rạp, Lục Gia Hành dựa người vào cửa xe nghe điện thoại "...Ừm, cứ xử lý như vậy đi, không để tin tức bị phát tán là được, những cái khác để mặc lan truyền, dù sao cũng lấy tên của Hứa Thanh Hoà, nói gì cũng không dính lên người Hứa Lê."

Anh nhìn thấy Hứa Lê tới gần, híp mắt cúp điện thoại.

"Mang theo cái gì đấy?" Anh hỏi.

Hứa Lê cầm túi giấy trong tay "Quà cho bà nội."

Lục Gia Hành hôm nay không mặc tây trang, một chiếc áo sơ mi sọc màu xanh xám, lỏng lẻo trùm lên người, hai nút áo trên cùng không cài có thể nhìn thấy xương quai xanh thấp thoáng.

"Lên xe đi." Anh không có cảm xúc gì.

Náo động qua đi, trời lại sáng, anh không thể cứ tiếp tục điên cuồng như vậy nữa.

Hứa Lê do dự trái phải một chút, kéo cửa đăng sau ngồi vào.

Lục Gia Hành nhìn cô qua kính chiếu hậu một cái, giọng lạnh tanh "Ngồi đằng trước."

Cô không nhúc nhích.

"Tôi ăn được cô à?" Lục Gia Hành thấy bộ dáng phòng bị của cô liền nổi giận, quay đầu "Tôi thấy không gian phía sau lớn hơn nhiều, rung càng thoải mái" (**xe chấn" đẩy cái bạn)

"...Rung cái gì?" Hứa Lê hỏi xong, trong khoảng khắc mặt liền đỏ bừng, cô ôm đồ ngoan ngoãn ngồi lên ghế phụ lái.

Sáng nay đầu Lục Gia Hành đã bắt đầu đau, hiện tại càng đau hơn, cảm thấy mình nên nghiêm túc giải thích chuyện tối hôm qua rõ ràng một chút.

Anh bày tỏ thái độ "Hứa Lê, cô hãy nhớ kĩ đây, chỉ cần cô không quyến rũ tôi, tôi bảo đảm sẽ không động vào cô."

Hứa Lê nghĩ thầm, tôi có quyến rũ anh đâu. Nhưng cô vẫn thành thật gật đầu nói "Được, tôi nhớ rồi."

Lục Gia Hành cũng gật đầu "Ngoan lắm"

Rõ là khen cô nhưng nghe thấy có cảm giác không đúng lắm.

Nhà cũ ở cùng ngoại thành, dù Lục Gia Hành lựa chọn tuyến đường hợp lý nhưng muốn tới nơi cũng mất rất nhiều thời gian, hai người chẳng nói gì với nhau, Hứa Lê cồi lòng đầy tâm sự nhìn đi động.

Lục Gia Hành liếc mắt nhìn nửa ngày cuối cùng mới hỏi "Sao vậy?"

"Ngày hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi đang suy nghĩ có nên nói chuyện với Thanh Hoà một chút" Cô nói.

"Không cần đâu, mọi chuyện đã được giải quyết, bây giờ cô nói với cô ta cũng chẳng có ý nghĩa gì cả."

Ngữ khí bình đạm lại làm cho người khác có cảm giác tin tưởng.

Hứa Lê cất đi động đi, không lại nhìn mãi.

Lúc này, Hứa Thanh Hoà đang khiếp sợ nằm trên giường bệnh, không thể tin được người chị mềm mại như cục bột của mình lại dám ở trước mặt mọi người ném vỡ vòng tay 500 vạn, hơn nữa còn lấy danh nghĩa của cô ta.

Từ nhỏ đến lớn đều là cô ta hút máu chị mình, cuối cùng cũng bị cắn trả một lần.

Những 500 vạn lận!

Sao với Ngô Lăng thì thủ đoạn của Tần Chiêu cứng rắn hơn nhiều, tự mình đi tìm cô ta còn cầm theo hợp đồng bắt cô kí xong rồi cầm miệng.

Ý tứ là tiền gì đó cô ta không cần chịu trách nhiệm nhưng cái danh ném vòng này cô ta phải nhận.

Hứa Thanh Hoà xanh cả mặt "Tần gì nhỉ? Được rồi, Tần tổng đi, anh cảm thấy tôi có thể làm ra chuyện ngao mạn như vậy sao? Nói ra ai tin?"

"Cô không làm được chuyện này, phải thừa nhận chuyện tìm người mạo danh thay thế tham gia hoạt động, đều như nhau thôi." Tần Chiêu ôn tồn lễ độ nói xong, cầm đồ rời đi.

Hứa Thanh Hoà phiền muộn đến chết, nhằm chán lướt Weibo, nhìn thấy trang bìa kì mới nhất của tạp chí công cộng, chính là người đã đoạt mất vị trí của cô-Triệu Tư đứng phía sau ảnh đế.

Cười thật dễ tiện.

"Low!"

"Cậu nói ai vậy, ảnh đế người ta là đẳng cấp lưu lượng* tiểu thịt tươi đấy!" Tiểu Thần mua trái cây tới thăm cô.

*Lưu lượng là cụm từ đặc biệt dành riêng cho những minh tinh sở hữu cho mình lượng fan hâm mộ hùng hậu. "Lưu lượng" chính là từ để hình dung giá trị thương nghiệp của minh tinh. Thế nhưng không phải bất kỳ ai có nhiều fan hâm mộ cũng được gọi là lưu lượng. Họ được đánh giá dựa vào chỉ số trên baidu rồi tiến hành phân tích lưu lượng đó nhằm đảm bảo mang lại tính khách quan nhất, thậm chí họ xem xét cả những chỉ số, thương hiệu của những quảng cáo, bao gồm minh tinh đó có bao nhiêu fan, đăng bao nhiêu status trên weibo, có bao nhiêu like, còn có cả việc họ bao nhiêu lần được ngồi trên bảng hot search, lượng xem, lượng đọc những vấn đề có liên quan đến họ là bao nhiêu.....

Hứa Thanh Hoà giờ ngón tay lên "Đều low!"

Tiểu Thần biết trong lòng cô đang mất cân bằng chỉ có thể khuyên nhủ "Cậu kiên nhẫn đi, đây đều là người mà chúng ta không thể trêu vào, việc này có thể hoà giải được thì cũng không tệ rồi. Nhưng mà chị cậu thật lợi hại, được Lục thiếu gia Đông Thượng coi trọng ngay tại chỗ, đây là may mắn gì chứ, sao tôi tu mãi mà vẫn không được"

"May mắn?" Hứa Thanh Hoà tròn trắng mắt, thầm nghĩ, vậy cô chưa gặp lúc Lục Gia Hành ngu xong rồi, cũng là lúc không thừa nhận chị ấy nữa!

Hứa Lê khóc đến nỗi hai mắt sưng như trái hạch đào, nhưng ngày hôm sau vẫn tỏ ra như bình thường, nên làm gì thì làm đó.

Chuyện này cũng không biết có phải là may mắn hay là nghiệt duyên, cùng có hôn ước với Lục gia, cùng là chị em chung cha chung mẹ, nhưng đây không phải chuyện của cô ta.

Hứa Lê vừa có cảm giác mới chợp mắt một lúc, lúc tỉnh lại thì đã đến rồi.

Nhà cũ của Lục gia có phong cảnh bốn phía rất đẹp, phòng ốc có sự kết hợp giữa kiến trúc phương Đông và phương Tây, sân vườn rộng lớn với nhiều chủng loại hoa cỏ cây cối khác nhau.

Phía sườn tây còn có một con sông, dòng nước trong vắt có thể nhìn thấy đáy, nước chảy róc rách từ tầng đá phía trên dội xuống, nhắc mấy hòn đá nhỏ lên, trong kẽ đá sẽ thấy rất nhiều cá nhỏ đang kinh sợ bơi tán loạn.

Biết Lục Gia Hành sẽ về nên sớm đã có người ra đón.

Hứa Lê hít sâu một hơi, cảm giác không khí tươi mát lùa vào phổi rất thoải mái, "Oa, quả thực là tiền cảnh chốn nhân gian."

Lục Gia Hành nhìn nàng, không tự giác cười, "Cô không nhớ nơi này một chút nào sao?"

Hứa Lê lắc đầu.

"Nếu thích cô có thể ở lại đây vài ngày, bà nội rất thương cô." Lục Gia Hành thả chậm bước chân chờ cô, "Nhưng mà phải chú ý, đừng cho bà phát hiện chuyện cô bị mất trí nhớ, sức khoẻ bà vốn không tốt, sẽ lo lắng."

Hứa Lê nói: "Được." Giây tiếp theo liền đổi ý, "Hay là tôi đi với anh."

Lục Gia Hành không hề rầy, nhưng là mặt mày đều mang theo nét nhẹ nhàng, tâm tình thoải mái từ từ tốt lên.

"Tối rồi à, trước ngồi chờ một chốc lát đi, bà nội các con vừa nãy nhíp tim tăng nhanh, bây giờ bác sĩ đang kiểm tra bên trong." Lục Chấn Đông đi tới, lại hỏi Hứa Lê, "Sức khoẻ con thế nào, ở cùng Gia Hành phải tạo thành thói quen đi."

Hứa Lê không nghĩ tới Lục Chấn Đông cùng Triệu Đình cũng ở đây, co quắp trả lời.

"Lục Gia Hành con bây giờ ghê gớm quá nha!" Triệu Đình lời nói mang châm chọc.

"Ba, mẹ." Lục Gia Hành chào hỏi, hất cằm ý bảo Hứa Lê ngồi xuống trước.

Triệu Đình tròn trắng mắt, "Khuyên tai lưu li của mẹ đâu! Vì sao không lấy cho mẹ! Con không lấy được cũng không thể để bà vợ của Vương tổng lấy chứ, nhìn bà ta đi, thật phí phạm đôi khuyên tai, bà ta còn dám khoe trên nhóm bạn bè! Khoe khoang cái gì!"

Triệu Đình tối hôm qua tàn sát trên bàn mặt chược, tất nhiên không biết ở buổi đầu giả còn có một màn xuất sắc như vậy, nhưng Lục Chấn Đông thì không lừa gạt được, ông trừng mắt nhìn Lục Gia Hành, lại nói với Triệu Đình: "Bớt tranh cãi đi, đừng làm cho lão thái thái nghe thấy."

Lục Gia Hành bưng trà đưa qua, "Mẹ bớt giận, trên đường kẹt xe nên lúc con tới nơi thì đã bán ra mất rồi."

Triệu Đình bĩu môi, "Không còn dùng được, con không phải là tay đưa sao!"

Lục Chấn Đông mang theo uy nghiêm ho khan hai tiếng.

Ở Lục gia, đặc biệt là trước mặt lão thái thái, đưa xe là đề tài cấm kỵ, Triệu Đình cũng không dám ngỗ nghịch, sợ hãi im lặng.

Di Hạ - người phụ trách cuộc sống hàng ngày của lão thái thái từ bên ngoài mang theo một đồng quả đào bước vào, "Gia Hành cùng Hứa tiểu thư tới rồi sao, đây là đào tươi, để tôi rửa sạch là có thể ăn được ngay."

Hứa Lê chưa từng thấy trái đào lớn như vậy, ánh mắt sáng lên.

Lục Gia Hành cầm lấy một quả ước lượng qua rồi đưa cho cô, lại hỏi: "Ai hái vậy?"

Hằng năm khi đào chín sẽ mời thợ vườn chuyên nghiệp tới thu hoạch, vừa nãy anh cũng không thấy ai.

Triệu Đình nói, "Là Văn Triệt, đã hái nửa ngày ở sau vườn rồi, leo trèo giống như khỉ! Các con không gặp được sao?"

Lục Gia Hành thần sắc hơi nghiêm lại, ngay sau đó khôi phục bình thường, hỏi: "Sao cậu ta lại tới đây?"

"Nói là vừa quay xong một bộ phim điện ảnh, rồi rảnh nên trở về thăm bà nội." Triệu Đình kéo dài thanh âm, nghe ra được là rất không thích người này.

Di Hạ là người sống lâu năm ở đây, biết rõ các mối quan hệ trong nhà, bà hòa hoãn không khí nói: "Nếu Hứa tiểu thư thích, cô có thể tự mình tới vườn hái thử."

Hứa Lê nâng quả đào lên, nghiêng đầu nhìn về phía Lục Gia Hành.

Đã đến rồi thì không thể đi ngay, sớm muộn gì cũng đều phải gặp, Lục Gia Hành vuốt tay, "Tôi dẫn cô đi."

Hứa Lê mừng rỡ đặt quả đào vào tay anh "Cảm ơn."

Anh cho cô đào để cô trả lại mình sao?

Yết hầu Lục Gia Hành chuyển động một chút, mặt không biểu cảm đem quả đào đưa cho Di Hạ, bước nhanh đi ra ngoài.

Triệu Đình quan sát thấy liền lấy khủy tay huyệt nhẹ Lục Chấn Đông, "Ông Lục, ông có cảm thấy con trai ông có gì đó là lạ không."

Lục Chấn Đông dịch sang bên cạnh, "Tôi thấy người lạ là bà đấy."

Triệu Đình cũng không hề yếu thế, "Tôi lạ gì, có phải ông đã sớm ghét bỏ tôi. Hừ, lão thái thái chọn Hứa Lê làm cháu dâu có ý gì? Đưa hài tử như Văn Triệt trở thành nghệ sĩ có ý gì? Còn không phải là muốn hạ thế diện của tôi! Tôi thấy năm đó nếu không phải tôi đã lớn bụng, bà còn lâu mới cho tôi vào cửa!"

Lục Chấn Đông không muốn phát hỏa tại chỗ, dè nặng thanh âm, "Có cái gì trở về nói, lão thái thái gần đây thân thể không được khỏe, đừng làm bà tức giận."

"Ai mà không biết ông là hiểu tử ——" Triệu Đình dánh đáp rất quyền rũ, khuôn mặt lúc cười lộ lên còn đẹp hơn.

Lục Chấn Đông đánh mặt: "Bà thì biết cái gì!"

.....

Đào trồng ở sau vườn Lục gia kỳ thật cũng không nhiều, tổng cộng có năm gốc, ban đầu vốn chỉ để lão thái thái thưởng thức. Ai ngờ mấy cây đào này như thành tinh, năm nay so với năm ngoái ra hoa kết quả càng nhiều.

Hơn nữa còn vô cùng ngọt.

"Gia Hành Ca." Một tiếng gọi réo rắt.

Hai người nghe thấy tiếng liền xoay người, Lục Gia Hành trên mặt thản nhiên chào hỏi, "Văn Triệt." Anh đơn giản giới thiệu Hứa Lê, không nói thêm gì nữa.

Văn Triệt muốn phân biệt một chút, "Ai đây? Vị này chính là cô dâu nhỏ của Gia Hành phải không."

Hứa Lê đối với người này hoàn toàn không có ấn tượng gì, xấu hổ quay sang cầu viện Lục Gia Hành.

"Hai người chưa từng gặp nhau trước đây, cậu ấy xem như là em trai của tôi." Lục Gia Hành dùng từ "xem như" không quá thỏa đáng, dù sao bọn họ vẫn có quan hệ huyết thống.

Văn Triệt vốn họ Lục, là tôn tử của anh trai ông nội Lục Gia Hành. Lão gia từ qua đời sớm, bà nội Lục Gia Hành nhớ tình nghĩa cũ, một mực đối người nhà của cậu ta luôn chiều chuộng có thừa.

Văn Triệt vẫn luôn sống ở phía nam, trong nhà mở tiệm mặt chược, cậu ta từ nhỏ ở tiệm mặt chược đó mà lớn lên, kĩ năng chơi bài kinh người, lúc lên mười tuổi một mình có thể đấu hai bàn, cần quét khắp bàn, còn có người muốn mang cậu ta tới Macao đánh chược.

Chờ tới lúc người nhà muốn quản thì cậu ta đã thấm vào máu thịt không bỏ được, nghiện bài bạc vay lên mượn xuống.

Lão thái thái biết chuyện cho người đón cậu ta từ phía Nam lên, nói là muốn đích thân quản giáo. Văn Triệt có vẻ ngoài đẹp trai, ở Lục gia ngồi không chưa được hai tháng đã bị đưa đi Hàn Quốc làm thực tập sinh, chính vào lúc đó đã đổi họ.

Cậu ta từ Hàn Quốc trở về có chút danh tiếng nên sau được kí hợp đồng, đóng chính cho một bộ phim điện ảnh ngay lập tức đoạt được hai giải thưởng diễn viên mới xuất sắc và ảnh đế cao quý, nhảy lên thẳng một đường, trở thành đẳng cấp lưu lượng tiểu thịt tươi chạm tay là bóng.

Nhưng Hứa Lê hoàn toàn toàn không quen biết, cô lễ phép nói: "Chào em." Sau đó lôi kéo Lục Gia Hành, "Chúng ta có thể đi hái quả đào không?"

Văn Triệt ngăn tay chặn đường, "Cô thật sự không biết tôi?" Cậu ta buông giọng ngà ngón, "Hơn nữa tôi non như vậy hả?"

Lục Gia Hành hất khai cậu tay, "Đừng chặn đường."

Hứa Lê lúc này mới để ý cậu ta, làn da trắng sự rất trắng,một chút tí vết cũng không có. Về ngoài có điểm hao hao giống Lục Gia Hành, nhưng Lục Gia Hành hơi lạnh lùng, còn cậu ta lại trong sáng.

Văn Triệt bị ngăn cản vài lần, trong lòng khó chịu, cố ý nói: "Gia Hành ca, em mới nhận một buổi tập kĩ về đua xe, anh có hăm mộ không? Nhưng hăm mộ thì cũng đừng đi nha, thứ đồ đó quá nguy hiểm, coi chừng đang tráng niên lại chết sớm."

Hứa Lê tâm đầu nhắc tới cô họng, người này ai a dám như vậy nói với hắn lời nói.

Lục Gia Hành không hề dao động, khinh thường nói: "Cũng không lợi hại bằng cậu tráng niên lại kết hôn sớm."

Mặt Văn Triệt chớp mắt tối sầm.

"Em gái nhỏ, em đừng nghe anh ấy nói bậy, đó là chỉ là scandal!"

Lục Gia Hành: "À."

"Thật đấy! Cô phải tin tưởng tôi! Còn nữa, tôi không phải em trai, tôi đã 24 tuổi rồi, nhưng so với Gia Hành ca vẫn nhỏ chán. Gia Hành ca, anh tháng mười năm nay là tròn 29 phải không?"

Lục Gia Hành ném ánh mắt hình viên đạn qua.

Đúng vào thời điểm không khí nóng thì có người tới kêu, nói là bà nội đã kiểm tra xong, báo mọi người trở về.

Hứa Lê lưu luyến nhìn đào trên đỉnh đầu, Văn Triệt tiến ba bước lên phía trước, "Tôi hái cho cô nhé."

Thế lực Hứa Lê không tốt, nhìn động tác nhanh nhẹn của cậu ta, không khỏi khen ngợi, "Giỏi quá!"

Văn Triệt nhảy xuống, đem quả đào cho cô, "Tôi mạnh mẽ không."

Hứa Lê chưa kịp đưa tay ra đã nghe thấy âm thanh lạnh lạnh "A."

Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, Lục Gia Hành chân dài đã tiêu sái đá vào thân cây, lá cây loạt soạt lung lay.

Bùm! Một trái đào rơi xuống.

Anh nhún nhún vai, "Cái này có gì khó, còn phải nhọc leo cây."

Hứa Lê nuốt nước miếng, vẫn là Lục tiên sinh mạnh mẽ.

Lão thái thái ngồi chờ ở phòng khách, vừa thấy Hứa Lê đã vui mừng gọi tới bên người nói vài câu.

Hứa Lê lấy quả đã chuẩn bị sẵn ra, "Bà nội, bà hãy nhận lấy."

Một túi giấy nho nhỏ, nhẹ bồng có thể là cái gì, Triệu Đình khinh miệt cười cười, chờ xem chế giễu.

Mở ra là một tờ giấy kẻ ô vuông, lớn cỡ 4 bàn tay, bên trên là nét chữ nhỏ nhắn tinh tế đầy ý nghĩa.

Lão thái thái quan sát rất lâu, hỏi: "Đây là cái gì?"

"《 Phong ba đến bến bờ bên kia tâm kinh 》, là do con tự viết tay, viết không được đẹp lắm ạ." Hứa Lê nói.

Lão thái thái không nói chuyện, lại nhìn trong chốc lát, miệng đọc theo từng cái một, cuối cùng ngừng đầu, ánh mắt khuôn mặt nhiễm sự vừa lòng. "Nha đầu, con viết thư pháp rất tốt, bà rất thích. Ngày mai kêu bọn họ đóng khung treo lên. Hứa Trạch quả nhiên biết dạy dỗ con gái, trở về thay bà chuyển lời nói bà nhớ hai vợ chồng họ."

Đây là sự khẳng định rất cao, ngay cả Lục Chấn Đông cũng nhẹ nhàng thờ ra. Triệu Đình ngượng ngùng ngồi xuống, bà ta tuy quen phách lối nhưng nhìn thấy mẹ chồng mình thì liền trở nên rụt rè.

Hứa Lê nhìn về phía Lục Gia Hành, hai người tầm mắt giao nhau, cô giống đứa trẻ đạt hạng nhất kì thi sơ khảo đang tìm sự khích lệ.

Anh buông mi xuống, cười như không cười đáp lại cô.

Không khí rớt cuộc cũng tốt lên, Dì Hạ rất có năng lực quan sát bùng một đĩa đào gọt vỏ ra.

"Mau nếm thử đi, ngọt lắm đấy."

Hứa Lê nhận lấy một miếng, không hề nghĩ ngợi đưa cho Lục Gia Hành, "Lục tiên sinh, cho anh."

Nháy mắt an tĩnh.

Hứa Lê còn đang mê mẩn, liền nghe được lão thái thái hỏi: "Nha đầu, con vừa kêu nó là gì?"

Lục tiên.....

"Bà nội, cô ấy....."

"Các người đừng nói!" Lão thái thái nghiêm túc lên rất có phong phạm của đương gia chủ mẫu.

Lục Gia Hành không dám nói xen vào.

Bà lại hỏi: "Nha đầu, con vừa kêu Gia Hành là gì?" Lúc này đây trong giọng nói chứa đầy uy nghiêm.

Hứa Lê nhất thời quên mất mới buột miệng thốt ra, cô nghĩ đến bà nội vừa rồi cơ thể còn không thoải mái, không thể làm bà lo lắng, nhưng cô cũng không biết gọi là gì cả.

Nghen sau một lúc lâu, má cô ửng lên một vệt phấn hồng nhàn nhạt, tay nhẹ nhàng kéo khẽ ngón út của Lục Gia Hành, gọi một tiếng ——

"Ông xã."

- - -

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Lê Từ nói cô sẽ không quyến rũ Lục Gia Hành.

Lục Gia Hành nói anh sẽ không chạm vào Tiểu Lê Từ.

Tác giả nói: A.

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tiểu hồ Ly (4)

Editor: Shiba

Một tiếng này của cô thực sự làm người trong phòng phát gốc.

Ngay cả lão thái thái cũng biết Lục Gia Hành vẫn luôn lạnh nhạt với cô, càng đừng nói để cô gọi là ông xã. Hoặc là chưa kịp phản ứng, hoặc là lưỡng trước được Lục Gia Hành sẽ giận tím mặt, tất cả mọi người đều tắt tiếng.

Trước kia cũng không phải chưa từng phát sinh loại chuyện như thế này, Hứa Lê gọi tên anh, anh lập tức nổi nóng, lạnh mặt hỏi cô: "Tôi đã nói rồi, tôi là gì của cô?"

Hứa Lê môi phát run, thiên ngôn vạn ngữ như bị nghẹn lại ở cổ họng.

Anh lại hỏi: "Rốt cuộc gọi tôi là gì!"

Cô hồng mặt nói: "Anh Gia Hành."

Cũng không biết là sự kỳ lạ lấy từ đâu ra mà anh đối ai đều tốt nhưng lại muốn bắt nạt cô. Khi đó Di Hạ còn nói: "Có lẽ nếu thật sự là em gái của cậu ấy, cậu ấy nhất định sẽ đối xử rất tốt với cô."

Làm gì có người nào muốn ầu ỹ chính em gái của mình chứ, đây là đòi trước từng làm những chuyện gì, đòi này mới chịu sự nguyên rủa như vậy.

Rốt cuộc trong lòng lão thái thái vẫn muốn che chở cho Hứa Lê, lại không muốn quá đối nghịch với cháu trai, cuối cùng bắt anh cưới anh cũng cưới, còn có thể thế nào.

Mới đang cân nhắc trong thời gian mấy giây, lão thái thái vừa muốn mở miệng, đã thấy Lục Gia Hành từ từ thế Hứa Lê lôi kéo tay anh, quay ngược lại nắm tay cô, mặt vẫn nhìn phía trước, lạnh nhạt, chậm rãi mở miệng, "Ừm."

Anh, đã ưng thuận rồi.

Văn Triệt nhìn mà thấy mấy mù dày đặc, nhưng cậu có thể xác định một việc —— Hứa Lê có vấn đề.

Triệu Đình búi lấy cánh tay Lục Chấn Đông đưa mắt ra hiệu, trong lòng mọi người đều hiểu rõ mà chẳng nói ra, lại tìm không ra chỗ nào không đúng. Lão thái thái thế nhưng rất vui sướng, thời điểm ăn cơm trưa còn lần đầu tiên ăn thêm nửa chén nữa.

Lục gia lắm phép tắc, lúc ăn cơm không nói chuyện công việc, một bữa cơm ăn trong yên lặng không gợn sóng, ngay cả Văn Triệt cũng không dám lơ mãng.

Ăn cơm cậu ta liền đứng ngồi không yên, hết to muốn cùng lão thái thái đánh vài ván mạt chược.

"Vừa lúc có nhiều người, bà nội, anh Gia Hành, con....." Văn Triệt ánh mắt tuần tra, chỉ vào Triệu Đình, "Còn có di nữa."

Lão thái vốn còn đang cười ha hả, nghe xong cuối cùng thu lại tươi cười, hơi không vui nói: "Những cái đó đều là tiểu khiển, đừng chơi mãi thế, con đi quay phim thế nào rồi?"

"Vẫn đang quay ạ, tiếp theo là tới Hàng Châu quay, anh Gia Hành, trên tay anh không phải đang có một hạng mục ở đó sao, đến lúc đó nhớ tới thăm ban* em nha."

(*Từ này cũng gặp nhiều trong mấy bộ showbiz, ý là đến đoàn làm phim đang quay thăm diễn viên)

Cậu đang nói, Triệu Đình xụ mặt đứng lên, đi ra ngoài.

Lục Chấn Đông nhìn thấy, chu toàn tiếp lời, hòa hoãn sự xấu hổ do vợ gây ra, "Anh Gia Hành của con không đi được, nó bây giờ đang gấp rút chuẩn bị cho dự án nguồn năng lượng ô tô mới, bên Hàng Châu chỉ là xem thoáng qua một chút chứ không phải tự mình canh chừng."

"A, phong cảnh Hàng Châu rất đẹp nên mới thử mời mọi người qua đó chơi, nếu không đi thì thôi vậy."

Hứa Lê không có lời gì để nói, ngồi bên cạnh xiên đào ăn.

Lão thái thái cười, "Nha đầu, thích ăn đào sao, ăn đào cũng tốt, về sau cùng Gia Hành sinh ra con khi nhỏ, đến lúc đó đưa về đây, bà cho con mang đi."

Hứa Lê đỏ mặt, cười tươi, nói: "Được ạ!"

Lục Gia Hành đang gửi thư hồi âm cho Tần Chiêu, nghe thấy mà suýt chút nữa làm rơi di động, tầm mắt anh và Hứa Lê bất ngờ giao nhau, trên mặt đối phương nháy mắt với anh.

Lạnh lợi đấy.

Vốn ban đầu định ăn cơm xong rồi đi ngay nhưng bên ngoài bỗng đổ mưa, lão thái thái đang vui vẻ, hỏi việc học của Hứa Lê, "Bà nội thích nhất là thơ cổ của con lắm, hôm nay không biết có lĩnh cảm không, hay là dựa vào cảnh mưa này làm một bài đi?"

Tình trạng mất trí nhớ của Hứa Lê không có chút chuyển biến nào tốt đẹp, Lục Gia Hành sợ cô đuối sức, tắt màn hình di động nói: "Lần sau đi bà nội, đầu con thấy hơi đau nên muốn đưa cô ấy trở về

trước ạ."

"Không khoẻ à?" Văn Triệt sát lại gần muốn sờ lên trán anh nhưng bị Lục Gia Hành né tránh.

Khi còn nhỏ quan hệ giữa hai người họ vẫn còn tạm được, tuy nói chỉ có tình cảm bùng bùng lộn xộn trong thời gian không đến hai tháng, nhưng khi đó Lục Gia Hành đi đâu cậu ta cũng đều đi theo giống như cái đuôi nhỏ. Sau đó hai người không biết vì sao âm ỉ rồi khi gặp nhau đều bằng mặt không bằng lòng.

Hiện tại thì ngay cả trên mặt cũng không thêm nhện nữa.

Văn Triệt ngưng ngừng thu tay lại, "Một người đàn ông còn sợ bị sờ hã, nếu anh đã không thoải mái thì làm sao lái xe được."

Di Hạ đã cảm nhiệt kể ra, Hứa Lê biết Lục Gia Hành không sao, nhưng quên mất đại thiếu gia như thế này ngày thường luôn có người chăm sóc. Cô rất tự nhiên nhận lấy, giờ tay về phía Lục Gia Hành, "Anh cúi thấp một chút."

Lục Gia Hành thuận theo cúi đầu, kết quả là 37 độ 5, sốt nhẹ.

"Không thể nào." Tuy rằng đầu vẫn luôn đau, nhưng vừa rồi anh chỉ là muốn thoát thân nên tùy tiện nói vậy.

Đến thế này thì lão thái thái làm sao cho anh đi được, lên tiếng bảo anh ở lại ngủ một giấc.

"Chắc là do hôm qua con tắm nước lạnh nên hơi cảm mạo, không có việc gì đâu ạ." Lục Gia Hành đứng là tự bê đá đập chân mình.

"Thế thì càng không được, ở lại đây uống thuốc rồi ngủ một giấc mới được đi." Lão thái thái dặn dò tiếp, "Bà thấy nha đầu cũng mệt mỏi rồi, để con bế vào ngủ với con đi."

Hứa Lê thế nhưng không phản bác, cô thấy một căn nhà lớn như vậy, phòng nhiều như vậy, chắc sẽ không phải ngủ chung đâu.

Nhưng khi tới phòng, cô mới phát hiện ra thật đúng là ngủ chung.

Từ trước tới giờ nhà cũ luôn để một phòng cho Lục Gia Hành, bên trong là đồ đạc của anh, ngoài anh ra không cho ai vào ở đó.

Nhưng sao chỉ có một cái giường chứ.

Di Hạ bung thuốc lên, "Nếu đã sốt nhẹ thì không cần uống thuốc khác, đây là chén thuốc bổ mà bà nội nãi nãi đã dặn làm cho Gia Hành từ trước, uống xong ngủ một giấc là khoẻ liền." Di không vào phòng, lúc đi lại đưa cho Hứa Lê một viên kẹo.

Tại sao mà ai cũng thích dùng cách này để dỗ dành người ta chứ.

Hứa Lê đem thuốc bung qua, Lục Gia Hành dựa vào đầu giường vừa coi tin tức, vừa đưa tay sờ soạng chén thuốc, trước hết đặt sang một bên.

Lão thái thái chính là thích nấu cho anh mấy thang thuốc trung y, trước mặt anh giả vờ uống, nhưng sau lưng toàn mang đi đổ.

Hứa Lê ghé người trên bàn sách viết viết vẽ vẽ, bàn kê đối diện cửa sổ, phòng anh lại ở lầu hai, có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài qua khung cửa, do ngược sáng, dáng người cô có vẻ nhỏ nhỏ.

Thật là thần kỳ, đó là cái bàn mà anh từng ngồi lúc nhỏ, còn bây giờ đổi thành cô đang ngồi ở đó, cảm giác như thời gian quay trở lại ngày trước, như đang nhìn thấy chính mình.

Lục Gia Hành cũng không biết mình đã nhìn bao lâu, một con gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, làm tóc Hứa Lê hơi bay bay.

Hứa Lê quá chuyên chú, đột nhiên tầm mắt tối sầm lại làm cô hoảng sợ.

"A! anh làm gì thế!"

Tay Lục Gia Hành đang đặt cạnh tai cô, quần sợi tóc cô trên ngón tay.

Anh vốn chỉ định cài lại chúng vào sau tai cô.

Thấy Hứa Lê trừng mắt lớn, ngón tay Lục Gia Hành nghiêm trang chỉ vào bàn, hỏi lại: "Cô làm gì đấy?"

Hứa Lê cầm quyển vở, "Làm thơ thôi, đúng rồi, ngài nhìn giúp tôi xem, hai câu tôi viết hình như không hay lắm phải không"

Quyển vở thừa mà anh đã dùng này chẳng biết cô tìm ở đâu ra, nét chữ tinh tế mềm mại cũng giống như chủ nhân. Đó là một bài thơ ngũ ngôn tứ tuyệt——

"Hạ vũ phồn hoa bán

Thanh sơn sương mù sinh.

Dao nghe tiên tử sinh

Liếc xem sinh linh cảnh.*"

(* Bản dịch thơ tầm bậy của editor

"Mưa hạ mờ mịt rơi

Sương mù trùm khắp núi

Xa nghe tiên nữ hát

Liếc thấy sinh linh cười")

Hứa Lê đọc xong, lại nói thầm "Trắc trắc bằng bằng trắc, bằng bằng trắc trắc bằng, bằng bằng bằng trắc trắc..... A, không đúng rồi, chỗ này không phải ba thanh bằng, không nên như vậy."

Cô cầm bút vát hết óc suy nghĩ bộ dáng nghiêm túc lại đáng yêu, Lục Gia Hành đối với thơ ca dốt đặc cán mai, nhưng anh bỗng nhiên cảm thấy đã hiểu, giống như thấy được hình ảnh mà cô vẽ ra.

Trong cơn mưa mùa hạ, sương mù mờ mịt, cô đứng trước mặt anh, đó là điều đẹp đẽ mà 28 năm qua anh đã từng không muốn nhìn thấy

Nhưng vào một ngày mưa kéo dài tại nơi đây, bỗng nhiên sinh sôi nảy nở trong tim gan anh.

"Hay là để tôi vẽ mở sách coi lại rồi mới hoàn thiện, luôn cảm thấy văn chân không đủ ý!" Hứa Lê lấy chén thuốc, bung lên đưa cho anh, "Anh tới giờ uống thuốc rồi đấy."

Lục Gia Hành ma xui quỷ khiến thế nào mà cầm lấy chén thuốc vốn định mang đi đổ giữa đầu uống như thể rượu xái* 55 độ.

(*rượu xái hay rượu nước thứ hai (hàm lượng cồn 60% - 70%))

Nhưng rốt cuộc nó vẫn là thuốc.

Lục Gia Hành uống xong, cau mày xoè tay ra, Hứa Lê nghi hoặc nhìn anh, "Hả?"

"Kẹo di Hạ đưa cho đâu, cho tôi."

Lão thái thái thấy uống thuốc trung y cực khổ, mỗi lần uống đều phải ăn kẹo phối hợp, nếu không cay đắng rất khó nuốt xuống. Lục Gia Hành dám nhai sống viên thuốc, chính là do thường uống trung được luyện thành.

Hứa Lê tròn tròn mắt, cô chỉ vào miệng mình, vừa rồi còn tưởng rằng đó là di Hạ đưa cho cô.

Cô còn sợ Lục Gia Hành không tin, hơi lê đầu lưỡi ra, trên đầu lưỡi hồng nhuận là một viên kẹo đã hao mất một nửa.

Đáng vẻ kia tựa như đang khiêu khích anh.

Lục Gia Hành nhìn cô hai giây, tiến lên trực tiếp đè người cô lên bàn sách.

Lúc còn học cao trung, vào kỳ nghỉ anh thường trở về đây ở tạm trong một khoảng thời gian ngắn, phía trên góc trái bàn sách còn có vết bút anh hay chọc vào mỗi khi khó chịu.

Chiếc bàn bằng gỗ đặc chất lượng rất tốt, đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn ở đây, đồ đạc của anh, bà nội đều không cho người khác động vào.

Khoảng thời gian niên thiếu không có cô nhưng một khắc tại đây, cô nằm bên trên giống như trùng hợp với thời gian khó khăn khi đó.

Bàn tay như gong cùm của Lục Gia Hành giữ chặt eo không cho cô động đậy, Hứa Lê uốn người, lóng ngóng nói: "Lục tiên sinh, ngài muốn làm gì vậy?"

Anh hơi mỉm cười, đáp: "Tôi muốn lấy lại viên kẹo thuộc về tôi."

Hứa Lê muốn cùng anh nói phải trái, nhanh chóng trực tiếp nhai nát viên kẹo rồi nuốt xuống, "Lục tiên sinh, chẳng phải ngài đã nói tôi không..... Anh liền không....."

Có mấy từ làm cô ngượng ngùng, nói không nên lời.

Lục Gia Hành trước nay đều không phải người hiền lành gì, anh nói: "Bây giờ, tôi hủy bỏ."

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tiểu hồ Ly (5)

Editor: Shiba

Lục Gia Hành chạm tay vào cổ cô, nhẹ nhàng vuốt ve "Trả cho tôi."

Anh nói là kẹo nhưng Hứa Lê lại cảm thấy người đàn ông này là muốn nuốt sống mình, tim cô đập rất nhanh, vào lúc anh sát gần lại trong nháy mắt cô đột nhiên nghiêng đầu.

Nụ hôn đầu ngay trên má cô. Hơi nhẹ nhàng, mềm mại như là đậu hũ.

Đầu Hứa Lê ong lên một tiếng, cả người đều phát run, thanh âm mang theo khẩn cầu: "Lục tiên sinh, sao ngài lại có thể nói chuyện không biết lí lẽ như vậy."

Lục Gia Hành ngồi dậy, cảm xúc còn tràn đầy hưng phấn như bị dội một chậu nước lạnh, cảm giác hai bên nóng lạnh giao chiến làm anh mất kiên nhẫn.

Anh nói: "Ra ngoài đi."

Nghe vậy, Hứa Lê lộ ra biểu tình sung sướng vì sống sót sau kiếp nạn.

Lục Gia Hành nghiêng răng, lập tức gọi điện thoại cho Lục Chấn Đông, bảo lúc nào ông trở về thì nhân tiện đưa Hứa Lê về chung cư luôn.

"Vậy ngài đi đâu?"

Cô còn biết hỏi?!

Lục Gia Hành xụ mặt, "Ngủ."

"Được rồi."

.....

Nhà cũ lúc sửa lại có xây thêm một bãi đỗ xe, Hứa Lê ở ngoài đợi xe Lục Chấn Đông mãi không thấy liền tự mình đi ra đó.

Trong lòng cô vẫn còn rất loạn, nên không rảnh thường thức cảnh sắc xung quanh, chờ lúc hoàn hồn lại nghe được có tiếng nói chuyện ở nơi xa.

Triệu Đình đang khóc, tựa như làm nũng lấy tay đánh nhẹ lên người Lục Chấn Đông, "Lão thái thái rốt cuộc có ý gì chứ, Gia Hành bây giờ cũng đã lớn như vậy, bà ấy vẫn xem thường tôi sao?"

Lục Chấn Đông không ngăn cản bà, nhưng biểu cảm trên mặt cũng không tốt lắm, "Mẹ lớn tuổi rồi, bà thấy bà ấy còn có thể làm gì, nhà cũ không phải ngày nào cũng tới. Bà không phải làm gì cả, chỉ cần chơi mạng được, rồi ngủ, sao vẫn không biết đủ."

"Không biết đủ? Tóm lại ông cũng coi thường tôi, Lục Chấn Đông tôi hôm nay hỏi ông một câu ông phải nói thật, nếu không phải năm đó tôi mang thai, có phải ông vốn đã không cưới tôi?"

Lục Chấn Đông mở cửa xe, bị Triệu Đình chặn lại, "Tôi không văn hóa không được đi học, nên lão thái thái có ý chọn Hứa Lê cho Gia Hành, còn không phải là muốn đánh vào mặt tôi. Ông cũng để

bà ấy đánh tôi? Cái gì ông cũng đều nghe bà ấy có phải không!"

Nhà cũ thật ra thì không chi lớn như vậy, phần kéo dài ra bên ngoài sân đều là sân nghiệp của Lục gia. Bãi đỗ xe là nhà tự xây, an tĩnh lại kín đáo, Lục Chấn Đông làm người làm cao lâu, vốn không muốn nói nhiều ở đây.

Nhưng mà Triệu Đình hết lần này đến lần khác âm ỉ náo loạn đều không hiểu chuyện không buông tha, ông không thể chịu được nữa, nói: "Bà thì biết cái gì! Tôi nghe lời lão thái thái để Gia Hành cưới con bé, không nên sao, bà có biết gây dựng sự nghiệp thì dễ giữ vững sự nghiệp mới khó....."

Hứa Lê đang cúi đầu nghe, tai bỗng dưng không nghe thấy gì nữa.

Văn Triệt không biết từ khi nào xuất hiện ở phía sau, bịt kín lỗ tai cô. Hứa Lê vốn đang hoảng sợ, vừa muốn kêu ra tiếng, Văn Triệt đã cười toe toét với cô, ép tiếng kêu ngược về cổ họng.

Cậu ta làm khẩu hình nói: "Suyt, đừng lên tiếng."

Hai người đứng sau cây cối, là chỗ khuất, không dễ bị người phát hiện.

Hứa Lê hất tay cậu ra, Văn Triệt lắc đầu, vẫn cười, cậu ta lúc cười lộ lên bên trái mặt hiện má lúm đồng tiền, trông rất vui vẻ. Qua một lát cậu ta mới buông ra, Hứa Lê định quay lại xem tiếp thì tay bị cậu ta lôi đi thật xa mới thả.

Nơi này quá lớn, Hứa Lê cũng không biết chạy đến chỗ nào rồi, cô chống tay, nhủ thầm nói: "Có phải cậu không muốn để tôi nghe bọn họ nói chuyện phải không?"

Văn Triệt không tỏ ý kiến.

Cô lại nói: "Lần sau cậu không được kéo tôi như vậy nữa."

Văn Triệt dựa lên thân cây, lấy một điều thuốc ra cắn trong miệng, "A, tiểu cô nương còn rất bảo thủ đấy."

Mấy Hứa Lê càng nhăn hơn, xoay người bỏ đi. Văn Triệt lấy điều thuốc xuống, chạy nhanh nói: "Này này! Tôi sai rồi được chưa! Tốt xấu gì tôi cũng là đại minh tinh đấy, cho chút mặt mũi được không! Trước tiên cô đừng trở về bây giờ đi Triệu có khả năng vẫn đang náo loạn, chắc là chưa xong đâu."

"Sao cậu lại biết?" Hứa Lê nghi hoặc hỏi.

"Chuyện này có gì mà không biết." Văn Triệt càng thêm cảm thấy Hứa Lê có vấn đề, cậu ta cười mặt mày phơi phới, "Có muốn tôi kể cho cô nghe ít chuyện hào môn bí sử không. Di Triệu thế mà lợi hại lắm đấy, mười bảy tuổi đã mang thai anh Gia Hành rồi!"

Mười bảy?!!

Hứa Lê tròng lớn mắt.

Văn Triệt không tìm bật lửa chỉ kẹp điều thuốc trên đầu ngón tay, "Nghe nói nhà rất nghèo, hơn mười tuổi liền thôi học, tới mấy nơi bán rở tiếng cười để kiếm tiền."

Lúc còn trẻ Triệu Đình rất xinh đẹp, nhưng mà có người cha bài bạc, người mẹ vô năng, phía dưới còn một đàn em trai em gái cần nuôi dưỡng, bị chính cha đẻ giới thiệu tới mấy chỗ có đàn ông tìm hoan làm công, nói là làm phục vụ, kỳ thật chính là bán rở tiếng cười.

Cười bán lâu rồi, ai biết còn sẽ bán cái gì.

Triệu Đình không muốn, nhưng không đi thì bị ba đánh, lại phải lo chi phí trong nhà, cuối cùng vẫn đi.

Đi ngày đầu tiên liền gặp Lục Chấn Đông.

Một nhóm ông chủ lớn ngồi kia chơi mạt chược, đều mang theo bạn gái, chỉ có Lục Chấn Đông là lẻ loi tới một mình, có người nói giỡn, khiến cho Triệu Đình đang mang trà phải ngồi tiếp rượu ở bên cạnh ông.

Lục Chấn Đông không phản đối, nhưng là cả đêm cũng không làm hành động nào khác với Triệu Đình, ông chính là toàn tâm toàn ý thua tiền. Lục Chấn Đông rất giỏi trong làm ăn, nhưng kén chơi bài lại thế thảm, thua đến mức Triệu Đình ngồi bên cạnh làm đồ trang trí cũng không nhìn nổi nữa, nói: "Ông chủ, ngài đánh nước này không được, ra lá này mới có thể thắng."

Đó là câu đầu tiên mà bà nói với Lục Chấn Đông.

Lục Chấn Đông lúc này mới nhìn nàng một cái, hỏi: "Cô biết đánh?"

Buổi tối hôm đó Triệu Đình giúp Lục Chấn Đông thắng rất nhiều tiền.

Hai người chính là quen biết nhau như vậy, duyên phận rất kỳ diệu, nhìn hợp mắt liền ở bên nhau. Lục Chấn Đông không thiếu tiền, ngẫu nhiên đánh bài chỉ do muốn bồi dưỡng tình cảm với đồng bạn. Nhưng thật sự có một cô gái vất hết óc giúp ông thắng tiền như vậy, lại khiến ông nhìn với con mắt khác.

29 năm trước, một người đàn ông phong hoa chính mậu* (nghĩ là tuổi trẻ mạnh mẽ, tràn đầy sức sống, tươi lai tươi sáng), một cô gái dịu dàng kiều diễm, sau đó câu chuyện tất cả đều là nước chảy thành sông.

Chuyện bất hạnh duy nhất là Triệu Đình che giấu tuổi tác của mình, lúc vắc bụng to bước vào Lục gia bị phát hiện mới mười bảy tuổi.

"Có phải nghe rất cận bã hay không?" Văn Triệt nói xong, vô tâm vô phẩy cười cười, "Đã là chuyện của ba mươi năm trước rồi, hơn nữa hào môn mà, người trong cuộc cũng đều là bị ép buộc thôi."

Cho nên sau này lão thái thái bắt Lục Gia Hành đính hôn ước, lại chọn con gái thư hương thế gia, cũng giống như đánh lên mặt Triệu Đình.

Văn Triệt nói: "Tôi nói với cô là vì sợ cô nghĩ nhiều, di ấy cũng không phải cố ý ghét cô chỉ do nguyên nhân sâu xa bên trong, bà ấy bức tức kìm nén vài thập niên mà không có chỗ xả thôi."

Cô trông giống nơi trút giận lắm sao?

Hứa Lê nhún nhún vai ý chẳng sao cả.

Văn Triệt có chút ngoài ý muốn, "Cô không khó chịu sao?"

"Khó chịu cái gì?" Hứa Lê rũ mắt, thầm nghĩ, dù sao cô cũng chẳng nhớ gì, ai nói mà chẳng như nhau.

Ba mẹ nói một phiên bản, Lục gia nói một phiên bản, cô không phải không tin, chỉ là..... Hứa Lê ngẩng đầu lên, xoè bàn tay ra trước mặt.

Ánh mặt trời chói mắt lọt qua khe hở ngón tay.

Cô muốn tự mình chứng kiến, tự mình hiểu ra mọi chuyện.

Văn Triệt nhìn bộ dáng của cô, càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình, vừa rồi cậu sợ Hứa Lê khó chịu mới kể cho cô, về mặt khác cũng muốn thử.

Chuyện Triệu Đình là bí mật mà người Lục gia ai ai cũng biết, chỉ là qua nhiều năm như vậy, Lục Gia Hành cũng đã 28, lại được lão thái thái vô cùng yêu quý nên mới không ai nhắc lại.

Hứa Lê là vợ Lục Gia Hành, không có khả năng không biết chuyện này.

Trừ khi..... Cô không nhớ rõ.

Di động Hứa Lê vang lên, là Lục Chấn Đông gọi tới.

"Tôi phải đi rồi." Cô nói.

Văn Triệt lơ đãng hỏi: "Cô thật sự không nhớ rõ tôi?"

"Hả?" Hứa Lê chớp mắt, cô nhớ Lục Gia Hành từng nói qua, hai người không quen biết nhau, vì thế hỏi lại, "Chúng ta lúc trước đã từng gặp nhau sao?"

"Không hẳn vậy, là tôi đơn phương gặp cô." Văn Triệt nhớ lại hồi ức, bình tĩnh cười cười, "Khi đó cô rất đáng yêu."

Hứa Lê cảm thấy cậu ta hơi kì quặc, vẫy tay, "Hẹn gặp lại nhé."

"Cô thật đúng là có tấm lòng rộng lượng, hai ta lần này xem như quen biết, quét WeChat đi." Cậu ta lấy di động ra nói thầm, "Bây giờ mấy cô gái nhỏ đều thích theo đuổi ngôi sao, sao cô không như vậy."

Hứa Lê không nghĩ ngợi gì, lại sợ Lục Chấn Đông chờ lâu, vội vã thoát thân, cô mở ra WeChat quét qua, cúi đầu nhìn màn hình, "Cái này là cậu à."

Cô đang nói, nghe thấy tiếng tách tách.

"Cậu mới làm gì vậy?"

Văn Triệt nhân lúc cô cúi đầu chụp lên một bức ảnh, vô lại đem điện thoại bỏ vào túi, "Có làm gì đâu, tôi tự chụp mình thôi mà!"

Lục Chấn Đông lại điện thoại tới, Hứa Lê vội vã chạy đi, không muốn lèo nhèo với cậu ta nữa.

.....

Lục Gia Hành bị di động đánh thức, vừa thấy là Tần Chiêu.

Anh ngủ đến mơ hồ, mí mắt nửa gục xuống, tiếng nói lười biếng hỏi: "Chuyện gì?"

Biết hôm nay anh về nhà cũ, nếu không phải việc gấp Tần Chiêu cũng sẽ không gọi cho anh.

"Lục tổng..... Cái này....."

Lục Gia Hành đưa mắt ra ngoài cửa sổ, mùa hạ ngày dài đêm ngắn, ánh chiều tà còn chưa tan hết.

Anh lấy tay chống trán, "Rốt cuộc có chuyện gì?"

Tần Chiêu nói: "Anh đã xem trên nhóm bạn bè chưa?"

Lục Gia Hành: "....."

Hôm nay có phải ai cũng muốn tạo phản, muốn chinh anh hay không chứ, anh có WeChat, chỉ là lúc nào cần thiết phải gửi tin nhắn mới dùng, ngày thường rất ít khi lật xem nội dung bên trong.

Giọng Tần Chiêu có chút gấp gáp, "Anh lên xem tin em trai Văn Triệt của anh mới đăng đi."

Lục Gia Hành nghe thấy cái này tên, liền cảm thấy không không phải là chuyện tốt, nhưng không nghĩ tới, có thể không tốt đến như vậy.

Hai giờ trước Văn Triệt đăng lên WeChat của mình một bức ảnh tự chụp, phía trên là một cô gái đang cúi đầu xem điện thoại trong tay. Góc độ là từ trên xuống dưới, lại hơi mờ, không thấy rõ cô gái đó rốt cuộc trông như thế nào.

Nhưng nếu là người thân thiết, cẩn thận nhìn có thể nhận ra đó là Hứa Lê.

Nếu chỉ có vậy thì cũng chẳng có gì, nhưng trong hình người chụp góc độ đó giờ một bàn tay ra như đang chạm vào vành tay Hứa Lê.

Hoặc cũng có thể lý giải thành, mới vừa chạm vào xong đang muốn thu tay về.

Phía trên còn kèm theo một câu như đòi mạng —— "Vành tai không có xoỉ lỗ, đáng yêu quá đi."

Lục Gia Hành đang xem thì Tần Chiêu điện thoại tới, "Lục tổng, không biết là ai cắt bức ảnh này trong nhóm bạn bè phát lên Weibo, bây giờ đã lên top hot seach rồi, mọi người đều đang thảo luận, nói, nói....."

Giọng Lục Gia Hành lạnh lẽo đến quý dị: "Nói cái gì?"

Tần Chiêu cách điện thoại rừng mình một cái, "Tôi chia sẻ hình ảnh sang cho anh."

【 ảnh để cho nhóm bạn bè hấp thụ ánh sáng, hư hư thực thực ngầm thừa nhận tình yêu. 】

【 Văn Triệt trong nhóm bạn bè rải cầu lương, rốt cuộc chấm dứt tháng ngày độc thân. 】

Những tiêu đề này đều hot không kém, xuất sắc nhất chính là bình luận.

"Oa! Văn Triệt thế mà có bạn gái rồi, ông xã của tôi thế mà có bạn gái!!!"

"Cô gái này là ai vậy, chỉ là một bức ảnh đã thêm dẹt ằm lên? Sợ là PS đấy? Trong bài phỏng vấn của đài giải trí Thượng Chu, ảnh đế của chúng ta còn nói cầu thoát độc thân mà!"

"Lăng xê đấy, khẳng định là công ty nào đó coa người mới sắp xuất đạo, nên tôi cọ lưu lượng!"

"Tín nóng! Bạn học của anh trai tôi có đứa em cũng ở trong nhóm bạn bè của Văn Triệt, nói, việc này là thật!"

"Cô gái này nhìn thấy trong sáng, lông mi dài thật đấy!"

"Lâu trên mặt mù à, mờ như vậy mà cô vẫn nhìn được trong sáng hay không?!"

.....

Còn có quá nhiều nội dung nhưng Lục Gia Hành không muốn xem tiếp, anh ngồi trên giường, tay chống trán, khuỷu tay gác lên đầu gối, mặt mày âm u.

Hơn mười giây sau, anh mặc quần áo xuống lầu, đi Hạ thấy anh hơi lạ, hỏi: "Gia Hành, con thấy trong người khó chịu lắm sao?"

Lục Gia Hành không đáp, bình tĩnh hỏi: "Văn Triệt đâu?"

"Đi rồi, Hứa tiểu thư mới vừa đi, cậu ấy liền rời đi luôn."

Lục Gia Hành lại gọi điện thoại cho Hứa Lê, âm thanh nhắc nhở vang lên mãi mà không có ai nhắc máy.

Lão thái thái thích yên tĩnh, lúc này hẳn là đang ở trong phòng nghỉ ngơi. Phía trước phía sau nhà đều trồng cây đại thụ, mơ hồ có thể nghe được chim riu rít kêu.

Tất cả đều giống những lần về đây trước kia, trên bàn còn bày mấy trái đào vừa được hái xuống.

Lục Gia Hành sầm mặt bước ra tới cửa, đột nhiên đứng lại.

Anh ngẩng đầu hít sâu một hơi, đem điện thoại ném lên tường.

Bề tan nát.

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tiểu hồ Ly (6)

Editor: Shiba

Tần Chiêu gọi điện thoại cho Lục Gia Hành lần nữa nhưng không liên lạc được, anh lại gọi cho mấy người nhưng không một ai có thể liên lạc với Lục Gia Hành.

Đôi với tình hình không tốt như thế này đáng lẽ nên liên hệ trực tiếp với người Lục gia, nhưng chẳng may làm người lớn hoảng loạn, mọi việc có thể sẽ ầm ĩ hơn nữa. Cho tới tận tối, Tần Chiêu thật sự không chờ nổi nữa, tìm Ngô Lăng lấy số điện thoại của Hứa Lê liên gọi cho cô.

Hứa Lê vừa bước từ phòng tắm ra, trên người chỉ mặc một chiếc váy hai dây mát mẻ, hoàn toàn không biết có chuyện gì đang xảy ra hỏi: "Trợ lý Tần, anh có việc gì à?"

Thật ra cô rất nghe lời đấy, không dùng kính ngữ với người khác nữa.

Tần Chiêu tránh nặng tìm nhẹ, hỏi: "Cô có đang ở cạnh Lục tổng không?"

"Không có, từ buổi chiều chúng tôi đã tách nhau ra rồi."

Tần Chiêu chạy nhanh lại hỏi: "Khi nào tách ra?"

"Lúc ăn xong cơm trưa, tầm khoảng 2h." Hứa Lê thật thà đáp.

Tần Chiêu hít sâu một hơi, bức ảnh gia của Hứa Lê đăng lên lúc 2h, nói cách khác Lục Gia Hành không có ở đó.

Mới xảy ra chuyện vòng tay 500 vạn, hôm nay trên Weibo lại lan truyền ảnh chụp như vậy, người đàn ông nào có thể chịu được.

"Hứa tiểu thư....." Anh vừa mới nói ra ba chữ, trong điện thoại liền có tiếng động, qua mấy giây, giọng nói của Lục Gia Hành truyền tới, chỉ có hai chữ đơn giản nhưng đầy sắc bén, "Đập đi."

Điện thoại tắt bụp.

Hứa Lê vừa nghe điện thoại, vừa lau mái tóc đã khô một nửa, di động đặt bên tai bị lấy mất, cô quay đầu liền nhìn thấy Lục Gia Hành.

Khuôn mặt đối phương sa sầm, quay sang nói với chị Vương đang đi theo phía sau: "Chị ra ngoài trước đi, tôi có lời muốn nói với cô ấy."

Chị Vương không biết làm sao: "Được được, hai người từ từ nói."

Lục Gia Hành ném di động của Hứa Lê sang một bên, lấy chân đá lên cửa phòng. Hứa Lê cau mày, đi qua mép giường nhặt chiếc áo ngủ tròng lên người. Tuy rằng che khuất váy hai dây bên trong, nhưng cái loại áo ngủ này vốn không dài, chỉ tới bắp đùi, thoát nhìn giống như không mặc quần.

Nút áo vừa nhỏ vừa nhiều, cô luống cuống tay chân cài vào, thật vất vả cài xong lại nhận ra một nút bị cài sai làm lệch toàn bộ hàng nút.

Lục Gia Hành nhìn bộ dáng cô hoảng loạn lại phòng bị, anh tới gần, rũ mắt, mặt vô cảm cầm lấy cổ áo cô.

Hứa Lê nắm lấy tay anh, "Lục tiên sinh."

Lục Gia Hành không đáp, chỉ lạnh nhạt chậm rãi cời từng nút áo của cô ra, lại lần nữa cài từng nút vào. Tay của anh rất đẹp, thon dài, khớp xương rõ ràng, trên cổ tay đeo đồng hồ là loại rất xa xỉ tinh tế.

"Tốt rồi." Anh nói.

Hứa Lê mặc hai lớp áo, nóng đến nổi đỏ ra một lớp mồ hôi mỏng, hơn nữa vừa rồi động tác của Lục Gia Hành rất thân mật, trên mặt cô càng phát hoá, không dám động dẩy hỏi: "Anh sao vậy, muốn nói gì với tôi à?"

Lục Gia Hành nhiều năm qua chưa từng có cảm xúc như vậy, trong lòng giống như có người cầm dao xéo từng miếng thịt, khiến anh đau đớn mà không thể thốt ra nửa chữ.

"Buổi chiều đi đâu vậy?" Anh hỏi.

"Tôi có đi đâu đâu, đi về chung xe với cha mẹ anh rồi ở ngược trong nhà tối giờ."

Trên bàn của cô có mấy cuốn sách đang mở, phía trên chỉ chít bút kí ghi ghở, bút lông nằm bên cạnh còn chưa nắp lại.

Lục Gia Hành trực tiếp hỏi: "Thế có gặp Văn Triệt không?"

Hứa Lê cắn môi, nhớ tới những thứ nghe được ở bãi đỗ xe lúc chiều, cùng những lời Văn Triệt nói về mẹ của anh. Những cái đó cô thấy chẳng có gì, nhưng chung quy cũng không phải là chuyện đáng khoe ra.

Cô thấy biểu cảm của Lục Gia Hành có gì đó hơi kì lạ, trong lòng liền suy nghĩ cho rằng anh sợ cô đã biết chuyện của mẹ mà cảm thấy khó chịu.

Dù sao Văn Triệt cũng không phải người quan trọng, vì thế cô lắc đầu.

"Chưa từng gặp qua?"

"Ừ."

Lục Gia Hành cười, nói: "Được."

Anh không nói nữa, suy sụp xoay người rồi đi.

Ngô Lăng vừa mới mở cửa thang máy thì đã thấy Lục Gia Hành từ bên trong bước ra, anh nói vào điện thoại: "Trợ lý Tần, tôi thấy anh ấy rồi."

Lục Gia Hành dường như không nhìn thấy anh ta, chỉ đi thẳng ra ngoài, Ngô Lăng đuổi theo gọi, "Hành, nhất định đây là hiểu lầm, trước kia Tiểu Lê Từ thích cậu như vậy, cô ấy sao có thể yêu người khác được."

Bóng đêm dày đặc, vừa ra khỏi cửa đã có một làn gió ẩm áp thổi tới, Lục Gia Hành trầm mặc sau một lúc lâu, nói: "Nói Tần Chiêu liên hệ bộ phận quan hệ xã hội, trước tiên hãy hạ hot search xuống đã."

Anh nhìn có vẻ như bình thường, đập bóng đêm mà đi, chưa từng lộ ra một chút cảm xúc quá mức nào.

Ngô Lăng ngăn người, nói: "À! Tôi gọi liền đây."

Tần Chiêu đã sớm liên hệ qua với người bên quan hệ xã hội, chỉ chờ một câu này của anh, tối đêm hot search đã bị loại bỏ sạch sẽ.

Hôm sau là thứ hai, Lục Gia Hành đi làm như bình thường, ngoại trừ dưới quần mắt có vết xanh đen nhạt màu, còn lại đều giống như người không có việc gì.

Xong công việc buổi sáng, Tần Chiêu đuổi theo, "Lục tổng, anh có muốn bên phía Văn Triệt đăng bài giải thích không?"

Lục Gia Hành cũng không tránh né, dựa lên ghế da giữa người ra sau, nói: "Không cần, đăng lên ngược lại giống như đang cố tình."

Tần Chiêu nghĩ, "Đúng vậy, thanh minh quá lớn sẽ làm tin hot vừa hạ xuống lại nổi lên." Anh hiểu được thế nào là đúng mực, không mấy may hỏi chút sự tình chi tiết nào, chỉ giúp Lục Gia Hành xử lý vấn đề trước mắt, "Bên phía Weibo đã làm thỏa đáng, hot search khẳng định sẽ không nổi lên nữa, chỉ là mọi người vẫn đang bình luận, đặc biệt là fans của Văn Triệt, giống như bắt đầu muốn thịt người."

Tốc độ nhanh như vậy, thời đại internet này chỉ sau một đêm đã thay đổi như trong nháy mắt.

Lục Gia Hành gõ gõ ngón tay trên bàn, "Mua thủy quân*", áp bình luận. Bọn họ không phải có một chương trình về đua xe sao, hãy nói là vì lãng xê nó. Bằng không đảo chuyện cậu ta đã kết hôn ra, không phải thích hấp thụ ánh sáng "tình yêu" sao, tôi liền lấy chuyện kết hôn ra cùng nhau gói lại tặng cho cậu ta."

(*Thủy quân" trong Cbiz có thể hiểu một cách đơn giản là một nhóm người (thường là người thất nghiệp, nội trợ, học sinh sinh viên muốn kiếm thêm thu nhập) được một tổ chức hay các nhân nào đó trả tiền để định hướng truyền thông theo ý mình (có thể là nâng/dìm, phát tán thông tin...))

Đồng Thượng có bộ phận quan hệ xã hội riêng của mình, mấy chuyện này là sở trường của bọn họ, nếu cứ như vậy, Văn Triệt cũng muốn tiêu đời rồi.

Tần Chiêu nói: "Lục tổng, chúng ta với Văn Triệt tốt xấu gì cũng là người một nhà, nếu làm vậy....."

Lục Gia Hành hip mắt, "Tôi coi cậu ta là người một nhà, cậu ta lại coi tôi như người chết rồi, thế thì tôi cần gì phải nói lí lẽ với cậu ta. Hơn nữa, cậu ta làm như vậy có nghĩ tới tình cảnh của Hứa Lê không?"

Rốt cuộc vẫn là bệnh vực cô.

Tần Chiêu không khuyên nữa, anh ta chợt nhớ đến cái gì, nói: "Lục tổng, di động của anh sao không gọi được."

Lục Gia Hành kéo ngăn kéo ra, anh ta nhìn thoáng qua, không khỏi nuốt một ngụm nước miếng.

Bề nát hoàn toàn, có thể tức giận tới mức nào chứ. Nếu không phải sợ tin rò rỉ ra ngoài, Lục Gia Hành chắc sẽ không nhặt nó rồi.

Tần Chiêu làm việc nhanh nhẹn, chưa tới nửa tiếng sau, mang một chiếc điện thoại mới tinh đến bàn làm việc của Lục tổng.

Bên kia, thủy quân vừa lên, đề tài lập tức đã bị lệch sang hướng khác. Sau khi xảy ra chuyện, người đại diện của Văn Triệt báo cho ông nội bà nội xin tìm người.

Văn Triệt vốn là nghệ sĩ của công ty giải trí Kỳ Hạ trực thuộc tập đoàn Đồng Thượng, cũng dùng chung bộ phận quan hệ xã hội nên e ngại phần tình cảm này, xuống tay không quá tàn nhẫn mà liên hệ với một nữ nghệ sĩ tuyến mười tám* hỏi cô ta có muốn lãng xê hay không.

(*Tuyến 18: diễn viên kém nổi, thường đóng vai phụ hoặc web drama.)

Đối phương nghe được liền cuống quýt đáp ứng.

Vì thế thủy quân nhip nhàng dâng lên, tin nóng nói người trên ảnh chụp chắc hẳn là nữ nghệ sĩ này, mọi người lao vào so sánh.

Từ từ độ hot của đề tài cũng dần hạ xuống.

WeChat của Hứa Lê không có mấy người, Weibo cũng không lên, bên ngoài náo loạn lật trời, cô như cũ ôm "giáp cốt văn" lặng yên theo năm tháng.

Nhưng thật ra thấy hành vi hôm đó của Lục Gia Hành làm cô vẫn thấy không yên, lúc đọc sách không khỏi bị phân tâm.

Cô cầm lấy di động gửi cho anh một tin nhắn.

【Lục tiên sinh, anh đang ở đâu đấy?】

Không có hồi âm.

Cô lại gọi điện thoại qua nhưng không ai nghe máy.

Được rồi, có thể là đang bận bịu, Thái Tử gia mỗi ngày đều có một đám người đi theo, chắc không có chuyện gì đâu, cô nên tiếp tục đọc sách thôi.

Hai hôm nay Lục Gia Hành làm việc tới tâm mất mồi, rất nhiều chuyện anh không yên tâm nên đều tự mình thực hiện, người phụ trách bên phía Hàng Châu vừa mở một cuộc họp qua video, tới khi anh gấp notebook lại liền nhìn thấy tin nhắn của Hứa Lê.

Anh đang ở đâu đấy?

Anh có thể chết được sao.

Trên di động còn báo mấy cuộc gọi nhỡ, anh ấn số muốn gọi lại thì đột nhiên nhanh chóng cắt đứt, ném điện thoại lên bàn, một lần nữa mở tệp văn kiện cần kí ra xem.

Bút rơi xuống đất tạo ra tiếng động nhỏ, anh lại tưởng là di động có tin nhắn mới, gần như kiểm chế không nổi cảm lên nhìn.

Không có gì cả.

Được lắm.

Rất được.

Lục Gia Hành nhặt bút lên nhanh chóng kí tên vào văn kiện.

Tần Chiêu đang cùng bộ phận kế hoạch đề phân tích công việc từ sáng, khi nhận được điện thoại Lục Gia Hành anh ta nhanh chóng đến văn phòng.

"Lục tổng, ngài tìm tôi?"

Tất cả mọi người đều đang tăng ca, vội đến mức chân không chạm đất.

Lục Gia Hành nhìn anh ta một cái, hất cằm, "Cậu làm một bản văn kiện nữa rồi đưa tới đây."

Tần Chiêu tưởng là văn kiện xảy ra sơ suất gì, thăm nghĩ chắc không phải chứ rồi tới tự mình kiểm tra qua, "Có chỗ nào không đúng phải không....." Anh ta vừa nói vừa cầm lên xem, khiếp sợ hai giây, nhanh chóng khép lại nói, "Lục tổng, tôi làm cho anh một bản nữa ngay đây!"

Ra khỏi cửa, Tần Chiêu cũng chưa bình tĩnh lại, mẹ nó đúng là chuyện lạ đời thì sống lâu mới thấy được! Lục Gia Hành viết vào phần kí tên của văn kiện hai chữ----

Hứa Lê.

Liên tiếp mấy ngày sóng yên gió lặng, Văn Triệt tới đài truyền hình thu hình cho một chương trình, ai ngờ buổi tối lại có một nghệ sĩ bị trẻ mậy bay, làm hại tất cả mọi người đều phải đợi.

Lý Nhân - người đại diện sợ cậu ta chờ mất kiên nhẫn mà phát giận, đưa bình giữ ấm cho cậu, "Uống nước đậu xanh đi, cho hạ hỏa."

Văn Triệt không hề ngẩng đầu lên, ngồi trên sô pha chơi Vương giả vinh quang, "Đợi chút, tôi chiến đội xong đã."

Đang nói thì có người bước vào, "Ngại quá, tôi đi nhầm. A! Hoá ra là anh đế, sao cậu lại ở đây!"

Với cấp bậc của Văn Triệt, bên đài sẽ sắp xếp phòng hóa trang kiêm phòng nghỉ riêng, nếu cậu ta ở bên trong trên khoá cửa luôn treo tấm biển "Xin đừng quấy rầy", người bình thường sao đi nhầm được.

"Chị Cố Hân." Lý Nhân chạy lại đón, "Chúng tôi đang hợp tác cho một chương trình của Thịnh Thế bên chị, chị xem có khéo hay không chứ!"

Đánh đối thua một ván, Văn Triệt chửi thề một câu, lựa chọn vô si treo máy. Cậu ta đứng dậy, "Chị Cố Hân."

Cố Hân liền thuận thế đi đến, "Hôm nay tôi trùng hợp cũng tới đài làm việc, cậu đúng là càng ngày càng lên, Thịnh Thế chúng tôi không hợp tác với cậu bấy giờ thì sợ là về sau cũng không mời nổi."

"Nào có, đây vinh hạnh của tôi."

Khách khách khí khi một hồi, cuối cùng vẫn là nói lái sang vụ hot search mấy ngày hôm trước.

Cố Hân với Hứa Lê gặp nhau không nhiều lắm nên không nhận ra người trên ảnh chụp là cô.

Cô ta nói: "Văn Triệt cũng hơn hai mươi rồi phải không, có bạn gái thật sao, hay là nói với tôi thử xem, để tôi kiểm định giúp cho."

Văn Triệt cười đến phúc hậu vô hại, "Nào có, lãng xê cả đấy, em cũng muốn tìm cái bạn gái lắm đấy, đáng tiếc mệnh không tốt."

Hai người nói nói cười cười, Cố Hân giống như lơ đãng nói: "Fangirl của cậu nhiều nhất còn chê gì, có bao nhiêu người phải hâm mộ, nhưng mà..... Cũng phải xem là so với ai, này, anh trai cậu đã có người ở bên rồi hả."

Chuyện ở buổi đầu giá Cố Hân không thể nào quên được, nhà cô ta làm bên truyền thông, sao có thể không biết kịch bản hôm đó của Lục Gia Hành.

Văn Triệt có ý hỏi: "Chị nói anh nào?"

"Lục Gia Hành ấy, sao nào, cậu từng nghe thấy anh ấy ở bên ai chưa?" Cố Hân nhìn sang bên cạnh, Lý Nhân nhanh nhẹn dẫn theo trợ lý đi ra ngoài.

Cố Hân ý cười lạnh nhạt, giọng như đang tán gẫu chuyện trong nhà, "Tôi cũng chỉ đoán mò thôi, chính là lúc ở buổi đấu giá gặp được, anh ấy dùng 500 vạn mua một cái vòng tay,ngay tại chỗ tặng cho một cô gái, thật ra lúc trước tôi từng thấy Lục Gia Hành dẫn cô ta theo một lần."

Về mặt Văn Triệt giật giật.

Cố Hân: "Rất cuộc cô ta có quan hệ gì với anh ấy, cậu có biết không?"

Văn Triệt biết sự tồn tại của Hứa Lê, cũng biết việc hai người kết hôn kín đáo. Anh còn chưa ngu tới mức không nhìn ra Cố Hân có tâm tư đối với Lục Gia Hành, anh để phát huy kỹ năng diễn xuất còn cao siêu hơn so với khi đóng phim điện ảnh, nhử mồi, đồng tử theo đó mở to một chút, ánh mắt vô tội lại tỏ mò nói: "Không biết thật mà! Không thể nào, anh Gia Hành có bạn gái! Ài vậy? Cô nói cho tôi biết đi, tôi phải về bắt anh ấy khai ra!"

"Tôi cũng chỉ là tùy tiện nói vậy thôi, cậu đừng tưởng thật." Cố Hân biết hai anh em nhà này có quan hệ sâu xa vì diều, không moi được thông tin gì từ bên này thì cô cũng không thể nói linh tinh được, lỡ truyền ra lại chọc Lục Gia Hành cáu lên.

Cô ta vừa đi, Lý Nhân liền bước vào.

"Hôm nay chẳng biết có con gió lạ nào mà bình thường Cố Hân mắt cao như vậy sao lại tìm tới tận cửa."

Văn Triệt đang soi gương gầy lại tóc mái, chuyển qua ghế dựa ngoắc tay với anh ta, "Lại đây, tôi hỏi anh chuyện này."

"Chuyện gì?"

"Lục Gia Hành có thật là tặng vòng tay 500 vạn cho phụ nữ?" Văn Triệt không tin Hứa Lê là loại phụ nữ ham tiền, hơn nữa trước đây cậu ta đã từng gặp Hứa Lê, lúc đó cô đang bị Lục Gia Hành bắt nạt.

Nếu nói anh ta (LGH) đối xử với Hứa Lê thật tốt, Văn Triệt không tin.

Lý Nhân ho khan hai tiếng, "Đại ca, cậu đừng trêu chọc Lục tổng nữa được không, người ta có địa vị gì, cậu cũng biết mà."

Văn Triệt trừng mắt nhìn anh ta.

"Haizz, xác thật là có tặng nhưng mà người ta có tiền, dù bỏ ra 5000 vạn chúng ta cũng không quản được."

"Anh nói là tặng cho ai?"

"Cô gái nào đó, nghe nói tuy xinh đẹp nhưng tính tình không tốt, hình như lúc trước còn đánh người, chính Lục tổng đã ra mặt giải quyết cho cô ta." Lý Nhân nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói, "Một người mẩu nhỏ, nghe nhà đấu giá bên kia nói tên là Hứa Thanh Hòa, lúc ở bên ngoài tôi vừa đụng mặt ở chỗ ngoặt hành lang, cậu nói xem có khéo không, cô ta cũng đang ở đây."

Văn Triệt sùng sốt vài giây, nhất thời liền vui vẻ.

"Lục Gia Hành ghê gớm thật, đã ăn trong chén còn lên ăn bên ngoài! Tổng tài đại thiếu gia bọn họ đều có loại này bệnh hay không hả!" Văn Triệt nhớ tới Hứa Lê đối với Lục Gia Hành luôn ngoan ngoãn phục tùng, trong người như có ngọn lửa bùng lên.

Hứa Thanh Hòa thật vất vả lắm mới có được cơ hội thử vai này, tuy chỉ là vai phụ nha hoàn, nhưng hôm nay đạo diễn Quách đích thân tới tuyển chọn, có thể quen mặt đã không tệ rồi.

Làm người mẫu chỉ là bước đệm, ai mà không muốn phát triển lên thành diễn viên cơ chứ.

"Cô là nha hoàn bên người nương nương, bên ngoài thì tỏ ra chân thành nhưng thật ra lại ăn cây táo, rào cây sung, khi hoàng thượng tới cô muốn quyến rũ hắn, giả vờ té vào lòng hắn, chỉ có một lời kịch là, " Hoàng Thượng, nô tỳ có làm ngài bị thương không? "" Phó đạo diễn giáng giải cho cô ta, nói xong liền bắt đầu.

Hứa Thanh Hòa hơi hồi hộp, đứng vào vị trí vừa muốn bắt đầu biểu diễn, bỗng nhiên cửa được đẩy ra từ bên ngoài.

Đạo diễn Quách đứng lên đầu tiên, "Nãy mới nghe Lý Nhân nói cậu tới quay tiết mục, tôi còn định lúc kết thúc sẽ đi tìm cậu hỏi thăm, sao cậu đã trước tới rồi?"

Văn Triệt cười tiến vào, "Nghe nói đạo diễn Quách đang tuyển người nên tôi đây muốn đến để học hỏi một phen."

"Cậu ngàn vạn lần đừng nói như vậy!"

"Đây là đang diễn cái gì vậy?" Văn Triệt quét mắt qua Hứa Thanh Hòa trên người toàn hàng hiệu, trong lòng nói thầm, vợ với tiểu tam có vài nét giống nhau, hoá ra Lục Gia Hành thích kiểu này!

Quách đạo diễn nói qua cốt truyện, mời cậu ta qua xem

"Để cô ấy diễn một mình như vậy thì khó mà nhập vai vào cốt truyện được, nếu không tôi diễn với cô ấy một cảnh?" Văn Triệt nói xong, mọi người ở đây đều sùng sốt, đạo diễn Quách rất kích động, "Tốt quá rồi, có ảnh để phối hợp diễn với cô ấy, đây chính là cơ hội học tập khó mà có được, những người khác cũng nhìn một chút đi."

Hứa Thanh Hòa cũng chưa kịp phản ứng lại, chuyện gì đang xảy ra thế này, đại minh tinh mà cô ta ngày thường chỉ có thể nhìn qua màn ảnh dùng một cái xuất hiện trước mặt mình, lại còn muốn diễn chung, giống như đang nằm mơ vậy, thực sự mặt đỏ tím đập lên.

Trong mắt Văn Triệt ngập tràn ý tình, thấp giọng hỏi: "Cô tên là Hứa Thanh Hòa?"

"Vâng, là tôi."

Hứa Thanh Hòa càng hồi hộp, lời nói ra càng ấp a ấp úng, lần diễn thứ nhất trực tiếp quên mất lời thoại.

Văn Triệt tốt tính an ủi cô, "Không sao đâu, đừng hồi hộp, tôi dẫn cô, cô chỉ cần diễn theo tôi thì sẽ ổn thôi."

Khuôn mặt soái khí chiếu vào trong mắt cô, Hứa Thanh Hòa đỏ mặt gật đầu.

Người xung quanh không nhìn được mà than, anh để không hở là anh để, lưu lượng lớn, tính tình lại tốt, thật là chuyên nghiệp.

Phó đạo diễn hô action, Hứa Thanh Hòa liền làm bộ bùng nổ đi qua, thân người một phát ngã vào lòng Văn Triệt, hai người cùng té lộn trên mặt đất.

Ở trong ngực chàng trai này, Hứa Thanh Hòa cảm thấy mỗi một tác da thịt đều như đang phát sốt, cô ta ngẩng mặt lên, liếc mắt đưa tình nói: "Hoàng Thượng, nô tỳ có làm ngài bị thương không?"

Ảnh để đã ra tay, liền biến một người mẫu không có kinh nghiệm diễn xuất cũng có thể nhập vai, đạo diễn Quách đang chuẩn bị đứng dậy vỗ tay, bỗng nhiên thấy Văn Triệt nắm tóc Hứa Thanh Hoà giật ra sau, tàn nhẫn nói: "Dám làm ta bị thương! Đồ tiện nhân!"

Quách đạo:.....

Nhân viên:.....

Hứa Thanh Hòa:.....

Lục Gia Hành mới từ bên ngoài về công ty, nửa ngày chạy tới chạy lui còn không kịp uống nước, miệng cũng khô nứt, vất vả lắm mới được ngồi xuống nghỉ một chút, di động đã vang lên.

Anh nhận lấy ly nước Tần Chiêu đưa tới vừa mở ra xem

Là tin nhắn WeChat của Văn Kiệt:【Anh Gia Hành, đối người phụ nữ khác mà chơi đi, em vừa đích thân cảm nhận, người phụ nữ của anh thật sự chẳng ra gì! 】

Cao ốc của Tập đoàn Đông Thượng vẫn luôn theo phong cách mạnh mẽ cao cấp, nhân viên nội bộ đều là thành phần trí thức tinh anh nhanh nhẹn, cùng với công ty vượt qua bao nhiêu sóng gió, qua mọi chông gai.

Hạng mục đã đi vào ổn định, Tần Chiêu theo đó mà nhẹ nhàng thờ ra, anh mở cửa đang muốn đi ra ngoài, liền thấy Lục Gia Hành dứt khoát đứng dậy, tây trang phẳng phiu, khuôn mặt anh tuấn, nhưng khí thế hơi sai sai.

Giấy tiếp theo, Lục Gia Hành cảm chiếc di động mới mua trực tiếp ném lên tường.

Lại bẻ tan nát.

- ----

Tác giả có lời muốn nói: Lục tổng, chẳng phải trong tay anh còn có cái ly sao, quăng cái đó là tốt rồi, buông tha cho di động đi! Không cần thi cho tôi!

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tiểu hồ Ly (7)

Editor: Shiba

Tần Chiêu chưa từng thấy Lục Gia Hành xúc động mạnh như vậy, ngay lúc đó có giám đốc bộ phận quản lý tới báo cáo chuyện mua vật liệu, Tần Chiêu vẫy tay, "Lát nữa hãy đến."

Giám đốc kinh ngạc nhanh chóng nhìn vào trong phòng, chép chép miệng.

Lục Gia Hành tiếp nhận hạng mục nguồn năng lượng ô tô mới này, vốn dĩ là do anh họ anh phụ trách, đáng tiếc là phương pháp quá mức bảo thủ, người lúc nào cũng ôn tồn lễ độ giống như giáo sư đại học, một hạng mục đang tốt đẹp thế nhưng cứ mãi dậm chân tại chỗ. Tác phong làm việc của Lục Gia Hành như sấm rền gió cuốn (mạnh mẽ vang dội) lại tàn nhẫn, sau khi tiếp nhận liền xảy ra xung đột với lãnh với hội đồng quản trị.

Ngược lại, anh không muốn cưỡng chế đẩy mạnh tiến trình thực thi hạng mục mà là đổi chuyện này nảy sinh nghi ngờ.

Việc này làm cho Lục Chấn Đông cũng có chút không vui, trong miệng tuy rằng chưa nói gì, nhưng lúc mở cuộc họp biểu cảm trên mặt vô cùng nghiêm túc, khiến cho mọi người thờ mạnh cũng không dám.

Có người ngầm nghị luận rằng: "Tiểu Lục tổng muốn thượng vị, có phải quá gấp gáp rồi không."

Phát hỏa lớn như vậy chắc là vì chuyện hạng mục thôi, giám đốc bộ phận hiểu rõ bỏ đi.

Tần Chiêu không đoán được có chuyện gì, nhưng lấy hiểu biết của anh ta đối với Lục Gia Hành, đối phương có thể vì công việc mà tăng ca cả ngày lẫn đêm nhưng lại rất lý trí, anh phân chia công việc và sinh hoạt ra rất rõ ràng, rất ít khi để chuyện công làm ảnh hưởng tới cảm xúc của mình.

Giống như kiểu học bá thời trung học, khi lên lớp tập trung nghe giảng, tan học khép sách lại thì đi đánh bóng rổ, tuyệt đối không vì việc học mà từ bỏ thời gian rảnh ngoài giờ nhưng đến lúc kiểm tra thì thành tích luôn xếp hạng cao như trước.

Hành động của Lục Gia Hành chứng tỏ đây là chuyện tình cảm rồi, điểm này bất đồng với những người khác trong Lục gia.

Tần Chiêu nhặt đầy đủ các bộ phận của điện thoại lên từ đồng thì thể tan nát trên mặt đất, Lục Gia Hành tiếp nhận, nói: "Cảm ơn."

Sau đó liền không nói gì nữa.

"Lục tổng, xảy ra chuyện gì vậy?" Tần Chiêu nói.

Lục Gia Hành uống hết ly nước vừa nãy, không đáp mà vô cùng bình tĩnh hỏi: "Giám đốc bộ phận nào vừa tới làm gì hả?"

"Lục tổng, là bên mua vật liệu. Ngài....."

"Kêu ông ta đến đây đi."

Lục Gia Hành cứ làm việc theo lẽ thường, hơn nữa còn gửi thông báo mở thêm một hội nghị tạm thời trên chính chiếc điện thoại bẻ một cách xinh đẹp của mình.

Giám đốc Vương nói nếu nhân dịp dựa vào chính sách mới của quốc gia, ra tay đầu tư lớn, nhanh chóng chiếm được tiền cơ thị trường, "Hiện tượng bắt chước theo mốt của nước ta rất nghiêm trọng, bất kì sản phẩm nào dù bán chạy cuối cùng đều sẽ xuất hiện tình trạng hàng nhái hàng ăn theo, thị trường lại lớn như vậy, nếu không tung ra đầu tiên, khẳng định rất khó thu hồi vốn, càng đừng nói là lợi nhuận."

Nói trắng ra chính là sớm sinh, sớm kiếm tiền.

Lục Gia Hành lập tức nói: "Tôi không đồng ý."

Đối phương nóng nảy, "Lục tổng có thể do ngại vừa mới tiếp nhận một hạng mục lớn như thế này nên đối với những điểm trọng yếu chưa hiểu hết, thận trọng là tốt, nhưng mà với tình hình bây giờ vậy có phải là quá bảo thủ hay không."

Lục Chấn Đông vốn chỉ là tới nghe ý kiến các bên một chút, ông vẫn thu liễm trầm mặc ngồi đó, có vẻ tâm trạng không được tốt.

Lục Gia Hành không yếu thế chút nào, đặt bút máy trong tay lên bàn hội nghị, đứng dậy nói: "Các người một mực chỉ trình lên những tư liệu đều là ưu điểm của nguồn năng lượng ô tô mới, vậy xin hỏi, khuyết điểm của nó đâu?"

"Tiết kiệm năng lượng, không ô nhiễm môi trường, giá cả thấp, nhu cầu thị trường lớn, lại có quốc gia mạnh mẽ nâng đỡ, đây đều là những ưu điểm hết sức rõ ràng, không phải chúng ta bịa đặt." Giám đốc Vương nói xong, tất cả mọi người đều gật đầu tán thành.

Vẫn không nêu được khuyết điểm

Tầm mắt Lục Chấn Đông dừng trên mặt bàn, ông là người đa mưu túc trí, dù là bạn tri kỉ cũng khó mà biết cảm xúc chân thực của ông.

Lục Gia Hành gõ ngón trỏ hai nhện lên bàn, nói năng khí phách: "Vấn đề phóng xạ thì sao?"

Anh tiếp nhận một tập văn kiện từ trong tay Tần Chiêu, mở ra đặt ngược hướng lên bàn đẩy đi, "Thông thường ô tô sử dụng động cơ chạy bằng dầu, nguồn năng lượng mới lại là điện, chúng ta nghiên cứu thiết kế để bình điện ô tô ở vị trí điều khiển phía trước, muốn làm một chiếc bình điện ô tô lớn như vậy, sẽ khác với xe điện bình thường, lúc điều khiển phải luôn mở ra, như vậy thì báo cáo mức độ phóng xạ đối với người điều khiển đâu?"

Vương giám đốc: "....."

"Này..... Phóng xạ có thể lớn bao nhiêu chứ? Hơn nữa hãng Tesla bên nước ngoài làm nhiều năm vậy rồi, cũng có nghe nói xảy ra vấn đề về phóng xạ nào đâu."

"Đồ điện đều có phóng xạ, đây là kiến thức cơ bản, vấn đề lượng phóng xạ lớn hay nhỏ thôi. Tesla làm rất tốt, nhưng thứ mà họ muốn đánh vào chính là sự cao cấp và ưu thế công nghệ, trước mắt kỹ thuật không phải là vấn đề. Nhưng chúng ta xác định mục tiêu là gì, nói trắng ra chính là tiện nghi, là bán chạy!"

Lúc này hiện trường hội nghị vốn đang yên lặng đã bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Lục Gia Hành vẫn trong tư thái sừng sững bất động, thong dong bình tĩnh nói: "Dạng xe này tôi đã tự mình thử rồi, từng trao đổi qua với một kĩ sư chuyên ngành, cũng đã tháo động cơ ra để kiểm tra, vấn đề không phải là không có, chỉ là bây giờ chưa hiện mà ra thôi. Phóng xạ điện năng không phải là thứ tác động nhanh chóng, nhưng về lâu về dài sẽ có, sản phẩm của chúng ta xảy ra vấn đề về chất lượng, kết quả người gánh trách nhiệm không phải chúng ta sao. Chính sách của quốc gia dù tốt, nhưng không phải để chúng ta lợi dụng làm bậy." Tầm mắt anh quét một vòng, "Trên đời này không có gì chi lợi dụng mà không phải trả giá, chúng ta muốn kiếm tiền, trước hết phải vượt qua kiểm tra về kỹ thuật đã, đây là xe, không giống như những thứ khác."

Nói một tràng như nước chảy mây bay, làm người khác á khẩu không trả lời được.

Anh không những tìm ra vấn đề, mà còn đưa ra phương án cải tiến, hy vọng hợp tác với nguồn công nghệ tiên tiến.

Hợp tác sẽ phải đem lợi ích chia cho người khác một chén canh, đương nhiên là sẽ có người đưa ra ý kiến phản. Lời nói ra còn hơi chưa, "Lục tổng không hổ là từ nước ngoài trở về, thích hàng ngoại."

Trong mắt Lục Gia Hành có một tia khinh thường, anh nói: "Trước kia nước ta vận động đẩy mạnh trong việc giao thiệp với nước ngoài đã đưa ra khẩu hiệu "cố gắng tiếp thu công nghệ tiên tiến của phương Tây và làm cho Trung Quốc trở nên giàu có và mạnh mẽ*", chúng ta còn không thể hiểu điều này bằng người xưa? Hơn nữa, tôi một hai nói là phải hợp tác với nước ngoài sao?"

(*Nhà tư tưởng nổi tiếng Ngụy Nguyên (1794 - 1857) thời Thanh-Baidu)

Anh không nói tiếp nhưng ý tứ rất rõ ràng, chính vì mặt đó bọn họ cũng thể hiện thái độ tự khinh thường công nghệ của chính quốc gia mình.

Đằng sau giám đốc Vương có người trong hội đồng quản trị chống lưng, nếu không cũng không dám giáp mặt tranh cãi với Lục Gia Hành như vậy.

Dốc hết tâm huyết vào hạng mục cuối cùng lại để cho người khác dùng tứ lạng bạt thiên cân phủ quyết, suýt chút nữa, Lục Gia Hành đã muốn đá hấn ra khỏi hạng mục này rồi.

Hấn nhất thời rối loạn, buột miệng thốt ra: "Lục tổng không hổ là tay đua, vô cùng hiểu biết về xe."

Chuyện Lục Gia Hành từng là tay đua chuyên nghiệp khi còn ở nước ngoài vẫn luôn bị mấy lão già trong hội đồng quản trị lên án, bây giờ lại lời ra chính là muốn làm anh phải khó chịu.

Sau khi nghe xong, trên mặt Lục Gia Hành không hề gợn sóng cuối cùng chỉ cười lạnh nhạt.

Anh nhướn mày nói "Tôi đúng là rất hiểu."

Sự tự tin của người đàn ông này xuất phát từ những gì mình đã từng đổ mồ hôi nhiệt huyết trải qua, người khác không thể bắt chước cũng không thể với tới.

Thế nên cũng chỉ có thể thua chị kém em

Lúc hội nghị kết thúc, Lục Chấn Đông lại gần Lục Gia Hành vỗ hai cái trầm lặng vào sau lưng anh, dù không nói gì cả nhưng chỉ cần thế này thì hết thấy đều không cần nói nữa.

Ông đang tán dương Lục Gia Hành, sự tán dương này là điều quan trọng nhất.

Để đánh được một trận hay như vậy, Lục Gia Hành trước đó đã tốn rất nhiều công sức, nhưng Tần Chiêu tổng thể vẫn cảm thấy anh có gì đó không đúng, trên mặt không có một tia nhẹ nhàng, so với bình thường cũng hơi kì lạ.

Anh ta kêu người mua đi động vừa về đến, "Lục tổng, đây là cái mới."

Lục Gia Hành nhìn thoáng qua, nói: "Làm phiền cậu rồi."

Ngược lại làm Tần Chiêu không thể nào mở miệng hỏi.

Lục Gia Hành hỏi: "Lịch trình buổi tối là gì?"

"Có một bữa tiệc bên phía Vương tổng."

Biết Lục Gia Hành gần nhất có xu thế lớn mạnh nên người muốn mượn sức anh không chỉ có một hai, phần lớn lời mời anh đều khéo kéo từ chối, nhưng Vương tổng kia mời đi mời lại nhiều lần, nếu cứ chối mãi lại không quá nể mặt người ta.

"Giúp tôi từ chối đi." Lục Gia Hành cầm đồ đứng dậy, "Nói tôi có việc đột xuất."

Tần Chiêu nói: "Được, tôi gọi cho Ngô Lăng tới đưa ngài về nhà."

Lục Gia Hành đáng người cao gầy, vai rộng eo thon, cúi mặt xuống nhặt áo khoác lên đi ra ngoài, bóng dáng anh đột nhiên có cảm giác vô cùng vắng lặng.

Anh không quay đầu lại xua tay, "Không cần, tối nay tôi muốn tới sân huấn luyện."

Tần Chiêu: "....."

Ý là muốn đưa xe sao?

Thật sự là có gì đó kì lạ!

Hứa Lê ăn xong cơm chiều thì nhận được điện thoại của Khang Cảnh Minh nói là đang ở dưới lầu chờ cô.

"Đây là tiền do cậu sửa sang lại sách cũ ở thư viện." Khang Cảnh Minh đưa một phong thư cho nàng. "Thầy giáo báo mình thống kê lại rồi phát cho mọi người, thật ra đến lúc khai giảng đưa cho cậu cũng được nhưng cảm của nhiều người một số tiền lớn như vậy, mình sợ làm mất."

Hứa Lê chỉ định xuống tạm thời nên trên người mặc một chiếc áo thun rộng thùng thình, phía dưới là quần đùi jean, vừa mát lại đơn giản.

"Tôi còn không nhớ rõ số tiền này." Hứa Lê căng miệng túi ra xem, đôi mắt sáng lấp lánh ngẩng đầu, "Oa, hoá ra tôi cũng có tiền!"

Khang Cảnh Minh gờ ngón cái, "Lê từ ở thư viện Q đại vừa học vừa làm dẫn đầu bảng xếp hạng phú hào mà!"

Chuyên ngành Hứa Lê học có rất nhiều sách không mua được, thư viện cũng không có mà mượn, trên mạng có sách cũ về Không phụ từ nhưng giá bán so giá gốc cao hơn rất nhiều. Cô không yêu cầu cao đối ăn mặc quần áo trang điểm nhưng đối với thư tịch lại không thể không chế được, vì mua một quyển sách yêu thích không còn xuất bản nữa, cô dù bận đến mấy cũng có thể bỏ thời gian để vừa học vừa đi làm.

Huống hồ Hứa Thanh Hóa không ngừng thay đổi lý do bị thám tìm cô đòi tiền, không đi làm thì ai có thể chịu được.

Có thời điểm Hứa Lê làm thêm ghê nhất là mỗi ngày vừa tan học liền chạy vội tới thư viện, giúp nhân viên quản lý tu bổ sách cũ, thật ra cô không cảm thấy khổ, một bên sắp xếp, một bên lật xem, Khang Cảnh Minh thường xuyên kêu ca rằng cô đọc nhiều kinh khủng.

Hứa Lê nhận được tiền nên vô cùng vui sướng, ôm vào trong ngực nụ cười trong trẻo.

Khang Cảnh Minh không nhận được hơi thất thần.

"Sao vậy?" Hứa Lê lấy tay lắc lắc trước mặt cậu.

"Không sao, chỉ là đột nhiên hồi hận."

"Hả?"

Khang Cảnh Minh gãi đầu, áp ứng nói: "Sớm biết thế đã đem tiền chia làm mấy phần, còn có thể tới đưa vài lần."

Hứa Lê không nghe rõ, cũng không hiểu kỳ, tầm mắt bị món đồ trong tay cậu ta hấp dẫn, "Cái này là gì vậy?"

Khang Cảnh Minh vô cùng không tình nguyện lấy ra, "..... Thơ của cậu làm, lúc trước mình mượn để xem, nói trong tháng này trả lại cho cậu....." Biết cô mất trí nhớ, Khang Cảnh Minh thật ra không muốn trả lại, nhưng vẫn giữ chữ tín cảm tới.

Hứa Lê nhận lấy mở ra xem, cô vốn rất thích viết lời bình lên sách, dường như những lời trong lòng đều nói cho sách nghe.

"Ôi? Sao chỗ này lại thiếu một tờ?"

Giữa cuốn sách bị xé rách một tờ, người khác có lẽ sẽ không chú ý, nhưng Hứa Lê từng sắp xếp sách cũ nên cho dù bị mất trí nhớ nhưng bản năng cảm nhận vẫn còn, lật hai ba lần là có thể phát hiện.

Khang Cảnh Minh trong phúc chốc thẹn thùng, cặp mắt không dám nhìn cô, nói: "Mình cũng không biết nữa, lúc cho mình mượn hình như đã thế rồi, phú bà như cậu cũng không thể ăn vạ nha."

Hứa Lê thấy hơi đau lòng, nhưng mà sự tin niệm trong trí nhớ này ra khiến cô tạm thời đem chuyện này gác xuống.

"Chuyện đi khảo sát mà cậu nói lúc trước, bây giờ tôi báo danh còn kịp không?" Cô có tiền rồi, khẳng định là vẫn muốn đi.

"Cậu muốn đi hả?" Khang Cảnh Minh hơi ngạc nhiên, "Được! Mình sẽ nói với thầy Trần, ông ấy nghe tin nhất định sẽ rất vui đấy! Vậy cậu về chuẩn bị một chút, nghiên cứu về thời Hạ Chu, điểm đến ở Hàng Châu!"

Khang Cảnh Minh gờ tay khoa trương làm tư thế bắn tên.

Hứa Lê nhìn không được bị bầu không khí thoải mái kéo theo cười không ngừng.

"Ra quyết định vì đại như vậy, có muốn đi uống ly trà sữa chúc mừng không!" Khang Cảnh Minh gợi ý, "Đi không?"

Vẫn là tiệm lần trước, Hứa Lê định trả tiền nói là muốn cảm tạ.

Khang Cảnh Minh nói gì cũng không cho, đồ mặt tá tai cướp lấy hoá đơn.

Hứa Lê có chút dở khóc dở cười, đồ uống còn chưa được mang lên cô nhớ tới chuyện này dù sao cũng phải nói một tiếng với Lục Gia Hành, vì thế ra khỏi cửa hàng gọi điện cho anh.

Không ngoài dự liệu, vẫn không liên lạc được.

Đầu đường vừa mới lên đèn rực rỡ, bóng đêm mờ nhạt như trên chọc lòng người.

Hứa Lê ngửa đầu nhìn vầng trăng mới nhú, tính ra hai người đã mấy ngày không liên hệ rồi.

Cô cần môi dưới, cúi đầu nhìn một viên hòn đá nhỏ trên mặt đất, dùng chân nhẹ nhàng dẫm dẫm, mở khoá di động, bấm gọi cho một người khác.

Tần Chiêu nhận được điện thoại Hứa Lê có chút bất ngờ.

"Trợ lý Tần, ngại quá đã quấy rầy anh rồi, tôi chỉ là..... Chỉ là không thể liên lạc được với Lục tiên sinh nên muốn hỏi anh có biết anh ấy ở đâu không?"

Tần Chiêu hít một hơi thật sâu, trong lòng cân nhắc mãi, nói: "Cô và Lục tổng gần đây chưa từng liên hệ sao?"

"Không có." Hứa Lê lúc này mới nhớ tới ngày đó Tần Chiêu gọi điện thoại tới, "Đúng rồi, lúc trước anh có gọi cho tôi là có việc gì sao?"

Nghe tới đây đã biết Hứa Lê hoàn toàn không hay gì chuyện nhóm bạn bè kia rồi, Tần Chiêu không yên tâm với Lục Gia Hành, tuy rằng không biết giữa hai người cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng rõ cuộc muốn coi chuông phải tìm người cột chuông, anh ta đoán suy nghĩ mãi, đem tất cả sự tình nói ra.

Hứa Lê nghe xong, sau một lúc lâu cũng chưa phản ứng lại.

Tần Chiêu nói: "Hứa tiểu thư, lời này vốn dĩ tôi không nên nói, nhưng tôi cảm thấy Lục tổng đối với cô thực sự rất khác biệt, anh ấy tuy rằng không liên hệ với cô nhưng luôn lo lắng cố sức đề bộ phận quan hệ xã hội xóa hot search, chính là sợ sự tình âm ỉ lớn sẽ làm ảnh hưởng tới cô. Cô có thể lên Weibo tìm thử xem, fans của Văn Triệt vô cùng nhiều, đặc biệt là fan girl, fan lão bà* (fan thích xưng là vợ idol), bọn họ rất mù quáng, cần bản mặt kẻ đứng sai, tóm được ai đều mắng."

Hứa Lê nhìn bức ảnh Tần Chiêu gửi qua cho cô, kinh ngạc tới mức không khép miệng được.

Chuyện này là gì vậy chứ!

Người trên ảnh chụp đúng thật là cô, nhưng cô vốn không biết có bức ảnh này tồn tại.

Thật là vô vị!

Lại liên tưởng tới hành động khác thường của Lục Gia Hành tới hôm đó, cô liền hiểu tại sao lại thế này.

Cô lại nhắn tin cho Tần Chiêu.

Vừa rồi Tần Chiêu còn nói Lục Gia Hành tới sân huấn luyện đua xe.

Đua xe? Tinh thần Hứa Lê hơi hoảng, trong đầu bỗng vụt qua bộ dáng anh mặc quần áo đua xe trước đây.

Cô gõ gõ đầu, luôn cảm thấy dường như mình vừa nhớ tới điều gì.

"Hứa Lê, sao còn đứng mãi ngoài này vậy!" Khang Cảnh Minh chạy ra tìm nàng.

Bóng đêm bao trùm, trời buổi tối không có một cơn gió nào khiến không khí trở nên hanh khô, mùa hạ thật sự đang dần đi qua.

Hứa Lê kéo Khang Cảnh Minh, đột nhiên không đầu không đuôi hỏi: "Cậu biết gần đây có thẩm mỹ viện nào không?"

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Tiểu hồ Ly(8)

Editor: Shiba

Ngoài ô, sân huấn luyện đua xe, sân đấu ngoài trời được vô số ánh đèn chân không treo trên cao toả sáng trưng giữa nền trời đêm nồng tựa mực tàu, giống như những viên trân châu trời nổi giữa sóng biển.

Chu An Thời đứng cạnh sân, một tay ôm ngực, một tay nắm thành quyền đặt bên môi, đưa mắt nhìn theo chiếc xe đua đang gào thét trên sân đấu, mày càng lúc càng híp chặt.

Lý Trị cũng nhìn ra đường đua, nói: "Lục tổng có phải lâu lắm không chạm vào xe, hôm nay chạy mà cảm giác hơi phiêu nha!"

Chu An Thời trầm giọng: "Ôm của sớm quá."

Bốn chữ này người ngoài nghe thì thấy không có gì, nhưng người hiểu xe đều biết, Lục Gia Hành vừa rồi ôm cua cả thời gian lẫn góc độ rất nguy hiểm, nếu không phải anh có năng lực phản ứng nhanh nhạy, đánh hướng dư ra thì bây giờ anh đã có thể bị văng ra ngoài đường đua rồi.

"Không phải vấn đề kỹ thuật." Tầm mắt Chu An Thời từ đầu đến cuối luôn theo sát chiếc xe, chắc chắn nói, "Là do tâm trạng, hồng rồi."

Lý Trị suy nghĩ, "Không có mà, hôm nay lúc cậu ta tới trông rất bình thường, còn nói đùa với tôi vài câu đấy."

"Lúc bình thường có thể kìm nén được, nhưng khi lên đường đua sẽ gỡ xuống toàn bộ nguy trang, đây mới chính là tay đua." Chu An Thời cho gọi huấn luyện viên tới, dặn dò, "Lát nữa Lục tổng xuống xe, đừng để cậu ấy chạy nữa."

Lý Trị cảm thấy anh ta nói chuyện quá giật gân, "Khoa trương như vậy sao, tôi thấy cậu ấy có tài như vậy, tốc độ càng tăng lên nhưng chi tiết không tinh tế lắm, nhưng mà khi đua xe cậu ấy đã nổi tiếng là hoang dã, Lục thần năm đó không phải là nói không!" Nói đến đây cũng cảm khái, "Vội tư chất như vậy mà không tham gia thi đấu tôi cảm thấy thật thua thiệt."

Chu An Thời là người từng trải sâu sắc, đối với những thứ này vẫn vẫn đậm phong khinh, đành chịu chứ sao, thả lỏng tinh thần nhìn Lý Trị, "Cậu thiệt cái gì, cậu có phận từ bỏ đua xe để về nhà kế thừa tập đoàn không? Là tập đoàn Đông Thượng đấy!"

Lý Trị bị nghẹn một ngụm, "Mấy người tầm thường quá!"

"Cậu tốt nhất là nên hỏi mấy tiểu cô nương mê mẩn Lục tổng ấy."

Hai người mãi trò chuyện, nhân viên công tác chạy tới nói bên ngoài có một cô gái đến tìm Lục tổng.

Chu An Thời đối mặt với Lý Trị, trong lòng khó hiểu lộp bộp.

Hứa Lê đứng ở bên quầy đăng kí, sợi tóc đen nhánh mềm mại tán ra trên vai cô, thiếu vài phần non nớt thêm mấy phần kiều mỵ.

Cô vừa mới đi tới thẩm mỹ viện một chuyến, lúc ra thì chuyên viên làm đẹp bên trong nói muốn tặng kèm dịch vụ trang điểm đơn giản cho cô, thật ra chỉ là tô một chút son môi, màu sắc nhuận hồng càng làm cho làn da của cô trở nên lung linh hơn.

"Xin chào cô tới tìm Lục tổng sao?" Nụ cười Chu An Thời rất thâm sâu.

Hứa Lê gật đầu, "Xin hỏi anh ấy có ở đây không?"

"Đúng vậy." Lý Trị cất cao giọng, "Cô còn nhớ tôi không? Là tôi đây, hai ta lúc trước còn từng đánh bài chung mà!"

Chu An Thời ngăn cản cậu ta một chút, nói: "Lục tổng đang ở bên trong, tôi bảo nhân viên công tác dẫn cô vào."

Hứa Lê nói cảm ơn rồi đi theo người dẫn đường.

Lý Trị cũng định cất bước đi theo, bị Chu An Thời kéo một phát trở lại, "Cậu đi theo làm gì, cảm thấy bản thân chưa đủ sáng à?"

"Tôi ——" Lý Trị hơi dừng một chút, từ trong ánh mắt nghiền ngẫm của Chu An Thời hiểu ra cái gì, "Đám các người đều là lão cầm thú, có ý tứ nha!"

Chu An Thời nhường mảy.

Hai người không chốc lát im lặng, yên tĩnh một lúc, Lý Trị đột nhiên nắc một câu, lên tiếng nói: "Đêm nay Lục Gia Hành mang xe ra phá một trận cũng sắp không cần mạng hoá ra là vì một cô gái!"

.....

Lục Gia Hành không nghe huấn luyện viên nói, ngừng một lát lại chạy thêm lần nữa, lực ly tâm cực lớn cùng tốc độ xe như bão táp, mới có thể khiến anh trong nháy mắt quên đi rất nhiều chuyện, nhưng cũng chỉ là nhất thời, tâm trạng không yên, cuối cùng ngay cả bản thân cũng không biết mình đang làm gì.

Kỹ thuật cơ bản đều vứt hết, hoàn toàn dựa vào bản năng mà chạy.

Xe lao qua điểm đích, trong lòng anh càng cảm thấy trống rỗng.

Lục Gia Hành xuống xe tháo mũ bảo hiểm ra, nhận lấy bình nước từ phía sau ghế đầu uống hết. Đua xe là loại vận động mạnh mẽ bậc nhất, mỗi lần chạy, tay đua đều hao phí rất lớn thể lực.

Tóc của anh bị mồ hôi làm ướt hơi lộn xộn trên đầu, có một loại gọi cảm nói không nên lời.

Lục Gia Hành nhìn phía trước có chút buồn bã, anh đem chút nước cuối cùng tưới lên đỉnh đầu, đưa lại bình cho người ta.

Không ai nhận lấy.

Anh không quay đầu lại, nói: "Cảm ơn."

Nhưng vẫn không có ai cầm.

Thời điểm huấn luyện anh có thói quen sau khi xuống xe sẽ tổng kết một chút kỹ thuật cơ bản, thông thường lúc này nhân viên công tác sẽ đến đây.

Hôm nay có chuyện gì xảy ra thế này?

Anh liền bực bội, nhàu mày quay đầu lại tới khi thấy rõ sau người đằng sau liền hơi hoảng hốt, sững sờ đứng ở đó.

Hứa Lê đang đứng phía sau lưng anh.

Sân huấn luyện vòng tròn trống trải, cô ngoan ngoãn đứng đó, trên đỉnh đầu là bầu trời đầy sao hiểu thấu lòng người, sau lưng là đường đua mà anh vẫn luôn quen thuộc, ánh đèn sáng ngời chiếu lên người cô, dường như có thể thấy được những sợi lông tơ nhỏ xíu trên da thịt.

Yếu điệu đáng yêu, mềm mại lạnh lợi.

Rất nhiều năm sau, Lục Gia Hành cũng không quên được cảnh tượng này, khi anh suy sụp, hoang mang đứng trên đường đua, lúc quay đầu lại, cô cô chờ ở phía sau.

Tất cả lạnh lẽo trong lòng đều tan biến, những cảm xúc rắc rối khó gỡ đều thông thuận.

Cô nói: "Hoá ra Lục tiên sinh thi đấu đua xe là thế này à!"

Lục Gia Hành im lặng, không phải không muốn nói, chỉ là anh cảm thấy nếu thời gian ngừng ở giờ khắc này thì tốt biết bao.

Hứa Lê thấy anh không nhúc nhích, tiến lên hai bước, nhón mũi chân, tay che bên miệng, làm tư thế nói nhỏ: "Rất tuần tú đấy."

Còn đẹp trai hơn bình thường nữa.

"Tôi có thể chạm vào nó không?" Hứa Lê chỉ vào xe đua.

Lục Gia Hành nói: "Ừ." Một tiếng này như thể bị nén trong cổ họng.

Hứa Lê nhẹ nhàng sờ sờ, trong mắt dạt dào khát khao cùng vui sướng.

Lục Gia Hành bắt lấy cổ tay cô: "Cô chạm vào nó hai cái, nó cũng không cắn cô đâu."

Cũng không biết chạm phải dây cười gì, hai người đều cùng nhau cười ồ lên.

Vừa rồi chạy với tốc độ cao nên bây giờ vẫn có cảm giác gió vẫn đang phi như bay như gào thét ở bên tai, Lục Gia Hành nắm lấy tay cô không buông, hỏi: "Có muốn chạy thử một lần không."

Hứa Lê lắc đầu không ngừng, "Không được không được, tôi không dám, chỉ nhìn không thôi mà tim tôi đã đập dồn dập rồi."

Lục Gia Hành rũ mắt nhìn cô, "Cô nhìn cái gì mà tim đập dồn dập? Xe, hay là người, hả?"

Hứa Lê cắn môi, cúi đầu.

Lục Gia Hành luôn cảm thấy nha đầu này đêm nay hình như không giống bình thường, mặc kệ cô vì sao đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, anh giờ tay sờ tóc cô.

Hứa Lê không trốn tránh.

Tay anh xuyên qua sợi tóc cô, nhẹ nhàng cài sau vành tai..... Trái tim chợt run lên.

Vành tai hơi ửng hồng, phía trên mang chiếc khuyên tai nho nhỏ, một viên đá màu đơn giản.

Lục Gia Hành vừa đụng tới, Hứa Lê liền rút cổ ra sau né, "Đừng chạm vào."

Cô mới đi thẩm mỹ viện xỏ lỗ tai nên hơi sưng lên, đều là da là thịt đau là đúng rồi.

"Đau hả?" Anh hỏi.

Hứa Lê cười cười, "Một chút thôi."

Vấn Triệt đã đăng ảnh chụp của cô, kèm dòng chữ —— "Vành tai không có xỏ lỗ, đáng yêu quá đi."

Cô lại xỏ khuyên tai tới gặp anh.

Cô không dễ dàng anh một chữ nào, cũng không hề giải thích cho bản thân một câu, nhưng Lục Gia Hành liền cảm thấy những chua xót khó chịu trong lòng tan biến như chưa từng tồn tại.

Thiên ngôn vạn ngữ, đều không thắng nổi một kim vì anh mà đâm xuống.

Đâm vào tử huyệt của anh.

Lý Trị đứng từ xa nhìn trộm đã hồi lâu, chỉ vào họ tức giận bắt bình, "Lục Gia Hành có ý tứ gì? Chẳng lẽ cậu ta đang yêu đương với học sinh tiểu học á!"

Chu An Thời cười vỗ vào đầu cậu ta một phát, "Đứng trên đường đua, phía sau là xe, trước mặt là cô gái mà mình yêu thích, thế nào, ghen ghét hả?"

Lý Trị không phục, "Tôi ghen ghét cái gì, hai ta ai mới là người độc thân?"

.....

Lúc Lục Gia Hành thay quần áo xong, Lý Trị thét to đòi đi ăn buffet nướng BBQ.

"Đào hoa quá nha Lục tổng, hôm nay cậu nhất định phải mời khách!"

Lục Gia Hành trừng mắt nhìn cậu ta một cái, cong môi nói: "Lần sau đi."

Lý Trị định đùa tới bến, "Thế nào, có cuộc sống về đêm ghê gớm lắm sao!"

Lục Gia Hành chửi một tiếng, hất cằm ý bảo Hứa Lê đang còn đang nghe đấy.

Lý Trị thò mặt lại gần, "Không phải chứ, cậu đừng nói với tôi là cậu còn chưa theo đuổi được người ta đấy nhé?"

"Ai nói tôi....." Cậu nói tiếp nghẹn lại.

Lý Trị chớp mắt, không thể tưởng tượng nổi tương lai sau này sẽ ra sao, "Cô gái này thật sự là một nhân tài, đối với cậu mà còn có thể không rung động! Nếu thật sự cậu không theo đuổi được thì bỏ cuộc đi, đến lượt tôi cura cho."

Mặt Lục Gia Hành nháy mắt lạnh xuống mấy độ: "Tránh ra."

"Cậu chiếm không được còn không cho người khác theo đuổi! Có cần bá đạo như vậy không! Đây là dục vọng chiếm hữu vô si gì thế hả!"

Lý Trị chính là đồ lắm điều, âm ỉ mãi đến cuối cùng mọi người cùng nhau tới BBQ "Nhà bạt" ăn đồ nướng ở gần đây.

Nơi đó là cứ điểm mà bọn họ thường xuyên tới sau mỗi lần thử xe mới, nhà hàng thiết kế theo kiểu lộ thiên, đồ nướng tự phục vụ.

Mọi người cho dừng xe bên cạnh đó, Lý Trị quen biết rộng, lên WeChat gọi hai em gái đến, hơn nữa còn có mấy huynh đệ ở sân huấn luyện, một đám người cuộn cuộn bày giả ra bắt đầu nướng.

Hứa Lê ăn không nhiều lắm, toàn bộ quá trình đều ngồi ngầy ngốc bên người Lục Gia Hành, sau lại khui rượu, Lý Trị lại đây mời mọc, cô cũng uống một ly.

Lục Gia Hành lúc đầu còn dung túng cho cô, nhưng khi Lý Trị rót ly thứ hai đến thì anh không cho nữa.

"Cậu không uống thì để cô gái nhà người ta uống chứ! Đều đã trưởng thành cả rồi, uống chút bia thôi mà còn quăn!"

Lục Gia Hành một tay đặt trên lưng ghế của cô, tay kia cầm lấy chiếc ly hơi lắc nhẹ nói: "Cô ấy có vết thương, mấy thứ kích thích như bia thì không nên uống quá nhiều."

Hứa Lê cũng sững sốt, "Có vết thương?"

Lục Gia Hành hất tóc cô lên lộ ra vành tai mới vừa xỏ khuyên.

Lý Trị nhìn mà choáng váng, cười đến mức rượu sánh cả ra ngoài, "Ha ha ha ha Lục Gia Hành cậu quá không bình thường rồi, xỏ lỗ tai thôi cũng tính là vết thương? Được được được, cô gái nhà cậu cậu sủng, tôi quăn không được!"

Hứa Lê thấy là lạ, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Một đám người âm ỉ náo loạn, ăn một lát Hứa Lê đi ra ngoài nhà bạt (kiểu mấy nhà của người Mông Cổ á???) cho thoáng khí, cô làm việc và nghỉ ngơi đều theo quy luật, ngày thường thời gian này đã nên đi ngủ rồi.

Vốn chỉ định nằm trên ghế dài nghỉ ngơi một lát, bất tri bất giác mà ngủ mất tiêu.

Lục Gia Hành đi ra nhìn thấy cô, quả thực vừa tức lại vừa buồn cười.

Anh than thầm trong lòng làm sao lại có người nhỏ như vậy! Còn gặp chuyện gì cũng vĩnh viễn không khóc không nháo.

Hứa Lê hồn nhiên không biết gì, có thể tư thế nằm bò ngủ khiến cô không thoải mái, nhũ mỳ, lông mi rất dài chớp chớp.

Gió thổi sợi tóc cô rối loạn, lộ ra viên đá trên khuyên tai lấp lánh.

Lục Gia Hành cảm thấy trong lòng dường như bị cái gì cào nhẹ, anh cong người cúi xuống, khẽ hôn lên khuyên tai kia.

Ném được rồi, lại cảm thấy không đủ.

Anh nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô, từng cái một, không dám hôn nhiều.

Lúc Lục Gia Hành quay lại vừa lúc đụng phải Chu An Thời, "Đúng lúc muốn nói với cậu, nha đầu đã mệt rồi nên chúng tôi về trước đây."

Chu An Thời không tính buông tha cậu ta dễ dàng như vậy, tay ngăn phía trước ngực, "Lục tổng bây giờ thế là không được nha, lưu lạc đến mức phải hôn trộm cô gái nhà người ta cơ đấy!"

Giờ khắc này gió đêm nổi lên như vũ vào da thịt, nhi nữ tình trường, ai mà chẳng càng hăm sâu vào thì càng hoảng.

Lục Gia Hành tì đầu lưỡi lên răng, cười bất đắc dĩ như chưa từng thế trước đây.

Anh nói: "Bằng không, tôi làm sao có thể lấy cô ấy đây?"

- -----Tác giả có lời muốn nói: Nhi nữ tình trường, ai mà chẳng càng hăm sâu vào thì càng hoảng. Mọi người nói có đúng không?

Nhưng điều tác giả muốn nói chính là Lục tổng anh đừng ngâm thơ nữa, Tiểu Lê Từ nhà anh muốn đi Hàng Châu kìa! Anh ngồi ngắm lại xem là ai đi cùng cô ấy, lại là ai cũng đang ở Hàng Châu đóng phim!

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Một chút trêu chọc(1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Shiba

Nét mặt Chu An Thời dịu dàng như ánh trăng, ý vị thâm trường nhìn cô gái nhỏ đang nằm trên ghế dài, chỉ nói ba chữ —— "Thừa nhận đi."

Lý Trí thấy chỉ có anh ta trở về, nghênh cô ra bên ngoài ngõ, "Lục tổng đâu?"

"Làm tài xế cho con gái nhà người ta rồi."

Lý Trí đã uống không ít, nhưng tư lượng tốt, còn xa mới tới trình độ game over, cậu ta sờ cằm, tới gần hỏi: "Cậu ấy vừa ý cô gái đó thật đấy à?"

Chu An Thời chỉ cười tùm tùm không đáp.

Trước kia nếu bọn họ đi chơi đều sẽ uống hai ly, sau khi tàn cuộc thì kêu tài xế trong nhà đến rước hoặc là nhờ người gọi xe. Lục Gia Hành hầu như không uống ngum nào, nhưng mọi người biết anh bận bịu, lại là thiếu gia tính tình tự cao tự đại, không ai dám đề anh đưa về.

Lúc Cố Hân ở đây, luôn ý vào tình cảm nhiều năm khác biệt với những người khác, mượn rượu đùa giỡn tùy hứng với Lục Gia Hành, nản nặc đòi một hai phải ngồi xe của anh.

Lục Gia Hành mười lần thì có thể đáp ứng một lần, nhưng vẫn để Ngô Lăng đưa đi, đa số lần Lục Gia Hành đều gọi xe cho cô ta, tiền thì anh trả, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi, không có gì khác.

Cứ như vậy, còn bị người khác nắm lấy chuyện đó trêu ghẹo mãi, nói là Cố Hân được ngồi xa giá Lục tổng rước đi.

Lý Trí đột nhiên liền cảm khái, "Có thể được Lục Gia Hành mang ra ngoài tới hai lần, trước mắt cũng chỉ có vị tiểu muội muội này thôi, haizz! Cố Hân nếu biết được còn không điên lồng lên."

Hứa Lê ngủ rất sâu, sau khi lên xe một lát mới mơ màng tỉnh lại, cô hoàn toàn không nhớ rõ mình làm thế nào lên đây được, nhìn sang người đang ngồi trên ghế điều khiển mới an tâm đôi chút.

Lục Gia Hành nhìn cô, "Nằm xuống ngủ tiếp một lát đi."

Hứa Lê chỉnh nâng ghế lên, tóc hơi rối loạn một chút, có một sợi vành ở trên đầu, càng lộ ra vẻ ngây thơ.

"Sao tôi lên xe được vậy?"

Lục Gia Hành hừ cười, "Không nhớ rõ? Về sau uống ít thôi, tư lượng em không tốt."

Hứa Lê nhú mũi, mùi rượu đã sớm tan, vừa nãy cô chỉ là mệt quá thôi.

Cả hai đều không phải là người giỏi tìm đề tài, trong không gian kín hẹp càng làm cho bầu không khí nhiễm cảm giác lúng túng. Lục Gia Hành mở nhạc, tùy ý chọn một bài.

Tiếng kim loại va vào nhau, âm thanh trầm đục, sét đánh bang bang kèm theo nhịp trống táo bạo vang lên.

Lục Gia Hành nhíu mày, nhanh chóng tắt đi.

Trong xe không khí đột nhiên càng thêm chật chội.

Lục Gia Hành gõ ngón tay lên tay lái, đột ngột nói: "Mấy bài này hẳn là do Ngô Lăng chọn, tôi không thích thể loại này."

Choi xe có một loại người đặc biệt rất thích mấy thể loại nhạc âm lượng khổng lồ, sau đó mua ở ven đường mười bộ năm bản đĩa lậu liên khúc, tất cả đều là những bài hát mang tiết tấu mạnh mẽ táo bạo, dù đang đóng cửa sổ xe nhưng cả con phố cũng có thể nghe thấy.

Hứa Lê cười phụt ra tiếng, Lục Gia Hành cũng cười theo, không khí giữa hai người cuối cùng cũng buông lỏng xuống.

Lúc đi ngang qua giao lộ Hứa Lê hỏi: "Lục tiên sinh, tối nay ngài đã ăn no chưa?" Thấy anh không ăn được mấy miếng, dường như cũng không thích đồ nướng.

Lục Gia Hành nói: "Tạm tạm."

Ý là chưa no lắm, Hứa Lê nghiêng người sang bên trái, "Hôm nay tôi vừa kiếm được tiền, hay là tôi mời ngài ăn cái gì đi." Cô không dám nhìn thẳng, liếc mắt ngắm một chút, "Ăn ở miễn phí rất lâu, tôi

cũng rất ngại đấy."

Lục Gia Hành trong mắt tràn ngập ý cười, nói: "Được."

Vùng ngoại thành ngay sát R đại, Hứa Lê chỉ đường đi vào chợ đêm nho nhỏ. Hơn mười một giờ, vẫn còn rất náo nhiệt.

Xe của Lục Gia Hành quá rêu rao, dẫn tới không ít ánh mắt quay lại nhìn họ, anh ngược lại xem như không có chuyện gì, ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, cảm giác căng đói bụng.

"Không phải đang trong kì nghỉ hè sao mà vẫn còn nhiều người như vậy?" Anh thấy Hứa Lê đang tìm cái gì, hỏi, "Em nhớ được nơi này?"

Không ngờ cô gật đầu, "Tôi gần đây có thể thường xuyên nhớ ra một ít chuyện."

Lục Gia Hành hơi kinh ngạc, "Nhớ tới cái gì?"

"Ừm..... Con đường này, giống như trước kia tôi thường xuyên tới đây, cũng không có gì khác, tôi chỉ nhớ toàn là ăn thôi." Bỗng nhiên mắt Hứa Lê sáng rực lên, chỉ vào chỗ xa xa, "Chính là chỗ đó, Lục tiên sinh tôi mời ngài ăn bánh rán ngũ cốc nhé!"

Một chiếc xe đẩy nhỏ có vẻ đơn sơ, phía trên bắc một cái bếp lò.

Quầy bánh do bác gái đứng, một chiếc nồi đặc chế đặt nghiêng ngả bên trên, cả gian hàng lung tung rối loạn thì không nói, lúc mở nồi vỏ bánh còn nứt ra, bột bên trong sánh cả ra ngoài.

Lục Gia Hành ghen ghen nhìn trân trối, còn tưởng rằng đến chỗ nào đặc sắc.

Kết quả lúc này một cụ ông chạy tới, bác gái tức giận đến mức suýt chút nữa thì đem sạp hất ngược xuống, hét lên: "Đi đâu cả ngày không quay lại, người ta đến mua bánh đây!"

Dứt lời, đi tới quầy hàng đường hồ lô bên cạnh bắt đầu nấu caramel.

Cụ ông vô cùng ngượng ngùng, vừa làm vừa luôn miệng xin lỗi, "Lão Lý đi lấy nước, vừa nãy tôi trông hộ quán thịt nướng của ông ấy một lát."

Hoá ra là chuyện nhà mình thì mặc kệ, lại đi lo hỗ trợ người khác.

Hứa Lê che miệng cười: "Không có việc gì, không có việc gì." Cô nhìn Lục Gia Hành, "Anh chờ sốt ruột à?"

Lục Gia Hành tỉnh tỉnh tốt tắc đầu.

"Có phải anh chưa từng tới mấy chỗ như thế này đúng không?" Cô tò mò hỏi, trong mắt như chứa những vì sao trên bầu trời, sạch sẽ, lấp lánh, và cũng xa xôi.

Lục Gia Hành cười, "Đương nhiên đã từng rồi." Thời niên thiếu khi còn cùng chơi với một đám bạn bè, mấy nơi này này cũng đã tới, chỉ là sau này ít đi thôi.

Không có thời gian, không nhân rồi, cũng không có người thích hợp đi cùng.

Sạp bán bánh rất ngon, là dạng lá cây gai dầu*, rau xà lách, quét một chút nước chấm, cuộn chặt lại thành miếng, sau đó cắt từ phần giữa, một chiếc bánh cho hai người ăn.

(*Lá cây gai dầu là một món ăn nhẹ truyền thống ở Hồ Bắc, An Huy, Trùng Khánh và một phần miền bắc Trung Quốc. Trong dịp Tết Nguyên Đán là một món ăn nhẹ nhỏ cho lễ hội mùa xuân. Lá gai dầu được làm bằng mì ống chiên giòn. Hương vị mặn và ngọt. Thêm muối hoặc đường vào bột mì.

Lá cây gai dầu được làm tốt, vì hình dạng của lá, phủ hạt vừng, nên nó được gọi là "Ma Ye" 麻叶 (lá vừng), hay còn gọi là trái cây chiên, có vị hơi giống của Tần Cương.)

Đây chính là niềm vui khi ăn bánh rán ngũ cốc.

Hứa Lê trả tiền, Lục Gia Hành không ngăn cản.

Tiểu nha đầu kiếm được tiền mời khách, đó là sự kiêu ngạo của cô, tranh trả là điều không cần thiết.

Cụ ông có kỹ năng làm bánh thành thạo, nhưng thị lực thật sự không được tốt, thấy Hứa Lê nói chuyện với Lục Gia Hành, ngẩng khi cung kính, một câu ngài hai câu ngài. Hơn nữa Lục Gia Hành rất cao, ông cũng không ngừng đầu nhìn cẩn thận.

Liền cảm thấy cô bé này thật sự rất ngoan nên lúc đưa bánh cho Lục Gia Hành còn khen một câu, "Con gái nhà anh thật sự rất hiếu thuận, có phúc quá!"

Bánh cầm trong tay Lục Gia Hành suýt chút nữa rớt xuống.

Vì việc này, Hứa Lê ghen cười nửa ngày.

Hai người ở chợ đêm vừa ăn vừa đi dạo, Hứa Lê nói sợ đồ ăn nặng mùi, nếu vào trong xe sẽ ám lại nên ăn xong rồi lại trở về.

Lục Gia Hành thật ra thấy không sao cả, xe kêu người đưa đi rửa sạch là được mà, nhưng anh chẳng nói gì, vẫn cùng cô đi dạo trên đường.

Ăn xong nửa miếng bánh, cũng không thấy phần trong tay cô động một chút.

"Sao lại không ăn?"

Hứa Lê giờ túi, "Tôi không đói bụng, giúp ngài xách theo."

Lục Gia Hành dạ dày thỏa mãn, trong lòng cũng tràn đầy cảm giác hoà hợp với cảnh vật xung quanh —— sự ấm áp của hương vị và thức ăn nóng đang lan toả trong không khí.

Tuy anh từ nhỏ đã ngâm thia vàng mà sinh ra, được nuôi lớn bằng cảm y ngọc thực, nhưng đôi khi cũng sẽ thấy phiền lòng dường như cảm thấy cuộc sống trước kia của mình đang thiếu thứ gì đó.

"Trở về thôi, đã muộn rồi." Anh nói.

Hứa Lê luyến tiếc nhìn nửa miếng bánh còn lại, "Ngài thật sự không ăn sao?"

Lục Gia Hành nhận lấy, "Cho tôi đi."

Anh bắt đầu đi dùng ngón tay khẽ chọc vào trán Hứa Lê, "Sau này không được gọi tôi là ngài nữa."

"Ngài không phải lớn tuổi hơn nhiều so với tôi sao....." Hứa Lê che miệng.

Lục Gia Hành chấp tay phía sau lưng, cong thân mình tiến đến trước mặt cô, "Nhớ cho kỹ, tôi chỉ lớn hơn em tám tuổi, còn chưa già đến mức vậy."

Hứa Lê hơi ngả người về sau, làn da đỏ ửng như nhuộm vào bóng đêm đúng lúc che dấu bớt ngượng ngùng.

Lục Gia Hành đưa cô trở về, trước đó đã gọi điện thoại cho chị Vương bảo chị đi ngủ trước, ai ngờ đối phương vẫn đang chờ.

"Đã trễ thế này rồi mà vẫn phải đi à?" Chị Vương tiễn anh ra cửa.

Lục Gia Hành trên mặt tràn đầy mệt mỏi nhưng tâm trạng lại rất tốt, "Tôi đi đây, đợi lát nữa chị nói với cô ấy là sáng mai tôi sẽ bảo Ngô Lăng tới đón để đi gặp bác sĩ tâm lý."

Vì sao Hứa Lê không muốn đi, trong lòng Lục Gia Hành đều hiểu rõ, anh xoa trán kìm nén cơn buồn ngủ đang dâng lên, trước khi đi lại dặn dò, "Một cả buổi tối rồi, để cô ấy ngủ một giấc, nếu miệng vết thương chảy máu thì phiền chị lấy thuốc cho cô ấy"

Chị Vương là người từng trải, trai đơn gái chiếc, tận tối khuya mới trở về, vừa mệt lại còn có vết thương. Chị kích động chạy tới gõ cửa, phát hiện miệng vết thương thế nhưng chỉ là vết xước nhỏ xíu trên lỗ tai.

Chị Vương "....."

Hứa Lê mới tắm rửa xong, hoàn toàn không biết chị có ý gì.

Chị Vương thở dài, "Đừng trách tôi lời nhai, cả hai người đều có tính tình lạnh nhạt nên mới bây giờ mới như vậy, nếu có một đứa trẻ ở giữa nhất định sẽ có sự khác biệt rất lớn"

Đứa trẻ?

Đứa trẻ nào?

Hứa Lê mất dính chặt vào nhau, ngả người xuống giường liền muốn ngủ, cũng không suy nghĩ sâu xa gì.

Sáng hôm sau, Lục Gia Hành hoàn thành xong công việc sớm đã định đi đón Hứa Lê, bị Tần Chiêu đuổi theo.

"Tôi đang định đi ra ngoài, có chuyện gì trở về lại nói, cũng đừng gọi điện thoại cho tôi."

Ngô Lăng đi đón Hứa Lê, tính thời gian chắc là đã đến lầu dưới công ty, từ sáng anh đã vội tranh thủ thời gian, cũng không dễ dàng gì.

Tần Chiêu thờ phỉ phò, "Lục tổng, ngài vẫn nên nhìn trước đi, bên Văn Triệt lại xảy ra chuyện rồi."

Sắc mặt Lục Gia Hành trầm xuống, lúc nhận đi động xem xong, cũng không khá lên chút nào.

Lần trước vì làm sáng tỏ chuyện trong nhóm bạn bè của Văn Triệt, đoàn đội quan hệ xã hội đã tìm một nữ diễn viên với ý định lãng xê, nói là bức ảnh đó do cô ta với Văn Triệt cùng chụp khi làm việc chung.

Nữ diễn viên kia từ đó thu hút vô số nhân khí* lấy đó để kiếm lời.

(Theo Baidu thì Nhân Khí (人气) chính là Độ Phổ Biến, hay còn gọi là độ nổi tiếng (Eng: Popularity). Nhân Khí càng cao, có nghĩa minh tinh đó càng nhiều người biết đến.)

Nhưng ai có thể nghĩ đến việc cô này có một anh bạn trai như thùng dấm siêu lớn thích quấn chặt, sau khi biết chuyện thì một mực không đồng ý, náo loạn với bạn gái mấy ngày, rạng sáng hôm nay luan quần trong lòng thế nào mà đăng bài thanh minh lên mạng cùng chứng cứ đối chiếu, nói đó tuyệt đối không phải bạn gái anh ta, với lại bạn gái anh với Văn Triệt trước nay chưa từng hợp tác.

Đúng là ảnh để đăng cấp lưu lượng, trong nháy mắt lại đem kia sự kiện kia bới lên, nghị luận gì đó đều có hết.

"Lúc trước tôi đã nói là không phải rồi! Vừa nhìn liền biết đây chính là loại em gái trà xanh* định chơi trò mập mờ với Văn Triệt, muốn hé lộ sự thật nhưng sợ bị mắng nên tìm người giả mạo!"

(*Em gái trà xanh 绿茶婊 "Lục trà biểu" là từ mạng mới của TQ ám chỉ mấy cô gái có vẻ ngoài thanh thoát đơn thuần, lúc nào cũng tỏ ra đáng yêu yếu đuối nhưng thực chất trong lòng vụn vụn, rất có dã tâm)

Lục Gia Hành nhìn đến khúc này mà muốn nhảy dựng, tức giận tới mức tay dương lên, Tần Chiêu bùng lên ham muốn sống sót cực mạnh nhanh chóng ôm lấy anh, "Lục tổng, đây, đây là di động của tôi....."

Thủ mới hận cũ như dồn hết lên trán căng như sắp nổ tung, Lục Gia Hành sau một lúc lâu nói: "Gọi Văn Triệt lần tới gặp tôi!"

.....

Văn Triệt bị Lý Nhân vừa đâm vừa xoa ép tới đây, "Đại ca! Lục tổng là người thật sự chúng ta không thể trêu vào được, đừng nói Đông Thượng sớm muộn gì cũng là của cậu ta, bây giờ chỉ cần một câu của cậu ta thôi, nếu định rút vốn, chúng ta làm sao bây giờ?"

"Tôi sợ anh ta chắc?" Văn Triệt trợn trắng mắt liếc một cái.

"Sợ! Cậu không sợ cũng phải sợ!" Lý Nhân sắp khóc đến nơi, "Ồ giới giải trí này danh tiếng đều là mây bay, cậu lần lộn lâu như vậy mà vẫn còn không hiểu sao? Fans một giây trước có thể nâng người lên, giây tiếp theo đã có thể đập người xuống! Không có hậu đài, bao nhiêu người muốn lơ là lơ, muốn đâm là đâm. Hơn nữa cậu còn có quá khứ đen đấy!"

Văn Triệt chơi di động, "Lơ thì lơ đi, nếu không lần lộn được nữa tôi liền về quê, mở một tiệm mặt chược, càn thanh nhân. Muốn đi tôi, ra sức đi đi, ông đây không sợ."

Lý Nhân: "....."

Lúc tới văn phòng của Lục Gia Hành, ảnh đế vẫn mang bộ dáng cà lơ phát phờ.

Lục Gia Hành nổi giận, hất văn kiện rơi bạch bạch một tràng vang, "Cậu có phải bộ chó không, một ngày không nhảy nhót là trong lòng khó chịu đến hoảng hã!"

Văn Triệt đến sô pha ngồi xuống, không tức không bực vất chéo chân, "Anh Gia Hành, anh đang tức giận gì thế, nếu là vì chuyện ảnh chụp, việc này là do em suy nghĩ không chu toàn, em đồng ý đăng bài thanh minh làm sáng tỏ. Nhưng nếu là vì chuyện em chạm vào người phụ nữ của anh ——"

Cậu ta buông tay, "Em còn ghê tởm đấy, lao vào ngực em hai lần, ti tiện thành dạng gì rồi, mắng cũng không đi, còn một hai đôi phải thêm WeChat."

Lời này của cậu ta vừa thốt ra, người ở đây cũng chưa kịp phản ứng lại đã thấy Lục Gia Hành vòng quanh bàn làm việc bước tới, nắm cổ áo Văn Triệt xách người cậu lên, tiếp theo một quyền đâm xuống.

Lý Nhân gào một tiếng, "Lục tổng, đừng đánh vào mặt!"

Tần Chiêu cũng xông lên kéo anh ra, Lục Gia Hành sức lớn, hất tay khiến hai người can ngăn đều lao đảo lui ra sau.

Khóe miệng Văn Triệt chảy máu.

Lục Gia Hành túm cậu ta không buông tay, ánh mắt lạnh lẽo đến mức tựa như khối băng, "Cậu thử nói cô ấy một câu nữa xem?"

Văn Triệt thật sự không sợ chết, ngửa đầu, "Có gì không dám nói, vô cùng hạ tiện, vô cùng lăng lơ."

Lục Gia Hành này sinh ác độc dí cậu ta lên tường, nắm đầm vừa định tung ra, cửa văn phòng đột nhiên bật mở.

Một tiếng mềm mại, "Lục tiên sinh." làm người trong phòng đều ngây ngẩn.

- -----Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Lê Từ: Lục tiên sinh thật bạo lực, sợ quê.

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Một chút trêu chọc (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Shiba

Thanh kiếm sắc bén một khi đã ra khỏi vỏ, nào có nói muốn thu liền thu.

Lục Gia Hành thấy rõ người bên ngoài, hung hăng trừng mắt nhìn Ngô Lăng đang theo sát sau tiến vào, liếc mắt một cái, đè nặng giọng: "Mang cô ấy ra ngoài."

Vừa rồi anh nhận được điện thoại đã dẫn bọn họ ở dưới lầu chờ, Ngô Lăng đợi nửa ngày mà không thấy người xuống dưới, gọi điện thoại cũng không ai nhận, lấy tính tình của cậu ta, nhanh chóng đi lên xem, ai ngờ lại để Hứa Lê bắt gặp cảnh này.

Lục Gia Hành nói lại một lần nữa, "Đi ra ngoài, đừng để cô ấy thấy."

Nhìn dáng vẻ này hôm nay chắc hẳn là muốn mang người ra trừng trị rồi.

Trong mắt Hứa Lê mờ mịt lại kinh ngạc, bị dẫn đi ra ngoài vài bước, đột nhiên chạy vào trong, động tác của cô quá đột ngột, ai cũng chưa kịp ngăn lại.

Cô ôm lấy eo Lục Gia Hành từ phía sau kéo ra, sợ tới mức môi tái nhợt, dưới tình thế cấp bách hô lên, "Lục, Lục Gia Hành."

Người đàn ông vốn mang biểu cảm âm lãnh trên mặt, ngược lại chuyển thành nghi hoặc.

Lục Gia Hành quay đầu, "Em gọi tôi là gì?"

Từ khi bị mất trí nhớ tới nay, cô không chịu gọi tên của anh.

Hứa Lê cắn bản không ý thức được, gắt gao nắm chặt quần áo anh, nói: "Đừng đánh nhau nữa được không?"

Lục Gia Hành không phải người tùy ý nổi giận, nhưng một khi tức lên thì, giống như lúc tranh chấp với người trên hội nghị, mỗi lời thốt ra đều sắc bén đến mức có thể đâm chết người, Tần Chiêu thật sự rất sợ anh không khống chế được làm Hứa Lê bị thương, đưa mắt ra hiệu cho Ngô Lăng đi lên hoà giải.

Lý Nhân cũng tới kéo, "Lục tổng xin bớt giận, Văn Triệt nhà chúng tôi chỉ là không biết ăn nói, nếu không lần trước bộ điện ảnh như ván đã đóng thuyền kia cũng sẽ không tuột khỏi tay!"

Những âm thanh lộn xộn xung quanh thật ra Lục Gia Hành một câu cũng nghe không vào, anh chỉ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Hứa Lê, khi thể giương cung bạt kiếm bỗng nhiên liền căng không nổi nữa, nhẹ buông tay, Văn Triệt ngã người trên mặt đất.

Hứa Lê thở ra một hơi, đôi tay giữ anh lúc này mới buông lỏng, thấp giọng lầm bầm lầu bầu, "Hung dữ quá."

.....

Một hồi sắp xếp dọn dẹp lại, thật vất vả mới yên ổn xuống, Lục Gia Hành ngồi trên ghế, thân mình hơi ngửa về phía sau, nhắm mắt dưỡng thần.

Tần Chiêu nói cho Hứa Lê đại khái ngọn nguồn sự tình, lại cùng Lý Nhân thương lượng, "Chuyện này không thể kéo dài được, cần phải nhanh chóng giải quyết, nếu không chờ tới khi fans Văn Triệt phát cuồng tìm ra Hứa tiểu thư, như vậy thì khó xử lý."

Văn Triệt từ đầu vẫn luôn theo hình tượng tiểu thị tui, là bạn trai quốc dân, fans đại đa số đều lý trí, nhưng cũng có một bộ phận nhỏ rất cực đoan. Có lần cậu ta đóng một bộ phim điện ảnh với nữ diễn viên cùng đoàn phim truyền ra tai tiếng, có fans thậm chí theo tới đoàn phim, trước mặt mọi người ném trứng gà lên cô diễn viên kia.

Hơn nữa Hứa Lê vẫn còn là học sinh, ngày thường không thể có một đồng bảo tiêu trợ lý đi theo bên người, nếu như bị bới ra được, an toàn không nói, chỉ riêng những lời đồn đãi đó đã làm cô không chịu được rồi.

Lý Nhân nói: "Để chúng tôi đăng bài giải thích đi, tôi viết xong sẽ dùng Weibo Văn Triệt up lên, nói là chuyện nhóm bạn bè lúc trước chỉ là đùa chơi thôi. Sau đó đoàn đội Weibo lại phát tán một chút, cũng tìm thêm luật sư thanh minh, cho thấy thái độ, nếu lại nghe thấy mấy lời đồn bậy, rài rác tin vụn, nhất định sẽ đem tố cáo ra pháp luật."

Weibo của Văn Triệt vẫn luôn do đoàn đội phụ trách, viết bản thảo thông cáo là thứ Lý Nhân sở trường nhất, lời lẽ chính đáng cảm động lòng người, muốn bao nhiêu chân thành có bấy nhiêu, bảo đảm không câu nào trùng lặp.

Anh ta giúp Văn Triệt làm sáng tỏ các loại tai tiếng, cũng không phải lần một lần hai.

Tần Chiêu nói: "Lúc trước nếu làm như vậy thì được, nhưng hôm nay trên mạng mới ra phỏng đoán khác, fans có thể tin sao? Cứ coi như fans tin đi, vậy có thể bảo đảm fan cuồng của Văn Triệt có chịu dễ yên không?"

Lý Nhân chần chờ.

Lục Gia Hành lúc này mới mở mắt ra, tay gõ nhịp lên mặt bàn, "Mở một cuộc họp báo kêu phóng viên tới, để cậu ta tự mình xác nhận tuyệt đối không có liên quan gì với người trên ảnh chụp, nếu không không được chết từ thể."

"Thế thì quá độc ác! Tôi thấy anh thật tình là muốn tôi thể độc!" Văn Triệt vẫn luôn nằm ngửa ở trên sofa xoa miêng, cậu đứng dậy tựa người trên tay vịn, khoe miệng không còn chảy máu, nhưng miệng vết thương đã sưng đỏ lên, trong mắt mông lung sương mù, oán hận nhìn Hứa Lê đang ngồi bên cửa sổ cúi đầu xem di động.

Lục Gia Hành cầm bút trong tay ném lên người cậu ta, "Bớt điên ở đây đi."

Văn Triệt buồn bực ngồi trở lại, "Anh Gia Hành, rốt cuộc anh yêu thích ai vậy?"

Lục Gia Hành chỉ thấy cậu ta ản nói lộn xộn, ánh mắt đều không muốn chia cho một chút, hất cằm, "Cứ làm như vậy đi, đăng bài trước rồi suy nghĩ đối sách ôn hoà, lần này nếu lại xảy ra vấn đề....," anh nhìn Lý Nhân.

Bộ dạng Lý Nhân trung thực nói: "Tôi sẽ rời đi."

"Không, cả hai người đều phải đi."

Văn Triệt không gợn sóng giơ hai tay, "Tôi không sợ đâu."

Lý Nhân bất lấy cánh tay cậu, về mặt tràn đầy cảm xúc hận không thể rèn sắt thành thép nói: "Cậu, sợ, sợ!"

Văn Triệt có bao nhiêu bản lĩnh, so người khác anh ta càng hiểu rõ, tư chất không tồi nhưng tính tình quá tùy ý, ngày thường đắc tội không ít người. Tất cả mọi thứ bây giờ đều do công ty một tay nâng đỡ, nếu không có hậu đài này, chỉ dựa vào lưu lượng thì có thể kéo dài bao lâu.

Ngô Lăng bơi vọt lại đang nằm viện nên mấy ngày nay Lục Gia Hành thường xuyên cho anh ta nghỉ, tin tức hơi lạc hậu nhưng cũng nghe hiểu rõ ràng mọi chuyện.

Anh ta là người nghĩ sao nói vậy, cũng khó chịu vì đến mức này mà Văn Triệt vẫn mang bộ dạng bình thân không thêm dè ý, xòng lên chất vấn: "Văn Triệt, đang êm đẹp cậu chụp Tiểu Lê Từ làm gì, cậu nhìn xem bức ảnh này đi, người không biết còn tưởng rằng cậu đang sờ lỗ tai cô ấy đấy! Rốt cuộc lúc ấy cậu nghĩ cái gì vậy?"

Anh ta chỉ là chất vấn cho sướng mồm, nói xong tất cả mọi người đều im bất, không tự giác nhìn về phía Lục Gia Hành.

Biểu cảm đối phương đã trở nên không tốt.

Quả thực là cái hay không nói, toàn nói cái dở!

Hứa Lê vừa rồi đang chơi di động, đại đa số mọi người đều dùng một tay khác với tư thế lướt điện thoại của cô, cô là một tay cầm, một tay thao tác trên màn hình, đặc biệt nhìn rất giống nghiên cứu thư tịch gì đó.

Lúc này không ai dám ngỗ nghịch Lục Gia Hành, đều chờ anh lên tiếng.

Tầm mắt Lục Gia Hành từ bên cửa sổ trở về, không có chút tức giận nào, tự nhiên nói câu "Trẻ nhỏ đều thích chơi di động sao." Lại nhìn mọi người, "Mọi người tiếp tục đi."

"Vậy đoàn đội của các người hiện tại suy nghĩ cho kĩ bản thảo, rồi tìm luật sư, tôi sẽ liên hệ bộ phận quan hệ xã hội chuẩn bị tốt đối sách, để ngừa kẻ xấu bẻ hướng dân mạng theo hướng bất lợi." Tần Chiêu nghĩ, hỏi Lục Gia Hành, "Lục tổng, lần này hot search cần chìm xuống nữa không?"

"Không cần, lại chìm thì giống như cố tình, dân mạng cũng không phải đồ ngốc."

Tần Chiêu cũng có ý này.

Lục Gia Hành nói: "Đội cậu ta đăng bài giải thích xong, nhất định sẽ hot một thời gian, tôi nhớ công ty hình như có người mới muốn nâng đỡ phải không, bỏ tiền mua hot search cho lên đỉnh luôn đi."

Tần Chiêu thông suốt sáng tỏ, chỉ là như vậy sẽ hao tổn của cải rất lớn, anh nhìn Lục Gia Hành.

Đối phương đã sớm nghĩ tới, nói: "Tôi gánh vác, các người cứ làm đi."

Một đám người muốn làm to chuyện bắt đầu trở nên vội vàng, Hứa Lê đang đứng bên cửa sổ bỏ tay xuống, giống như học sinh trễ giờ học vội kêu, "Xin đợi một chút."

Tần Chiêu nói: "Hứa tiểu thư, để Ngô Lăng dẫn cô đi phòng nghỉ tạm trước, hôm nay chúng ta có khả năng sẽ bận rộn một chút."

Giọng Hứa Lê không lớn, giống như do phơi nắng mặt trời ngoài cửa sổ lâu, ngọt ngào mềm mại, "Mọi người phải dùng di động của Văn Triệt đăng bài lên à, ừm..... Có thể để cho tôi mượn được không?"

Vừa rồi Lý Nhân cảm thấy tiểu cô nương này rất xinh đẹp, khác xa với đám hoa thẩm liễu xanh bấy giờ, khí chất rất điềm đạm, nghe cô nói chuyện cũng cảm thấy thư thái, vì thế nhẫn nại giải thích.

"Văn Triệt lưu lượng không phải bình thường, người follow Weibo là hơn một ngàn vạn, chỉ tùy tiện đăng một tấm ảnh selfie cũng sẽ lan truyền với số lượng kinh người. Nếu cô đăng sai dù chỉ một chút, bị người ta tìm ra khuyết điểm thì càng thêm phiền toái."

Tần Chiêu tỏ vẻ tán đồng, ngay cả Văn Triệt trên sofa bị Lý Nhân sống chết giữ chặt không cho động đậy cũng ngẩng đầu, "Đúng vậy, Tiểu Lê Từ đừng thêm phiền, để anh trai đăng một lát là xong, em sẽ không có việc đâu."

Hứa Lê ngược lại không ở kiên trì đòi nữa, chỉ là ngoảnh đầu nhìn Lục Gia Hành, ánh mắt mềm sục sục, còn nhẹ nhàng cắn môi dưới.

Ý gì đây chứ?

Ai cũng chưa hiểu chuyện gì, Lục Gia Hành đã lên tiếng, "Đưa di động cho cô ấy."

"Lục tổng.....? Việc này không phải đùa giỡn."

"Đưa cô ấy." Lục Gia Hành lặp lại một lần, giọng điệu tràn đầy ý không được xía vào.

Lý Nhân trầm nghĩ thật là không bình thường, một tiểu nha mới có bao nhiêu, lại khiến Văn Triệt đăng ảnh chụp thì không nói, ngay cả Lục tổng cũng không cần nổi, dung túng để cô ầm ĩ.

Được rồi, ông chủ đã nói đưa thì có thể không đưa được sao.

Màn hình đã mờ giao diện Weibo, Hứa Lê biểu cảm nghiêm túc, ngón tay thao tác phía trên, lại bấm bấm, rất nhanh đã trả lại, nói "Được rồi."

Đã được rồi?

Cũng chưa thấy cô đánh chữ mà.

Lý Nhân không cho là đúng cầm di động lên xem, biểu cảm càng ngày càng nghiêm túc, tiếp đó lại là khiếp sợ, nhìn hơn mười giây, không thể tưởng tượng nói: "Thần linh ơi!"

Tần Chiêu lập tức nhận lấy di động, xem xong vui sướng đến đôi mắt đều phát sáng, "Lục tổng!"

Ngô Lăng cùng Văn Triệt cũng tới xem, xem xong Ngô Lăng hướng Hứa Lê dục ngón cái, "Bà cô của tôi, cô nhất định phải làm nghiên cứu sinh đi, thông minh như này mà không học cao thì thật phí phạm."

Lục Gia Hành có hơi ngồi không yên, thẳng thẩn ho khụ hai tiếng.

Tần Chiêu cười đem điện thoại đưa qua, "Lục tổng, ngài xem xem."

Hứa Lê cái gì cũng chưa đăng lên, chỉ là dùng Weibo của Văn Triệt bấm like cho một bài trên Weibo.

Bốn lạng bạt thiên cân khiến cho vấn đề trước mặt được giải quyết một cách dễ dàng.

Nội dung bài Weibo kia là một tin tức phổ biến trong khoảng thời gian trước khi truyền ra quy định mới: 【Ngôi sao nam lên gameshow không cho phép đeo khuyên tai, nếu đeo yêu cầu che mosaic*.
】

(*Mosaic ảnh minh họa)

Lúc ấy vấn đề này còn rất hot, rất nhiều người vì idol nhà mình thích mang khuyên tai đều dốc sức bị thương kêu oan.

Hứa Lê ấn nút like này, lại kết hợp với câu nói kèm theo trong tấm ảnh mấy hôm trước của Văn Triệt, "Vành tai không có xô lệch, đáng yêu quá đi.", mọi người đều sẽ liên tưởng theo chiều hướng cậu ta đăng bức ảnh kia là vì hưởng ứng chính sách phổ biến kia.

Làm sáng tỏ tai tiếng đồng thời còn giúp Văn Triệt tạo hình tượng chính diện.

Một công đôi việc, đường cùng còn gặp được kẻ sống, cuối cùng còn kiếm lời!

Lý Nhân đều không cần tìm Đại V, thủy quân chính hướng dân mạng, chỉ bằng lực lượng fans hiện giờ là có thể đem cục diện xoay ngược trở về.

Anh ta còn có thể thuận thế giúp Văn Triệt xào một đợt sóng tích cực hướng về hình tượng đã sắp đặt từ trước.

Người trong phòng đều khen ầm lên.

"Khâm phục, chúng ta lo lắng phí sức, cô chỉ động ngón tay, một cái ấn liền đem vấn đề giải quyết!!!"

"Thật lợi hại, tôi vừa nãy sao lại không nghĩ tới nhỉ!"

"Tiểu Lê Từ được lắm! Xử lý vô cùng đẹp mắt."

Văn Triệt ngửa đầu, trong lòng cho cô một like vô cùng thành tâm, còn mang theo một chút suy nghĩ xấu hổ chỉ muốn độn thổ cho xong.

Lý Nhân kích động xông tới, "Cô gái nhỏ, bây giờ cô còn đi học hay đã đi làm rồi? Hà? Có từng suy nghĩ tới việc vào làm trong giới giải trí không? Tiền lương bên phía chúng tôi rất đáng xem xét đấy!"

Lục Gia Hành rút cuộc hừ một tiếng, "Tuồng cái gì, thành tích cô ấy rất tốt, miếu của cậu bao lớn mà có thể thu nhận cô ấy về dưới trướng?"

"Phải phải."

Hứa Lê vẫn luôn không màng hơn thua, chỉ là lúc nhìn về phía Lục Gia Hành, trong mắt có thêm nhiều phần mong đợi.

Khi hai người chạm mắt nhau, mặt mày Lục Gia Hành giãn ra, rất nhiều lời đều không phù hợp nữa.

Sự việc chấm dứt, nhưng còn phải giải quyết công việc phía sau, Lục Gia Hành dẫn Hứa Lê đi gặp bác sĩ tâm lý, mấy người vào thang máy vọt xuống lầu.

Hứa Lê đi sau cùng, vẫn không nhận được hỏi ra miệng, "Lục tiên sinh, tôi thế nào?"

Lục Gia Hành nghiêng đầu xem cô, bước chân cũng thả chậm, anh lơ đãng chạm vào chóp mũi cô, trong thanh âm cất chứa ý cười, nói: "Em chính là tiểu hồ ly."

.....

Bãi đỗ xe phân ra các khu khác nhau, Văn Triệt từ này đã cảm thấy mình vô cùng xấu hổ, đi theo Hứa Lê nói lời tạm biệt.

Lý Nhân không kéo được cậu ta, thờ dài.

"Việc này là tôi xin lỗi em, lúc ấy cũng không nghĩ nhiều như vậy, tôi đang bức ảnh kia lên cũng không có ý gì khác." Văn Triệt dừng một chút, "Chính là ý trên mặt chữ."

Hứa Lê xoa tay, "Dù sao chuyện đã được giải quyết, lần sau anh cũng không thể tùy tiện thế, cũng không được chụp lên tôi nữa."

Văn Triệt chợt nhớ tới Hứa Thanh Hòa, thầm nghĩ một cô gái tốt như Hứa Lê vậy mà Lục Gia Hành không biết quý trọng, lại còn muốn bao dưỡng tình nhân bên ngoài! Có bệnh!

Tầm mắt cậu lưu luyến, theo động tác của Hứa Lê nhìn thấy trên vành tai cô là khuyên tai mới xỏ, cả người ngơ ngẩn, giây tiếp theo trực tiếp bùng nổ.

Cậu xông tới cản Lục Gia Hành lại, "Anh Gia Hành! Tôi có lời muốn hỏi anh!"

Lục Gia Hành hất tay cậu ra muốn đi lên phía trước.

Văn Triệt hốc mắt đồ ùng, hét to: "Anh là đồ biến thái, tôi chỉ khen cô ấy không xỏ khuyên đáng yêu, anh cần gì phải đến nỗi bắt cô ấy đi xỏ hả?!"

Lục Gia Hành mặc kệ cậu ta, "Tránh ra."

Văn Triệt giữ chặt cánh tay anh không buông, "Có phải cô ấy không nhớ gì cả?"

Chuyện Hứa Lê mất trí nhớ không phải bí mật, muốn đào ra thật dễ dàng, Lục Gia Hành không để bụng.

"Tôi nói cô ấy không nhớ rõ những việc trước kia." Văn Triệt cười khổ, "Chẳng lẽ anh Gia Hành cũng không nhớ rõ chính mình đã ức hiếp cô ấy đến chết như thế nào sao, bây giờ giả trang thâm tình gì chứ, há?"

Trong trí nhớ Lục Gia Hành, Văn Triệt và Hứa Lê chưa từng gặp nhau, không có khả năng quen biết, nhưng giờ phút này, anh miễn cảm nhận thấy được, có lẽ không hẳn là như vậy.

- -----Tác giả có lời muốn nói:

Lục Gia Hành: Không nhớ rõ đây, ông đây cũng mất trí nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Một chút trêu chọc (3)

Editor: Shiba

"Ông nội của tôi ời, chỗ này là nơi công cộng đấy, cậu chú ý hình tượng chút được không, chẳng may bị chụp thì làm sao bây giờ, đừng gây chuyện nữa!" Lý Nhân chạy tới kéo cậu ta lại, "Đi về trước, có chuyện gì sau lại nói. Lục tổng, xin lỗi ngài, Văn Kiệt nhà chúng tôi chính là như vậy, lần lộn trong giới giải trí lâu rồi, ai mà không có chút bất thường."

Lời này nghe qua tưởng như đang trách Văn Triệt, thật ra là cho cậu ta bậc thang đi xuống, nhưng Văn Triệt đầu thêm đề ý nhiều như vậy, đã đi lên thì mấy trâu cũng không kéo lại được.

Cậu chỉ vào Lục Gia Hành, "Anh muốn chơi đùa người phụ nữ nào tôi mặc kệ, nhưng đừng làm tổn thương cô ấy!"

Văn Triệt một khi mở miệng là lộ ra cái nét này, chỉ cần nói cho bản thân sáng khoái mặc kệ người khác có hiểu hay không.

Lục Gia Hành nói với Ngô Lăng: "Đưa Hứa Lê lên xe trước đi."

Ở tầng hầm Đông Thượng anh có một vị trí đậu xe riêng, tuy vị trí ẩn mật nhưng cũng có thể bị người khác nhìn thấy, Lục Gia Hành dè dặt giọng, "Cậu hãy nghe cho kỹ, đây không phải nhà trẻ, không giống năm đó tôi dẫn cậu theo chơi đùa. Quay về yên tĩnh lại rồi suy ngẫm xem mình đã làm ra chuyện gì."

"Tôi làm gì cũng không điên cuồng như anh, không phải anh bắt nạt Hứa Lê đơn thuần sao, tôi chỉ tò mò là, anh Gia Hành ở bên ngoài lăng nhăng phóng đãng đến mức nào?"

Lục Gia Hành nhắc chân định đạp vào đầu gối Văn Triệt, nhìn đến cách đó không xa Hứa Lê đang thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, ý muốn vừa này ra lại phải nhịn xuống.

"Cút về quay phim của cậu đi!"

Ánh mắt Văn Triệt đảo qua, "Anh còn sợ cô ấy thấy? Ngược lại tôi có ít đồ, có muốn cho cô ấy xem thử không?"

Lý Nhân hận không thể ngắt xiêu già chết ngay tại chỗ, đứng bên cạnh khuyên cũng không được, đi cũng chẳng xong.

Lục Gia Hành giữ chặt cổ áo Văn Triệt, vỗ vỗ bờ vai của cậu ta, người khác nhìn qua còn tưởng rằng anh đang giúp sửa sang lại quần áo, nhưng thật ra tay càng xuống lực, trong giọng nói cũng lạnh lẽo tới cực điểm, "Trước kia hai người từng gặp nhau?"

Văn Triệt cười, như thể đã chờ câu hỏi này của anh từ rất lâu rồi, chờ không nói: "Đã từng."

.....

Hứa Lê lo sợ bất an ngồi trong xe, Ngô Lăng an ủi cô, "Không có việc đâu, cái nết này của Văn Triệt ai chẳng biết, anh để nổi tiếng, bình thường đều là người khác vây quanh cậu ta, kiểu ngạo thành thói, cũng chỉ Gia Hành mới có thể thu thập được cậu ta. Được rồi, nâng kính xe lên đi, đừng nhìn."

Hứa Lê quay đầu, móng tay khẽ đâm vào lòng bàn tay, hỏi: "Quan hệ giữa hai người bọn họ thật sự tệ lắm sao?"

Ngô Lăng đoán là có thể do cô bị mất trí nhớ nên đã quên, nói: "Trước kia vốn rất thân thiết, nhưng sau lại xảy ra chuyện, quan hệ liền trở nên căng thẳng."

Hứa Lê hơi trừng mắt lên "Chuyện gì vậy?"

Ngô Lăng cách lớp kính nhìn thoáng qua, "Cô mất trí nhớ là cố ý phải không, sao chuyện gì cũng đều không nhớ thể. Năm đó Gia Hành đánh nhau gây chuyện ở quán bar nên mới bị đưa sang Anh, cô không nhớ chút gì sao?"

"Hả?!" Hứa Lê từng nghe cha mẹ nói tới chuyện này, nhưng mà họ nói Lục Gia Hành xuất ngoại để đi học.

Cô mấp máy môi, "Anh ấy vì đánh Văn Triệt mới bị ép đi?"

Ngô Lăng hơi ngần ra, mỉm cười, "Nào có! Cậu ấy vì thay Văn Triệt ra mặt nên mới động tay động chân với người khác!"

Khi đó Văn Triệt mới từ phía nam tới, mười ba tuổi đúng là độ tuổi dậy thì ương bướng không ai quản chế được, càng lớn khuôn mặt càng đẹp đẽ, nhưng tính nết lại rất tệ, ngay cả lão thái thái cũng bỏ tay.

Đúng dịp Lục Gia Hành về nhà cũ thăm bà nội, thấy vậy liền cho cậu ta một trận đòn, từ đó trở nên ngoan ngoãn.

Mọi người đều cho rằng Văn Triệt sẽ phản kháng, không ngờ tới thẳng nhóc tính nết ông trời này, bị đánh xong còn rất hóm hờ, nói mình cuối cùng cũng gặp được một người đối xử với cậu ta như thể này ở Lục gia.

Từ đó về sau lúc nào cũng dính sau mông Lục Gia Hành, gọi "Anh Gia Hành" nũng nịu điệu đà như mấy cô gái nhỏ đưa thơ tình. Một khoảng thời gian Lục Gia Hành luôn dẫn cậu theo đi chơi khắp nơi, thật tình coi cậu như em trai ruột thịt. Chỉ là Văn Triệt càng lớn càng hấp dẫn người khác, so với bạn bè cùng lứa còn cao hơn nửa cái đầu, đẹp trai đến mức như cảnh hồng hạnh muốn xuất tường, lên sơ trung đã có bạn gái, nhưng tới đây cũng không chịu yên, mới nháy mắt không để ý đã bị người khác cướp mất.

Cô gái kia lớn hơn cậu mấy tuổi, đã thể còn lẳng nhăng, có một bạn trai lẩn lộn trong giang hồ.

Đang cùng người ta ôm ấp thân mật trong quán bar thì bị gã bạn trai chạy tới chặn lại, lúc Lục Gia Hành đuổi tới thì bọn kia sắp chặt một cánh tay của cậu.

Ngô Lăng nói đến mức hưng phấn, chỉ ngâm điều thuốc trong miệng nhay cắn mà không đốt, "Tiếp đó thì sử dụng bạo lực, Hành lấy một chọi mười, đánh cho vị đại ca xã hội đen kia một đầu đâm máu. Mọi người đều nói Văn Triệt là phú nhị đại, tính tình vênh váo, đó là do chưa từng thấy Gia Hành của năm đó! Bây giờ cậu ấy chỉ là không muốn rắc rối thôi....."

Đang nói, Ngô Lăng quay đầu phát hiện về mặt Hứa Lê khó có thể tiếp nhận.

"Làm cô sợ rồi?"

Hứa Lê lắc đầu, "Không sao....." Dù sao từ khi bị mất trí nhớ tới nay, cô cũng không cảm thấy tính tình Lục Gia Hành ôn hòa gì, dường như trong cơ thể anh luôn có một ngọn lửa hừng hực, anh luôn áp chế nó xuống, không chừng một ngày nào đó liền bạo phát.

"Chỉ có thể này cũng không đến mức làm quan hệ hai người xấu đi chứ?" Nói như thế nào thì Lục Gia Hành cũng là vì Văn Triệt mới gây ra chuyện.

Ngô Lăng nói: "Hình như là Văn Triệt không chịu học hành, mấy người già trong nhà bắt Gia Hành gọi điện thoại khuyên, khi đó cậu ấy vừa sang Anh, tâm trạng đang phiền muộn nên đã nói với nó mấy câu nặng lời."

"..... Nói gì?"

"Hình như là nói có một đứa em trai sa đoạ như cậu ta, anh ấy thả từ bỏ còn hơn!" Ngô Lăng vuốt vuốt mái tóc, "Cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm, nhưng khoảng thời gian này trôi quá rất nhanh, tổng cộng chưa đến hai tháng, sau đó lại không biết có chuyện gì, Văn Triệt đột nhiên nghe lời, ngoan ngoãn đi Hàn Quốc làm thực tập sinh."

Chuyện này hầu như không ai biết, những ngày Văn Triệt trải qua ở Lục gia càng giống như khách qua đường.

Bởi vì Lục Gia Hành khi bị dẫn tới đồn cảnh sát chỉ nói anh thấy đối phương ngứa mắt nên mới đánh nhau.

Đối với việc Văn Triệt gây sự không hề đề cập đến nửa từ.

Trước kia Hứa Lê rất si mê Lục Gia Hành, Ngô Lăng nhớ rằng việc này hẳn là cô cũng biết.

Hứa Lê ngờ ngác như được xem một bộ phim điện ảnh, tận khi kết thúc còn chưa thoát khỏi trạng thái đó, cửa xe bỗng bị kéo ra.

Lục Gia Hành sai bước lên xe, đóng sầm cửa thật mạnh.

Ngô Lăng nháy mắt với cô.

Lục Gia Hành lấy tay chống đầu, mắng một câu, "Bệnh tâm thần."

Anh ngẩng đầu nhìn thấy Hứa Lê đang ngồi ở ghế phụ lái, ngữ khí không mặn không nhạt, "Ngồi xuống đây."

Hứa Lê thuận theo thay đổi vị trí, nhưng cả người gắt gao dựa sát vào cửa xe.

Lục Gia Hành nhướn mày nhìn cô, Hứa Lê nhanh chóng cúi đầu xuống.

Vừa rồi còn vô cùng lạnh lợi, hiện tại lại trốn tránh anh, được lắm. Tối hôm qua đã không được ngủ đủ giấc, sáng sớm hôm nay lại bận rộn tới tận bây giờ, anh luôn vực dậy tinh thần không buông lỏng dù chỉ một phút, giờ thì mặc kệ người khác, đơn giản khép mắt lại nghỉ ngơi.

Lúc tới nơi, mắt anh vẫn nhắm, Ngô Lăng xuống xe trước.

Hứa Lê thấy anh không tỉnh, tưởng là ngủ rồi, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Lục tiên sinh, chúng ta tới nơi rồi."

Vẫn không có động tĩnh gì, cô đến gần hơn một chút, chọc chọc vào cánh tay anh, đột nhiên cổ tay bị khống chế, thành linh có một lực nắm chặt, thân mình cô mất cân bằng, oanh liệt ngã vào người đàn ông bên dưới.

Lục Gia Hành nửa híp mắt, tiếng nói lười biếng khàn đục, "Còn trốn nữa hay không?"

Ngô Lăng thấy không ai xuống nên tự quay lại gọi, ai ngờ thấy một màn như vậy nhanh chóng đóng sầm cửa xe.

Trong không gian bịt kín chỉ còn lại hai người.

"Tôi ăn em, hay là đánh em à? Hả?" Lục Gia Hành bắt lấy tay cô không thả, hỏi thêm lần nữa.

Hứa Lê mới nghe xong câu chuyện lịch sử anh dùng của vị này năm xưa, tất nhiên là không dám chọc anh, ôn tồn nói: "Lục tiên sinh, anh buông tôi ra trước được không."

Giọng nói nhỏ nhẹ nhu hoà vang lên bên tai, trong lòng ngực lại là cơ thể người con gái nhỏ xinh mềm mại như đậu hũ, ánh mắt Lục Gia Hành tối dần, nói: "Em gọi tên tôi một tiếng đi, chẳng phải hôm nay đã gọi một lần rồi sao."

Hứa Lê nào nhớ rõ, nghe thấy hơi thở đối phương càng lúc càng thô, chống tay muốn đứng lên, trong lúc hoảng loạn chạm ngay vào eo anh.

Lục Gia Hành đỏ cả mặt, cảm giác như mình sắp phát điên, "Còn dám sờ loạn, thật là không biết sống chết."

Anh buông cô ra rồi xuống xe, tìm bình nước từ cốp xe giữa đầu uống ừng ực.

Ngô Lăng chớp mắt, dường như cảm thấy bản thân đã phát hiện ra một chuyện lớn rất khó lường.

.....

Phòng khám tâm lý Âu Dương Hoa có chế độ hẹn trước nghiêm ngặt, hôm nay vì Lục Gia Hành nên mới đặc biệt để lại thời gian.

Khi Hứa Lê làm kiểm tra lại, Lục Gia Hành vẫn luôn theo sát.

Lúc kết thúc anh hỏi: "Cô ấy có nói mình gần đây có thể nhớ ra một ít việc, đây có phải chứng minh ký ức sắp được khôi phục?"

Âu Dương Hoa và Lục Gia Hành có chút tình cảm bằng hữu, không dấu diếm, "Không hẳn vậy."

Tầm mắt anh quét giữa hai người, nói tiếp: "Mất trí nhớ trên thực tế không giống như tiểu thuyết thường mô tả, thông thường phân thành hai loại, một loại là thần kinh bị tổn thương, khó mà hồi phục được, đối với cơ thể khỏe mạnh cũng có ảnh hưởng, kèm theo rất nhiều bệnh biến chứng."

Lục Gia Hành nhíu mày.

"Cậu đừng căng thẳng, cô ấy không thuộc trường hợp này, mà là do tâm lý, nói cách khác đây là một cơ chế tự bảo vệ hậu chấn thương tinh thần."

Về chuyện này lúc trước bác sĩ đã từng nói qua, sắc mặt Lục Gia Hành hơi hoà hoãn, hỏi: "Có thể tốt lên không?"

Âu Dương Hoa: "Tạm thời thì có thể khôi phục, nhưng thời gian bao lâu còn phải xem bản thân cô ấy, các biện pháp tâm lý trị liệu chúng tôi chỉ là phụ trợ mà thôi."

Hứa Lê nghe xong như thấy mây mù dày đặc, nói: "Không phải tôi không muốn khôi phục ký ức, thật đấy, tôi vô cùng muốn nhớ lại."

Âu Dương Hoa chỉ cười, không nói gì.

Cô còn phải tiếp nhận trị liệu, quá trình này yêu cầu an tĩnh tuyệt đối và bí mật, nên Lục Gia Hành bị mời ra ngoài.

Âu Dương Hoa đưa anh đi ra, nói: "Chắc phải cần 45 phút, cạnh đây có một trung tâm thương mại, nếu Lục tổng nhàm chán thì có thể tới đó đi dạo."

Lục Gia Hành không muốn dạo phố, gật đầu nói: "Tôi chờ ở bên ngoài."

Âu Dương Hoa đã sớm nhìn ra manh mối, cười hỏi: "Cô gái đó là gì của cậu? Lục tổng tự mình đưa tới, còn ở bên ngoài chờ."

Lục Gia Hành nhếch miệng.

Âu Dương Hoa vỗ bờ vai anh, không tiếp tục tra hỏi, mà chỉ nói: "Lúc trước không phải cậu ngủ không tốt sao, hiện giờ thế nào?"

"Đã tốt rồi, bận tới mức ngồi xuống cũng có thể ngủ ngay."

"Vậy là tốt rồi, tình huống của cô ấy cậu cũng đừng quá lo lắng, chính là do tâm phòng bị quá nặng, tuy rằng ngoài miệng nói mình rất muốn khôi phục ký ức, nhưng lúc trước cô ấy từng đi khám một lần rồi không tới nữa, thật ra đây chính là một loại biểu hiện tự mình kháng cự. Về điểm này có khả năng chính cô ấy cũng chưa ý thức được."

Lục Gia Hành bước chân dừng một nhịp, "Ý của cậu là bản thân cô ấy không muốn nhớ lại những chuyện trước kia? Vì sao chứ?"

Âu Dương Hoa nói thẳng: "Việc này tôi không rõ lắm, nhưng dựa theo những trường hợp trước đây thì loại người bệnh này đều có một điểm chung giống nhau."

"Đó là gì?"

"Quá khứ trong tình cảm đã từng phải chịu tổn thương rất sâu sắc, hoặc là đã kích."

Chỉ là lời nói vô cùng bình thường mà sao lại giống như lấy dao cùn đâm mạnh da thịt.

Lục Gia Hành mất lên linh hồn, một cơn lạnh buốt thấu xương từ lòng bàn chân lan lên khắp nơi trên cơ thể, khiến cho toàn bộ sống lưng anh giá rét.

Anh không biết cảm xúc của mình bây giờ là như thế nào, cũng không biết bản thân đã bước ra khỏi cánh cửa đó ra sao, tận đến khi Ngô Lăng đuổi kịp, "Hành, Tiểu Lê Từ kiểm tra kết quả thế nào? Sao sắc mặt cậu lại kém như vậy?"

Cả người Lục Gia Hành có chút sững sờ, một hồi lâu mới hơi tỉnh lại, nói: "Nước."

Ngô Lăng chạy đi lấy trong xe.

Lục Gia Hành ngẩng đầu, bầu trời cao xanh thẳm, tầng tầng lớp lớp mây đan xen nhau.

Mấy đám mây bị cắt ngang, cực kỳ giống đường chỉ tay, đường công danh, đường số mệnh, đường tình duyên.....

Kéo dài vương mắc, nếu có thể nhìn thấu sớm hơn một chút thì thật tốt.

Lục Gia Hành tự cho là trước nay mình làm chuyện gì cũng luôn bình thản, dù có lúc anh từng phát điên, làm ra chuyện tày trời.

Nhưng thật sự anh không hề muốn làm tổn thương cô.

Cũng không ngờ lại khiến cô bị thương sâu tới như vậy.

Đụng vào đầu cùng lắm chỉ là nguyên nhân trực tiếp, mà có lẽ cô đã thật sự muốn quên đi người không đáng nhớ tới là anh.

Lầu một của trung tâm thương mại kia là một tiệm kim hoàn, cách lớp tủ kính bên trong trưng bày rất nhiều đồ trang sức lấp lánh.

Tầm mắt Lục Gia Hành bị một đôi khuyên tai hấp dẫn, anh bước vào.

Nhân viên cửa hàng nhiệt tình chào đón, "Tiên sinh ngài muốn mua gì?"

Lục Gia Hành chỉ xuống, "Cái này."

Khuyên tai kim cương hình cô bốn lá, anh vốn không cần nhìn giá, "Gói lại giúp tôi."

Một đơn hàng lớn như vậy lại thông qua vô cùng dễ dàng, lại thấy anh có khí chất không tầm thường, nhân viên cửa hàng nhanh chóng gọi người ra tiếp đón hỗ trợ, cô nàng vui vẻ ra mặt nói: "Là tặng cho bạn gái sao? Bạn gái ngài thật hạnh phúc."

Sự rung động trong ngực Lục Gia Hành vừa nãy còn chưa tiêu tán hết, môi mím khép mở, lời nói ra bình bình đạm đạm.

Anh nói: "Là tặng cho vợ tôi."

- ----Tác giả có lời muốn nói: Nghe nói nếu không viết lời nói thì tác giả sẽ có vẻ rất cao lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Một chút trâu chọc(4)

Editor: Shiba

Ngô Lăng không tìm thấy người đang muốn gọi điện thoại thì thấy Lục Gia Hành từ trong cửa tiệm đi ra, trong tay cầm theo cái túi, là tên một nhãn hiệu xa xỉ.

"Hành, cậu mua cái gì vậy?"

Lục Gia Hành nhận lấy nước uống một ngụm, nói: "Đồ chơi con nít thôi, đi nào, cần một lát nữa nên chúng ta lên xe chờ."

Sắc mặt anh không tốt lắm, ngã người lên ghế nằm nghỉ ngơi, Ngô Lăng rảnh rỗi ngồi dạo tới dạo lui trên mạng.

Sau lúc like kia của Hứa Lê, phản ứng trên Weibo dường như còn mãnh liệt hơn so với kì vọng. Lúc trước Văn Triết bị kéo xuống nước bao nhiêu thì bây giờ fans cậu ta thừa dịp cơ hội này dễ thể hiện tình cảm quần chúng kích động đẩy lên một đợt cao trào.

Lý Nhân cũng có thể coi là một nhân vật marketing lão luyện, chỉ trong thời gian chốc lát đã tìm đại V share bài dẫn trend, nhân tiện tuyên truyền dự định bắt đầu quay phim mới ngay sau đó.

Tần Chiêu muốn báo cáo tin tức, lại sợ Lục Gia Hành đang bận đành gọi điện thoại cho Ngô Lăng.

"Lục tổng có ở đây không, hay là đưa Hứa tiểu thư đi kiểm tra rồi." Tần Chiêu tâm tư mẫn cảm, trong khoảng thời gian này cũng đoán ra được một ít chuyện.

Ngô Lăng thấy nóng, phất phất tay áo quạt, "Thật ra cậu ấy cũng muốn đưa đi đấy, nhưng bị đuổi ra rồi, cậu có việc gì cứ nói với tôi, cậu ấy không khoẻ nên đang ngủ trong xe."

Tần Chiêu lập tức nói: "Ngủ trong xe thì phải mở cửa sổ ra, chú ý an toàn."

Ngô Lăng nghe vui vẻ, "Sao cậu lại giống mấy cô vợ nhỏ thế nhỉ, bà cô haha."

Đầu bên kia yên lặng vài giây, Tần Chiêu vẫn giữ giọng nói ôn tồn lễ độ, "Chú ý an toàn thì có gì không đúng sao?"

Ngô Lăng cười khanh khách, "Không có gì, chỉ cậu ấy tỉnh lại tôi chuyển lời cho, dạo này chắc do quá mệt mỏi, thật vất vả mới được chợp mắt một lát."

"Được rồi." Tần Chiêu chuẩn bị tắt điện thoại, do dự một chút hỏi, "Có phải trí nhớ của Hứa tiểu thư có vấn đề?"

Việc này không phải bí mật, Ngô Lăng cũng biết quan hệ giữa Lục Gia Hành và Tần Chiêu, nói: "Không phải trí nhớ có vấn đề, mà là không nhớ những chuyện trước đây."

Tần Chiêu gạt mình, "Tôi luôn cảm thấy cô ấy đối với Lục tổng rất khách khí, không nghĩ là..... Sao cô ấy lại bị như thế?"

Đụng vào đầu chứ còn gì, tiểu nha đầu từ lan can lầu hai ngã xuống, không có camera, cũng không có ai chứng kiến, cảnh sát đều nói là ngoài ý muốn.

Ngô Lăng lon ton khoe khoang, "Chuyện này tôi không thể nói cho cậu được, tôi là người rất có nguyên tắc, chuyện riêng tư của Gia Hành, trừ phi là vợ yêu thổi gió bên gối, nếu không dù dùng nghiêm hình tra tấn, tôi cũng không nói nửa chữ!"

Tần Chiêu: "Có gì mà giấu thế chứ."

Ngô Lăng một tay chống hông, "Đừng hòng cạy miệng tôi, cậu có phải vợ tôi đâu, dựa vào cái gì tôi nói cho cậu."

Cửa kính xe vốn hé một nửa đột nhiên hạ hoàn toàn xuống, Lục Gia Hành ném cái bình rỗng ra, "Ngô Lăng, cậu đừng trêu chọc lão Tàn nữa, đưa điện thoại cho tôi."

Điện thoại còn chưa chuyển sang đã nghe thấy giọng Ngô Lăng phóng khoáng, "Ha ha, tôi thấy người lịch sự nhã nhặn như cậu ta mà cũng không khồng chế được mình, cậu ta với cậu lúc nào cũng phải kiềm nén vậy sao? Hành, cậu đã từng nghe trợ lý Tàn chứ à chưa?"

Lục Gia Hành lạnh lùng nói: "Yên tâm, sớm muộn gì có một ngày cậu ấy mắng chết cậu."

Anh vốn là bị đánh thức, nghe xong báo cáo, lại dặn dò vài câu, vừa dập điện thoại thì Hứa Lê bước ra.

Đưa cô về đến chung cư, chỉ Vương không ở nhà, vừa hỏi thì biết lại là bị Triệu Đình kêu đi rồi.

Lần này Lục Gia Hành không phát hỏa đòi người nữa mà ngồi một lát rồi nói với Ngô Lăng: "Ba cậu không phải đan nằm viện không ai trông nom sau, tôi cho cậu nghỉ, về đi."

Ngô Lăng gãi gãi đầu: "Cô hai và cô ba tôi đã tới rồi, với mẹ tôi đang cùng nhau ở bệnh viện chăm sóc, người nhiều đến nỗi ba tôi cũng phát phiền, Hành, tôi từng nói với cậu chuyện này rồi mà."

Lục Gia Hành nghiêng đầu liếc cậu ta một cái.

Ngô Lăng: "Á?"

Lục Gia Hành mân mê ngón tay, nói: "Có người chăm sóc rồi sao?"

Giọng điệu bình tĩnh, nhưng âm cuối được nâng cao làm anh dựng hết cả lông tơ trên người, qua nửa khác, Ngô Lăng đứng lên hét to, "Tiểu Lê Tử, cô hai, cô ba, cả mẹ tôi hôm nay đều có việc, tôi phải tới bệnh viện chăm sóc ba, tôi đi trước đây."

Hứa Lê bùng hai ly nước chanh từ phòng bếp ra, "Đã đi rồi sao, nước cũng không uống?"

"Không uống, mấy người già trong nhà quá tùy hứng, đột nhiên lại muốn đi khiêu vũ ở quảng trường! Tôi phải lập tức chạy về!" Ngô Lăng phóng vèo ra ngoài như một cơn gió.

Sầm! Cửa đóng lại, Hứa Lê mặt mày mờ mịt bụng cái lý đứng sững đó, "Anh ấy đi nhanh thật đấy."

Trên mặt Lục Gia Hành có một chút xấu hổ, ngay sau đó yên tâm thoải mái vỗ lên sô pha, "Lại đây."

Hứa Lê tưởng rằng anh muốn lấy nước, đưa ly qua.

Lục Gia Hành liếc mắt nhìn cô, uống hết nửa ly, đặt xuống đang định nói.

Hứa Lê hỏi: "Ngài sao lại không đi, không phải rất bận à?"

Biểu cảm trên mặt Lục Gia Hành cứng lại, dời mắt, "Ừm, đi." Anh đứng dậy đi được hai bước, hỏi, "Đứng rồi, tai em thế nào rồi?"

Biến chuyển quá đột nhiên, Hứa Lê hơi sững sốt, vén tóc lên, "Không có việc gì, cũng không đau nữa."

Lục Gia Hành cúi người xuống, nhìn kỹ, "Đỏ lên rồi, lại sưng nữa."

"Không có gì, buổi sáng tôi có xem một lần thấy vẫn tốt mà."

Lục Gia Hành lấy cùn từ trong ngăn tủ, "Để tôi sát khuẩn cho em, nếu không nhiễm trùng sẽ ngưng mù."

Lời anh thốt ra quá tự nhiên, Hứa Lê vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nhận ra là gì, bị anh dẫn về phòng ngủ.

- ----Tác giả có lời muốn nói: Chuyện gì mà ngài một hai phải đi phòng ngủ vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quà Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Một chút trêu chọc(5)

Editor: Shiba

Kề bên cửa sổ sát đất trong phòng ngủ chính là bộ sô pha màu xám kiểu dáng cổ điển trông có vẻ rất mới, kích cỡ một người ngồi thì sợ lớn, hai người ngồi thì lại chật. Mẫu mã vừa lành đạm lại có phần xa xỉ, rất thích hợp với phong cách của Lục Gia Hành.

Hứa Lê lúc trước chưa từng để ý tới bộ sô pha này, lần này nhìn với khoảng cách gần hơn, hoa văn phẳng phiu trên bề mặt, dường như chưa từng được sử dụng trước đây.

Lục Gia Hành ngồi xuống, tùy ý vỗ vào chỗ bên cạnh, "Lại đây, tôi xúc cồn cho em."

Trong giọng nói không pha lẫn quá nhiều cảm xúc, giống như đây là một chuyện tự nhiên phải làm. Dù chưa tới mức quân tử, nhưng cũng không chứa tặc khí.

Hứa Lê đứng không nhúc nhích, "Hay để tôi tự làm thôi."

"Bên trong có mù cần phải nặn ra, em tự làm được sao?" Lục Gia Hành vận nắp bình cồn, dùng cái kẹp gấp nhanh một ít bông y tế ra, không ngần đầu nói, "Muốn tôi kéo em lại đây?"

Hứa Lê mấp máy môi, đi qua ngồi xuống.

Sô pha không tính là lớn, coi như cô gắng sức ngồi dính sát vào phía tay vịn, chân vẫn sẽ đụng tới anh.

Lục Gia Hành cao hơn cô rất nhiều, khi ở cự ly gần, trên người đàn ông thoang thoảng mùi thơm của cam quýt, mang theo vị cay nhẹ nhẹ, thực sự vô cùng có hương vị đàn ông.

"Tự mình tháo khuyên tai ra đi." Anh nói.

Hứa Lê ngửa đầu, tầm mắt anh ở đối diện rũ xuống, cả hai ai cũng không dời mắt đi.

"Tôi....."

"Sợ đau?" Lục Gia Hành giữ chặt bả vai cô, để cô ngồi thẳng, "Quay đầu nhìn sang bên kia đi."

Những toà cao ốc trong thành phố san sát nhau, phồn hoa vô cùng, tòa chung cư này được xây dựng ở vị trí rất tốt, tầm nhìn phía trước khoáng đạt, nhìn ra xa, hướng đông nam có một vòng đu quay khổng lồ. Màu sắc trắng đỏ đan xen vào nhau, giống như mặt trời từng xoay tròn đều đặn giữa chốn phố thị vạn biến chỉ trong nháy mắt này.

Ai rồi cũng đang thay đổi, đang rối loạn, duy chỉ có nó ngạo nghễ từng từng, không kiêu ngạo không nóng vội.

Hứa Lê kinh ngạc lại vui sướng, "Oa, lớn quá, sao tôi chưa từng phát hiện nhỉ!"

Lục Gia Hành nhìn cô, "Vẫn luôn ở đây, quá yên tĩnh nên dễ dàng bị bỏ qua."

Hứa Lê không nghe ra ý ẩn chứa trong lời nói, đôi tay chống cằm, "Còn tưởng rằng ngài mỗi ngày đều bận rộn, không có tâm trạng rảnh rỗi mà thưởng thức phong cảnh đây!" Nếu không thì sô pha sao lại còn mới như vậy.

"Trước kia ngẫu nhiên lúc bị mất ngủ sẽ ngồi ngắm nhìn một lát, buổi tối mới lên đèn, luân chuyển xoay tròn rất mê hoặc." Trong giọng nói Lục Gia Hành hàm chứa ý cười, "Nhanh lên, tháo khuyên tai ra nào, hay là muốn tôi động thủ?"

Hứa Lê bị ánh đèn ngoài kia chiếu qua cửa sổ sát đất hắt lên khuôn mặt đỏ ửng, hai tay đặt trước sau tháo khuyên tai hai bên ra, cả hai người đều chìm trong ánh sáng tự nhiên, Lục Gia Hành mặc một bộ quần áo có chất lượng tuyệt hảo với áo sơ mi màu xanh xám, dáng người anh rất đẹp, đường cong thoải mái hữu hình, phong thái nhẹ nhàng.

Nếu so với anh, Hứa Lê chỉ giống như một con mèo nhỏ mảnh mai, rõ ràng làm một động tác bình thường, vừa tháo một bên xuống, lúc gợn tay lên mang theo thẹn thùng, ngược lại tựa như có vài phần kiều diễm khi khoan y giải đãi*. (cởi áo tháo thắt lưng-ý là cởi quần áo)

Hầu kết Lục Gia Hành nhẹ nhàng chuyển động trên dưới, cảm niếng bông cỏ lên, xử lý xong một bên, anh không dịch vị trí, đôi tay ngả sang người cô, lại đi xử lý tiếp phía bên kia.

Như có như không ôm ấp, Hứa Lê bị hơi thở xa lạ của người đàn ông bao vây lấy, làn da trên lỗ tai nóng bỏng phát sốt, lan tràn tới lồng ngực.

Cô rụt cổ lại, cảm thấy mình phải nói điều gì để không khí quái dị khó hiểu hòa hoãn lại một chút, "Lục tiên sinh....."

Lục Gia Hành dứt một bàn tay đang để không vào túi quần, hộp nhung tơ nơ nhỏ này trước khi lên lầu anh đã cho vào sẵn.

"Sao thế?"

Hứa Lê ngửa thân mình ra sau, "Lại phải phiền ngài giúp tôi một chút."

"Em nói đi."

"Tôi sắp tới sẽ cùng Giáo sư Trần đi khảo sát thực tế, sau khi kết thúc thì vừa lúc cha mẹ tôi về nước, nên tôi về nhà luôn. Sách lại mua quá nhiều, mang theo thì không tiện lắm, nên mấy ngày nữa ngài có thể chia thành từng đợt chuyển phát nhanh sang cho tôi được không?"

Từng lời nói từ từ được thốt ra, hẳn là đã chuẩn bị lời phác thảo từ trước, chỉ chờ thời cơ để nói ra.

Cô thật sự vô cùng khách khí xa cách, không muốn chiếm một chút lợi ích gì từ anh.

Chiếc hộp trong tay đang định lấy ra chợt dừng lại, Lục Gia Hành thoáng hoảng hốt thì Hứa Lê đã đứng lên, cung kính nói lời cảm tạ: "Làm phiền ngài nhé."

Ngay cả quay lại lấy đồ cô cũng không muốn sao.

Đáng lẽ vừa rồi anh nên bắt cô không được nói nữa.

Trước kia Lục Gia Hành luôn cảm thấy việc phần kích nhất cuộc đời này chính là điều khiến xe đua rong ruổi trên sân đấu, nhưng trong giây phút đó, tất cả mọi thứ đều không bằng tiểu nha đầu mang cho anh nhiều đau khổ đang đứng ở trước mặt.

Cuộc đua tình cảm dù mãnh liệt, cũng chỉ là chạy trên đất bằng.

Hứa Lê lại là cái vòng đu quay tròn, khi đứng ở xa thì cảm thấy hoá ra cũng như vậy thôi, đến lúc thật sự ngồi rồi thì cô treo ngược anh lên khiến vô cùng khó chịu.

Khuỷu tay Lục Gia Hành dề lên tay vịn, chống tay vuốt trán, hỏi: "Khảo sát gì?"

"Học thuật khảo sát, bản thân phải là nghiên cứu sinh của thầy Trần mới có thể đi, nhưng dù tôi bảo lưu nhưng trước sau gì cũng sẽ theo chuyên ngành của ông ấy, cho nên lần này cũng có thể đi cùng."

Lục Gia Hành nghiêm mặt không nói gì, bầu không khí vô cùng giống như phụ huynh đang kiểm tra bài tập con em mình.

Nửa khắc sau anh đứng dậy, đi ra ngoài hai bước, hỏi: "Em đi khảo sát xong sẽ trực tiếp về nhà?"

Hứa Lê gật đầu, "Trước đây hình như tôi luôn ở nhà nhưng học kỳ này tôi muốn đăng kí ở kí túc xá của trường, lúc về phải tranh thủ thời gian đăng kí một lần nữa, nếu ngài bận quá thì sau một thời gian nữa tôi sẽ tự mình tới lấy sách."

Lục Gia Hành nói: "Ừ, bận lắm."

Lời nói mang theo vẻ giận dữ, nói xong cầm chìa khóa xe đi luôn.

Hứa Lê tốt tính ra tận huyên quan*(khoảng không gian giữa phòng khách và cửa chính) tiễn: "Ngài đi thong thả."

Lục Gia Hành mỉm cười: "Em học tập cho tốt."

Trong phòng bình cơn còn rơi trên mặt đất, vòng đu quay cũng chậm rãi chuyển động.

Hứa Lê không hiểu vì sao cảm xúc của anh đột nhiên lại biến đổi, nghĩ thầm có lẽ đây chính là do tính khí đại thiếu gia nổi lên.

Lúc nói chuyện phiếm với chị Vương cũng từng nghe nói trên danh nghĩa Lục Gia Hành có rất nhiều sản nghiệp, bất động sản trên khắp cả nước đếm không xuể, trong xương cốt mang quý khí kiêu ngạo, nên cũng không dễ tâm với chuyện này nữa.

Dù dẫu chỗ ở thì chị Vương sẽ đi theo, nhưng Lục Gia Hành vẫn thích sống ở nơi này nhất, ngày thường ăn mặc chỉ phí đều rất chú ý, áo sơ mi phần lớn đều là cao cấp, bên trong sẽ thêu tên viết tắt của anh lên một góc —— "LJX".

Chị Vương mang đi giặt sấy ở một nơi được chỉ định từ trước, Hứa Lê từng nhìn qua vài lần, chỉ có một bộ không thường xuyên mặc rất đặc biệt, thêu chữ —— "QXH".

Hứa Lê suy nghĩ không bờ bến tán loạn cả buổi, cuối cùng tự tổng kết là đại thiếu gia như vậy, buồn vui thất thường mới là bình thường.

Bên kia, sau khi Lục Gia Hành rời đi liền trực tiếp tới biệt thự, Triệu Đình đang chơi mạt chược ở phòng khách, một thiếu ba, vẫn tự mình sắp bài, tự mình đánh, thấy anh trở về, quay đầu về phía sau nhìn, "Không mang theo Hứa Lê về à, đây, con đối với cô ta cũng đâu có đề tâm lắm!"

Lục Gia Hành ngồi cũng chưa ngồi, nói thẳng: "Mẹ để chị Vương về đi."

Triệu Đình hất mạt chược rơi vang lách tách: "Có phải mẹ không cho chị Vương về, thì cái đồ vô lương tâm như con định không về nhà?"

Lục Gia Hành dặn dò chị Vương đi, lại nói với Triệu Đình: "Mẹ, nếu mẹ muốn nhìn mặt con thì trực tiếp nói ra, đừng làm khó xử người khác."

"Mẹ khó xử ai? Trước kia mẹ tìm chị Vương tới, cũng không thấy con gấp gáp tới cửa đòi người như vậy." Triệu Đình trừng anh một cái, "Có phải là tiểu yêu tinh trong nhà âm ỉ lên với con? Cô ta không vui nên con lôi người khác tới chần!"

Ngược lại làm cho Lục Gia Hành hít sâu một hơi, tỉnh tỉnh nhẩn nại, "Hứa Lê không phải tiểu yêu tinh, cô ấy chưa nói điều gì cả, và cũng sắp phải đi rồi. Là tự con muốn để chị Vương về, chỉ mấy ngày nữa thôi, thay người khác sợ cô ấy không quen."

Triệu Đình như đánh tiết gà bật dậy, "Cô ta phải đi? Chủ động?!"

Lục Gia Hành ngực căng lên, cười khỏ, "Vâng."

Rất có bản lĩnh.

"A? Mặt trời mọc đằng Tây sao?" Triệu Đình đang suy nghĩ thì Lục Chấn Đông từ trên lầu đi xuống.

"Ba." Lục Gia Hành không nghĩ là ba anh cũng ở đây.

Lục Chấn Đông cùng thư kí trở về lấy đồ, giang tay hơi kéo vai anh, hai người đi ra ngoài.

"Hôm nay con gọi Văn Triệt tới công ty?"

Lục Chấn Đông lẫn lộn ở thương trường nhiều năm, thủ đoạn mưu kế đều rất lão luyện, trong lòng tỏ như gương, chẳng qua là không chạm tới điểm mấu chốt, ông cũng mặc kệ.

Lục Gia Hành muốn âm ờ cho qua, "Văn Triệt đăng bài không thỏa đáng lên mạng, náo loạn ra chút sóng gió thôi, bây giờ đã giải quyết xong."

"Được, con xem mà làm. Bà nội con nhớ tình bạn cũ, người nơi cổ hương bà đều muốn chiêu cố, đứa nhỏ Văn Triệt này tư chất cũng không tồi, có thể nâng đỡ được, ngày nào bà nội còn ở đây, con phải chữa cho nó chút mặt mũi." Một là tình cảm, hai là có thể kiếm tiền, Lục Chấn Đông không làm mưa bán lỗ vốn.

"Dạ."

Lục Chấn Đông nhìn anh một cái, "Con đáp ứng mau thật đấy, Thịnh Thế bên kia vẫn luôn muốn cùng Đông Thượng chúng ta hợp tác, bộ phim Văn Triệt từng đóng chính là của bọn họ đầu tư, con cảm thấy họ có ý gì?"

Lục Gia Hành suy nghĩ, "Khuaấy chút nước để thăm dò thái độ chúng ta."

"Chính là ý đó, giới giải trí này như mặt trời ban trưa, muốn một nhà độc đại thì quá khó khăn, tựa như con từng nói trong cuộc họp lúc trước, chúng ta phải hợp tác. Cổ Hân bên Thịnh Thế và con hình như có quan hệ không tồi, việc này giao cho con." Lục Chấn Đông nói xong không động dậy, chờ anh hồi đáp.

Lục Gia Hành như thể không hề suy nghĩ, nhẹ nhàng bằng quơ bác bỏ, "Theo hiểu biết của con, giai đoạn trước những chương trình hợp tác song phương đã hoàn thành, chỉ thiếu bước đánh nhịp cuối cùng, ba giao cho con chỉ là muốn con mau chóng tạo ra thành tích, nhưng mà, trên đầu con còn một đồng hạng mục đang tiến hành, thật sự không thể phân thân được."

Lời nói thoá đáng, còn thông cảm dụng tâm lương khổ của ba, Lục Chấn Đông cũng không nói gì nữa, quan hệ hai cha con vốn đã căng thẳng, con trai vừa mới hòa hoãn cảm xúc lại, ông cũng không muốn quá ép buộc nó.

"Ba biết con khi còn ở Anh đã cùng Cổ Hân bên nhau, cùng chung sở thích, con bé theo sát từ Anh trở về, cũng là vì con đúng không?"

Lục Gia Hành tròn mắt, nhớ gần hồi lâu mới hiểu là ý gì, lập tức tỏ rõ lập trường, "Cô ấy đối với con thế nào, đó là chuyện của cô ấy. Con chỉ xem cô ấy như bạn bè, không hơn."

Năm đó Lục Gia Hành ở Anh, ép thế nào cũng không trở về, việc muốn anh cưới Hứa Lê, cũng thập phần kháng cự, nguyên nhân trong đó, Lục Chấn Đông không phải chưa từng phỏng đoán.

Ông nói: "Gia Hành, ở nước ngoài nhiều năm như vậy, bên cạnh con không có một ai ư?"

Lục Gia Hành không nghĩ tới cha lại hỏi như vậy trực tiếp đến thế, ánh mắt bình thản đón nhận: "Không."

Lục Chấn Đông muốn cho con trai ngồi vững trên ghế tổng tài CEO, trình độ dục tốc bất đạt quả thực làm người khác giận sôi, lịch trình mỗi ngày của Lục Gia Hành được xếp kín chỗ, hôm thứ tư bên Hàng Châu lại xảy ra sự cố.

Anh thật sự nhịn không nổi nữa, vỗ lên bàn phát hoá với người phía dưới, "Chỉ có một hạng mục nhỏ như vậy, ngày nào cũng có vấn đề! Lão Dương bên kia có phải không muốn làm nữa! Thật sự không được hạng mục chặn ngang chén! Hay là muốn để tôi phải tự mình qua đó? Có phải không! Há?"

Đối với những chuyện cấp bậc này, Lục Gia Hành không thể nào tự mình đi cả, thời gian cùng sức lực của anh đều không cho phép, cũng không có khả năng hạ mặt mũi xuống như vậy.

Tần Chiêu thấy anh thật sự tức giận, trên đường đi ra ngoài làm việc luôn miệng khuyên nhủ, "Lục tổng, ngài đừng nóng giận, hay là để tôi đi Hàng Châu?"

"Không cần! Ai cũng không cần đi! Cầm tiền mà không làm việc cho tốt, cần gì phải cho bọn họ mặt mũi!" Anh đã nói thẳng ra thì Tần Chiêu cũng không dám làm trái ý.

Bầu không khí ngưng trệ, xe chạy đường một lát thì Lục Gia Hành đột nhiên lên tiếng: "Ngô Lăng, tiện đường quay đầu lại, tôi muốn về chung cư."

Kỹ thuật lái xe của Ngô Lăng thành thạo hơn cả tài xế thuê, "Không quay đầu được, đường một chiều!"

Nói xong trong xe đột nhiên im bật, tay Ngô Lăng đang đặt trên vô lăng bị Tần Chiêu néo một phát.

"Này, Tàn trợ lý cậu sờ tôi tay làm gì! Có gôm không cơ chứ?" Mãng xong chưa được hai giây, anh ta liền hận không thể tự bóp chết mình, vội vàng vòng một vòng, lái xe tới dưới lầu chung cư, về mặt chết lạng quay đầu lại, "Hành, tiện đường tiện đường."

Khuôn mặt Lục Gia Hành nghiêm túc không thêm đề ý đến cậu ta.

Hàng ghế trước hai người vô cùng ấn ý cùng không xuống xe, Ngô Lăng trong lòng còn sợ hãi, "Tàn trợ lý, cậu nói xem có phải tôi bị ngốc hay không, sao lần nào cũng phản ứng chậm nửa nhịp?"

Tàn Chiêu tháo dây an toàn thả lỏng gân cốt, nói: "Tạm tạm"

Ngô Lăng không nhúc nhích, hạ kính xe bên phía mình xuống, mùa hạ oi bức, trong xe mở điều hòa, Tàn Chiêu đang điều chỉnh nút ấn, "Được rồi, cậu mở cửa sổ xe làm gì?"

Anh quay đầu lại thấy Ngô Lăng đang ngậm điều thuốc quay sang nhìn anh, mặt hai người cứ như vậy cách nhau một điều thuốc.

Ngô Lăng không tránh không né làm tư thế chống gữ, "Tàn trợ lý, chuyện này chẳng phải cậu nói sao? Nghỉ ngơi trong xe thì phải mở cửa sổ, ông đây nghe cậu hết, còn không được cái gì?"

Tàn Chiêu trong nháy mắt tim đập loạn nhịp, bỗng nhiên cảm thấy ngực bị đè nén, mở cửa xe bước xuống.

Bên ngoài nhiệt độ cao, không khí dường như bị hâm nóng đến hốt hoảng.

Không bao lâu, Lục Gia Hành đập gió đi ra, trong tay còn đang cầm điện thoại.

"Lục tổng, Hứa tiểu thư không ở đây sao?"

Chuyện này cũng quá nhanh rồi.

Lục Gia Hành hạ tay xuống, tiếp tục nghe điện thoại xong mới nói: "Không tìm thấy Hứa Lê."

Ba ngày trước đã đi khảo sát rồi, chỉ nói với chị Vương một tiếng mà không hề nói gì với anh. Vừa rồi anh muốn gọi tới chất vấn một chút, ai ngờ kết quả điện thoại trước sau đều không thể kết nối được.

"Có thể là đang đi chơi nên không chú ý, hoặc là di động hết pin, ngại đừng nóng vội, đợi một lát lại gọi lại."

Ngô Lăng xuống xe, "Đúng vậy, quản chặt quá cũng không tốt."

Lục Gia Hành cảm di động suy nghĩ, trừng cậu ta một cái, "Lát nữa tính sổ với cậu sau, trước tiên tìm số điện thoại nam sinh kia cho tôi, suốt này lẻo đẻo theo cô ấy như âm hồn bất tán."

Ngô Lăng nghe thấy mà như lọt vào trong sương mù, suy nghĩ nửa ngày, mới hiểu được là Khang Cảnh Minh. Anh có người quen ở trường học, đánh mấy cuộc điện thoại, hỏi ra số của đối phương, gọi theo số đó rất nhanh đã có người bắt máy.

Khang Cảnh Minh nghe là Lục Gia Hành mới đầu còn chưa kịp phản ứng, sau lại áp ứng nói Hứa Lê một mình đi theo thầy Trần ra ngoài rồi, cụ thể thế nào cũng không rõ lắm, chỉ biết là tham gia bữa tiệc xã giao nào đó, từ tối hôm qua tới giờ không thấy trở lại, bọn họ cũng không liên hệ được.

Cúp điện thoại, áo sơ mi Lục Gia Hành đã ướt, trên trán toàn là mồ hôi, ngoài trời thì nóng mà trong lòng lại như bị dội một chậu nước đá.

Tàn Chiêu và Ngô Lăng cũng ý thức được tính nghiêm trọng sự việc.

Học thuật khảo sát mà còn phải đi bữa tiệc xã giao gì chứ?

Lại còn cả đêm không liên hệ được?

Ánh mắt Lục Gia Hành rét run, sắc nhọn đến mức có thể đâm chết người, anh giờ tay bấm điện thoại.

Điện thoại được kết nối, Lục Gia Hành nhắm mắt, bình ổn cảm xúc, "Hiệu trưởng Lưu, tôi là Lục Gia Hành, lần trước tôi đã cùng cha tôi là Lục Chấn Đông tới thỉnh giáo ngài. Vâng, vâng, thật ngại quá, do có việc gấp nên phiền ngài giúp tôi một chút."

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Một chút trêu chọc(6)

Editor: Shiba

Trong một khu nhà khách sạn ở Hoàn Kiếm, Hứa Lê một đêm không ngủ, vất vả lắm mới sửa sang xong các bản thảo sách vở thì đã là buổi chiều, cô chạy đến quầy phục vụ, "Xin hỏi, nơi này có đồ sạc không?"

Tối hôm qua lúc cô đi theo thầy Trần, di động đã sạc đầy pin, cô cũng chưa dùng tới, nhưng mới nãy xem lại thấy trạng thái tắt máy.

Phục vụ đưa cho cô sợi dây sạc, "Có thử cái này xem"

Hứa Lê chạy về phòng, cắm ngay xuống nhưng đợi cả buổi, màn hình ngay cả một chút nhấp nháy cũng không có.

Đêm qua lúc ăn cơm có người lại đây mời rượu, hai bên đẩy qua đẩy lại làm nước trong ly sánh lên di động của cô.

Nhìn kiểu này có vẻ là bị hư từ khi đó rồi.

Một loại trạng thái im lặng từ trước khi lên đường đã bắt đầu xuất hiện.

Nghiên cứu sinh tổng cộng có bốn người, ba đàn chị, một đàn anh. Ngoại trừ Khang Cảnh Minh luôn vui mừng phấn chấn phát mì gói cho mọi người, những người khác chưa từng có cảm xúc gì quá lớn.

Một đàn chị bị rớt lại sau cùng, khi lên xe lửa liền tự ôm túi của mình không buông lỏng tay, có người nói: "Hay là tôi giúp cậu bỏ lên kệ bên trên đi, không ngại một à."

"Đừng, tôi để máy tính ở đây, sợ va chạm hỏng mất."

"Đi khảo sát mà cậu còn muốn lên mạng?"

Về mặt đàn chị kia đau khổ, "Ông chủ Trần bảo tôi mang, tôi dám không mang sao?"

Ông chủ Trần là cái tên mà sinh viên ngầm đặt cho Trần Tây Bắc, ông rất giỏi kiến thức học thuật, một nhân vật chạm tay là bóng trong Viện, cũng nhận khá nhiều công trình dự án bên ngoài, nghiên cứu sinh đi theo ông ngày nào cũng có hạng mục làm không hết, giống như thế được đi làm ở công ty.

Cho nên xưng hô một tiếng ông chủ Trần cũng không có gì đáng trách.

Đàn chị kia nói xong, những người khác đều hiểu rõ trong lòng mà không nói ra, mạng máy tính thì có thể làm gì, nhất định là làm việc rồi.

Quả nhiên vừa đến Hàng Châu, Trần Tây Bắc liền mang học sinh đi gặp mặt khách hàng, đám sinh viên ngồi một hàng ở phía sau, nghe ông nói chuyện lịch sử xã giao với người ta.

Đàn chị khẽ chọc Hứa Lê, "Em làm gì thế?"

"Em ghi chép lại." Trước mặt bọn họ ngay cả cái bàn cũng không có, Hứa Lê đem sổ tay đặt trên đùi, nghiêm túc viết.

Đàn chị nhìn mà bật cười, "Sao em lại ngây ngô như thế được chứ."

Nói chuyện xong xuôi, Trần Tây Bắc phân công nhiệm vụ cho mọi người và đề ra kế hoạch hành trình, bên đối phương có một người đàn ông trung niên họ Viên, vóc dáng cao cao, nói chuyện không làm người khác chán ghét.

Nhìn Hứa Lê hỏi: "Đây đều là nghiên cứu sinh của thầy Trần?"

Trần Tây Bắc chỉ vào từng người, "Hai người này là khoa chính quy, còn lại là nghiên cứu sinh."

"Bảo sao, nhìn trẻ quá!"

Ông ta cũng không nói nhiều, sau đó Trần Tây Bắc liền ném bọn họ lại khách sạn rồi đi mất bóng, để tự họ hoàn thành công việc đã phân chia, còn lại là thời gian tự do hoạt động.

Lần này Trần Tây Bắc nhận làm cố vấn cho một bộ phim lịch sử lấy bối cảnh thời Tần.

"Cậu, so sánh với nội dung bộ phận chữ Triện trong sách này thì không thể có sai sót gì được, hai cậu đối chiếu với phần này rồi chỉnh lại một chút, xem chỗ nào không phù hợp mốc thời gian có thật trong lịch sử, sau đó viết chỉnh xác ra phía bên cạnh, còn phải ghi chú xuất xứ. Chúng ta hãy làm giống như viết luận văn vậy." Đàn anh về mặt nhấn nhac chịu đựng phân công nhiệm vụ xong, ngửa đầu lên trần nhà thờ dài một tiếng, "Tôi cũng có phải sinh viên Bắc Điện*(Học viện điện ảnh Bắc Kinh) đâu, tại sao phải làm mấy thứ này ở đây chứ!"

"Không thì tôi đây làm gì, kêu cậu sửa kịch bản thì sửa đi, cậu không thấy cô gái chung lớp với chúng ta sao, 25 tuổi chưa một lần yêu đương, ngày nào cũng phải đi trông con cho giáo sư đấy! Được rồi, còn không làm nhanh đi!" Đàn chị mang một cặp mắt kính thật dày vừa dứt lời lại vui đầu xem tư liệu.

Một lời làm dậy lên ngàn con sóng, mọi người đều oán giận sôi nổi.

"Chúng ta tự bỏ tiền để đi khảo sát mà còn phải làm việc cho người ta! Cuối cùng ngay cả một đồng lương cũng không trả!"

"Ông chủ Trần là còn tốt đấy, ít nhất không bắt chúng ta trả thêm tiền cho hần, mấy người bên hệ ngoại ngữ kia bị sắp xếp tới dạy cho trường học trực thuộc, lúc về tiền lương đều phải giao cho giảng viên hướng dẫn, nếu không tới cuối kì nộp luận văn thì không cho qua, cậu nói xem có sợ không!"

"Tiền là chuyện nhỏ, nếu cứ làm như thế này thì luận văn của tôi cũng không kịp thời gian gửi lên đấy! Mẹ tôi hỏi sao nghỉ hè mà không về nhà, tôi nói là đi khảo sát, bà ấy còn vui mừng ra mặt, thật ra không biết chuyện gì cả, bóng dáng Tây Hồ còn chưa thấy đâu mà phải làm ở đây làm việc cho thầy giáo! Cậu nói ông ấy chia nhiệm vụ cho tôi, tôi phải ở đây ngoan ngoãn hoàn thành thật tốt ấy chứ!"

"Dành thời gian đưa chúng ta đi khảo sát? Ông chủ Trần trăm công ngàn việc, sao mà đem thời gian quý giá đưa chúng ta đi được?"

"Ai! Đây chính là cây đại thụ của R đại, nói ra ai tin."

"Ở đâu cũng vậy thôi, không khí học thuật trên cả nước nơi nào chả có chuyện như thế, mỗi năm luận văn làm giả, sao chép có biết bao nhiêu."

Bắt đầu đề tài này, không khí trong phòng bỗng nhiên giống như thời tiết Hàng Châu hôm đó, bức bối khó chịu cả người.

Hứa Lê đang rót nước cho mọi người, bụng từng ly một qua.

"Cảm ơn nha, xem người bên Hứa giáo sư kia, chưa bao giờ hà khắc vấn đề tiền bạc của sinh viên, cũng không áp chế chèn ép này nọ, Lý Vận bây giờ đang theo thầy ấy đi giao lưu học thuật ở Hàn Quốc, nhìn cô ấy đăng bài lên nhóm bạn bè, tôi thật là hâm mộ quá đi!" Đàn chị kia nói xong, mọi người đều buồn bã phụ họa theo.

Hứa giáo sư trong miệng bọn họ chính là ba Hứa Lê.

Nhân phẩm của Hứa Trạch ở trường học không thể chê, mọi người đều thật lòng khen ngợi.

Người khác vui đầu bận rộn, Hứa Lê liền ở bên cạnh trợ giúp, ban đêm nhận được một cuộc điện thoại, là của vị Viên tiên sinh đã gặp mặt trước đó.

Hứa Lê gọi ông ta là thầy Viên, đối phương cười ha ha nói thấy cô sắp lên năm tư rồi nên muốn giới thiệu cho cô một công việc thực tập, nói là công ty lớn, làm tốt còn có thể lên chức, thu vào cũng khá quan.

Hứa Lê liền yểu chuyển cự tuyệt, nói rằng bản thân mình muốn tiếp tục học lên nghiên cứu sinh.

Ngày hôm sau đối phương lại gọi điện thoại tới.

"Bạn học Hứa, bên này của tôi vừa lúc có một nam sinh độ tuổi rất phù hợp, điểm quan trọng là vừa mới tốt nghiệp đại học, trong nhà có người làm lãnh đạo, đáng đáp cũng không tệ, nếu cô đồng ý thì tôi gấp thử xem sao, coi như là tôi đang giới thiệu đối tượng đi."

Hứa Lê nghe xong mà ù ù cạc cạc, vội nói: "Thầy Viên, không cần đâu, tôi đã có đối tượng rồi."

Cô chỉ thuận miệng cự tuyệt, trong đầu lại đúng lúc hiện ra khuôn mặt của người nào đó, ngón tay không tự chủ mà tê rần.

Cúp điện thoại, đàn chị nghe ra điểm lạ, chạy lại hỏi: "Sao thế hả?"

Hứa Lê thật thà kể lại, đàn chị kia cái miệng chửi ngoác ra tại chỗ giống hệt như biểu tượng của McDonald, "Phi! Lão lưu manh không có ý tốt!"

Sau đó đây số kia lại gọi tới, cô liền không nhận nữa.

Ngày hôm sau Trần Tây Bắc trở về, kiểm tra tiến độ công việc một chút rồi dặn dò bọn họ làm nhanh lên, nếu làm xong trước thời hạn sẽ dẫn họ tới Tây Hồ đi dạo.

Năm ngoái cho ra là một đồng kịch bản, tất cả đều nói là dựa theo lịch sử nhưng có thêm phần cải biên loạn xạ, lấy bối cảnh thời Tần mà lại xuất hiện chữ Khải của thời Đường. Thái Luân còn chưa phát minh ra phương pháp làm giấy mà cung nữ đã biết dùng giấy viết thư cho tình lang.

Hỗn loạn nghiêm trọng, phía trên đưa xuống yêu cầu, kịch bản năm nay phải được nghiêm túc kiểm duyệt, đặc biệt là xét trên bộ phận lịch sử, nếu sáng tác có sai lệch lịch sử quá giới hạn đều sẽ không vượt qua thẩm tra cho nên Trần Tây Bắc mới nhận được công việc này.

Cũng coi như là bước một chân vào giới giải trí, cảm môn thù lao kéké xù, cả người Trần Tây Bắc dường như có chút phiêu diêu, lúc định đi ra ngoài thì nhận một cuộc điện thoại, sau đó nói muốn mang hai người tham gia bữa tiệc tối.

Vốn chọn Hứa Lê và Khang Cảnh Minh đang không có việc gì làm đi, ai ngờ tới nửa đường kêu Khang Cảnh Minh tự mình đón xe về, nói là chỗ ngồi trong phòng không nhiều như vậy.

Loại bữa tiệc này bọn họ đều đã từng đi cùng Trần Tây Bắc, nam sinh còn phải giúp ông ta uống rượu, cho nên lúc ấy cũng không cảm thấy có gì lạ.

Lúc Hứa Lê nhận thấy có điểm không thích hợp thì xe đã chạy được ba tiếng tới Hoàn Kiếm rồi. Trong phòng, một bàn có nam có nữ, nghe giới thiệu đều là những người có uy tín danh dự, không có thức ăn dầu mỡ khoa trương mà chỉ cung ly dôi chén, trò chuyện hết từ điện ảnh sang văn học, cuối cùng họ Viên kia đi tới mời cô uống một chén rượu, trong lúc xô đẩy mới đồ lên đi động.

Hứa Lê đưa mắt nhìn Trần Tây Bắc, đối phương lại ngoảnh đầu đi.

Cô quay đầu lại: "Thầy Viên, tôi bị dị ứng cồn, uống vào sẽ phải tới bệnh viện."

Đã nói đến mức này rồi thì đối phương cũng không thể ép buộc nữa.

Bữa tiệc nhanh chóng kết thúc, lúc cô đi vào phòng vệ sinh thì nghe thấy Trần Tây Bắc đang nói chuyện với người ta ở hành lang.

"Viên tổng, ăn một bữa cơm sẽ thành thói, ngại đừng lo, ba nó chính là đồng nghiệp của tôi, cũng là giáo sư của R đại."

"Giáo sư?" Đối phương cười, ngữ khí toàn là khinh miệt.

Lúc trở về chỗ ngồi, Trần Tây Bắc đưa cho Hứa Lê một chiếc thẻ phòng, nói vô cùng đơn giản: "Tôi chẳng qua chỉ là chuyển lời thôi, lựa chọn thế nào vẫn phụ thuộc vào bản thân em."

Đến tận đây thì dù là người chưa từng trải qua thế sự cũng phải hiểu, cái gì mà giới thiệu công việc, đối tượng, bắt quả là muốn dùng mồi câu mê người để dụ cô mắc bẫy, nếu cô cũng có lòng muốn đi đường tắt thì hai bên ăn nhậu với nhau.

Hứa Lê bụng ly nước lọc vòng qua nửa cái bàn, đi thẳng đến vị trí chủ vị, thoải mái hào phóng kính rượu, "Thầy Viên, cảm ơn ngài cho những sinh viên như chúng tôi cơ hội để được học tập, tôi lấy nước thay rượu kính ngài."

Viên tổng thấy bộ dáng của cô, trong lòng muốn mềm nhũn, lúc cười khoe mắt tạo thành nếp nhăn thật sâu, đứng dậy nâng ly lên khẽ chạm với cô.

Hứa Lê uống xong, trước khi xoay người đưa món đồ trong tay ra, "Đúng rồi, đây là thầy Viên vừa làm rơi, ngài nhận lại đi."

Thẻ phòng hoàn hoàn chỉnh chỉnh bị đẩy về, cô rời khỏi chỗ đi tới bồn rửa tay ở bên ngoài, vốc nước hắt lên mặt.

Lúc quay lại, không khí trong phòng lạnh đến mức giống như vụn băng, Trần Tây Bắc ném một chồng tài liệu cho cô, nói: "Đem tất cả những thứ trên này đối chiếu lại một lần, ngày mai đưa đến cho Viên tổng, làm tốt mới có thể đi, nếu lần này làm không tốt thì cũng không đạt được yêu cầu làm nghiên cứu sinh của tôi." Ông ta đưa mắt ra hiệu cho Hứa Lê, dè dặt giọng nói, "Tự lên trên kia mượn một gian phòng, khoá cửa cho kỹ."

Nói xong lại đi theo Viên tổng hầu cười.

Hứa Lê không nhớ ra được những chuyện trước kia, nhưng gần đây có một cảnh tượng cô vẫn còn nhớ —— thầy giáo đang quay mặt viết lên tấm bảng đen, sống lưng ưỡn thẳng tấp cương trực, tiếng phấn viết rít rít vang, phía dưới có rất nhiều học sinh đang ngồi.

Những kí ức đó không nhiều lắm, lướt qua tựa như thanh phong minh nguyệt.

Đáng tiếc, tất cả những ký ức mà cô đang sở hữu dường như lại sai lệch đến vậy.

Vì có thể được đi sớm một chút, Hứa Lê cả đêm chưa hề chợp mắt, cô không có máy tính, tất cả mọi thứ đều dựa vào cuốn từ điển trong tay mà làm.

Hứa Lê đang nghĩ ngợi thì Trần Tây Bắc tới gõ cửa, tối hôm qua ông ta uống say mềm, tận bây giờ mới tỉnh, đi khắp nơi tìm đi động mà vẫn chưa tìm được.

"Đi thôi, tôi đưa bản thảo cho Viên tổng."

Hứa Lê sửa soạn lại đồ đạc, "Thầy Trần, nơi này còn có vài chỗ em không tra được."

Dạ dày Trần Tây Bắc khó chịu, bắt đầu ể cười cười, "Viên tổng chỉ là do việc kia nên mới phát hỏa, em có làm hay không cũng đều như nhau, qua đó ngoan ngoãn nói lời xin lỗi, thái độ tốt một chút. Hứa Lê à, xã hội chính là thế đó, em hỏi ba em một chút là sẽ biết thôi."

Hứa Lê nói: "Vâng."

Hai người tới nơi rồi bị sắp xếp ngồi ở phòng tiếp khách.

Trần Tây Bắc muốn gọi điện thoại cho bọn sinh viên, đang suy nghĩ thì nhớ ra điện thoại bị mất, ông ta lại không nhớ số của học sinh mình.

Vì thế hỏi Hứa Lê: "Điện thoại em đâu?"

"Hông rồi."

"Có nhớ số điện thoại của các bạn không?"

Hứa Lê lắc đầu, cô ngay cả số điện thoại của mình cũng quên mất.

Đội hai tiếng đồng hồ vẫn không thấy người, Trần Tây Bắc say rượu lại chưa ăn cơm, rất nhanh đã chịu không nổi.

Hứa Lê không đành lòng, đi ra ngoài mua ít đồ ăn cho ông, vừa đến cửa liền đụng mặt Viên tổng đang bước xuống xe, hoá ra này giờ người ta đâu có ở đây, chỉ là muốn cho bọn họ chờ mà thôi.

"Thầy Viên, đây là bản thảo mà ngài muốn, toàn bộ đã xong rồi."

Viên tổng cũng không thêm liếc cô một cái, mang theo đoàn người vội vàng đi vào.

Qua một lát, có người tới phòng tiếp khách gọi bọn họ vào, Viên tổng ngồi ở ghế ông chủ, ném bản thảo xuống đất, "Đây là thứ gì? Thầy Trần, chúng ta đã viết rõ ràng trên hợp đồng, nếu ông không theo kịp tiến độ thì phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng! Bên chúng tôi ở Hoàng Điểm đã bắt đầu quay, chậm trễ một ngày thiệt hại biết bao nhiêu tiền? Ông cho rằng chỉ cần để học sinh của mình tùy tiện làm một chút là được sao? Đều là thứ rác rưởi không biết điều."

Bản thảo vất và làm một đêm bay tán loạn khắp nơi, hoàn toàn rối loạn.

Hứa Lê ngồi xồm trên mặt đất nhặt, nghe Trần Tây Bắc xin lỗi, cùng Viên tổng hùng hổ dọa người răn dạy.

Cô đem bản thảo thu thành một chồng, gõ gõ chỉnh tề trên mặt đất, đang định sắp lại số trang, cánh tay đột nhiên bị người khác mạnh mẽ túm lên. Cô đứng không vững, ngã người vào lòng ngực ai đó.

Tới khi thấy rõ người tới, cô hoảng sợ kêu thất thanh: "Lục tiên sinh."

Lục Gia Hành ôm cô vào lòng, khuôn mặt tuấn tú ngưng băng, làm người ta không rét mà run.

Anh giật lấy bản thảo trong tay Hứa Lê, trực tiếp ném một phát lên mặt Viên tổng, lạnh giọng nói: "Có phải ông chán sống rồi hay không, ở đây hô to gọi nhỏ dạy dỗ ai! Há?"

- ----Tác giả có lời muốn nói: # Tổng tài bá đạo cuối cùng cũng tới, a~#

Shiba: Mấy hôm nay đọc "Khom lưng" đúng là lâu lâu mới có truyện hợp ý lắm ra miết mãi quá độ. Ai có bộ nào hay thì review mình với nhé.

Bạn đang đọc truyện *Quà Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Một chút trêu chọc (7)

Editor: Shiba

Lục Gia Hành có thể lực của vận động viên, lại tập thể hình trong một thời gian dài, Viên tổng bị anh ném cho nổ đom đóm mắt, nửa bên mặt nóng rát. Giấy mỏng lại sắc bén giống như lưỡi dao, trán hẳn bị xọc qua một trận toé cả máu.

Phản ứng đầu tiên của Viên tổng là lui về phía sau, trốn sau ghế dựa khom lưng tru lên: "À? Mày, mày là ai!"

"Lục Gia Hành."

Ba chữ rất quen thuộc, Viên tổng bị đánh đến phát ngốc, trong lòng không khỏi bị quất một phát, nhất thời nghĩ không ra được là đã nghe thấy cái tên này ở đâu. Khí thế đối phương quá cường hãn, bộ dáng tuyệt đối không giống kẻ đầu đường xó chợ, nhưng một sinh viên bình thường thì có thể quen biết được người nào chứ, hẳn ôm tâm thái may mắn, ép buộc bản thân cứng rắn phò trợ thành thể muốn xông tới.

Lục Gia Hành đưa người trong lòng bảo hộ ở sau lưng, một tay tiếp lấy nắm đấm định nện đến, bóp mạnh một phát, Viên tổng liền thét chói tai như thể bị dẫm phải đuôi. Đột nhiên Lục Gia Hành bắt lấy tay hắn bẻ ngược về phía sau, cứng rắn đập đầu Viên tổng vào bàn, một dòng máu đỏ tươi theo mũi chảy ra.

Lục Gia Hành nắm tóc hắn chậm rãi lôi người xách lên, nói: "Định giới thiệu công việc gì cho cô ấy, há?"

"Định giới thiệu đối tượng nào cho cô ấy, há?"

"Vừa rồi mắng người có sáng khoái không, há?"

Anh rét lạnh hỏi từng câu một, Viên tổng máu mũi giàn giụa, chẳng hề may mắn chống đỡ được chút nào, chột dạ khụy gối xin tha, "Không, không a..... Không a..... Không sáng khoái..... Không sáng khoái một chút nào....."

Lúc Hứa Lê kịp phản ứng thì xông lên ôm lấy eo anh kéo ra sau, sợ tới mức không thốt ra được một tiếng.

Lục Gia Hành cảm giác cô đang phát run, mềm giọng xuống, nói: "Ngaoan, nhắm mắt lại."

Trong tình hình xảy ra hoảng loạn bất chợt như vậy, Hứa Lê lại bị âm thanh kia mê hoặc đến mức thuận theo bản năng, vừa nhắm mắt lại ——

Rầm! Một tiếng trầm đục vang lên.

Lúc mở mắt ra thì đã thấy Viên tổng ngã sòng soài trên mặt đất.

Bấy giờ Tần Chiêu mới dẫn lão Tào từ bên ngoài vọt vào, "Lục tổng, ngài có chuyện gì không? Có bị thương không?"

"Tôi thì bị thương gì được?"

Trên tay đầm máu nhưng đều không phải của anh.

"Hứa tiểu thư có bị sao không?" Tần Chiêu muốn chạy tới kiểm tra thì bị Lục Gia Hành ngăn lại, Hứa Lê mặt mày trắng bệch, chân mềm nhũn tới mức không đứng vững được, Lục Gia Hành ôm ngang bả cô lên bước ra ngoài, khuôn mặt cô dán lên ngực anh, lắng nghe tiếng trái tim đập hữu lực khiến ý thức trở nên rõ ràng hơn, hết thấy những chuyện vừa nãy không phải là giấc mộng.

Anh thật sự đã tới đây.

Xe được đậu ở bên ngoài, Lục Gia Hành mở cửa, nhét người vào ghế phụ, mới cài dây an toàn cho cô thì Hứa Lê giữ chặt tay anh, "Thầy, thầy Trần."

Trời đã chợp tối, bất tri bất giác bên ngoài đã lên đèn tự bao giờ, đường dài bốn ba lại luôn lo lắng trong lòng, Lục Gia Hành muốn phát điên, tay chống vào cửa xe, thấp giọng cả giận nói: "Lúc này rồi mà còn nhớ thầy giáo ở đâu? Sao lại không nhớ gọi điện thoại cho tôi? Ghê gớm thật, em mới bao tuổi, bữa tiệc nào cũng dám tham gia, dám đi theo người ta chạy tới tận Hoàng Điểm? Trả lời đi!"

Hứa Lê trừng mắt, sững sờ ngồi đó.

"Dám động đây một chút thử xem!" Lục Gia Hành đóng sầm cửa xe, vòng sang vị trí điều khiển, anh vừa định khởi động ô tô, tay bóp chặt vô lăng, cúi đầu nhắm mắt.

Hứa Lê vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi, ưng nganh thẳng cổ, vành mắt hồng hồng.

Tần Chiêu gõ cửa sổ xe, tiến lên đưa một tấm thẻ, "Lục tổng, địa chỉ tại đây." Anh ta cũng cảm nhận được không khí căng thẳng giữa hai người họ, nói, "Hứa tiểu thư bị hoảng sợ rồi, trước tiên ngài hãy đưa cô ấy đi đi, việc ở đây tôi sẽ giải quyết."

Lục Gia Hành cố gắng ổn định lại cảm xúc, hơi nghiêng đầu, "Cậu hãy nói với người bên Thịnh Thế, nếu muốn cùng hợp tác với Đông Thượng thì tìm tôi nói chuyện."

Dứt lời, anh dầm chân ga, xe phóng nhanh ra ngoài.

Hôm nay Lục Gia Hành gọi điện thoại cho hiệu trưởng Lưu trình bày tình hình, người chuyên điện thoại hiệu suất rất cao, chưa đến mười phút sau, viện trưởng Viện Văn Học tự mình gọi lại. Học thuật khảo sát được xếp vào một phần chương trình học bình thường của nghiên cứu sinh, chi phí xuất hành của giáo sư, viện đều phải chi trả, cho nên trước khi đi đều sẽ làm đơn xin phép.

Cả Viện Văn Học nghi hề đi Hàng Châu khảo sát chỉ có một giáo sư là Trần Tây Bắc, đáng tiếc bọn họ cũng không thể liên hệ được.

Giáo sư Trần thái độ học thuật nghiêm túc cẩn thận, ở trong hay ngoài nước đều có những bài báo những phát ngôn có sức nặng cùng vô số luận văn rất giá trị, chưa từng gây ra bất cứ ồn ào gì. Hơn nữa muốn làm nghiên cứu văn tự, tới Tây Hồ cũng là một lựa chọn đương nhiên bởi nơi đó có rất nhiều công trình, đi một chuyến Hàng Châu, cũng không có gì không ổn.

Chuyện mà hiệu trưởng đã dặn dò, viện trưởng cũng không dám chậm trễ, hơn nữa Hứa Trạch cũng là một giáo sư trong trường, bình thường ông ta cũng có mối quan hệ tốt với Trần Tây Bắc, có biết chuyện hẳn vừa nhận công việc cố vấn cho dự án điện ảnh, hình như là ở Hàng Châu.

Lục Gia Hành lập tức để Tần Chiêu đặt vé máy bay đi Hàng Châu, một mặt đuổi theo tới đó, mặt khác lại không ngừng liên hệ.

Giải thích từ lớn như vậy, nhưng biết tên của dự án điện ảnh kia, Tần Chiêu gọi điện thoại tra một lát hoá ra là do công ty giải trí Thịnh thế đầu tư, gọi thêm mấy cuộc điện thoại xuống dưới, tình hình cơ bản của hạng mục, địa chỉ văn phòng của người phụ trách đều lấy được.

Tần Chiêu bình tĩnh, dần đo đúng mực nói với đối phương: "Bên chúng tôi có một cô gái tên là Hứa Lê, đi theo giáo sư tham gia hạng mục này, tối hôm qua cả đêm không trở về, các người đi tìm xem"

Đối phương hỏi qua mấy câu, đáp lời: "Hình như là có một nữ sinh cùng tới, tên là gì thì chưa xác định được, nhưng khẳng định là không có chuyện gì."

Trái tim đang treo lên của Tần Chiêu cuối cùng cũng thả xuống một nửa, "Vây phiền các anh sớm liên hệ cho cô ấy, cho chúng tôi một câu trả lời."

Gọi điện thoại xong, bên kia vẫn chậm chạp không hồi đáp lại, thật ra người của Thịnh Thế đúng là đã liên hệ, lại liên hệ đến người tổng phụ trách chính là Viên tổng, tối hôm qua hẳn ta uống nhiều, choáng váng lơ mơ nhận lời nhưng lại coi như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, các bạn học ở Hàng Châu cũng đứng ngồi không yên, Khang Cảnh Minh nôn nóng đi đi lại lại trong phòng, nhưng vốn cũng không biết rõ tình hình.

Đàn chị kia ngược lại nhớ tới sự việc phát sinh trước đó, thông qua Khang Cảnh Minh gọi điện thoại cho Lục Gia Hành, kể lại chuyện Viên tổng gọi điện thoại quấy rầy Hứa Lê, còn gửi ảnh chụp lần gặp mặt trước qua.

Viên tổng tên đầy đủ Viên Tứ Kiểm, ở trong giới có tiếng thích dụ dỗ phụ nữ, đặc biệt tìm kiếm hợp tác với thực tập sinh, nắm lấy tâm lý muốn tìm công việc của đối phương, không biết đã chơi biết bao nhiêu người, năm ngoài có một cô gái vì hắn mà tự sát, suýt chút nữa mạng cũng lên thiên đường.

Lục Gia Hành nắm rõ tình hình, trong lòng giống như bị hàn băng đâm từng nhát, dọc đường đi mặt mày căng thẳng, không hề nói lời nào.

Hơn bốn tiếng trên máy bay, lúc xuống đã thấy lão Tào đứng chờ từ lâu, tiếp đó đoàn người liền chạy nhanh tới Hoàn Cảnh Điểm.

Lão Tào quen đường quen xá, trong tốc độ an toàn chạy xe nhanh nhất có thể. Cũng khuyên nhủ Lục Gia Hành, nếu đối phương đã nói vậy nhất định sẽ không có việc gì, nhưng khuôn mặt anh vẫn lạnh tanh.

Lúc tới nơi, Tần Chiêu nhận một cuộc điện thoại, Lục Gia Hành liền xông vào trước.

Thanh âm Viên Tứ Kiểm hùng hùng hổ hổ không ngừng, còn kèm theo tên của Hứa Lê, Lục Gia Hành nghe xong lập tức phát hoá lớn, sau đó chính là một màn xông vào kia.

Xe chạy không bao lâu liền đến một khách sạn, đây là một trong những sản nghiệp của Đông Thượng ở Hoàn Cảnh Điểm, Tần Chiêu đã xử lý thỏa đáng mọi việc trước đó, Lục Gia Hành lôi Hứa Lê vào, toàn bộ hành trình đều không nói một lời.

Tới phòng ở tầng cao nhất, vừa vào cửa, anh đi được hai bước vào trong lại quay ngược lại khóa cửa, rồi mới đi thẳng vào.

Hứa Lê đứng ở kia không nhúc nhích.

Lục Gia Hành lấy bình nước từ tủ lạnh ra vịn nắp uống hết, nước đá mang theo lạnh buốt làm đầu đau như muốn nổ tung của anh thoải mái hơn một chút, tay anh còn đang phát run khe khẽ, trong lòng còn sợ hãi, nghĩ mà sợ là cảm giác gì, cuối cùng anh cũng đã biết.

Hai người đều trầm mặc, sau một lúc lâu, Lục Gia Hành bước đến trước mặt cô.

"Sao, còn không biết sai ở đâu à?"

Hứa Lê mấp máy môi, cúi đầu xuống.

"Thông minh như vậy mà không nhận ra tên khốn kia có tâm tư xấu xa gì với em à? Không biết gọi điện thoại cho tôi sao? Không muốn gọi cho tôi, cũng không biết gọi cho người trong nhà? Nếu không em định chạy thoát kiểu gì?"

Lo lắng đè phòng lâu như vậy, thật vất vả mới thở phào nhẹ nhõm, Lục Gia Hành không thể khống chế được cảm xúc của mình, càng nói càng kích động.

Liên tiếp đặt câu hỏi, Hứa Lê đỏ mắt, ngẩng đầu lên, "Di động của tôi hỏng rồi."

"Sao không mượn điện thoại mà gọi?"

"Tôi không nhớ số, bình thường ba mẹ cũng không có thói quen gọi điện thoại mỗi ngày cho tôi, em gái cũng không, tôi tựa hồ cũng không có bằng hữu tri kỷ nào, tôi, tôi....."

Cô muốn nói lúc đó thật bất lực, căn bản không có điện thoại thì không thể làm gì cả, đang nói một nửa thì im bật.

Lục Gia Hành cảm thấy mình như muốn điên rồi, nắm lấy bà vai cô, "Em nói đi khảo sát, chính là hầu người khác ăn cơm?"

Hứa Lê cắn môi, "Tôi không có."

Giao thiệp xã giao, so với cô Lục Gia Hành càng biết rõ ẩn tình bên trong, vô vàn lời nói định giáo huấn cô bỗng nhiên tắt cả đều không thốt nên lời.

Anh lấy tay nâng cằm cô lên, cô không có chuyện gì là tốt lắm rồi!

Tiếng nói anh trầm lặng, "Lại đây, để anh nhìn xem có sao không?"

Ngay giây phút đó, cảm xúc ứ nghẹn mấy ngày nay rốt cuộc không kiềm chế nổi nữa, Hứa Lê cắn răng bật khóc, nước mắt từng giọt tuôn rơi, trong cổ họng là âm thanh nhẹ nhàng nức nở, ngoài miệng lại liêu mạng chịu đựng không phát ra tiếng.

Cô nhìn như mềm mại, thật ra lại vô cùng quật cường không chịu cúi đầu, không muốn xin giúp đỡ, cũng không có ai dễ dàng cầu xin.

Luôn an tĩnh ngốc nghếch đứng một chỗ, thật ra với ai cũng duy trì khoảng cách.

Giữa hai người, là Lục Gia Hành lấy thân mình bao bọc lên người cô, tạo ra một chiếc kén trời cô vào lòng.

Mà bây giờ, anh nên lấy thứ gì phá nó ra đây.

Một cô gái nhỏ đứng trước mặt anh ương ngạnh chịu đựng sự chua xót và uất ức của mình. Lục Gia Hành chỉ cảm thấy ngũ lôi oanh đình*(Năm tia chớp cùng đánh vào đầu, ý nói phải chịu sự dả kích vô cùng lớn), đem cô ôm vào trong lòng, khẽ vỗ về, "Đừng khóc, em đây là đang muốn mạng của anh sao."

.....

Ánh trăng treo lơ lửng trên bầu trời, chiếu sáng cả màn đêm u tịch.

Lúc Tàn Chiêu trở về, cảm xúc của Hứa Lê đã ổn định, mới từ phòng tắm đi ra, mái tóc nửa ướt nửa khô.

"Tôi, lát nữa tôi quay lại vậy."

Lục Gia Hành kêu anh ta, "Vào đi."

Lặn lội một ngày mọi người đều mệt mỏi, Tàn Chiêu trình bày lại tình hình một cách đơn giản, toàn bộ quá trình Trần Tây Bắc bị dọa ngất người đã được lão Tào cho người đưa về trước, Hàng Châu bên kia còn một đám học sinh đang chờ, sợ mọi người sốt ruột.

"Lục tổng," Tàn Chiêu đưa mắt nhìn Hứa Lê, không muốn trực tiếp nói ra chuyện Viên Tứ Kiếm đưa cho cô thẻ phòng, chỉ nói người phụ trách bên Thịnh Thế đã tới rồi, sự tình khẳng định sẽ được xử lý thỏa đáng."

Lục Gia Hành hiểu rõ ý tứ của cậu ta, loại người giống Viên Tứ Kiếm này, trong nhà có vợ có con, bên ngoài còn thông đồng, dụ dỗ vô số, đáng ra nên bị xử lý từ sớm.

"Không có việc gì thì cậu hãy về nghỉ ngơi đi, đều mệt mỏi cả rồi." Cảm xúc Lục Gia Hành còn chưa được điều chỉnh tốt, trước tiên chỉ muốn được ngủ một giấc.

"Lục tổng,....." Tàn Chiêu có chút khó xử.

"Cậu nói đi."

"Văn Triệt đang ở Hoàn Kiếm đóng phim, không biết nghe nói ở đâu, bây giờ đang âm ỉ đòi bãi công không quay nữa, còn tự mình lên đường tới khách sạn."

Lục Gia Hành thật sự không biết cậu ta đang quay phim ở Hoàn Kiếm, đầu óc choáng váng một chút, âm trầm nói: "Bảo cậu ta rút đi!"

- -----Tác giả có lời muốn nói: Văn Triệt: Tôi không rút!

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Một chút trêu chọc(8)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Shiba

Chưa đến nửa tiếng sau, người muốn cho rút văn tới, Văn Triệt bên trong còn mặc trang phục diễn, bên ngoài bọc một chiếc áo khoác dài chống nắng.

Lục Gia Hành tưởng là phục vụ phòng khách sạn, vừa mở cửa đã đóng sầm lại, một cánh tay của Văn Triệt bị kẹt vào khe cửa, ra sức vẩy vào trong, "Gậy! Đây, này! Gậy thật đấy! Tiểu Lê Từ cứu mạng!"

Hứa Lê chạy tới nắm lấy eo Lục Gia Hành, "Lục tiên sinh."

"Sao em lại chạm vào eo tôi." Lục Gia Hành đẩy Hứa Lê sang một bên, sau đó mới thu lực trên tay lại. Văn Triệt theo quán tính ngã vào phòng, bổ nhào vào lòng Lục Gia Hành.

"Bao nhiêu người muốn ôm tôi cũng không được, sao anh lại trung vệ mặt ghét bỏ đó chứ, hưởng thụ chút đi được không." Văn Triệt cả người đầm mồ hôi, áo ngoài ướt sũng, không thèm cởi ra mà đã xông thẳng đến trước mặt Hứa Lê, "Mau để tôi nhìn thử xem, tên sắc lùn mạnh kia có bắt nạt em không!"

Lục Gia Hành túm cổ áo cậu lôi ra sau, "Cách xa cô ấy ra."

Hứa Lê nhũn mảy, lui một bước rất nhỏ về phía sau, không phải cô sợ mà là tạo hình của Văn Triệt thật sự quá mức không bình thường. Thời tiết oi bức như thế này, cậu ta vẫn quấn chặt cả trong lẫn ngoài, trên mặt còn đeo khẩu trang lớn màu đen, trên đầu còn đội mũ bảo hiểm.

Tháo được khẩu trang ra, dường như cậu ta còn chưa tẩy trang luôn.

Lục Gia Hành chỉ vào đầu cậu, "Sao lại thế này?"

"Đóng phim." Văn Triệt cười ả khoác ngoài, khi nói chuyện tầm mắt vẫn luôn dừng trên người Hứa Lê, "Cô ấy có bị gì không?"

Lục Gia Hành ngả người lên sô pha, một tay khoanh trước ngực, tay kia bóp ấn đường*(điểm giữa hai lông mày, mi tâm), trầm giọng, "Không sao cả, chỉ mới xem qua rồi vội vã tới đây."

Đường như Văn Triệt đang không nghe, cậu ta muốn coi đồ diễn bên trong nhưng khi nhìn sang Hứa Lê, đành mím môi, chịu đựng cơn nóng không dám nhúc nhích.

"Tôi cũng nghe nói rồi, cái lão sắc quỷ Viên hèn hạ kia bắt chẹt cô phải không, lúc đấy tôi không có mặt nếu không đã lột da hắn ra rồi!" Bữa cơm tối hôm qua, ở đó có không ít người, Hứa Lê còn đưa tấm thẻ phòng kia ra, nhất định những người bên cạnh đã chứng kiến toàn bộ. Đầu là những kẻ lão luyện có lợi ích tương giao, thấy chuyện đã quen mắt nên cũng không lấy làm lạ, lúc ấy không ai mớ lời nói câu nào, nhưng khi vừa nghe thấy có tiếng gió biến, lại hận không thể đem nước tới dập lửa đã tắt.

Bộ phim này Văn Triệt đóng chính hợp tác cùng với Thịnh Thế, nghe được tin bất quá liền nhanh chóng gọi điện thoại cho Tần Chiêu, sản nghiệp dưới trướng Đông Thượng ở Hoàn Điểm có khách sạn này, lấy sự hiểu biết về quy cách ăn ở ngủ nghỉ của Thái Tử gia, cậu ta động não chút là có thể tìm được.

Có người vẫn luôn lái nhái không ngừng, Hứa Lê thấy mồ hôi cậu ta tuôn rơi như cơn mưa mùa hạ, đưa giấy qua, "Lau trước đi đã."

Văn Triệt cuối cùng cũng im miệng, giờ hai tay ra, cũng không biết là do nóng, hay vì điều gì mà mặt mày đỏ ửng giữa người ra phía trước chờ đợi.

Lục Gia Hành sai bước tới, trực tiếp ném cả bịch giấy vào lòng cậu ta, "Muốn lau thì tự mình lau đi, quen được hầu hạ rồi à?"

Văn Triệt bĩu môi, "Kéo kiệt."

Lục Gia Hành quăng ánh mắt hình viên đạn qua, "Cậu cứ như vậy tới đây, không sợ bị người ta chụp được hả?"

"Không đâu, tầng này của anh người bình thường không lên được." Quả thật là thấy người không có chuyện gì, nhưng sự căm phẫn trong lòng thật sự khó mà dằn nổi, cậu cảm khẩn giấy tự quạt cho mình, mũi bảo hiểm cũng muốn lệch sang một bên.

Lục Gia Hành hắt cằm, Hứa Lê ngoan ngoãn bưng lấy cháo trên bàn tiếp tục ăn.

"Chắc chắc chắc, anh đang nuôi con gái đấy à, quần nhiều như vậy làm gì!" Văn Triệt như bắt được thóp người ta, câu được câu không dùng lời nói để bắt chẹt tạo niềm vui.

Chốc chốc lại chạy đến bên cạnh Hứa Lê nhìn cô ăn cơm, hỏi đông hỏi tây.

Lục Gia Hành bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn, tức giận nói: "Không phải quay phim đua xe, cậu mang mũi bảo hiểm làm gì?"

"Á? Này, tôi đây đang đóng phim xuyên không, Hoàng Thượng xuyên qua thành tay đua, có phải rất cầu huyết hay không?" Văn Triệt lấy tay chống cằm nhìn anh, "Anh Gia Hành, kịch bản này còn có thứ cầu huyết hơn nữa kia, tôi đóng vai nam chính xuyên không, trước đó là một tên tra nam, có cô vợ nhỏ thanh mai lại không thích, sau khi kết hôn nam chính ngược thân ngược tâm nàng, biến thành nha hoàn làm ấm giường, lạnh nhạt bỏ mặc sang một bên, sau này nha hoàn kia bị đụng vào đầu cái gì cũng đều không nhớ, lúc tỉnh lại hỏi nam chính nàng là ai. Nam chính nổi lòng muốn đùa giỡn, nói nàng chính là sủng phi mình yêu thương nhất, giữ ở trong cung cung chiều suốt một thời gian dài, sủng đến mức ngay cả bản thân hắn cũng tưởng sự thật, anh đoán thử xem kết cục sau đó thế nào?"

Mặt Lục Gia Hành đã lạnh đến dọa người, Văn Triệt ngả ngón ngoài đầu, "Anh không đoán, vậy thì Tiểu Lê Từ đoán thử xem"

Hứa Lê cả ngày hôm qua chưa hề chột mắt, chịu đựng đến bây giờ đầu óc đều biến thành gỗ cây, căn bản là không nghe được chữ nào, nuốt ngụm cháo trong miệng xuống, mồ mị ngừng đầu, "Hả?"

Cô cũng chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Lục Gia Hành đã xách Văn Triệt đi ra ngoài.

"Đã nhiều lần rồi đấy, có phải cậu cho rằng tôi là miếng đậu hủ? Khiêu khích cái gì hả?" Lục Gia Hành túm cậu ta lôi ra ngoài cầu thang thoát hiểm, đề giọng xuống tức tối hỏi.

Văn Triệt lui về phía sau vài bước, đứng ở vị trí cửa sổ, gió từ cánh cửa được mở rộng thổi vào, rốt cuộc cũng làm cậu mát mẻ đôi chút.

Vừa nãy chẳng có việc gì lại chế giễu anh nhưng giọng cậu vẫn như bình thường, lại không chút yếu thế nào, "Anh Gia Hành, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Tôi làm sao, bớt nói chuyện kiểu âm dương quái khí đó với tôi đi."

"A." Văn Triệt cười lạnh, "Tiểu nha đầu kia không nhớ chuyện gì, anh liền muốn đùa giỡn cô ấy có phải không? Giả bộ thành người chồng hợp pháp giống hệt như thật, liệu cô ấy có biết lúc trước hai người đã ký hiệp ước hôn nhân không? Biết anh bắt cô ấy cả đời này đều phải coi anh như anh trai không?"

Lục Gia Hành rũ hai tay xuống bên thân người, sừng sốt một lát mới nói: "Làm sao cậu biết được?"

Lúc hai người cùng kí hiệp ước hôn nhân không bị ràng buộc bởi pháp luật kia, vốn không có người thứ ba có mặt, anh cũng không nhắc tới với bất luận kẻ nào.

"Chỉ là trùng hợp thấy thôi." Văn Triệt tựa như đang hồi tưởng lại cảnh tượng ngày hôm đó, cậu về nhà cũ thăm bà nội, trên đường bị fan cuồng theo dõi phát hiện ra. Nhà cũ có tường vây bốn phía, lại gắn thêm hệ thống cảnh báo, sau đó cậu bước vào vốn chỉ muốn nhìn xem thứ fan cuồng đã đi chưa, vừa đến ven tường liền nhìn thấy Hứa Lê tới tìm Lục Gia Hành, hai người đang nói chuyện ở sau vườn.

—— "Hãy coi tôi như anh trai nhà hàng xóm, Hứa Lê cô nhớ kĩ, trước đây tôi là anh trai cô, hiện tại là thế, sau này càng vậy."

—— "Được, anh Gia Hành."

Đoạn đối thoại đó, cậu ta ấn tượng sâu sắc nhất chính là hai câu này.

Ngày đó Hứa Lê mặc một bộ váy liền áo màu trắng, tóc xoã trên vai, buộc kiểu nửa đầu, ở phía sau thắt bằng một sợi dây đính viên đá nhỏ, bên cạnh còn cài chiếc kẹp nhỏ màu vàng nhạt.

Từ nhỏ cậu ta đã biết trêu ghẹo con gái, sau lại ở trong giới giải trí hỗn loạn, chút tâm tư này liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được, tiểu nha đầu nhìn qua tưởng tới "đám phán", thật ra là trang điểm tí mí tới gặp người trong lòng.

Biết rõ là đường cùng ngõ cụt, lại ôm một tia hi vọng muốn giấy giữa cuối cùng.

Đáng tiếc lại bị Lục Gia Hành nghiền nát.

Văn Triệt chỉ sống một thời gian ngắn ở Lục gia, không lâu sau lại đi Hàn Quốc, cậu ta chưa từng gặp Hứa Lê, cũng chưa từng nghe Lục Gia Hành nhắc tới, ngày hôm đó là lần đầu tiên nhìn thấy cô.

Ban đầu vốn chỉ là định núp xem trộm một màn kịch hay, nhưng Văn Triệt lại quá xem nhẹ mức độ điên cuồng của đám fan kia, bọn họ vì chụp lên cậu mà chụp nhầm luôn cảnh tượng giữa Lục Gia Hành và Hứa Lê.

Dù sao cũng là người nhà, Văn Triệt lúc ấy sợ bọn họ tung bậy bạ lên mạng, mới đi ra ngoài hỏi muốn video của mấy cô gái đó, vì chuyện này còn bị hai fan cuồng lấy một cái hôn trao đổi.

Video cậu vẫn lưu giữ, không hề nhắc qua một chữ với bất cứ ai, cuối cùng ngay cả bản thân cũng đã quên.

Nào biết Hứa Lê sau này lại bị mất trí nhớ, mới đem chuyện này lật lại.

Trong lối thoát hiểm, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, hai người đàn ông mãi miết theo đuổi tâm tư của riêng mình, ai cũng không lên tiếng.

Cuối cùng vẫn là Văn Triệt mở miệng trước, "Anh Gia Hành, anh thật sự không muốn biết trong phim sau khi nữ chính khôi phục ký ức sẽ thế nào sao?"

Lục Gia Hành dựa người vào tường, đầu ngửa ra sau, ánh nhìn có phần suy sụp, anh nói: "Tôi không muốn biết."

"Anh không muốn để nữ chính khôi phục ký ức đúng không." Văn Triệt cười.

Tiếng đèn vụt tắt, chỉ có ánh sao bên ngoài chiếu vào.

Sau một lúc lâu, Lục Gia Hành bật cười, nụ cười này, tràn đầy sự bất lực.

Anh nói: "Cậu quay thử phim rác rước gì vậy."

"Kịch bản xuyên không." Văn Triệt cúi đầu gãi vào lòng bàn tay, giá trị nhan sắc của cậu ta ở giới giải trí tuyệt đối đạt tới sự chuẩn mực, có thể thanh tú, cũng có thể quyến rũ, nhưng lúc này chỉ còn lại sự cô đơn, cậu nói, "Đây đều là chuyện tôi nói bừa thôi, biên kịch nào dám viết ngược như vậy, vé không bán nổi."

Văn Triệt tự cời mũ bảo hiểm ra, nhe răng trợn mắt kéo xuống, đầu tóc vốn ướt đẫm, chợt bị vuốt ngược lên đỉnh đầu.

Giọng nói vô cùng lạnh nhạt, "Anh Gia Hành, lúc nào anh cũng là tiêu điểm chứng tình phùng nguyệt*(Trăng sao vây quanh, ý nói luôn được che chở, chú ý), cho nên anh hẳn là không biết cảm giác bị người khác bỏ rơi như thế nào, tôi biết, cho nên mới thấy xót thương cho cô ấy."

Câu kế tiếp nói không nổi nữa, Văn Triệt quay mặt đi.

Gió thổi lên mở hời thắm đẫm cơ thể, lạnh thấu tâm can.

Không biết qua bao lâu, bàn tay ấm áp chạm lên đỉnh đầu, Lục Gia Hành nhẹ nhàng xoa mái tóc tán loạn của cậu, "Trở về ngoan ngoãn đóng phim, ít gây chuyện đi."

Thần mình Văn Triệt cứng đờ, mảy mảy môi không phát ra tiếng.

Lục Gia Hành đã thu tay, "Cô ấy mất trí nhớ, là người bệnh, mà người bệnh thì không thể chịu sự kích thích, A Triệt, quay lại nhìn anh trai được không."

Anh trai.....

Văn Triệt máy móc xoay người, không thể tin nổi đến mức đồng tử cũng mở to.

Bao nhiêu năm nay, Lục Gia Hành chưa từng nói hai chữ kia trước mặt cậu.

Lục Gia Hành lấy một tay đè xuống bờ vai cậu, bóp một cái, "Há?"

Hai cặp mắt đen nhánh đối diện nhau, Lục Gia Hành nhú mày, hai giây sau, Văn Triệt gật đầu.

"Mang khẩu trang lên rồi đi đi, đừng để bị chụp trộm." Lục Gia Hành định đi thì bị giữ chặt.

"Đừng rồi anh Gia Hành, anh quen Kiều Tinh Thần sao?"

Lục Gia Hành cứng đờ người.

"Không quen sao, hẳn nói có quen anh, còn nói là bạn chí cốt." Văn Triệt đi theo phía sau, "Có quan hệ khá tốt với nhà sản xuất, tới thăm ban, thấy em liền nói là quen biết anh, hình như mới từ Anh trở về, anh thật sự không biết?"

Hoành Diễm một năm bốn mùa đều rất náo nhiệt, đoàn phim nhiều không đếm được cùng du khách rộn ràng nhốn nháo, có biết bao nhiêu câu chuyện đã diễn ra ở đây.

Lục Gia Hành xoa trán đi đằng trước, vô cảm nói: "Ừ, có quen."

Hôm sau dậy sớm, Lục Gia Hành mang Hứa Lê lên đường trở về, anh bỏ hết công việc để tới đây.

Sáng ngày hôm qua còn vỗ bàn tuyên bố mình tuyệt đối sẽ không tới Hàng Châu, giữa trưa đã mua vé máy bay, bên phía công ty sau khi biết về hành động và mặt này của anh đều cảm thấy một lời khó nói hết.

Đầu sao cũng đã tới rồi, anh quyết định tiện đường đi Hàng Châu xử lý hết đồng rắc rối kia luôn, Tần Chiêu lái xe, thấy hai người bọn họ cũng không hỏi nhiều, chỉ đem đi động mới đưa cho Hứa Lê, "Lục tổng dặn tôi mua cho cô."

Hứa Lê cau mày, nhận lấy nói: "Cảm ơn, lúc về tôi sẽ trả lại tiền cho ngài."

Lục Gia Hành không hề rảnh, Tần Chiêu thấy bầu không khí hơi ngột ngạt xấu hổ, cười ha ha nói: "Không có việc gì, bây giờ cô mới làm hư một cái, Lục tổng trong tháng này còn đập vỡ hai cái cơ mà."

"Há?"

"Ha ha, không có, không có gì." Tần Chiêu cảm nhận được ánh mắt ác liệt ở hàng ghế sau, lập tức ngậm miệng không nói thêm gì nữa.

Tối hôm qua hai người tách ra ngủ riêng, nhưng dù sao cũng trong một căn phòng nhỏ, từ lúc rời giường sáng nay tới giờ khuôn mặt Hứa Lê đỏ ửng mãi không tan.

Lục Gia Hành cũng không ngủ ngon giấc, một đêm gặp ác mộng, tới tận lúc lên xe mới ổn định lại cảm xúc, tới nơi anh xuống xe, nói với Hứa Lê: "Bạn học của em đang ở đâu?"

Hứa Lê hạ cửa kính xe xuống, lộ ra chiếc đầu nhỏ, "Như gia."

"Được, Tần trợ lý đưa em đi lấy hành lý, sau đó quay lại đây đi theo tôi, chiều nay chúng ta lên đường trở về."

"Từ từ, từ từ đã!" Hứa Lê nóng nảy, "Tôi đi với ngài?"

Lục Gia Hành nâng cằm cô, "Em nói xen?"

"Không phải, tôi..... Tôi còn chưa được đi xem Tây Hồ*, còn có Lôi Phong Tháp*, còn chưa thấy Pháp Hải*(Pháp Hải đại sư trong Bạch Xà truyện) nữa."

Tây Hồ-Hàng Châu

Lôi Phong Tháp (Là một ngôi chùa năm tầng hình bát giác nằm ở bờ nam Tây Hồ, nơi Bạch Xà bị nhốt trong truyền thuyết "Bạch xà truyện")

Hứa Lê sốt ruột nói năng lộn xộn, cảm nằm trong lòng bàn tay anh cò tơi cọ lui, ngứa ngáy tới tận lồng ngực, Lục Gia Hành nén cười, "Em không gặp được Pháp Hải đâu."

Hứa Lê hơi bĩu môi, Lục Gia Hành đưa mắt nhìn trời, thờ dãi, "Ngoan một chút, tôi làm xong việc rồi đưa em đi, Tần Chiêu, lái xe đi, đừng để cô ấy chạy lung tung."

.....

Sau khi tiễn bọn họ, Lục Gia Hành đi theo lão Tào kiểm tra nhà xưởng, xác thật phát hiện rất nhiều vấn đề.

Sườn xám của họ không áp dụng kỹ thuật in hoa bình thường, tuy vẫn dùng tơ lụa thuần sắc chế thành trang phục trước, sau đó mới để nghệ thuật gia vẽ hoa văn ở bên trên, mỗi một bộ tốn chi phí rất cao, nhưng hiệu quả cũng thật kinh điển.

Nhưng vẽ trên quần áo lại khác với vẽ tranh thông thường, cần có khả năng giặt rửa nhiều lần, trước mắt chọn sử dụng thuốc màu vẽ là Propylene, chỉ có điều Propylene trong quá trình là ủi sẽ sinh ra mùi khó ngửi.

Tuy rằng lão Tào cho người thông qua quy trình xử lý phức tạp có thể tránh được mùi hương này, nhưng khi mua về nếu khách hàng tự mình ủi vẫn không thể tránh khỏi.

Lục Gia Hành vẫn luôn cho rằng dù thứ quần áo đông đánh khó chiều đến mức nào, cũng nên giúp cho người mặc thoải mái mới là điều quan trọng nhất, nếu mua về mà còn phải hầu hạ như tở tông thì thật là đi ngược lại với đạo lý bình thường.

Chân không rời đất vốn vàng cả buổi, vấn đề cốt lõi nhất vẫn không thể giải quyết được.

Đang bàn chuyện, đi động anh vang lên, là Cố Hân gọi tới, nói là đứng chờ ở bên ngoài.

Cố Hân thấy anh ra, cười đến kiêu mị, cô ta trang điểm ăn mặc tinh xảo, đẹp đến mức không hề có chỗ sơ hở nào, "Cạnh đây có một quán cà phê, tới đó ngồi một lát đi."

Lục Gia Hành không có ý định nhúc nhích, "Nói ở đây luôn đi, tôi còn việc vẫn chưa xử lý xong."

Cổ Hân nghe người bên Thịnh Thế báo lại chuyện ngày hôm qua nên mới đuổi tới đây, tâm tư của cô ta đối với Lục Gia Hành, người trong công ty nhà mình ai mà không biết.

"Em thấy mắt anh thâm đen hết cả rồi, không ngủ đủ giấc có đúng không." Cổ Hân muốn chạm vào anh, lại bị Lục Gia Hành tránh né, anh thấy hơi phiền nói, "Có việc gì sao?"

Cổ Hân trên đường tới đây đã cảnh cáo bản thân vô số lần, dù thế nào cũng không được đề cập đến Hứa Lê trước mặt anh, dân ông chỉ là ham mê cảm giác mới mẻ, nếu xét toàn diện thì cô ta có vẻ không rộng lượng, chỉ là thái độ của Lục Gia Hành khiến cho trong lòng cô không biết là tư vị gì.

Lục Gia Hành tính tình lãnh đạm, khi còn ở Anh quan hệ giữa hai người cũng tạm ổn, thứ tình cảm này dựa trên những tháng ngày tích lũy, tiểu nha đầu kia tính là gì chứ.

Cổ Hân hỏi: "Anh có chuyện gì vậy?"

"Bận quá, một đồng việc." Lục Gia Hành vốn không muốn tới chỗ khác.

Đàn ông đã nói vội, có thật cũng có giả, Cổ Hân cũng phân biệt được đây chỉ là lời đáp qua loa lấy lệ, cảm xúc kìm nén mãi cũng bùng phát, "Vi chuyện ngày hôm qua nên anh tức giận sao, chuyện đó em cũng đã biết, Viên Tử Kiểm thích tìm mấy cô gái trẻ, nhưng đều là người trưởng thành cả rồi, cô ta tới đó thì phải biết mình sẽ đối mặt với điều gì chứ."

Lục Gia Hành đang phiền muộn, sau khi nghe xong cũng lười vòng vo với cô ta, trực tiếp hỏi: "Viên Tử Kiểm kia các người định xử lý thế nào?"

"Cái gì mà xử lý thế nào, Gia Hành, anh cũng 28 rồi, không còn là mao đầu tiểu tử*(chàng trai trẻ bồng bột thiếu kinh nghiệm) nữa, ăn một bữa cơm người tình ta nguyện thì phải xử lý như thế nào? Một cô gái trẻ lại dám đi theo người ta tới bữa tiệc như thế, anh cảm thấy cô ta đơn thuần sao? Loại con gái này em thấy nhiều rồi, thừa dịp có chút tư sắc liền muốn nắm giữ để kiếm tiền."

Lục Gia Hành rũ mắt nhìn cô ta.

Cổ Hân thấy sự khinh miệt trong ánh mắt anh, mềm giọng khuyên nhủ, "Gia Hành, em chỉ vì muốn tốt cho anh nên mới nói thôi." Cô ta có ý đồ dùng ích lợi để nhắc nhở, ràng buộc anh, "Phụ nữ mới hiểu phụ nữ nhất, loại con gái này chuyên đi ăn tươi nuốt sống những người có quyền có thế. Em sẽ không lừa gạt anh, công ty hai nhà chúng ta đang định hợp tác, từ góc độ đối tác làm ăn, em cũng hy vọng ——"

"Cổ Hân." Lục Gia Hành cắt ngang, giọng điệu rất dừng dừng, nhưng lạnh thấu từng từ từng chữ, "Từ giờ trở đi, Đồng Thượng sẽ không có có bất cứ dự án hợp tác nào với Thịnh Thế nữa."

Anh nói xong không hề lưu luyến xoay người bỏ đi.

Mọi chuyện phát sinh quá đột ngột, Cổ Hân kịp phản ứng liền xông tới kéo anh lại, "Gia Hành, anh điên rồi."

Lục Gia Hành gạt tay cô ta ra.

Cổ Hân mang một đôi giày cao gót, lần đầu tiên cảm thấy ngay cả đứng cũng không vững, thậm chí cô ta còn chưa nói đến chủ đề chính, Lục Gia Hành đã trở mặt.

Cô ta đứng yên tại chỗ thật lâu, lâu đến mức từng kỉ niệm khi còn ở Anh giống như một bộ phim điện ảnh xuất hiện trong đầu.

Trước khi bỏ đi, Cổ Hân gửi một tin nhắn cho Lục Gia Hành: 【 Anh Tinh Thần đã trở lại, anh ấy nói muốn gặp anh. 】

- -----Tác giả có lời muốn nói:

Hứa Lê: Muốn gặp Pháp Hải.

Chuyện cũ năm xưa, từng màn được vạch trần.

Lục tổng, cô ấy ngay cả Pháp Hải cũng đều nhớ rõ, vậy thì tới khi nhớ ra anh còn xa ư?

Nói về, Văn Triệt kể câu chuyện cổ đại kia, mọi người cảm thấy sao?

Hứa nương tử và Lục quan nhân muốn đi du ngoạn Tây Hồ#

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 30: Một chút trêu chọc (9)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Gia Hành không gửi tin nhắn hồi âm, xoay người tiếp tục lao đầu vào làm việc.

Lúc Tần Chiêu đưa Hứa Lê về tới nơi, công việc bên này của anh cũng đã xử lý được tạm tạm rồi, đúng là có ông chủ đích thân xông trận khí thế thật khác biệt, lão Tào theo sau cả ngày, cuối cùng nhịn không được bùng một ly nước tới, "Lục tổng nghỉ ngơi một chút đi, tôi đã kêu người đặt bàn dùng cơm trưa ở Nhà Lộ Các."

Bữa cơm này là do Lão Tào tự xuất tiền túi, cũng chẳng phải là một tiệm ăn nhỏ bé gì nên giá cả không hề tầm thường.

Lục Gia Hành không khách sáo, nói: "Không cần đâu, đặt cơm hộp giúp tôi, tiết kiệm được chút thời gian, tôi ở đây tranh thủ nhìn thêm một lát."

Lão tào nào dám chậm trễ, "Chuyện này sao được, ngày hôm qua boss đã phái bốn ba khắp nơi, buổi tối nhất định cũng không được nghỉ ngơi tốt."

Nói đến đây liền nhớ lại chuyện ngày hôm qua, lão Tào lăn lộn bao nhiêu năm trong thương trường, thân kinh bách chiến, trước mắt ông chủ sẽ không hỏi một câu nào, chỉ quan tâm nói: "Ngày hôm qua tiểu thư có sao không?"

Lục Gia Hành cầm tài liệu nhớ tới tình cảnh lúc ở khách sạn, tiểu nha đầu núp trong lòng anh chịu đựng kim nước mát, bỗng nhiên hơi thất thần, đáp: "Ừ, không có việc gì."

.....

Anh không chịu đi ra ngoài ăn, cuối cùng vẫn gọi cơm hộp, dùng cơm ngay tại sảnh trước của văn phòng. Lục Gia Hành mới vừa ngồi xuống, Tần Chiêu đã mang theo Hứa Lê trở lại.

Số lượng đặt cơm tính theo đầu người, không nhiều không ít, lão Tào không biết bọn họ tới, nên vội vàng chạy nhanh sai người đặt thêm cơm.

Lục Gia Hành vẫy tay ra hiệu cho Hứa Lê đi qua.

Khu nghỉ ngơi ở đây rất độc đáo, cửa lớn làm bằng đá hình vòng cung, bốn phía trên vách tường chạm rồng khắc hoa, trong sảnh trồng vô số hoa cỏ cây cảnh, Lục Gia Hành mặc quần tây, áo sơ mi, ngồi phía trước tán cây trúc đuôi phụng*, một thân khí chất tinh anh bị hãm trong cảnh trí thoải mái thanh tân ưu nhã.

Hứa Lê đi tới, tò mò nhìn bốn phía, "Nơi này là nơi làm việc sao?"

Lục Gia Hành hơi mỉm cười, "Làm việc thì ở đằng sau, còn đây là sảnh trước, muốn tham quan thì lát nữa tôi dẫn em đi dạo." Anh chỉ vào ghế đá bên cạnh, "Ngồi đi."

Hứa Lê ngó nghiêng xung quanh rồi mới ngồi xuống cách anh một khoảng xa.

Lục Gia Hành nhìn cô không hề hé răng.

Lão Tào nói "Lục tổng, bây giờ mà đặt com, đoán chừng là giao hàng sẽ rất lâu mới có, nếu không tôi cho người ra ngoài mua."

"Không cần đâu." Mọi người đều đang đẩy nhanh tốc độ, để ai đi cũng không ổn, Lục Gia Hành đem phần com chưa hề động vào trước mặt cảm lên, "Em ăn trước đi."

Hứa Lê không nhúc nhích, Lục Gia Hành vẫn gờ tay, "Lại đây lấy."

Lão Tào hơi cảm thấy bất ngờ, tầm mắt quét tới quét lui giữa hai người họ, ban đầu ông ta vốn cho rằng ông chủ tới đây là để xử lý công việc, nhưng với chuyện ngày hôm qua thì xem ra Túc Ông chỉ ý bất tại tử*(Ý người say không ở rệu).

Hứa Lê đứng dậy nhận lấy nhưng Lục Gia Hành nắm hộp com không buông tay.

"Ngài....." Rốt cuộc là cho hay không cho chứ, Hứa Lê cau mày, vừa muốn bỏ ra thì tay bị kéo lấy.

Đôi đồng tử đen nhánh của Lục Gia Hành nhìn thẳng vào cô, "Em cứ trốn tránh tôi làm gì?"

"..... Tôi không có." Hứa Lê giống như kẻ gian làm chuyện xấu sợ bị người khác phát hiện, nhỏ giọng nói, "Anh đừng kéo tôi mà."

Tận tới khi thấy mặt cô đỏ bừng, Lục Gia Hành mới buông ra, chỉ chỉ bên cạnh, "Ngồi ở đây này, có bóng cây, không sợ nóng."

Giống như rất có đạo lý, nhưng Hứa Lê vẫn cảm thấy quái quái.

Cô ngồi bên cạnh Lục Gia Hành ăn com, cái miệng nhỏ nhóp nha nhóp nhép, ăn một lát mới hỏi: "Lục tiên sinh, ngài không đói bụng sao?"

Ăn cả buổi mới nhớ tới anh, Lục Gia Hành đang dùng đi động trả lời tin nhắn, lắc đầu, tuy cả người đứng là có hơi mệt, nhưng giọng nói lại lộ ra vẻ rất mệt mỏi, nổi ý muốn gây khó dễ: "Đồ không có lưng tâm."

Hứa Lê cắn môi, gấp một miếng trứng da hồ* (đại khái là trứng gà luộc sơ rồi chiên, bỏ thêm gia vị, thành phẩm có màu vàng như da hồ) vẫn chưa hề động vào trong hộp lên, "Ngài có muốn ăn không?" Nói xong mới cảm thấy không ổn, anh là người vô cùng tự phụ, sao có thể ăn đồ mà cô đã dùng qua chứ, tay nâng lên giữa không trung, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Lục Gia Hành ừm một tiếng, liền cắn một miếng thức ăn trên tay cô, miệng nhai mà mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Hứa Lê vốn chỉ muốn đưa cho anh, tuyệt đối không có ý muốn dứt tận miệng như vậy, cả người bỗng cứng đờ, giống như bị điện giật thu tay lại.

Lục Gia Hành không nói chuyện, mặt này tràn ngập ý cười, tự mình cũng cảm thấy bản thân có bệnh, từ khi nào lại bắt đầu thích trêu chọc con nít thế chứ.

Tần Chiêu mang đồ ăn mới giao vào, nếu không phải Lý Nhân vừa gọi điện thoại tới, anh ta thật sự không hề muốn tới đây làm kì đà chút nào.

"Lục tổng, đây là com của ngài, còn có chuyện này....." Lý Nhân vừa gọi tới nói là Văn Triệt âm ỉ không muốn đóng bộ điện ảnh đó nữa."

Tâm trạng vui vẻ của Lục Gia Hành giống như bị ấn nút tạm dừng giữa chừng.

Tần Chiêu đưa mắt nhìn Hứa Lê, nói tiếp: "Văn Triệt nói nếu bên phía Thịnh Thế không xử lý Viên Tử Kiếm, bộ phim đó cậu ta không quay nữa."

Có cơn gió nhẹ thổi qua tạo ra một đợt lay động, hương thơm từ tán trúc xanh đậm đưa xông vào khứu giác, Lục Gia Hành mở nắp hộp cơm, "Cậu chớ xía vào, cứ để cho nó ầm ỉ." Đang lo không có cách nào trị cái tên khôn rùa đen họ Vương kia, bây giờ thì đã có người thay anh làm rồi.

Mấy chuyện thiếu đạo đức mà Viên Tử Kiếm làm ra không chỉ có thế này, bây giờ bầu không khí trong nghề càng ngày càng thối nát, chính là do loại người này tạo ra, ý vào việc bản thân bỏ được đến một vị trí nhất định liền không từ thủ đoạn, chỉ muốn làm cho nửa thân dưới thoải mái, loại người này đã nên bị thu thập sớm rồi.

Tần Chiêu cũng chứng mất hồn nhưng cân nhắc tình thế vẫn nói: "Với tính tình của Văn Triệt, một khi đã làm ầm lên chuyện gì cũng không màng, đến lúc đó tin tức bị lộ ra nhất định sẽ bị mắng thành đại minh tinh giờ thì ngôi sao, cuối cùng lại đào ra nguyên nhân là vì Hứa Lê, thế thì lại càng phiền toái."

Lục Gia Hành vừa nãy chỉ là nhất thời bức bối thôi, bẻ đũa cơm làm hai đoạn phát ra tiếng vang lách tách, hỏi: "Ly Nhân muốn làm gì?"

"Anh ta muốn Hứa Lê khuyên nhủ Văn Triệt, nói là hiện tại ai khuyên gì cũng đều không nghe, chỉ cô ấy mới có thể."

Lục Gia Hành ném chiếc đũa gãy xuống đất, "Nằm mơ đi."

Đang muốn phát hỏa, Ly Nhân lại gọi điện thoại tới, Tần Chiêu hiểu rõ ý tứ của Lục Gia Hành, hai bên đều khó xử không biết nên làm gì bây giờ.

Hứa Lê lau miệng, đứng dậy, "Đưa cho tôi, tôi sẽ khuyên cậu ấy."

Cô cầm điện thoại đi đến góc tường, vừa nói vừa lấy tay khẽ vuốt lên bức tường đá màu xanh rêu, trời sinh cô có làn da rất trắng, cả người tràn đầy khí chất thanh nhã, có cảm giác hoà hợp với phong cảnh nơi đây một cách kì lạ.

"Ồm ồm, được....." Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng cãi cọ ầm ỉ nhưng Hứa Lê vẫn nhẹ nhàng mềm giọng, "Tôi biết, Văn Triệt, thật sự rất cảm ơn anh, cảm ơn anh đã tốt với tôi, nhưng mà thật sự không cần phải như vậy, anh chỉ cần đóng phim cho thật tốt, tôi rất mong chờ được xem đấy....."

Tần Chiêu nhìn sắc mặt Lục Gia Hành càng lúc càng lạnh, đang định khuyên nhủ vài câu, đối phương đã đứng dậy bước qua.

Lục Gia Hành giắt lấy điện thoại từ tay Hứa Lê, nói với đầu bên kia: "Không muốn quay thì đừng quay, đến lúc đó tiền vi phạm hợp đồng cậu tự lo đi, công ty sẽ không bỏ ra một xu nào, được, mặt khác hợp đồng của cậu với công ty tôi đã xem qua rồi, 40 60, lợi nhuận cậu bốn phần, công ty sáu, kí kết trong vòng 10 năm, công ty có thể nâng đỡ cậu nhưng nếu cậu muốn hủy hợp đồng thì phải tự bồi thường, đã rõ chưa? Bây giờ còn muốn quay nữa hay không, tự mình suy nghĩ cân nhắc đi."

Anh nói xong liền cúp điện thoại, khoanh tay nhìn Hứa Lê, "Cứng rắn lên một chút, đừng để ngày nào cũng nhu mì bị người ta bắt nạt." Anh hất đầu, "Tần Chiêu, đưa một tấm danh thiếp của tôi cho cô ấy."

Hứa Lê hoá ngốc tại chỗ, đưa cho cô cái này làm gì.

Lục Gia Hành nhướn mày, "Mặt trên đó có số điện thoại của tôi, học thuộc đi, hồi nữa tôi sẽ kiểm tra." Dứt lời com cũng không ăn, chạm bước sinh phong đi khuất dần về phía sảnh sau.

Danh thiếp có cảm giác rất hiện đại, thiết kế cũng rất đơn giản, Hứa Lê cầm tấm thiếp nho nhỏ kia, ngón tay miết nhẹ lên ba chữ chạm nổi "Lục Gia Hành".

Lão Tào vừa đi đến gặp ngay một màn này, chạy tới một bên lôi kéo Tần Chiêu nói: "Học thuộc thứ gì, sao tôi thấy Lục tổng đối xử với tiểu cô nương này như thể con cái nhà mình vậy."

Tần Chiêu cười cười nhún vai.

Lão Tào thấy anh ta như vậy, suy nghĩ trong lòng càng được chứng thực, lắc đầu, "Hoá ra Lục tổng thích kiểu nhỏ nhỏ thế này."

.....

Công việc lại tiếp tục một hồi quay cuồng, Hứa Lê vẫn luôn đi theo ở bên cạnh anh, liên quan đến vấn đề công việc nhưng Lục Gia Hành cũng không để cô tránh đi.

Hứa Lê luôn an tĩnh ở phía sau, nghe bọn họ nói xong nửa ngày bỗng chủ động đi tìm lão Tào, muốn xin một chút vải dệt.

Vải dệt của bọn họ đều là loại tơ tằm thượng đẳng, giá cả rất đắt đỏ, ngay cả lão Tào cũng không thể lén đưa đồ lung tung được.

Lão Tào biết Hứa Lê có thân phận không tầm thường nên không từ chối ngay lập tức mà đi hỏi ý kiến của Lục Gia Hành.

"Em thích hả?" Lục Gia Hành hỏi.

"Chỉ là muốn một chút thôi, có được không?" Cô vòng tay ra phía sau, có chút ngượng ngùng.

Trông mắt đen nhánh của Lục Gia Hành luôn nhàn nhạt xoáy vào người khác, nhìn không ra đang vui hay buồn, anh xoa tay, "Lão Tào, có ấy muốn bao nhiêu thì đưa bấy nhiêu." Anh xoa người, lấy ngón tay gõ nhẹ lên đầu Hứa Lê "Thích thì để lão Tào kêu người làm cho em một bộ sườn xám"

Hứa Lê bị câu nói bất chợt của anh làm cho mặt đỏ bừng lên, vội vàng lắc đầu, "Không cần không cần, tôi không mặc cái đó đâu, cho tôi một chút vải dệt là được rồi."

Lục Gia Hành cũng không kháng kháng nữa, nhìn cô co quắp vừa tức vừa buồn cười.

Lại bận bịu suốt một tiếng đồng hồ nữa, anh giờ tay nhìn đồng hồ, hỏi Tần Chiêu xem vé máy bay đã đặt khởi hành lúc mấy giờ.

Tần Chiêu nói: "7 giờ rưỡi."

Hoá ra đã làm việc lâu như vậy, công ty bên kia vẫn còn có một đống việc, bọn họ không thể lại trì hoãn thời gian thêm nữa.

Lục Gia Hành chống tay vào eo, xoay khớp cổ, nói với Tần Chiêu: "Còn lại mấy thứ này cậu với mọi người làm tiếp đi nhé, tôi đi ra ngoài một chuyến, sau đó chúng ta gặp nhau trực tiếp ở sân bay."

Tần Chiêu không hiểu, "Ngài định đi đâu?"

Lục Gia Hành ôm lấy Hứa Lê đi ra ngoài, "Tây Hồ."

Giờ thì hiểu rồi, trách không được ngay cả cơm cũng không ăn mà vội vàng tranh thủ thời gian làm hết công việc, hoá ra là vì nguyên nhân này.

Lục Gia Hành dùng chính xe của lão Tào, "Tôi để ở sân bay, đến lúc nào đó thì ông cho người đi lấy."

Lão Tào đang giúp anh thu dọn hành lý, "Chúng tôi bên này không hoàn thành tốt công việc mà còn phiền Lục tổng tự mình tới chỉ đạo, thật là hổ thẹn." Những lời nên nói trong trường hợp thế này tuyệt đối không thể thiếu, Lục Gia Hành vẫn luôn không thích thứ này, chỉ lạnh nhạt tiếp vài câu.

Hứa Lê cũng cùng lão Tào từ biệt, "Cảm ơn ngài đã chiêu đãi." Ông ấy mất công bốn ba cả ngày hôm qua thêm hôm nay lại khoản đãi, tất cả đều đáng giá để cô nói câu cảm ơn này.

Cô có khí chất rất trong sáng sạch sẽ, như thể mãi mãi không rời khỏi công trường, nét học sinh non nớt còn viết rõ trên mặt.

Sắc mặt Lục Gia Hành rốt cuộc cũng dịu xuống, khoe môi cong cong.

Lão Tào là người đã thành tinh, lập tức tiến lên thấp giọng đáp: "Lục tổng thật là có phúc."

Cảm xúc lạnh băng của Lục Gia Hành trong lúc làm việc rốt cuộc thả lỏng xuống, cười cười, "Ừ."

Tối Tây Hồ, thời gian cũng không tính là quá sớm, Lục Gia Hành nhìn đồng hồ, quyết định mở lời rào đón trước, "Đi dạo cũng được, nhưng đừng ảm ĩ với anh."

Hứa Lê gật đầu như gà mổ, vui vẻ phấn chấn đi phía trước. Trời cũng không được coi là mát mẻ, nhưng mỗi khi hồ hấp như thể được hoà chung nhịp với thảm thực vật và hồ nước nơi đây, khi thở ra cũng khiến cho những phiền muộn trong mấy ngày vừa qua tan biến thành mây khói.

Tây Hồ rất rộng lớn, hai người chậm rãi đi bộ men theo bờ hồ, Lục Gia Hành đi đằng sau cô, anh chưa bao giờ thích mấy chuyện đi du ngoạn như thế này, càng miễn bàn đến việc đi dạo lang thang không có mục đích như vậy.

Điện thoại trong túi quần khẽ rung, cầm lên xem hoá ra là tin nhắn của Cố Hân: 【 Gia Hành, anh Tinh Thần định sẽ ở lại trong nước một thời gian, chừng nào anh rảnh thì ba người chúng ta hẹn nhau ra ngoài tụ họp nhé. 】

Lục Gia Hành không hồi âm.

Lát sau cô thêm một tin khác chuyển tới: 【 Gia Hành, đừng trốn tránh nữa, chuyện năm đó anh không hề sai. 】

Lục Gia Hành đứng nguyên tại chỗ, bóp điện thoại trong tay thật chặt.

Hứa Lê đã đi một đoạn thật xa, lại chạy về kêu anh, "Sao ngài không nhúc nhích?"

Lục Gia Hành phì cười, "Chưa già đến mức như vậy, chân tay còn khoẻ lắm, em đứng ở đây đừng đi linh tinh, tôi gọi điện thoại rồi quay lại ngay."

Anh không muốn để Hứa Lê nghe thấy, vừa bấm số vừa quay sang hướng khác.

Điện thoại gần như được kết nối trong nháy mắt, giọng nói Cố Hân có chút kích động, "Gia Hành."

Đứng phơi dưới ánh nắng mặt trời đến khó chịu, Lục Gia Hành đi tới dưới tán cây dương liễu, tay xoa ấn đường ép bản thân không được lên cơn nóng này, "Cố Hân, cô giúp tôi chuyển lời cho anh Tinh Thần, nói là tôi gần đây rất bận, đợi qua mấy hôm nữa sẽ tới gặp anh ấy."

Cố Hân không nhận ra bất cứ cảm xúc nào trong lời nói của anh, lại muốn hòa hoãn lại chuyện không vui lúc sáng hai người đã tranh cãi, cô ta tò thái độ hạ mình, "Được, em sẽ chuyển lời giúp anh, về Viên Tử Kiểm bên em cũng sẽ xử lý, Gia Hành, em làm như vậy không phải vì người khác, chỉ là không muốn làm anh cảm thấy không thoải mái trong lòng thôi."

Lục Gia Hành cười nhạo không nói.

Cố Hân thở dài, "Hứa tiểu thư tuổi còn nhỏ, lại thoát nhìn nhu nhược yếu đuối, anh có ý muốn bảo vệ cũng là điều bình thường, nhưng anh phải biết rằng đó không phải là tình yêu."

"Vậy thì là cái gì? Như cô đối với tôi hả?" Lục Gia Hành cao giọng.

Cố Hân bị hỏi đến bối rối, kiều ngao như cô ta, nhiều năm qua luôn ngoài sáng trong tối thăm dò xử lý lòng Lục Gia Hành, nhưng chưa từng thổ lộ trực tiếp với anh, lớp giấy mỏng này ai cũng đều không muốn chọc thủng, Cố Hân tưởng đây chính là điểm chứng minh Lục Gia Hành đối bản thân mình khác biệt so với những người khác.

Ít nhất anh cho phép cô như một sự tồn tại bên người.

Người đàn ông này đến đâu cũng luôn toả sáng, thuở niên thiếu trong lòng cô ta vẫn luôn bất an, nhưng cô tin rằng thời gian càng qua lâu, nhất định anh vẫn sẽ chọn người xứng đôi với mình ở bên nhau.

Nhưng hôm nay anh lại hỏi cô ta như vậy.

Giọng Cố Hân mang theo sự bất ngờ, cũng không dám nói lung tung, cuối cùng chỉ nhỏ giọng hỏi lại: "Vậy anh yêu Hứa Lê?"

Lục Gia Hành cũng không đáp.

Cố Hân lại nói: "Thật ra anh cũng chỉ đơn giản là cưng chiều cô ta, muốn chơi đùa thôi đúng không?" Là thử, cũng là lời kéo, cô ta không tin cũng không muốn Lục Gia Hành cách mình càng ngày càng xa.

Trời không có một gợn gió, mặt hồ tĩnh lặng đến mức giống như một khối pha lê khổng lồ, cảnh liễu rủ nhẹ, bầu không khí tràn ngập sự nôn nóng tới bức bối.

Lục Gia Hành lấy tay chống hông, "Cố Hân, chúng ta quen biết cũng đã nhiều năm, tôi là loại người nào cô còn chưa rõ, nếu chỉ muốn chơi đùa thì hiện tại hẳn nên tìm một khách sạn xử lý cô ấy luôn, chứ không phải nhất công một nhàn mà còn giống như thẳng ngực hầu người ta đi dạo Tây Hồ làm gì!"

Anh bóp chặt điện thoại trong tay, trực tiếp tắt máy, muốn oán hận tung trời mà quay đầu lại ——

Không thấy Hứa Lê đâu.

Loại cảm xúc quen thuộc này lại bắt đầu dâng lên, trái tim anh như bị nghẹn tới cổ họng, một bên vừa bấm di động, một bên tìm bốn phía xung quanh.

Vừa mở điện thoại ra, nhìn đến chỗ bờ hồ xa xa đã thấy một thân hình bé nhỏ ngồi dựa lưng về phía anh, đối diện cô có một ông lão với mái tóc hoa râm dài được tết ở phía sau, trên mặt còn đeo một chiếc kính râm hình tròn.

Lục Gia Hành tay chống đầu gối thờ đốc, trong dạ dày khuấy trộn khó chịu.

Anh chậm rãi đi qua, hai người kia dường như đang nói chuyện gì đó, căn bản không hề chú ý tới anh.

Hứa Lê bung một chiếc bình quơ quơ, rút ra một tấm thẻ, "Ông thật sự biết đoán mệnh sao?"

Ông già nhận lấy thẻ tre, "Ai nha, tin ít linh nghiệm, không tin thì bỏ đi."

Hứa Lê: "Nhưng cháu không có tiền."

"Không cần tiền, gặp được người có duyên, bói một quẻ, trọn bộ duyên số." Ông lão nhìn thẳng về phía trước, tay mò mẫm trên tấm thẻ tre, "Ta làm người luôn ngay thẳng, hỏi một chuyện cầu một chuyện, cô có thể hỏi trước một chuyện bất kì, ta bói thử cho cô xem."

Mấy loại thủ thuật nhỏ này, Lục Gia Hành cũng không tin, anh vừa muốn tiến lên, nghe thấy Hứa Lê nói: "Vậy ông bói thử xem cuộc sống trước đây của cháu như thế nào, những điều đó cháu đều quên hết rồi, nhưng thật ra rất muốn biết."

Ông lão cũng không hề kinh ngạc, bấm đầu ngón tay niệm chú lẩm bầm, sau đó vỗ đùi, "Cô nương, cô tuổi còn nhỏ, nhân duyên gặp được cũng sớm, nhưng mà cô lại rút được thẻ Đoạn, cả hộp này của ta chỉ có một quẻ này thôi!"

"Nói thẻ là có ý gì?" Hứa Lê đoán chính ngời đó, tay đặt trên đầu gối, vô cùng nghiêm túc.

Lục Gia Hành trong lòng phát run, những chuyện trước kia, cô thà rằng đi hỏi thầy bói, cho tới tận bây giờ cũng chưa hề hỏi anh một câu.

Ông lão vuốt chòm râu, "Ừ—— không tốt lắm, là quẻ hạ hạ trong tất cả các quẻ hạ hạ, yêu mà không được, thân nhân không hiểu nhau, cô đơn chiếc bóng, chịu rất nhiều khổ cực."

Hứa Lê cúi đầu, cảm xúc hơi chùng xuống, "À."

Như thể cảm nhận được tâm trạng suy sụp của cô, ông lão tháo kính râm xuống, một đôi mắt giống như bị che phủ bởi lớp sương mù, không có tiêu điểm, "Cô nương, cô xem ta chỉ là một người mù, người mù vẫn là người mù, ta chỉ là nói bừa vậy thôi. Cô cứ nghĩ đi, đời người kiếp này ai mà không phải chịu khổ gặp nạn!"

Hứa Lê vẫn cúi đầu, ngón tay vẫn vờ góc áo.

Ông lão lại mang kính râm lên, "Như vậy đi, hỏi một chuyện cầu một chuyện, cô muốn cầu cái gì."

Hứa Lê vốn sợ nóng, trên trán mồ hôi lấm tấm, chớp mấy mắt, "Cầu có hiệu nghiệm không?"

Lão nhân cười cười, "Có tác dụng hay không còn phải xem chính cô."

Hứa Lê hít vào một hơi, xoay người hướng về phía trái, cô nhìn Lôi Phong Tháp đối diện bên kia hồ, chắp tay trước ngực, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: "Vậy thì dùng những khổ cực đã phải chịu trước kia, qua kiếp nạn này, được ban cho người có một trái tim chân thành, vĩnh viễn làm bạn."

Cô như thiện nam tín nữ vô cùng thành kính, mấy nhũu lại, đem tương lai giao phó, cực khổ cũng không hối hận, chỉ muốn đổi lấy một chút ấm áp kiếp này.

Cảm giác được có gì đó khác thường, Hứa Lê mở mắt ra, tầm mắt bị một bóng người cao lớn chặn lại.

Lục Gia Hành chậm rãi ngồi xổm xuống, một bên đầu gối chạm xuống mặt đất, hẩn từ trong túi móc ra thứ gì.

"Ngài....."

Hứa Lê tim đập thật nhanh, Lục Gia Hành vén tóc cô ra sau tai, cầm món đồ sáng long lanh nhẹ nhàng đeo lên vành tai.

Khuyên tai nho nhỏ đâm nhẹ vào da thịt, vừa đau vừa ngứa, như thể chạm được vào cả trái tim.

Hứa Lê không nhìn được, lắc đầu trái phải, "Ngài đeo cho tôi cái gì thế?"

Lục Gia Hành tay nâng đầu cô, "Thấy được à?"

Trong đôi mắt sáng của người đàn ông phản chiếu dáng hình khuôn mặt cô, cả người Hứa Lê đều nóng rực lên, mặt đỏ đến kỳ lạ.

Lục Gia Hành hơi mỉm cười, tươi cười vô cùng dịu dàng khiến Hứa Lê thất thần. Ngay lập tức, Lục Gia Hành nghiêng đầu, môi khẽ chạm lên.

- -----Tác giả có lời muốn nói # Kiều Tinh Thần lên sân #

Có người cho rằng Kiều Tinh Thần và Lục tổng có gian tình từ ngày xưa thì hãy ra đây, hai ta tâm sự về chuyện nhân sinh! (Sao có thể chứ, Lục tổng của chúng ta thẳng tắp tắp)

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Một chút trêu chọc(10)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Shiba

"A!"

Nếu không phải ông lão thầy bói kia theo bản năng kêu lên một tiếng, Hứa Lê đã quên mất bên cạnh còn có một vị đại gia đang thờ hồn hên, cô ngờ nghịch một chút mới bật dậy, trong nháy mắt tạo ra một lực bùng nổ trực tiếp đâm vào người đang dựa sát vào cô khiến anh bật ngửa ra phía sau.

Lục Gia Hành vẫn trong tư thế quý một gói xuống đất, anh vốn đang nghiêng người về phía trước bỗng nhiên bị một lực mạnh hất ra, cả cơ thể mất trọng tâm hứng chịu toàn bộ mà ngã lẩn, nhất thời đau tới mức không đứng lên nổi.

"Ông ông, mắt ông....." Hứa Lê không thể tưởng tượng chỉ vào.

Mắt ông lão tuy không tốt, nhưng không tới mức hoàn toàn thấy không thấy gì, toàn lấy cớ để đi lừa gạt người bên bờ Tây Hồ, nào ngờ lại nhìn thấy một màn này khiếp sợ đến mức kính râm cũng rớt mất. Ông vội vàng nhặt cây gậy trên mặt đất chạy mất dép, vừa đi vừa phát ngôn bừa bãi, "Cô nương, kiếp nạn này xem ra không vượt qua được rồi."

Lục Gia Hành cảm thấy cả khuôn mặt đều tê dại, trong miệng có cảm giác tanh mặn, chạy nhanh đến bên cạnh thùng rác, trực tiếp phun ra một búng máu.

Hứa Lê gọi ông lão kia mà không được, quay lại thì nhìn thấy khuôn mặt nặng nề của Lục Gia Hành.

"Lục tiên sinh."

Lục Gia Hành lấy ngón cái lau vết máu trên môi, Hứa Lê che miệng lại, "Anh chảy máu rồi, sao tự nhiên lại bị chảy máu?"

"Em nói thử xem?" Lục Gia Hành không biết tâm trạng ngay lúc này của bản thân là gì, ngửa mặt lên trời thở dài, "Mẹ kiếp, em là kiếp nạn của tôi thì có."

Sao lại tự nhiên mắng người chứ.

Hứa Lê đỡ lấy anh, "Không phải tôi cố ý đâm vào ngài, ngài đột nhiên ghé sát mặt vào tôi, làm tôi giật cả mình." Cô nhón chân nhìn nhìn nhưng Lục Gia Hành nhất quyết chống đối không chịu cúi đầu.

Chờ một lúc, anh vừa định mở miệng lại muốn phun máu.

Hứa Lê sợ tới mức ôm chặt cánh tay anh, "Ngài có ổn không?"

Cơn gió mùa hạ nhẹ thổi khuấy động mặt hồ, bóng nước phản chiếu hình ảnh cảnh liễu rủ phất phơ, những hạt bụi nhỏ li ti rơi rụng bốn phía, nhưng anh không hề cảm nhận được chút chất thơ nào của bầu không khí này, Lục Gia Hành chỉ cảm thấy mình vừa nãy điên thật rồi.

Hứa Lê vẫn trong tư thế ôm lấy cánh tay anh, trước sau cúi đầu, chỉ thấy được lông mi khe khẽ rung động, một câu cũng chưa hề thốt ra.

Lục Gia Hành thấy lồng ngực khó chịu, rũ mắt liếc cô: "Đừng giận dữ với anh." Lời nói không hề xuôi tai nhưng giọng điệu lại vô cùng mềm mại.

Hứa Lê nhún mày ngẩng đầu, "Không giận dữ, Lục tiên sinh, tôi chỉ vừa nhớ tới một câu trong lời bài hát."

Lại nghĩ tới cái gì? Lục Gia Hành đề phòng nhìn cô, "Gì?"

Hứa Lê: ""Nước mắt Tây Hồ, nước mắt ta*.""

(Bài hát "Thiên niên kỷ và vân vân"(???) OST "Tân bạch nương tử truyền kỳ" bản 1992-Baidu)

Lục Gia Hành: "....."

Tần Chiêu không biết đã chờ ở sân bay bao lâu, uống đến ly cà phê thứ ba mà vẫn không thấy Lục Gia Hành xuất hiện, anh cũng không muốn thúc giục, khó có được nhẫn nại một lát, cúi đầu nghịch di động.

Ở bàn đối diện có một cô gái trẻ măng, trên đầu mang headphone hình tai mèo, đầu chốc chốc lại lắc lư. Cô bé đó có đang nghe nhạc hay không Tần Chiêu không dám xác định, nhưng cuốn tạp chí đang mở trên bàn tuyệt đối không hề động đến, từ đầu đến cuối nó chưa được lật một tờ nào.

Cô bé liếc trộm anh mấy lần, tới khi anh nhìn lại, đối phương lập tức cúi đầu xuống.

Tần Chiêu muốn sắp xếp xe đón khi xuống đầu sân bay bên kia, bèn gọi điện cho Ngô Lăng.

Ngô Lăng nhanh chóng đáp ứng, "Đã biết, đã biết, tôi không đón mấy người mà được sao, không đón cậu thì tôi cũng phải đến đón Gia Hành chứ."

"Xuống trễ lắm, tôi chỉ sợ cậu đang ngủ, Hứa tiểu thư mấy ngày nay phải chịu oan ức, cậu thấy thì cũng đừng nói gì linh tinh."

"Biết, biết rồi, sao cậu lại dong dài giống mẹ tôi thế chứ."

Tần Chiêu cười, "Tôi chỉ nói dựa theo bối phận thôi đâu có dong dài gì ——" Anh đang nói thì bà vai bị người ta vỗ vỗ, ngẩng đầu liền thấy cô bé vừa nãy lưng đeo ba lô đứng ở trước mặt anh.

Anh chưa kịp cúp điện thoại, "..... Cô có việc gì sao?"

Cô gái đứng tại chỗ dậm chân hai cái, "Mặc kệ, ngay bây giờ em phải lên máy bay, không còn kịp nữa rồi....." Cô gái chớp mắt, "Em thấy anh rất soái, hay là anh cho em số điện thoại đi!"

Tần Chiêu nuốt một ngụm nước miếng.

Cô gái chỉ vào thứ còn dán trên tai anh, "Anh đang cầm đấy, đừng lấy cớ như là không có điện thoại để từ chối người ta!"

Nhìn lối ăn mặc chắc là một thiếu nữ mới độ mười tám mười chín tuổi tràn đầy sức sống, ngồi cùng cộ dừng khí cả buổi mới dám lại đây, lá gan thật đáng khen. Cô bé ngược đời mắt to tròn xoe chờ mong nhìn Tần Chiêu, nhìn đến mức anh nhức cả đầu.

Cô gái lắc lắc điện thoại của mình, "Này, chỉ là lưu số điện thoại thôi, em không sợ, một đại nam nhân như anh sợ cái gì!"

Tần Chiêu cảm thấy dưới cánh tay ngấm ngầm toát mồ hôi, khẽ quay điện thoại xuống phía dưới, hơi ấp úng một chút, "Xin lỗi, tôi không phải sợ lưu số điện thoại, mà là ——" anh chỉ vào di động, "Bạn gái đang nghe, tôi sợ có người ghen."

Cô gái kia chớp chớp mắt, sau khi hiểu được ảo não quay đầu đi mất.

Tần Chiêu chưa từng trải qua cảm giác yêu đương, nên khi bị con gái quần lấy liền cảm thấy không được tự nhiên, nhưng cũng không cự tuyệt người ta, vừa nãy chỉ là nóng lòng muốn thoát thân nên tìm đại một cái cớ.

Kết quả trong điện thoại truyền ra tiếng lừa hí, "Ha ha ha ha ha ha Tần trợ lý cậu làm tôi cười chết mất!"

Tần Chiêu quên là có người đang nghe, "Tôi chỉ....."

"Không có việc gì không có việc gì, đã từng tuổi này ai mà không gặp được tình yêu sét đánh, tôi đang đi trên đường, không thèm nghe cậu nói nữa, lát nữa gặp nhé —— bạn trai!"

Ngô Lăng nói xong liền cúp máy, Tần Chiêu nắm chặt di động trong tay, sừng sốt chùng một phút.

Biết trước đã chẳng làm, chẳng hay bao lâu người muốn chờ cuối cùng cũng tới, lại cảm thấy không khí giữa hai người có gì đó không thích hợp lắm, tưởng sau chuyến Tây Hồ sẽ tốt đẹp nhưng sao mà chẳng nói lời nào với nhau.

Tần Chiêu tới phụ giúp xách hành lý, "Lục tổng, miệng anh bị sao vậy?"

Cảm xúc Lục Gia Hành vẫn như bình thường, "Bị cắn."

Hứa Lê chạy nhanh giải thích, "Tôi đâu có cắn ngài."

Nói xong, Lục Gia Hành không phản bác, trầm mặt đi về phía trước, lời nói vừa nãy càng có vẻ thật mờ ám.

Ba người đều có tính tình yên tĩnh trời sinh, dọc trên đường về không hề nói gì với nhau, Lục Gia Hành lên xe liền ngủ vùi, ngay cả khi Tần Chiêu gọi com, anh cũng xua tay nói không muốn ăn.

Hứa Lê chọn một loại bánh mì size nhỏ, khẽ chạm vào anh, "Ăn cái này miệng không đau."

Lục Gia Hành nhắm mắt càng chặt hơn.

.....

Ngô Lăng đã sớm chờ ở sân bay, sau khi đón xong người, Hứa Lê nói: "Từ đây muốn đi Đại học R thế nào ạ?"

"Bây giờ?" Ngô Lăng thất đại an toàn.

Hứa Lê vừa nói câu đầu vừa ngo sang Lục Gia Hành, "Vừa rồi bạn học gửi tin nhắn nói bên Viện hình như đã biết chuyện phát sinh trong kì khảo sát, thầy Trần đã bị Viện trưởng triệu về từ chiều nay, nên Viện muốn tìm các sinh viên biết rõ tình hình về khai báo, bọn họ chưa kịp trở về, chỉ tôi có thể đi được."

Cô nói xong, lại quay sang nhìn Lục Gia Hành, cảm thấy ai đó nhất định không chịu hạ hoả, "Sáng mai phải lên Viện sớm, tôi sợ không kịp nên tối nay muốn về nhà mình nghỉ."

"Được rồi, nhưng mà em định qua đêm ở nhà một mình à?" Ngô Lăng nói.

"Không có vấn đề gì, cha mẹ tôi có lẽ cũng sắp về nhà rồi, nãy ngài đừng....."

Lục Gia Hành mở cửa nhét cô vào trong xe, đóng cửa lại nói: "Lái xe đi!"

Ngô Lăng liếm mép, "..... Hành, đi đâu?"

Lục Gia Hành dựa người lên lưng ghế, "Đưa tôi về chung cư, sau đó mấy người thích đi đâu thì đi."

Áp suất trong xe hoàn toàn bị giảm đột ngột, Ngô Lăng liếc Tần Chiêu, làm khẩu hình: "Tự nhiên sao lại vậy?"

Tần Chiêu lắc đầu.

Tới chung cư Lục Gia Hành xuống xe, anh cũng không có hành lý gì, đi được hai bước quay trở lại, "Xuống xe."

Hứa Lê bám trên mép cửa xe, "Hà?"

"Hà cái gì, đi lên lấy đồ của em về đi, đồ đồ phải gửi đi gửi lại."

Tình huống này là sao đây, hai người ngồi hàng trước hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Hứa Lê kéo cửa xe bước xuống, "Phiền các anh chờ tôi một lát, tôi lấy ít đồ rồi sẽ xuống ngay, nhanh lắm."

May là lúc trước cô đã thu dọn sẵn đồ đạc vào hết trong rương.

Cô chạy chậm theo phía sau Lục Gia Hành, trong lòng thầm nghĩ chân dài thật đấy, đi nhanh như thế làm gì.

Lên tới nhà, chị Vương ra nghênh đón, "Về rồi à, tôi đã làm ít đồ ăn khuya, ăn xong rồi ngủ một giấc."

Hứa Lê bước vào trong phòng, nói: "Cảm ơn, chị không cần bận rộn, tôi lấy đồ rồi sẽ đi ngay."

Chị Vương vừa muốn hỏi, Lục Gia Hành đã nặng mặt lên tiếng: "Không có chuyện gì đâu, chị cứ ngủ trước đi, tôi giúp cô ấy lấy."

Anh không hề tức giận, nhưng cảm xúc thì rõ ràng như ban ngày, chị Vương tỷ nói được, nhanh nhẹn về phòng.

Khi Hứa Lê dọn chiếc rương ra, nhìn thấy Lục Gia Hành đang ngồi ở bên cạnh bàn ăn, chống tay dựa vào bàn, tay kia ôm bụng, người thoạt nhìn có gì đó không thích hợp.

Cô nhanh chóng thả đồ ra chạy tới, "Lục tiên sinh, ngài làm sao vậy?"

Lục Gia Hành không ngắt đầu, trong giọng nói còn phát run, "Không sao cả, em đi đi."

Hứa Lê vội vàng lay anh, "Ngài có chỗ nào khó chịu đúng không, để tôi gọi chị Vương." Cô vừa mới xoay người định đi thì tay đã bị giữ chặt.

Lục Gia Hành nhú chặt mày, "Chị đã ngủ rồi, em không nhìn xem đã mấy giờ rồi à."

Vừa nãy không hề để ý tới điều gì, thật sự đã khuya lắm rồi.

"Nhưng ngài....."

Lục Gia Hành cúi đầu, bả vai run lên, "Chỉ là quá mệt mỏi thôi, em đỡ tôi đến phòng là được."

Hứa Lê để anh vòng tay qua vai mình, vô cùng cẩn thận nâng người lên, Lục Gia Hành giống như khó chịu thật, trọng lượng cả cơ thể đều đè lên người cô.

Hai người dính sát vào nhau, diu tới phòng ngủ, Hứa Lê đỡ anh lên giường. Lục Gia Hành cũng chẳng thèm thay quần áo mà ngã người xuống, cả cơ thể cuộn lại tựa như rất khó chịu.

Hứa Lê gọi anh một tiếng, đối phương đáp lời rất nhẹ: "Ừm"

"Ngài thật sự không sao chứ?"

Lục Gia Hành nhắm hai mắt, "Ừ, em đi đi."

Trong căn phòng rộng lớn chỉ mờ hai bóng đèn ngủ ấm áp phía đầu giường, một nửa người anh hăm sâu trong bóng tối, bấy giờ người đàn ông này chẳng hề có chút tư thái sấm rền gió cuốn như ngày thường, nhìn có chút đáng thương.

Hứa Lê lại nhìn đồng hồ, xác thật đã khuya lắm rồi, cô có chút tự trách, rời khỏi phòng gọi điện thoại cho Ngô Lăng, "..... Lục tiên sinh hơi khó chịu nên hôm nay tôi không đi được rồi."

Treo điện thoại, Ngô Lăng vẫy tay về phía Tần Chiêu, "Gia Hành vừa nãy còn tốt lắm, sau giờ đã không khoẻ rồi?"

Tần Chiêu nghiêng ngẫm linh hội mấy lời này một lúc, cười cười, "Vậy cậu cũng không cần đưa tôi về, dù sao cũng không tiện đường, đã trễ như vậy rồi cứ để tôi tự lái, cậu cũng về nhanh đi." Anh vừa định mở cửa xe, một tiếng tách thanh thủy vang lên, cửa đã trực tiếp bị khóa lại.

Ngô Lăng nhăn ga, một phát bẻ lái vô cùng phóng khoáng, "Không có gì, đưa bạn trai về là chuyện hiển nhiên mà."

Tần Chiêu cả người trong nháy mắt đóng băng.

Ngô Lăng cười không nhìn được, "Ha ha ha ha bây giờ có tính là nhược điểm của cậu đã rơi vào tay tôi!"

Bên ngoài nổi gió nhẹ, đêm tối đầy lưu luyến, muôn vàn vì sao như được khảm lên không trung.

Cùng lúc, trên lầu nào đó có người cũng đang cong môi cười.

- ---Tác giả có lời muốn nói: Bình luận chưa bao giờ có sự nhất trí như vậy, tất cả đều muốn ngược Lục tổng.

Tôi đây cũng muốn gia nhập, nếu không thì có vẻ bản thân quái đản không hợp đàn.

Lục tổng! Tinh khí thiếu gia phải sửa đi, nếu không là không theo đuổi được vợ đâu.

Lục tổng: Tôi vốn đã có vợ rồi.

Tôi:..... Hình như là như vậy.

Thế này cũng có thể được coi là kết hôn?

xem ra giới độc giả bây giờ toàn là trong sáng đáng yêu thôi

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tình yêu nhỏ (1)

Editor: Shiba

Hứa Lê cúp điện thoại xong thì đi vào phòng bếp, cháo chị Vương nấu vẫn còn ấm, cô múc ra chén. Lúc quay lại, người trong phòng vẫn giữ nguyên tư thế lúc đầu, giống như đã ngủ say.

Cô đem cháo đặt trên đầu giường, đợi một lát, vô cùng cẩn thận vươn tay áp lên trán Lục Gia Hành, vầng trán của anh rất đẹp, hài hoà tương xứng với dáng hình khuôn mặt, có vẻ phảng phất chút thanh lãnh cao ngạo.

Nhiệt độ cơ thể người đàn ông hơi thấp, có chút hơi ấm từ lòng bàn tay truyền đến, Hứa Lê thu tay, lại sờ sờ trán mình.

Vẫn ổn, không bị sốt.

Cô sợ quá nhiều giấc ngủ của anh, lại lo lắng anh để bụng rỗng đi ngủ, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, lẻ dếp đi đến cạnh cửa sổ sát đất, phóng tầm mắt nhìn ra xa, vòng đu quay lên đèn tạo thành một vòng sáng rực màu đỏ sậm, dường như ban đêm đều thu hết về đây.

Hứa Lê ngồi trên sofa, nhìn ngắm mộng lung, dần dần nổi lên cơn buồn ngủ. Cô không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào, chỉ cảm thấy mê mang mộng mị suốt cả đêm, trong mơ có người nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô, tựa hồ còn hôn lên khuôn mặt.

Thời điểm cô tỉnh lại thì thấy mình đang ngủ trên giường trong phòng riêng, nhớ lại từng mảnh ghép vụn vặt trong giấc mơ kia, cô vỗ vào đầu, hoài nghi bản thân rốt cuộc bị gì mà lại mơ một giấc mơ đáng xấu hổ như vậy.

Vừa nhìn đồng hồ đã 7 giờ, cô không rảnh để lo nghĩ vẩn vơ nữa, cuống quýt mặc quần áo chạy vội ra bên ngoài, đúng lúc gặp Lục Gia Hành cũng bước từ trong phòng ra, vừa đi vừa cài nút áo ở cổ tay sơ mi đen tuyền, anh có màu da trắng trẻo trời sinh, tóc được vuốt thẳng lên, lộ ra vầng trán tròn bóng, tinh thần sáng khoái, không hề có chút mệt mỏi nào.

Hai người đối mặt, Hứa Lê nói: "Ngài đã ổn chưa?"

Lục Gia Hành nghiêng đầu, "Ồn gì?"

Nhìn bộ dạng thần nhiên kia, ngược lại giống như tối hôm qua cô đã suy nghĩ nhiều rồi.

"Rửa mặt nhanh ra ăn cơm." Lục Gia Hành đi phía trước, "Nhanh lên, tôi không có thời gian."

Hứa Lê không theo kịp suy nghĩ của thượng nhị hòa thượng* (ý là hoà thượng cao hai thượng thì không ai có thể chạm vào đầu, chạm vào tâm trí, hiểu người đó được), anh không có thời gian thì liên quan gì đến cô.

Lục Gia Hành cau mày quay đầu lại, "Không phải em về trường à? Tôi đưa em đi."

"Tôi ngồi xe điện ngầm là được rồi, không dám làm phiền ngài."

Lục Gia Hành ngừng một chút, trên mặt không có biểu cảm gì, cực kì lãnh đạm nói: "Tôi tiện đường."

Chị Vương đã đi siêu thị từ sớm, hai người bọn họ dùng bữa sáng vô cùng mau lẹ, lúc ra khỏi nhà Hứa Lê khiêng theo cái rương của mình, Lục Gia Hành mặt nặng mày nhẹ đứng đằng sau nhìn một lúc, nói: "Em còn biết đóng gói hàng hoàng cơ đấy."

"Trước khi đi khảo sát đã thu dọn xong rồi." Hứa Lê khiêng không nổi, quyết định đặt trên mặt đất kéo lê.

Lục Gia Hành nghiêng răng nhìn từ trên cao nhìn xuống, tới khi nha đầu kia ra sức lôi cái rương tới bậc cửa, anh tiến lên giữ chặt cánh tay cô, túm cả người lên.

Hứa Lê toát mồ hôi đầy đầu, Lục Gia Hành đỡ cô đứng ngay ngắn, khẽ nhích cảm hỏi: "Tại sao không gọi tôi giúp?"

"Hả?" Hứa Lê lau mồ hôi trên trán, Lục Gia Hành không thêm đề ý tới cô, một tay xách cái rương đi ra ngoài, tới tận lúc lên xe vẫn luôn giữ về mặt không vui.

Dọc đường đi anh nhận mấy cuộc điện thoại, tai nghe Bluetooth bị hỏng nên đành mở loa ngoài, toàn bộ hành trình nội dung công việc đều bị Hứa Lê nghe hết.

"..... Hôm nay ngài muốn mở thầu trước nên tất cả tài liệu mà ngài yêu cầu đã được đưa đến văn phòng."

"Tốt, nếu thành công, tôi sẽ đề xuất cấp trên tăng lương theo hiệu suất làm việc."

"Bên Thịnh Thế sáng sớm nay đã phái người tới, hiện tại đang chờ ở phòng khách, Chủ tịch Lục bảo ngài khi nào tới công ty lập tức lên văn phòng ông ấy."

"Được."

.....

Lục Gia Hành xử lý công việc luôn đơn giản minh bạch, Hứa Lê nghiêng đầu nhìn anh, người đàn ông từng trải, sự nóng nảy bộp chộp trên người càng ngày càng ít đi, dấu vết năm tháng lắng đọng lại giữa hai chân mày, nét thành thực thay thế sự ngây ngô, như loại đá quý đã qua mài dũa mới tạo ra sức hấp dẫn khôn cùng.

Dường như cảm nhận được tầm mắt bên cạnh, lúc dừng đèn đỏ Lục Gia Hành xoay người sang, ánh mắt hai người giao nhau, đột nhiên anh dời mắt trước.

Tới dưới lầu khu nhà dành cho cán bộ nhân viên trường, Hứa Lê khách khí hỏi: "Ngài có muốn đi lên không?" Tôi nay cha mẹ mới về đến nhà, bây giờ không có ai cả.

Lục Gia Hành ngừng đầu nhìn xung quanh, khu nhà dành cho giáo viên không tính là mới, nhưng phía ngoài trông sạch sẽ thanh nhã, anh vẫn còn nhớ Hứa gia tràn ngập hương vị sách mực, cũng thật tự nhiên nhớ tới tình cảnh bị "bắt gian trên giường".

Đây chẳng phải là thứ trải nghiệm tốt đẹp gì, cũng không phải người đàn ông nào cũng có thể vượt qua cú hớ bị bỏ thuốc để lừa lên giường được.

Mùa hạ như mộng, mùa thu đã mấp mé sang, đến đây, anh đột nhiên như bị đánh cho tỉnh.

Không phải là ý nghĩ khó khăn gì, chỉ là bị người ta đâm một dao, thì dù miệng vết thương đã khép lại nhưng vết sẹo thì không bao giờ biến mất.

Lục Gia Hành lắc đầu, "Không cần đâu."

Dù ngày thường anh luôn khống chế được cảm xúc, nhưng cũng có lúc không thể đè nén được, Hứa Lê đứng cạnh rương hành lý, mỉm cười vắn tay, "Lục tiên sinh, ngài đi thông thả."

Xa cách cung kính, không nhìn ra bất cứ chút lưu luyến nào.

Lục Gia Hành tự đứng nổi lên con bực bội, tay đang mở cửa xe chợt dừng lại, xoay người tới gần cô, đột nhiên hỏi: "Hứa Lê, em muốn biết chuyện của hai ta trước kia không?"

"Tôi..... đã biết rồi, cha mẹ tôi đã nói cho tôi." Cô ôm sách lùi từng bước về đằng sau.

Lục Gia Hành lại tiến lên trước một bước, "Muốn nghe phiên bản của tôi không?"

Tìm Hứa Lê đập búng búng, "Cũng được." Không có lý do gì để từ chối cả, chỉ là trái tim cô không khống chế được mà gia tăng tốc độ, đập mạnh tới mức ngũ tạng lục phế đều run rẩy.

Cô không phải chưa từng nghĩ tới, cũng không phải chưa từng đặt ra những giả thiết, liệu có thật hai người quá khứ là thanh mai trúc mã như cha mẹ đã nói, bên nhau giống như nước chảy thành sông, hay là có uẩn khúc khó nói gì bên trong, thậm chí kết hôn với nhau trong sự oán hận, nhưng tất cả đều dẫn đến một kết quả, tình cảm giữa họ không hề giống như những cặp vợ chồng khác.

Hứa Lê đưa tay vuốt tóc, cổ ép bản thân bình tĩnh, "Anh nói đi."

Đáng vẻ cẩn thận dè dặt kia buộc Lục Gia Hành nén sự tức giận trong giọng nói, con ghen đó không thể tiêu tán, nhưng cũng tuyệt đối không thể phát ra, chỉ có thể xoay người lên xe.

Hôm nay anh dùng chiếc xe đua màu đen, lớp sơn đồng bộ toàn thân xe, màu sắc cũng thâm trầm, Lục Gia Hành không lập tức khởi động, tay đặt trên vô lăng muốn để mình hít thở thật sâu.

Cửa kính xe bị gõ nhẹ nhàng hai nhịp, anh biết là ai, chờ một lát mới hạ kính xuống, tuy biểu cảm trên khuôn mặt đã hơi hoà hoãn lại, nhưng vẫn cứng đờ.

"Sao?" Anh hỏi.

Ánh nắng mặt trời tươi sáng, xuyên qua tán cây rơi trên người cô, từng điểm sáng loang lổ lốm đốm, cô cắn môi dưới, giọng nói hơi hờn dỗi oán trách.

"Rất cuộc tôi đã làm gì khiến ngài cứ liên tục tức giận."

Lục Gia Hành tay nắm chặt vô lăng, mặt vẫn hướng về phía trước, chỉ chờa cho có một bên sườn mặt về phía cửa sổ, căng thẳng đến mức càng hiện rõ qua từng đường cong sắc bén.

Ngừng một chút, Hứa Lê lại mềm giọng nói, "..... Là bởi vì chuyện ngày hôm qua ở bên bờ Tây Hồ sao?"

Tây Hồ cảnh sắc tươi đẹp, thoáng như đã cách mấy đời, nhưng vừa nhấc tới, miệng Lục Gia Hành liền phát đau.

Anh trầm mặc.

"Quả nhiên." Hứa Lê nói thầm một câu, bỗng nhiên thò đầu thăm dò vào cửa xe, vừa nhẹ vừa nhanh mở một cái lên mặt Lục Gia Hành, giống như con bướm khẽ đập cánh, nhanh tới mức anh chưa kịp phản ứng lại thì đã kết thúc rồi.

"Được rồi anh đi đi." Hứa Lê quẳng lại một tiếng nhỏ như mèo kêu, hành lý cũng đều mặc kệ, co cẳng bỏ chạy vào trong toà nhà.

Lục Gia Hành giật mình ngồi trong xe, không biết qua bao lâu, anh hoàn hồn định bước xuống, điện thoại di động vang lên.

Hứa Lê gửi tới một tin nhắn: 【 Đừng tới đây, xin anh đấy. 】

Ven bờ tường lộ ra góc váy, Lục Gia Hành có thể tưởng tượng ra bộ dáng khăn trương thẹn thùng của ai kia, nhất định mặt lại đỏ ửng lên cho xem.

Anh chống đầu lưỡi vào má, hồi tưởng về sự dịu dàng còn sót lại, Hứa Lê bụm mắt một tròn sau bức tường, nghe thấy tiếng khởi động của ô tô mới thờ phào một hơi.

Thành phố đã sớm vào giờ cao điểm, Lục Gia Hành bị tắc cả đoạn đường nên đến công ty trễ, trong thời gian đó Tần Chiêu đã gọi cho anh hai cuộc điện thoại, trông thấy người đến liền vội vàng chạy tới, "Lục tổng, bên Thịnh Thế đang ở đây, không biết đã nói gì đó với cha anh, ngài chủ tịch hiện đang rất tức giận."

Người của Thịnh Thế sáng sớm mới mờ mắt ra đã đến cửa, lúc trước chuyển hai nhà hợp tác đã bàn bạc được tạm ổn, sắp đến công đoạn cuối cùng thì Lục Gia Hành buông một câu, gây sức ép khiến cho hợp đồng không thể đi tới kì kết, sự việc truyền đến tai bọn họ khẳng định đứng ngồi không yên.

Tiền lễ hậu binh, đây là tới làm khó dễ.

Lục Gia Hành khoanh tay vừa đi rất nhanh, "Ừ, tôi biết rồi."

"Ngài chủ tịch báo anh lập tức đi tới văn phòng ông ấy." Tần Chiêu biết quan hệ hai cha con họ cũng không thân thiết, nói xong lời này cậu ta lên quan sát Lục Gia Hành, sợ anh lại nóng nảy tức giận.

Lục Gia Hành vỗ lên bờ vai cậu ta, vẻ mặt thả lỏng, tựa hồ như tâm trạng cũng không tệ lắm.

"Nhìn tôi làm gì?" Anh hỏi.

Tần Chiêu lắc đầu, "Không, không có việc gì."

.....

Trên văn phòng lớn nhất tại tầng cao nhất, sắc mặt Lục Chấn Đông rất khó coi, thấy Lục Gia Hành tiến vào trực tiếp chất vấn: "Đồng Thượng vĩnh viễn sẽ không có bất cứ dự án hợp tác nào với Thịnh Thế nữa, lời này là con nói?"

Chuyện này sớm muộn gì cũng không tránh khỏi, Lục Gia Hành đoan chính đứng đó, trả lời: "Là tôi."

Lục Chấn Đông tức giận đến mức bật dậy, "Hợp tác với bọn họ quan trọng thế nào ba cũng không cần nhắc lại nữa, trong lòng con tự rõ ràng rồi, lúc trước ba đã nói với con, con cũng tỏ thái độ ủng hộ chỉ là thoải mái nói không muốn tham gia vào, sao bây giờ lại như vậy?"

"Vì mục tiêu tổng thể và phương hướng phát triển của công ty giải trí truyền thông Thịnh Thế đều có vấn đề, tôi đã tự mình đi một chuyến tới Hàng Châu, biết được một ít tình hình."

Lục Chấn Đông lạnh mặt, lại ngồi xuống, "Nói thử xem."

"Gần hai năm nay việc phát hành đĩa nhạc thì lui bại, trong khi điện ảnh ngược lại phát triển rất mạnh mẽ, tùy ý chọn một bộ phim, doanh thu phòng vé đều rơi vào trên dưới mười triệu. Thịnh Thế đem trọng điểm toàn bộ đặt lên đề mục điện ảnh, điều này cũng không có gì sai, chỉ là bọn họ quá mức gấp gáp, từ khâu chọn kịch bản chọn diễn viên thậm chí là toàn bộ trình độ của ekip đều không đạt tiêu chuẩn, tất cả đua theo phong trào để làm sao hot nhất có thể, ngay cả việc không tiếc bỏ qua những chính sách bên lề trong quay phim chỉ để tạo ra thật nhiều những tác phẩm tả tơi rồi bồng bong. Ví dụ như gần đây nhất, bên họ đang định quay một bộ phim lịch sử, vì tiết kiệm tiền nên tùy tiện tìm một biên kịch tới viết, toàn bộ kịch bản chỗ nào cũng có vấn đề, tới khi đạo diễn nhận được thì muốn quay cũng quay không nổi. Khán giả không phải đồ ngốc, loại phim như vậy xem một lần còn có thể, lần thứ hai làm gì có ai bị lừa nữa."

Anh không cho Lục Chấn Đông thời gian mở miệng, nói tiếp: "Văn Triệt bây giờ đang quay phim ở đó, chế tác làm rất ầu, mũ bảo hiểm nam chính dùng đều là hàng giá rẻ, không phải Thịnh Thế không có tiền, mà là vì muốn mời anh để đóng thì phải chi trả khoản cát xê kèch xù, hành động như vậy không phù hợp quy luật thị trường, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Tình hình mà tôi nói đây tuyệt đối đều là sự thật, ngài cũng có thể đi tìm hiểu. Nếu cùng họ hợp tác lâu dài, kết quả chỉ biết liên lụy Đồng Thượng."

Một phen trình bày mạnh mẽ vang dội, thiên lý sáng tỏ, Lục Chấn Đông nghiêng đầu suy nghĩ, một lát sau nhấc điện thoại trên bàn, "Nói với người bên Thịnh Thế, chuyện hợp đồng tạm hoãn để bàn lại, ừ, ừ, cậu hãy nói đây là ý của tôi."

Lục Chấn Đông treo điện thoại, vẻ mặt đã hòa hoãn không ít, ông chỉ vào sofa, "Ngồi đi."

Lục Gia Hành bất động thanh sắc, nhưng có sự kiên nhẫn khác thường.

Trong lòng Lục Chấn Đông hiểu rõ, không nhắc tới chuyện công việc nữa, ngược lại hỏi: "Nghe nói cha mẹ Hứa Lê đã trở lại."

"Vâng, đáp chuyến máy bay tới nay."

Lục Chấn Đông gật đầu, "Vi thể diện hai nhà nên con hãy qua đó đi, đừng tùy hứng, có rảnh thì dẫn Hứa Lê trở về thăm bà nội nhiều một chút."

Nhắc tới chuyện này, Lục Gia Hành vô cùng khác thường mà không hề cau có, đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn hướng ra ngoài, nụ cười rất nhạt, nói: "Vâng."

Một buổi sáng bận rộn, buổi trưa Tần Chiêu đi theo Lục Gia Hành tới nhà ăn của nhân viên dùng cơm, ngày thường Lục Gia Hành cũng không hay tới đây, hôm nay là vì không có nhiều thời gian.

Anh tìm một chỗ ngồi xuống, trong bán kính một cái bàn xung quang không một ai dám ngồi, nhóm nhân viên nữ thì len lén nhìn trộm nhưng chẳng người nào dám tiến tới.

Lục Gia Hành ăn cơm rất an tĩnh chỉ có điều không ngừng nhìn điện thoại, mở lên lại tắt đi.

Tần Chiêu nhìn không được bèn hỏi: "Lục tổng, là chuyện đấu thầu sao, hay là để tôi trả lời họ?"

Lục Gia Hành không ngừng mặt lên, "Không phải."

Tần Chiêu cảm thấy tâm trạng Lục Gia Hành hôm nay tốt một cách khác thường, nhưng cả một buổi sáng cũng không có sự kiện gì đặc biệt vui mừng mà.

Anh ta còn chưa ăn xong đã nhìn thấy Lục Gia Hành lau miệng, vỗ nhẹ lên vai anh, "Cậu cứ tự từ ăn." Bỗng nhiên cả người thay đổi tư thế ngồi, nói, "Tần trợ lý, tôi hỏi cậu chuyện này."

"Ngài nói." Tần Chiêu buông đĩa.

Lục Gia Hành quay đầu thăm dò bốn phía, bỗng nhiên thần thần bí bí hỏi: "Cậu đã bị người ta cưỡng hôn bao giờ chưa?"

Tần Chiêu ho khan sặc sụa đến nỗi mặt ửng đỏ lên, uống một ngụm nước, "Lục tổng ngài đừng lấy tôi ra làm trò đùa, tôi chỉ từng có một người bạn gái, quen mới hai tháng liền chia tay vì cô ấy chê tôi không biết lãng mạn."

Lục Gia Hành gõ gõ ngón tay trên bàn, nhượng mảy, "Vậy thì thật đáng tiếc cho cậu."

Hứa Lê dọn đồ về nhà xong liền lên Viện, Trần Tây Bắc cả người có vẻ vững vàng đáng tin, thêm miệng lưỡi biết ăn nói, dăm ba câu đã đem chuyện này nói cho qua. Viện trưởng hỏi Hứa Lê tình hình có đúng sự thật hay không, ngay trước mặt Trần Tây Bắc, cô chỉ có thể gặt đầu.

Viện trưởng biết việc cô bị mất trí nhớ nên cũng không muốn làm khó dễ, cuối cùng chỉ hỏi cô và Lục Gia Hành có quan hệ gì.

Có thể gọi điện thoại cho hiệu trưởng hỏi chuyện thì tuyệt đối không phải người tầm thường, Trần Tây Bắc cũng rất muốn biết.

Cha mẹ đã từng dặn dò trong thời gian còn đi học thì không thể để người ngoài biết chuyện cô đã kết hôn, Hứa Lê nghĩ nghĩ, nói ——

"Anh ấy là trưởng bối trong nhà."

Vợ chồng Hứa Trạch phải ra nước ngoài nên uỷ thác người lớn trong nhà chăm sóc cô, chuyện này cũng khá thuyết phục.

.....

Tối hôm đó cha mẹ trở về, nhìn thấy cô thì một phen hỏi đông hỏi tây, đều là về sức khoẻ và tình hình học tập, Trần Thực đã lâu không gặp con gái, nói chuyện một hồi lâu mới đi sắp xếp hành lý.

Hứa Trạch mang cho cô một quyển sách: "Tất cả ở đây đều là tranh của các danh hoạ Hàn Quốc, được tuyển tập thành sách, con có thể lấy xem thử. Đúng rồi," ông chuyển đề tài rất tự nhiên, hỏi tiếp, "Lúc về con có nói với Gia Hành không?"

Hứa Lê ngón tay vuốt trang sách, "Có ạ."

Hứa Trạch lại hỏi: "Thế nó có nói gì không?"

"Không ạ, anh ấy đưa con về rồi đi ngay."

Hứa Trạch nói: "Được rồi, ngủ sớm một chút đi."

Hứa Lê ngủ không được cầm cuốn sách lên xem, hơi thất thần, suy nghĩ làm thế nào để nói với cha mẹ chuyện cô muốn tới ở ký túc xá của trường.

Một lát sau Trần Thực gõ cửa bước vào, "Ngủ rồi à?"

"Chưa ạ." Hứa Lê xoay người, tuy rằng cô có nhớ tới một vài kí ức vụn vặt lúc ở bên cha mẹ trong quá khứ, nhưng đối với cô mà nói, người trước mặt vẫn thật xa lạ, điều đó khiến cô hơi bối rối không biết nên sống chung như thế nào.

Trần Thực nắm lấy tay cô, ôn tồn nói vài câu, Hứa Lê cảm thấy dường như bà có chuyện ngưng ngừng gì đó.

"Mẹ có việc gì phải không?"

Con gái xa cách với mình như vậy, trong lòng Trần Thực ê ẩm, nhưng tất cả mọi chuyện đã xảy ra rồi, bà cũng chỉ có thể chấp nhận.

Bà nói: "Tiểu Lê, đây là quà mà ba con tặng cho Gia Hành, có thời gian con đưa qua cho cậu ấy nhé."

Một cái hộp màu đen, bên trong là một chiếc bút máy.

Sau khi Trần Thực đi, Hứa Lê ngồi trước bàn ngay người một lúc lâu, nhớ tới một màn vào sáng nay, cô cũng không biết mình bị làm sao nữa, thế mà dám hôn anh.

Đang nghĩ ngợi lung tung thì di động vang lên, cô hoảng sợ, không cần nghĩ ngợi liền bấm nhận.

Giọng người đàn ông trầm đầy từ tính bên đầu dây bên kia truyền qua, "Ngủ rồi à?"

- ---Tác giả có lời muốn nói: Lục tổng: Ngủ rồi à?

Hứa Lê: Chưa.

Lục tổng: Sớm muộn gì cũng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tình yêu nhỏ (2)

Editor: Shiba

Mình đã comeback sau một quãng thời gian ngưng lặn với thi cử nhằm hướng tới một cái Tết an lành đây (thật ra còn 2 môn các bạn ạ).

Và Merry Christmas. Gửi quà Giáng sinh cho các bạn

- - -

Trái tim Hứa Lê phát run, lập tức dập điện thoại, tình cảnh sáng sớm nay như đang hiện lên trước mắt, cô thật sự không muốn đối mặt.

Rất nhanh sau đó một cuộc điện thoại khác lại được chuyển tới, có tiếng gió hỗn loạn cùng với âm thanh của động cơ, giọng nói Lục Gia Hành có gì đó trống rỗng, rất không chân thật.

Anh nói: "Em còn dám tắt thử xem."

Hứa Lê bung điện thoại, đầu ngón chân cũng muốn cong lại, "Vừa nãy tôi cảm không chặt"

Tiếng cười khe khẽ của Lục Gia Hành lại truyền tới, Hứa Lê không biết anh cười vì chuyện gì, chỉ cảm thấy như bị hành hạ gấp bội lần, hỏi: "Ngài có việc gì sao?"

Lúc này, Trần Thục bung ly sữa bỏ bước vào, "Đừng đọc sách nữa, uống xong sữa rồi mau ngủ đi..... Gọi điện thoại cho ai vậy?"

Hứa Lê tay cầm điện thoại rũ xuống theo bản năng, chột dạ nói: "Bạn học ạ."

Cô luôn dành hết thời gian và tâm trí đặt vào việc học, bình thường cũng không có bạn bè gì, Trần Thục hơi hoài nghi nhưng không truy hỏi đến cùng, "Mau ngủ đi, có chuyện gì ngày mai lại nói."

"Vâng, con ngủ ngay đây."

Cửa đóng lại, Hứa Lê một lần nữa đem điện thoại đặt kề bên tai, hạ giọng, "Lục tiên sinh, ngài có đang nghe không?"

Lục Gia Hành cười, nói: "Anh là bạn học của em?"

Lòng bàn tay Hứa Lê toát mồ hôi, ngón tay nắm điện thoại trắng bệch, "..... Không phải, vừa nãy người nhà tôi hỏi, nên....."

"Nên cái gì, không dám nói sao, là gan lúc hôn trộm đàn ông đi đâu mất rồi?"

Hứa Lê nhẹ giọng hét lên một tiếng, Trần Thục ở bên ngoài nghe thấy, hỏi vọng vào: "Lê Từ sao vậy?"

"Không có việc gì, con, con muốn ngủ." Hứa Lê che miệng, cảm thấy mình muốn chết đến nơi. Cô ngồi đó hít thở hoà hoãn một lúc mới nói với người trong điện thoại: "Lục tiên sinh, sáng nay tôi không cố ý."

Lục Gia Hành: "Không phải cố ý?"

Âm cuối anh đầy ngán ngẩm, mắt Hứa Lê muốn tối sầm, được rồi, là cố ý đấy thì sao, lúc đó cô chỉ là sợ anh tức giận, nên muốn đổ dành anh.

Hai người đều trầm mặc, chỉ có thể nghe được tạp âm của không gian xung quanh, giống có tầng tầng lớp lớp kính, chiếu vào lòng người khiến mọi thứ rối loạn.

Ngừng một lát, Lục Gia Hành nói: "Có muốn đến xem tôi lái xe không?"

Anh đang ở sân huấn luyện?

Hứa Lê nhất thời ngồi thẳng dậy, nhìn đồng hồ, lại nhỏ giọng thì thầm, "Đã khuya lắm rồi, Lục tiên sinh."

"Ừ." Lục Gia Hành ngữ khí bình đạm, "Vậy cúp máy đi."

Tắt điện thoại, Hứa Lê ghé người dựa vào bàn sách, mặt chôn xuống trang sách còn đang mở, mùi hương của trang giấy viết bằng mực tàu mà cô vốn rất thích, nó luôn khiến cô cảm thấy an tâm.

Nhưng ngay lúc này đây hình như cũng không có công hiệu.

.....

Bên kia Lục Gia Hành treo điện thoại, anh còn mặc trang phục đua xe, hai màu đỏ trắng đan xen hết như ánh lửa cháy.

Chu An Thời đi tới, "Hôm nay cảm giác cậu so lần trước tốt hơn nhiều đấy."

Lục Gia Hành vịn nắp chai nước uống, "Tạm tạm thôi."

"Thế này mà cậu còn gọi tạm tạm. Tiểu tử Vương Dương kia vừa đoạt giải quán quân cuộc thi CTCC, lúc gặp tôi còn hỏi về cậu, nói cậu sau khi giải nghệ còn động vào xe nữa không. Tôi mới nói Lục Gia Hành động vào xe hay không thì liên quan gì tới việc cậu đoạt quán quân à." Mấy câu này của Chu An Thời chỉ là lời nói đùa thôi, nhưng trong lòng hẳn cũng hiểu rõ, những năm đó, Lục Gia Hành trên đường đua chưa từng sợ bất kì ai.

Nhớ lại hồi thi đấu ở nước ngoài, toàn thể tay đua Châu Á đều không được người ta xem trọng thực lực, Lục Gia Hành có thể vừa xuất đầu lộ diện đã đoạt luôn quán quân, chính là dựa vào năng khiếu trời ban cùng sự nỗ lực.

Lục Gia Hành chỉ cười nhạt, "Vây anh nói với cậu ta, bây giờ tôi đang bận kiếm tiền, không rảnh để làm chuyện khác."

Khoảng thời gian này anh thật sự rất ít tới luyện xe, tuy ở đây Chu An Thời có huấn luyện viên, nhưng so với khi còn ở bên Anh, trình độ cao thấp thế nào liền thấy rõ. Hơn nữa công việc ở tập đoàn bận rộn, Lục Chấn Đông tuổi tác đã cao, một lòng một dạ muốn để anh kế vị, mọi lời nói công bố của ông cũng đã chứng minh điều đó, ông thoái vị chỉ đảm nhiệm vị trí chủ tịch, để Lục Gia Hành tiếp nhận chức vụ CEO.

Ngay cả làm CEO đã khiến cho anh mệt muốn bỏ hơi, làm gì mà còn có thời gian đi luyện xe.

Chu An Thời cái gì cũng liên tưởng nhanh, "Kiếm thật nhiều tiền, có tiền rồi lỡ sau này con trai cậu muốn thi đua xe, cậu mới có thể gánh nổi thứ thuế đốt tiền này được."

Lục Gia Hành hiếm khi cười thoải mái như vậy, "Ngộ nhớ con trai tôi không muốn đua xe mà muốn làm nhà khoa học thì sao."

"Không đâu, con kế nghiệp cha, từ xưa đến nay đều chỉ có một con đường như vậy. Khoan, cũng không chắc chắn nha." Chu An Thời ra vẻ hiểu rõ, "Cũng có thể tùy vào mẹ."

Ngừng vài giây, hắn nói tiếp: "Tiểu nha đầu kia xem ra học rất giỏi."

Lục Gia Hành nhướng mắt, Chu An Thời lập tức xin khoan dung: "Tôi chưa hề nói cô ấy là mẹ của con cậu, cậu căng thẳng cái gì, hơn nữa cậu cũng đã có con trai đầu, già đầu rồi, nếu thấy ổn thì nhanh chóng quyết định đi, đừng lằng lự kéo dài mãi, để đến sau này sinh con ra, còn phải chịu cảnh nuôi con lúc tuổi già."

"Chu tổng tự nghĩ cho mình trước đi đã." Lục Gia Hành đi về hướng phòng thay đồ, lăm bằm lâu bầu, "Tôi đi đâu sinh con trai được cơ chứ."

Màn đêm bao trùm xuống thành phố, ráng chiều lập lòe, mộng ảo giống như bọt nước.

Trong quán bar bên bờ sông, Cổ Hân ngồi dựa lên vị trí cạnh cửa sổ, cô cầm lấy một ly Vodka lắc lắc, nhấp một chút, trên miệng ly in một vết son đỏ, khiến cho người phụ nữ thêm phần gợi cảm.

"Anh Tinh Thần." Nhìn thấy người tới Cổ Hân đứng dậy vẫy tay ra hiệu, phần mềm mại trước ngực theo đó mà phập phồng, được bao bọc trong bộ váy đen thuần sắc, chỉ lộ ra một rãnh nhỏ mơ hồ, trên choker lỏng lẻo, nhưng lại không hề dung tục.

Cổ Hân từ trước đến nay biết xử sự có chừng mực, không chỉ khiến người ta thương thức, mà lại còn cá tính.

Kiều Tinh Thần hí hóp mắt, vừa cười vừa đi tới, "Em thế mà đã uống trước rồi."

Không cần mấy câu chào hỏi khách sáo, tình cảm giữa bạn bè thân thiết, dù là rất lâu không gặp nhưng lại tựa như chỉ mới chia xa hôm qua.

Cổ Hân kéo ghế dựa, "Em tới sớm nên uống một chút."

Tối nay Kiều Tinh Thần vừa tham dự một bữa tiệc tư gia chính thức, tây trang nghiêm chỉnh trên người chưa kịp thay đã chạy tới đây, gõ tay lên ghế dựa không nhúc nhích, "Mấy việc như thế này hẳn là nên để đàn ông làm."

Hai người ngồi xuống, Cổ Hân không ác ý oán giận, "Chẳng phải em không có đàn ông sao, đánh phải tự làm chuyện đàn ông nên làm thôi."

"Sao không tìm một người nào đó?" Kiều Tinh Thần mặt mày thâm thuy, mắt kính gọng vàng đeo trên sống mũi cao, khí chất trầm ổn.

Hắn vừa nhắc tới vấn đề này, Cổ Hân rõ ràng hơi khựng lại, nhưng nhanh chóng khôi phục tự nhiên, bình tĩnh đáp: "Tìm rồi, nhưng người ta không cần em."

Ài thì không cần hỏi, trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Hai người tán gẫu mấy câu về tình hình gần đây, Cổ Hân rót rượu, Kiều Tinh Thần xua tay, "Anh hôm nay tiếp khách, không uống."

"Không kính!" Cổ Hân tự gấp thêm đá cho mình.

Kiều Tinh Thần ngồi vắt chéo chân, nhìn cô: "Anh không thể so với mấy đứa được, tuổi đã cao sức khỏe không còn tốt, uống chút rượu là ngày hôm sau đau muốn nứt đầu."

"Lý do chối rượu này của anh thật là qua loa lấy lệ, tuổi đã cao, anh Tinh Thần nếu em nhớ không lầm, anh năm nay cũng chỉ mới 30, so với Gia Hành lớn hơn hai tuổi."

"Hai tuổi à?"

Cổ Hân cảm chén rượu nghiêng đầu nhớ lại, "Chưa đến hai tuổi, anh sinh nhật vào tháng một, gia Hành tháng mười, chính xác là, ngày 31 tháng mười."

"Đúng là chưa đến thật." Kiều Tinh Thần đẩy mắt kính gọng vàng xuống, ngửa người lên lưng ghế, "Em thế mà lại nhớ rõ như vậy."

Đêm và rượu đều làm người ta buồn bã, cổ nhô trước mặt, Cổ Hân lòng đau ê ẩm, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt sông lấp ló những chấm sáng. "Nhớ rõ thì sao chứ."

Kiều Tinh Thần trầm mặc.

"Lúc ở Anh em đã theo đuổi anh ấy, anh ấy về nước em lại về theo, thế thì có ích lợi gì chứ, người ta vốn là tay đua, tốc độ kia ai có thể đuổi kịp."

Trước mặt người ngoài không hề dễ dàng thổ lộ tâm sự, nhưng Cổ Hân hôm nay thực sự không kìm nén được nữa.

Bàn tay Kiều Tinh Thần thon dài, giao nhau đặt trên đùi, "Tiểu tử kia làm em uất ức?"

Cũng chỉ có hắn mới dám dùng hai chữ tiểu tử này, Cổ Hân bĩu môi, "Uất ức thì không nói, chính là..... Chính là....." Cô ta không biết nên nói như thế nào, nhớ lại lúc Lục Gia Hành che chở Hứa Lễ trong từng lời nói, quãng thời gian nhiều năm so ra lại kém một đứa con gái.

Ngửa đầu rót ly rượu tiếp theo, rượu chảy vào miệng làm lưỡi nóng cháy, Cổ Hân bật thốt: "Hình như có ai đó bên cạnh Gia hành?"

Kiều Tinh Thần ánh mắt trầm xuống, "Hả?"

"Em cũng không dám chắc có phải hay không, chỉ là một tiểu nha đầu, nói ra chắc anh không tin, còn đang học đại học đấy."

Cô ta lại muốn uống, nhưng cái ly bị để lại, về mặt Kiều Tinh Thần nghiêm túc: "Đừng uống nữa, em không nhìn xem đây là loại rượu gì sao, em uống không nổi đâu."

Cổ Hân đoạt lại ly dốc uống cạn, chén rượu đập xuống bàn, vang lên một tiếng thanh thuy, "Em có thể uống, trước nay vẫn luôn uống được, chẳng qua khi biết Gia Hành không uống rượu, nên em luôn ở trước mặt các anh giả vờ không uống được. Thật ra em thích nhất là uống Vodka, thật kích thích."

Kiều Tinh Thần thờ dài, đi tới đỡ cánh tay muốn kéo cô lên, "Đi thôi, em uống nhiều rồi."

Cổ Hân muốn bắt tay anh ra, Kiều Tinh Thần càng ra sức không thả, cầm thật chặt, "Uống nữa cậu ấy cũng không thấy, Gia Hành là loại người nào, dù em có tự sát nó cũng sẽ không quan tâm, hà tất gì phải thế."

"Em....." Cổ Hân ngửa đầu, chất cồn làm nhiễm đỏ khuôn mặt, bạc tình đỏ mắt, chuyện cũ giống ngọn lửa cháy mạnh, thiêu trụi trái tim.

Cô không phải đứa trẻ, mấy chuyện như là lời khóc lóc cô không làm nổi, huống chi là trước mặt Kiều Tinh Thần, ngày xưa, ngay cả Lục Gia Hành cũng phải kêu hắn một tiếng "anh".

Sau khi rời khỏi đây, hai người không rời đi ngay mà đứng ở bờ đề hóng gió, Cổ Hân đắm mình trong làn gió thổi mạnh, men rượu tan đi đôi chút.

Đã từng mặc kệ trải qua cái gì, trái đất cứ quay, cuộc sống vẫn phải đi về phía trước, cứ nghĩ rằng bản thân có thể quên đi nhưng thật ra những chuyện trong quá khứ dù không đau cũng sẽ để lại dấu vết.

Một hồi lâu, Cổ Hân hỏi: "Anh Tinh Thần, Hoan Hoan gần đây có khỏe không?"

Tóc Kiều Tinh Thần bị gió thổi tung lên, lời nói giống như cũng bị thổi tan, "Ly hôn rồi."

Thời gian thanh xuân niên thiếu mười tám hai mươi, mọi người ai mà không hăng hái khí phách, Lục Gia Hành toả sáng lấp lánh như thế, người người theo đuổi anh nhiều không đếm xuể.

Nhưng làm sao được khi tính anh luôn lạnh nhạt, ngoại trừ người trong đoàn xe, đối ai cũng đều giữ khoảng cách.

Anh và Kiều Tinh Thần lúc ở Anh bởi vì đua xe nên kết bạn với nhau, Kiều Tinh Thần cũng không phải là dạng thích cố tình lấy lòng người khác, thắng thua sòng phẳng vô cùng chính trực, hai người có duyên phận lại hợp nhau, quan hệ tốt đến mức bọn họ đều hâm mộ.

Dần dần quan hệ giữa mấy người càng trở nên gần gũi, Cổ Hân vẫn luôn thích Lục gia hành, là yêu đơn phương, nhưng chưa từng thổ lộ.

Không phải cô ta không muốn, mà sau khi cân nhắc rất nhiều phương diện, sợ nói ra rồi ngay cả bạn bè cũng không làm được.

Trong một đám người chơi với nhau, cũng có không ít cô gái khác thích Lục Gia Hành, nhưng nếu tình cảm nồng nhiệt thẳng thắn nhất cũng chỉ có một mình Hoan Hoan mà thôi, đáng tiếc, thiếp hữu ý, chàng vô tình. Kiểu Tinh Thần nói không sai, khi Hoan Hoan âm ỉ muốn tự sát, Lục Gia Hành cũng không mềm lòng nửa phần.

Mọi người đều nói anh bạc tình, anh quả thật càng chứng minh cho người khác thấy hai chữ đó nghĩa là gì.

Về sau nữa Hoan Hoan mất hết ý chí, vội vàng gả cho người khác, mọi người tại hôn lễ lần đầu tiên nhìn thấy chú rể.

Chẳng ai nói điều gì, nhưng cũng cười không nổi —— Chú rể này của Hoan Hoan, gia thế, bộ dạng, tính tình, đều dựa theo hình mẫu của Lục Gia Hành.

Đáng tiếc, dù giống đến mấy cũng không phải. Thường nghe nói sau khi kết hôn tình cảm vợ chồng không được tốt, người đàn ông kia có thể đã phát hiện ra chuyện gì, suốt ngày chỉ biết cãi vã, hết âm ỉ rồi chiến tranh lạnh.

Không ngờ tới cuối cùng đến mức phải li hôn.

Kiểu Tinh Thần đối với chuyện này có khúc mắc, đầu sao Hoan Hoan vẫn là đưa em ruột duy nhất của anh.

Hồi ức vô biên vô tận, tựa như nước sông cuộn cuộn, mới chớp mắt mà thời gian đã trôi qua nhanh như vậy, ai còn có thể mãi u mê không quên, khúc mắc trong lòng cho dù không gỡ ra được, cũng sớm nên bị mài mòn đi.

Cảm giác say hoàn toàn tiêu tan, Cố Hân nhún vai, "Anh khó có dịp được trở về, lần này định ở bao lâu?"

"Mấy tháng, có thể dài hơn."

"Thế thì tốt, sinh nhật năm nay của Gia Hành, chúng ta cùng nhau tụ họp đi, anh Tinh Thần, anh có đến không?"

Kiểu Tinh Thần gật đầu, "Đương nhiên."

Đêm đã khuya, Hứa Lê nằm trên giường lăn qua lộn lại, ở chung cư cô chưa từng như vậy, trong lòng vô cùng hỗn loạn, chính là ngủ không được. Thật không dễ gì để chìm vào giấc ngủ, cô lại bị tiếng chuông điện thoại ở đầu giường đánh thức, cầm lên nhìn thấy dãy số chưa được lưu vào nhưng đã bị ép phải học thuộc kia.

Trong phòng chỉ có ánh sao chiếu vào, cô tiếp.

"A lô."

Giọng nam trầm khàn, "Sao cả buổi mới nghe máy."

Hứa Lê a một tiếng, xuống giường mở đèn bàn, tầm mắt còn chưa thích ứng ánh sáng, cô xoa mắt, choáng váng mặt mày nói: "Tôi mới vừa nghe được."

Lục Gia Hành ho khan nhẹ, nói: "Xuống đây."

Hứa Lê: "Hà?"

Sự kiên nhẫn do mấy cuộc điện thoại không bắt máy vừa rồi của Lục Gia Hành biến đi đâu mất, anh nói: "Xuống đây, tôi đang ở dưới lầu."

Hứa Lê nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới ánh đèn đường là người đàn ông đứng cạnh chiếc xe bất mắt, 1 giờ sáng, trong đầu cô trực tiếp ong một tiếng.

- - -

Trong khoảng thời gian chờ editor bỏ thì mình giới thiệu cho các bạn một tác phẩm vô cùng đáng yêu. Đó là "Già Trai" bên nhà Sườn xào chua ngọt.

- Đúng như tên truyện, Nữ 9 của chúng ta giả trai thật đến nỗi N9 tưởng mình là gay các bạn ạ. Theo mình thì cốt truyện khá lạ so với nhiều truyện thanh xuân vườn trường bây giờ.

- Đây là một câu chuyện giải trí vì tính gây cười cao, tác giả viết chắc tay nhưng đoạn cuối hơi đuôi chuột. Và quan trọng hơn nhà bên kia chuyển ngữ rất mượt, so với mình thì...Đúng là không so sánh không tổn thương T-T

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tình yêu nhỏ (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Shiba

Khi người người nhà nhà đi ngắm pháo hoa thì tôi vẫn ngồi đây gõ chữ. Tự đếm ngược vậy.

Happy new year 2020.

- - - - -

Hứa Lê tận lâu sau cũng chưa thoát ra được lời nào, Lục Gia Hành ở đầu bên kia điện thoại thúc giục lần nữa, "Xuống đây, hoặc là tôi lên đó bắt em xuống, chọn đi."

Hứa Lê: "Anh lên đi."

Lục Gia Hành hoàn toàn hết chỗ nói, tiểu nha đầu luôn văng vẳng dạ dạ này bất cứ thời điểm nào cũng có thể làm ra những hành động to gan khó ngờ, giống như trước đó cô vẫn luôn an tĩnh ngay ngo bên cạnh anh, rồi lại đột nhiên mất trí nhớ.

"Xuống đây." Anh nhắc lại lần nữa.

Tay Hứa Lê khẽ nắm, nhẹ nhàng đáp: "Xuống cũng được, nhưng anh có thể đồng ý với tôi một chuyện được không?"

Một ngày không gặp, thế mà đã biết nói điều kiện với anh cơ đấy.

"Xuống đây trước đã." Anh nói.

Hứa Lê đẩy cửa sổ hé ra một khe nhỏ, kì nghỉ hè rất mau đã trôi qua, trời đêm vương vấn chút hơi lạnh, cô nhỏ giọng thăm dò: "Anh đồng ý rồi đúng không?"

Đối phương không trả lời, Hứa Lê cảm thấy đây chính là biểu hiện của sự cam chịu, bỗng nghe thấy vài tiếng ho khan, không phải từ ống nghe truyền đến, mà là âm thanh vọng từ xa, cô ngó xuống nhìn thì thấy Lục Gia Hành đang cầm di động, cúi đầu ho khan.

Hứa Lê cúp điện thoại, thay một bộ quần áo rồi lấy hộp bút máy nhét vào trong túi.

Trong nhà vô cùng im ắng, cha mẹ chắc đã ngủ từ lâu, Hứa Lê ngừng thở, lặng lẽ mò mẫm đến cửa đồi giày, tới khi cánh cửa đóng lại mới thở phào một hơi. Ban đêm yên tĩnh, cho dù đèn điện trong thang máy sáng trưng cô vẫn cảm thấy hơi sợ hãi, trái tim trong lồng ngực nhảy thình thịch.

Loại cảm giác này tận đến khi nhìn thấy Lục Gia Hành cũng không hề giảm bớt, trái lại càng đập kịch liệt hơn.

"Lục tiên sinh, anh có chuyện gì vậy?" Cô nhỏ giọng hỏi, nói xong lẳng lặng chờ anh trả lời, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

Tiếng lá cây vang lên xào xạc, Lục Gia Hành đưa tay chạm vào cằm cô khẽ nâng lên, đôi mắt của Hứa Lê trong màn đêm đen kịt giống hệt như điệu thạch.

"Ngày mai tôi phải đi công tác." Anh đáp.

Hứa Lê giờ tay đầy mồ hôi anh để tránh thoát, thờ hồn hèn, "Được."

"Đi vài ngày."

Nhận được câu trả lời vẫn là —— "Được."

Khu nhà giáo chức trồng một loại hoa quế đang dịp nở rộ, nhụy hoa màu vàng nho nhỏ, hương thơm phảng phất thấm vào khứu giác, Hứa Lê xoa mũi, nghe thấy Lục Gia Hành nhẹ ồm một tiếng.

Lén lút ra khỏi nhà lúc rạng sáng, tự nhiên gặp phải sự tình thế này, cô không nhớ nổi bản thân mình trước đây đã từng trải qua hay chưa mà ngay lúc này đây chỉ cảm thấy lồng ngực như muốn căng ra vì kích động.

Lục Gia Hành kéo lấy cổ tay cô, "Lên xe không?"

Hứa Lê gỡ tay anh ra, "Anh muốn mang tôi đi công tác sao?"

Lục Gia Hành bật cười, gỡ nhẹ hai cái lên đầu cô, "Không phải em học rất giỏi à, sao thỉnh thoảng lại ngốc như vậy chứ."

Hứa Lê phát ngốc luôn, "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Lục Gia Hành mở cửa xe nhét Hứa Lê vào trong, cúi người thắt dây an toàn qua người cô, lúc quay đầu khuôn mặt hai người gần sát nhau trong gang tấc.

Hứa Lê ra sức nép sát vào lưng ghế, hơi thở hoà quyện vào nhau khiến mặt cô trong nháy mắt đỏ ửng lên.

"Thẹn thùng à?" Lục Gia Hành nói nhẹ như thì thầm, lui ra ngoài vòng sang vị trí điều khiển, anh vừa định khởi động ô tô, Hứa Lê gọi giật lại, "Anh muốn đi đâu?"

"Tìm một chỗ để nói chuyện với em, nói ở đây cũng được, chỉ cần em không sợ bị người ta nghe thấy." Lục Gia Hành liếc cô, "Hử?"

Mọi cảm giác buồn ngủ của Hứa Lê chợt biến đi đâu mất, bốn phía cực kỳ yên tĩnh, gần đó có một hồ ở lâu một đang sáng đèn, cô vội đẩy cánh tay Lục Gia Hành, "Đi mau!"

Dáng vẻ Lục Gia Hành nhàn nhã xoay vô lăng, xe chậm rãi chạy bon bon ra khỏi tiểu khu, vùng này vốn là vùng ngoại thành, cái chốn này thì làm sao có nhiều điểm vui chơi cho được.

Hứa Lê sợ anh lái đến chỗ xa quá, đề nghị, "Nếu không tới Q đại đi, ở ngay cạnh đây thôi."

Lục Gia Hành liếc cô một cái, đánh lái quẹo hướng trái, trong sân trường có giới hạn tốc độ, bây giờ dù sao cũng chẳng có ai, nhưng Lục Gia Hành lại chạy xe rất chậm, bọn họ tới gần rìa sân bóng rổ mới dừng lại.

Hứa Lê xuống xe, cảm thấy rất kỳ lạ, có lẽ do đang ở trong trường học, dù thế như vậy nhưng cô không thấy sợ.

"Sao vẫn còn người?" Ở tầng lầu phía xa xa có đèn sáng.

Hứa Lê nhìn vọng qua, "Chắc là sinh viên không về nhà."

Lục Gia Hành chuyển động khớp cổ tay, vươn vai duỗi người, "Nghỉ hè sao lại không về nhà, sinh viên thật là khác người, tới lúc đi làm ở mấy công ty rồi muốn nghỉ hè cũng không được."

Anh xắn tay áo sơ mi lên, đường cong cánh tay sạch sẽ, theo động tác đó trong cổ họng phát ra một âm thanh rầu rĩ "Này", Lục Gia Hành xoay người lại, "Sao em lại muốn tới đây?"

Hứa Lê: "Không phải anh muốn tìm chỗ nói chuyện à?"

Lục Gia Hành cong môi, "Tôi chỉ muốn lái ra ngoài đứng ven đường nói một chút thôi."

Hứa Lê cúi đầu, khẽ cắn môi dưới.

"Mấy cô gái trẻ đều thích những nơi như này sao?" Giọng nói anh lạnh lạnh, "Tới đây ngắm nam sinh chơi bóng? Hả?"

Hứa Lê vốn dĩ có nhớ gì đâu, ngay cả động tác lếc đầu cũng xuất phát từ bản năng.

Lục Gia Hành quay đầu lại, tự xoa cằm nhìn cô chăm chăm, "Không nhớ rõ hay là chưa từng thấy?"

"Chưa từng thấy, cha mẹ nói tôi trước kia suốt ngày chỉ biết học thôi, chắc là không có thời gian lo nghĩ linh tinh, hơn nữa cũng bởi vì lí do này, chúng ta mới....."

"Gì?"

"Tách ra ở riêng."

Hứa Lê vội lùi ra sau một bước, lúc ở sân huấn luyện Lục Gia Hành đã tắm qua trong phòng thay đồ, sữa tắm hương bạc hà khác hẳn loại mà bình thường anh vẫn thường dùng, trộn lẫn trong gió đêm, khẽ vương vấn nơi đầu mũi cổ, mang tới cảm giác mát lạnh.

Lục Gia Hành thờ dài, "Tại sao em lại luôn dè chừng như vậy?"

Hứa Lê cau mày, "Tôi đâu có."

Bỗng nhiên Lục Gia Hành một tay ôm lấy lưng cô, tay kia vòng qua khuỷu chân đem cả người bế ngang lên, Hứa Lê muốn hét ra tiếng, vội vàng che miệng lại, còn chưa kịp giãy giụa thì đã bị anh đặt lên đầu xe.

Hứa Lê ngồi trọng tâm không vững bị ngã người ra sau, Lục Gia Hành khẽ đỡ lấy, chống tay hai bên chân cô.

Trái tim Hứa Lê chắc đã nhảy ra ngoài từ đời nào rồi, trên sống lưng tê dại lâm râm như thể vừa có một dòng điện chạy qua.

Trái lại Lục Gia Hành vĩnh viễn luôn giữ bộ dáng đứng đưng tiêu sái, ánh nhìn của anh như muốn xuyên thấu cô: "Rốt cuộc em có mất trí nhớ thật không?"

Hứa Lê bị hỏi á khẩu không trả lời được.

Lục Gia Hành hơi cúi đầu, "Có đôi khi tôi cảm thấy em dè chừng như vậy là do sợ nhớ lại tôi."

"Tôi..... Không có."

"Mai phải đi mấy ngày, tôi không muốn kéo dài thêm nữa, tới nay tới đây chính là muốn nói hết cho em chuyện trước kia của chúng ta."

Lần này Hứa Lê im lặng ngược đời đồng tử đen láy nhìn anh không hề chớp mắt, thoát nhìn qua cảm thấy cô vô cùng bình tĩnh, chẳng qua thân mình đang phát run như nhắc nhở Lục Gia Hành rằng Âu Dương Hoa nói không sai, Hứa Lê kháng cự với việc nhớ lại chuyện quá khứ, kháng cự này là phản xạ theo bản năng ngay cả chính cô cũng không nhận thức được.

Giờ khắc này Lục Gia Hành chợt mềm lòng.

Anh định đứng dậy nhưng tay bị Hứa Lê nắm chặt, "Anh nói đi."

Lục Gia Hành không biết khi nào kí ức của Hứa Lê sẽ trở về, nhưng anh cũng không muốn lừa cô, càng không muốn để mặc cho người khác truyền vào đầu cô những thông tin dối trá.

Chấp niệm này có thể là bắt đầu từ lúc ở bên bờ Tây Hồ, khi nghe thấy lời cô hỏi ông lão coi bói, cũng có thể là từ lúc Văn Triệt nói về câu chuyện xuyên không quái quỷ kia.

Dù sao anh cũng không muốn lừa cô.

Trước kia có người từng nói: "Đối với phụ nữ Lục Gia Hành luôn vô tâm, một khi đã không yêu thì ngay cả diễn một chút anh cũng chẳng muốn."

Nghe xong Lục Gia Hành chỉ xem thường không thêm để tâm.

Hoan Hoan chính là người đã nói câu này, cô ta cũng đã gả cho người khác, nếu bây giờ thấy một màn như vậy không biết sẽ có tâm trạng thế nào.

Vẫn là người đàn ông đó nhưng lại đổi thành cô gái khác, anh để tâm.

Lại còn biết đau lòng.

Lục Gia Hành chỉ im lặng, Hứa Lê cứ níu lấy anh mà hỏi: "Chúng ta là vợ chồng thật sao?"

Lục Gia Hành gật đầu, "Dù che dấu mọi người, nhưng hoàn toàn hợp pháp."

Hứa Lê rũ mắt, giọng nói phát ra rất nhẹ, kim nếm sự run rẩy, "Chúng ta trước kia từng yêu nhau?"

Vô vàn vấn đề có thể hỏi nhưng cô lại cố tình chọn thắc mắc như đám xuyên tim đó. Vài sợi tóc rối loạn che khuất tầm mắt, cô vén sau tai lộ ra đôi khuyên sáng lấp lánh tựa như vì sao trên nền trời đêm.

Đôi mắt Lục Gia Hành cũng phát sáng lấp lánh, anh đáp: "Yêu nhau, yêu đến chết đi sống lại."

Hứa Lê trầm mặc, chỉ ngẩng đầu nhìn anh, "Thật không?"

Biểu cảm Lục Gia Hành vô cùng nghiêm túc, "Em nói xem?"

Hai người lẳng lặng đối diện nhau, Hứa Lê bất thành linh đánh một cái lên người anh, "Gạt người."

Đây là lần đầu tiên trong quãng thời gian qua cô bộc lộ tính nết với anh, dù chỉ là một cú đánh nhẹ nhàng lên vai, Lục Gia Hành không hề tức giận, lại còn cười cười.

Hứa Lê bỗng lo sợ trong lòng, "Anh có sao không?"

Lục Gia Hành khẽ chuyển động ngồi song song cùng cô lên đầu xe, một cơ hội tốt để nói thật như vậy nhưng cuối cùng anh vẫn bỏ lỡ.

Sau này Lục Gia Hành nghĩ lại, nếu lúc đó nói hết ra, có lẽ tiểu nha đầu sẽ không tức giận lớn đến như vậy.

"Tôi đưa em về nhà." Anh nói.

"Hả? Sao lại không nói nữa?"

"Chính là cái mà em nghĩ đấy." Lục Gia Hành úp úp mở mở.

Vậy chắc là không yêu nhau rồi, Hứa Lê nắm lấy cánh tay anh, "Từ từ đã, anh đã đồng ý giúp tôi một việc, tôi còn chưa kịp nói đâu."

Lục Gia Hành quay đầu ho khan hai tiếng, "Nói đi."

"Chỉ là học kỳ này tôi muốn ở trong ký túc xá của trường, tôi sợ cha mẹ không đồng ý, anh có thể nói với họ là tôi đến chỗ anh ở được không."

"Tại sao?"

"Bởi vì hình như cha mẹ rất thích tôi sống ở nhà anh, lúc tôi về họ còn rất thất vọng, nhất là ba." Trong cuộc sống có đôi lúc phải biết hạ mình, đạo lý này sau khi mất trí nhớ cô mới ngộ ra được.

Rắc rối đã bị đẩy lên đầu anh, Lục Gia Hành liếc mắt nhìn cô, "Nha đầu, tôi lớn hơn em tám tuổi, lúc tôi học tiểu học em còn chưa sinh ra đâu."

Hứa Lê gật đầu, chuyện kém tám tuổi này cô vẫn nhớ mà.

Giọng điệu Lục Gia Hành rất có cảm giác áp bách, "Cho nên chớ có ý đồ giờ trò với tôi, cũng đừng bày đặt ra điều kiện, nếu muốn tôi hỗ trợ thì phải trả giá tương đương mới được."

Hứa Lê quay đầu nhìn anh với biểu cảm không thể tin nổi, hơi hoảng hốt, "..... Trà giá thể nào?"

Lục Gia Hành bấm nút trên chìa khóa, đèn pha chột bật sáng, ánh sáng chói lòa khiến cô không thể mở nổi mắt.

Vành tai bông bị ai đó nắm, bờ môi anh nhanh chóng chạm lên làn da cô, giọng nói dịu dàng khẽ rơi vào màng nhĩ, anh nói: "Cuối tuần phải đến chỗ anh."

.....

Giăng cò nửa ngày anh mới đưa cô về nhà, lúc tạm biệt Hứa Lê mới nhớ tới chuyện đem bút máy cho anh.

"Ba tôi tặng anh."

Lục Gia Hành nhìn thoáng qua rồi đóng nắp lại, "Vậy quà của em đâu?"

Hứa Lê sắp buồn ngủ tới choáng váng, che miệng ngáp, "Tại sao tôi phải tặng anh."

Lục Gia Hành chỉ vỗ nhẹ lên đầu cô, "Muốn anh đưa em lên không?"

"Không cần đâu." Hứa Lê mỉm cười mềm mại, híp mắt chạy đi.

Anh nhìn cô chạy vào thang máy, lại nhìn tới khi cửa sổ trên kia sáng đèn, rồi tắt, lúc này mới khởi động xe.

Hôm sau, chuyến bay bắt đầu vào lúc 8 giờ sáng, anh và Tần Chiêu phải đến trước làm thủ tục ở sân bay, lúc gửi hành lý cậu ta cứ nhìn anh mấy lần.

"Cậu cho rằng cứ nhìn chăm chăm là ông chủ sẽ cho cậu thăng chức à?"

Tần Chiêu mấp máy môi, "Không phải, tôi thấy vành mắt anh thâm như vậy, có phải bị bệnh gì hay không?"

Lục Gia Hành hơi chột dạ, "Chỉ là tôi không ngủ đủ giấc thôi."

"Mất ngủ sao?"

"Không phải." Cô họạ Lục Gia Hành hơi đau nhức, anh lấy tay xoa bóp nhẹ, đột nhiên hỏi, "Tần Chiêu, cậu đã lừa gạt con gái bao giờ chưa?"

Sau chuyện của Viên Tử Kiếm lúc trước, Tần Chiêu cho rằng Lục Gia Hành đang muốn thăm tra vấn đề tác phong cá nhân của nhân viên, thẳng thắn lắc đầu, "Lục tổng, tôi tuyệt đối không có! Làm những chuyện như vậy sẽ gặp báo ứng, tôi sẽ không làm!"

Lục Gia Hành trong lòng lộp bộp, "Cũng không hẳn là lừa đảo, chỉ là, chỉ là có một số việc rất quan trọng, theo lẽ thường thì phải nói cho cô ấy biết, nhưng chưa nói."

Tần Chiêu vỗ ngực, "Chưa từng có! Lục tổng, tôi vẫn luôn tin rằng một tình cảm vững chắc là phải dựa trên những nguyên tắc không thể thay thế, nếu việc nào anh làm không tốt thì phải bù đắp ở việc khác! Trong quan hệ qua lại, chỉ cần không liên lụy người khác, điều gì nên nói tôi đều sẽ nói!"

Nụ cười trên mặt Lục Gia Hành cứng đờ, tay vỗ vỗ lên vai Tần Chiêu, "Làm tốt lắm."

Thời gian nghỉ hè chẳng còn lại bao nhiêu, học kỳ 1 Hứa Lê có môn Hán ngữ cổ đại chưa thi nên được sắp xếp thi bổ sung trước khai giảng một ngày, trong phòng học nhỏ có rất nhiều người đang ngồi, trộn lẫn sinh viên của các khoa khác nhau do không qua môn.

Đề đối với cô không tới nỗi quá khó, làm xong còn thừa rất nhiều thời gian, cô kiểm tra lại hai lần, bên cạnh có một nữ sinh vẫn luôn ngó lên bài thi của cô, Hứa Lê không hề che giấu.

Mấy bài thi như thế này cuối cùng cũng sẽ cho đậu hết, chẳng qua lúc tổng hợp học phần vẫn bị ghi chú là đã từng thi lại.

Lúc nộp bài, nữ sinh vừa nãy chạy lại nói lời cảm ơn cô.

Hứa Lê cảm thấy cô gái này có chút quen mặt nhưng nghĩ mãi mà không ra.

"Cậu có khỏe không, là tôi này! Tô Tiểu Miên! Cậu thật sự không nhớ gì sao?" Nữ sinh này có ngoại hình không tồi, đeo một đôi bông tai rất lớn mỗi khi nói chuyện cứ lắc qua lắc lại.

Hứa Lê hình như có chút ấn tượng mơ hồ.

"Nghe nói cậu mất trí nhớ, tôi còn tưởng rằng chỉ là tin đồn vớ vẩn thôi." Hai người cùng nhau đi ra ngoài, Tô Tiểu Miên có vẻ rất hào hứng, "Chúng ta học chung một lớp, cậu đừng nhìn tôi như vậy, tôi với cậu không thân lắm đâu, tôi suốt ngày trốn học, hầu như ít khi tới trường lắm."

Hứa Lê gật gù, một nữ sinh rất đáng yêu, ấn tượng không tệ.

Tô Tiểu Miên móc trong túi ra một đồng giấy tờ nhỏ xíu, vứt hết toàn bộ vào thùng rác, xong việc rồi phui phui tay, tiếp tục vừa đi vừa nói chuyện: "Lên năm tư cậu tính chuẩn bị thi thạc sĩ hay là đi tìm việc?"

Hứa Lê nói: "Tôi muốn tiếp tục nghiên cứu."

"À —— tôi nghe nói cậu đang bảo lưu, lợi hại lợi hại, tôi thì không được, ngày ngày học lại, không có tư cách thi lên nữa."

Hứa Lê chỉ cười nhạt, cũng không muốn giải thích.

Tô Tiểu Miên cũng không tiếp tục đề tài này, chuyển sang hỏi: "Tôi định đi nghe tọa đàm, cậu có muốn đi cùng không? Tôi thấy cậu vừa giúp tôi trong phòng thi nên mới nói cho cậu biết, có một thầy giáo tốt nghiệp Đại học Durham* bên Anh tới trường chúng ta giảng tọa đàm, người tới nghe tất cả đều là sinh viên chủ chốt của các Viện, có vẻ mới vào được."

*(*Viện Đại học Durham hay Đại học Durham (University of Durham hay Durham University) là một nghiên cứu công lập ở thành phố, đồng bắc. Viện Đại học Durham được thành*

lập năm và được giữ nguyên tên gọi cho đến ngày nay. Đây là một trong số các viện đại học đầu tiên của Anh Quốc và được cho là viện đại học lâu đời thứ ba của Anh Quốc sau và.)

"Chưa chính thức khai giảng mà đã có toạ đàm rồi sao?"

"Người ta học vấn lẫn bối cảnh đều vô cùng trâu bò, bình thường toạ đàm chỉ có giảng viên mới được đi thôi, tại lúc chưa khai giảng thì cứ bắt cán bộ sinh viên tới làm việc không công rồi, ai cũng biết thế nhưng vẫn phải cần rảnh mà làm, bây giờ sợ bị chỉ trích nên mới mở cửa cho sinh viên tham dự."

Hứa Lê nghe xong cũng rất muốn đi, đành hỏi: "Vậy cậu còn vé dư không?"

Tô Tiểu Miên cười hắc hắc hai tiếng, rút ra hai tấm vé.

Hai người tới sảnh toà nhà thì Tô Tiểu Miên bị một nam sinh gọi lại nên đưa cho Hứa Lê một tấm vé bảo cô đi vào trước.

Địa điểm là phòng dự thính ở lầu ba, đang thời điểm gần bắt đầu nên rất đông người, lúc cô đang leo lên trên thì không cẩn thận bị người đằng sau xô đẩy, khiến tấm vé bị rơi xuống đất, cô định cúi xuống nhặt thì người phía sau đã nhanh chóng chen lên.

Hứa Lê quyết đoán từ bỏ tấm vé kia, tìm một vị trí an toàn ngồi trước đã, chờ đám đông tản ra hết thì tấm vé đã bị đá đến một góc, bên trên in vô số dấu chân, nhẵn nhụi vô cùng đáng thương.

Bây giờ cô mới đi tới nhất, đang lúc khom lưng, trước mắt một bóng đen trùm xuống, thứ đầu tiên lọt vào tai là giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính.

"Em làm thế là rất tốt."

Hứa Lê đứng dậy, một người đàn ông đứng trên cô hai bậc thang, khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt rất dịu dàng.

Đối phương đi xuống, đưa cho cô một tờ khăn giấy, "Tình huống vừa nãy rất dễ phát sinh dẫm đạp, phương pháp xử lý của em rất chính xác, cũng rất thông minh, có đôi khi lấy lui làm tiến mới có thể đạt được cái mình muốn."

Thanh âm đều đều khiến Hứa Lê ngẩn người, cô hiểu được ý của anh ta, đưa tay nhận lấy khăn giấy, nói: "Cảm ơn thầy."

Người đó mỉm cười, giữa hai mày như có thể hóa băng thành gió xuân, "Tôi vừa mới tới đây chưa được mấy ngày, sao em lại biết tôi là thầy giáo?"

Thật ra cô chỉ đoán mò vậy thôi.

Hứa Lê xấu hổ nói: "Bởi vì thời gian trước em bị mất trí nhớ, thế nên mới cho rằng ngài là thầy giáo mà em không nhớ được. Xin lỗi, em nhận nhầm rồi sao ạ?"

Xung quanh đã không còn một ai, trên mặt người đàn ông chợt lộ lên tia kinh ngạc, ngay sau đó đôi mắt ần ỷ xoè tay, "Bạn học, chúng ta hẳn là lần đầu tiên gặp mặt, vậy giới thiệu làm quen một chút, tôi tên là Kiều Tinh Thần."

Hứa Lê cúi đầu, nhìn ba chữ tên của người tới giảng toạ đàm hôm nay in trên tấm vé bản thiêu trên tay.

Cô chạy nhanh tới vươn tay, "Chào ngài, thầy Kiều, rất vui khi được tới nghe buổi toạ đàm của ngài."

- ---Tác giả có lời muốn nói: Lục tổng đã bỏ cơ hội duy nhất để "thăng thần sẽ được khoan hồng".

Toàn thể nhân viên vỗ tay.

Kiều Tinh Thần thế mà là thầy giáo cơ đấy?

Thầy Kiều tới thọc gậy bánh xe rồi

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Tình yêu nhỏ (4)

Editor: Shiba

Thời gian cận Tết khiến con người ta lười chầy thây -_-

- -----

Kiều Tinh Thần nắm lấy bàn tay mềm mại như không xương, gật đầu, "Tôi cũng rất vui khi có sinh viên thông minh như em tới nghe."

Tô Tiểu Miên ở đằng sau gọi vọng tới: "Sao cậu còn chưa vào?"

Tới lúc Hứa Lê quay đầu lại, Kiêu Tinh Thần đã đi từ bao giờ.

"Cậu còn nói chuyện phiếm với người khác à, buổi toạ đàm bắt đầu rồi, chạy nhanh lên!" Tô Tiểu Miên lao tới kéo cô chạy.

Trong hội trường người ngồi chật kín, hai người chỉ tìm được vị trí phía sau, vừa ngồi xuống di động của Tô Tiểu Miên liền vang lên, chủ tịch Hội Sinh viên nghiêm nghị chống hông: "Điện thoại của ai, nhanh chóng cài chế độ im lặng đi, lát nữa bắt đầu bài giảng nếu còn vang lên liền trực tiếp tịch thu sung công."

Tô Tiểu Miên tròn trắng mắt, "Tướng mình là quan lớn thật đấy à, ai cho cậu ta tư cách tịch thu điện thoại không biết!"

Hứa Lê vội kéo cô, "Vẫn nên chuyển sang im lặng đi, quấy rầy thầy giáo giảng bài là không tốt đâu."

Tô Tiểu Miên mở khoá điện thoại, "Biết mà, tôi chỉ là không ưa nhìn mấy người giờ giọng quan cách, ở trong trường thì vênh vào hung hăng, thử ra ngoài kia xem chả là cái thá gì."

Hứa Lê mở tập ra, không tiếp lời.

"Thật đấy, bây giờ cậu chỉ mới quanh quẩn trong trường học, chưa từng lăn lộn trong xã hội, đi ra ngoài cậu sẽ biết tìm việc rất khó, haizz, đúng rồi, năm tư phải đi thực tập, cậu đã tìm được công ty nào chưa?"

Bị Tô Tiểu Miên hỏi như vậy cô đứng là ngây ngẩn cả người, tìm công ty sao, hẳn là không có rồi.

Hứa Lê hỏi: "Khi nào thực tập vậy?"

Tô Tiểu Miên cảm thấy khiếp sợ sâu sắc, "Cậu đúng thật là mất trí nhớ hoàn toàn rồi, khai giảng xong liền đi thực tập, trong vòng hai tháng."

Hứa Lê mở to hai mắt nhìn cô nàng, cô hoàn toàn không nhớ rõ chuyện này.

Hai người đang nói thì hội trường bỗng nhiên nghị luận xì xào, nổi lên từng trận xôn xao.

"Đây là thầy giáo từ đại học Durham tới trường ta sao, đẹp trai quá đi mất!"

"Nhìn khí chất ấy đi! Anh ấy ở trường chúng ta bao lâu, có định dẫn dắt nghiên cứu sinh không, nếu có tôi liền lập tức báo danh chuẩn bị thi lên thạc sĩ ngành Đông Phương học!"

"Thoạt nhìn tính tình có vẻ tốt đấy, tôi rất thích kiểu vừa có giá trị nhan sắc, lại vừa có nội hàm!"

"....."

Âm thanh cái cọ ầm ĩ chủ yếu xuất phát từ nữ sinh, có người còn lấy điện thoại ra chụp lấy chụp để, nhân lực Hội sinh viên chạy tới lui duy trì trật tự, đáng tiếc lần này không có hiệu quả mấy.

Tô Tiểu Miên vừa rồi không nhìn rõ, lúc này mới lờ ra hỏi, "Hứa Lê, vừa nãy ở cửa cậu đang nói chuyện với thầy giáo à, hai người quen biết sao?"

Hứa Lê không bị ảnh hưởng chút nào, cô ngồi rất đoan chính, đáp: "Không quen, trùng hợp đụng mặt ở cửa nên nói hai ba câu thôi."

"Không quen..... Trùng hợp đụng mặt..... Suy nghĩ logic của học bá mấy người tôi không thể nào lý giải được."

Hứa Lê cười cười, đột nhiên cảm thấy Tô Tiểu Miên có tính cách trực tiếp như vậy ở cạnh rất thoải mái.

Bầu không khí hội trường rất hỗn loạn, dù dẹp trật tự mấy cũng vô dụng, trong thời điểm chủ tịch Hội Sinh viên bó tay chịu trận thì Kiêu Tinh Thần đứng trên bục giảng khẽ vươn tay ra hiệu, hội trường nháy mắt yên tĩnh.

Tô Tiểu Miên huyếch vào bà vai Hứa Lê, "Chắc chắn, đây mới là nam thần chứ, chỉ cần khẽ nhấc tay là đã thu phục được toàn trường."

Kiều Tinh Thần cũng không vội trình bày mà đứng trên bục giảng khom người cúi chào về phía mọi người, một động tác thôi đã khiến người ta trầm trồ khen ngợi, ti lệ đáng người cân đối, cặp chân thon dài biến những ai đang đứng cạnh trở nên lùn tịt như trái bí đao.

"Xin chào các bạn, tôi là Kiêu Tinh Thần."

Chất giọng từ tính tựa như của nam chính trong mơ, hội trường ngay tức khắc bùng nổ tiếng vỗ tay kịch liệt.

Kiều Tinh Thần cười nhạt, đi lui về phía sau bục giảng, gờ tay nhấc microphone lên cao, nhẹ nhàng chống tay lên bàn, "Tôi rất vui khi được tới Q đại, nghiêm túc mà nói tôi cũng không phải là thầy giáo của các bạn, trong lòng tôi càng hy vọng chúng ta trở thành những người bạn hơn."

Đôi đồng tử của anh sau mắt kính chứa ánh sáng dịu dàng, bình tĩnh nhìn quét một vòng, giao nhau với tầm mắt của Hứa Lê, nhưng chỉ dừng lại trong giây lát, sau đó nhanh chóng dời đi.

"..... Tuy rằng nhà trường hy vọng buổi toạ đàm lần này lấy kinh nghiệm thành công của tôi làm chủ đề, trở thành những gợi ý cho các bạn, nhưng cá nhân tôi cho rằng, tôi cũng không có phương pháp thành công gì cả, chỉ là từng bước hoàn thành yêu cầu hằng ngày thôi....."

Giọng Kiêu Tinh Thần từ từ truyền tới, Hứa Lê buông bút nghiêm túc nghe.

Q đại xếp trong top 10 các trường đại học trên cả nước, toạ đàm như thế này mỗi năm đều có, nhưng có thể khiến cho nữ sinh dưới đài trung ra về mặt sùng bái giống hôm nay đúng là hiếm thấy.

Kiều Tinh Thần khí chất nho nhã tiêu sái, đỉnh đặc đứng đó mà nói, làm cho người ta không cảm thấy nhàm chán chút nào, anh trình bày về chuyên ngành của mình, các kĩ năng dạy và học, Hứa Lê cúi đầu tốc ký, trong chốc lát đã viết được mấy trang.

Điệu bộ khi Kiều Tinh Thần giảng giải rất ưa nhìn, khi quay đầu viết lên bảng đen, lưng thẳng tắp, hình tượng này và những đoạn kí ức rời rạc khi Hứa Lê nhìn ba cô lên lớp chông chéo lên nhau.

Khiến cho cô có một loại cảm giác an tâm.

Giống như bỗng nhiên có một sự thần giao cách cảm vô hình, Hứa Lê lấy điện thoại ra xem giờ, trên màn hình là thông báo của 17 cuộc gọi nhỡ làm cô hít một ngụm khí lạnh.

Đang nhìn thì màn hình đột nhiên lại sáng lên, hệt như bùa đòi mạng làm Hứa Lê không biết phải làm sao, nhìn dây số đã thuộc nằm lòng kia liền có thể tưởng tượng ra bộ mặt lạnh lùng, giấy lát dó tựa như bị mẻ hoặc, thế mà cô cúi xuống phía dưới bàn mở khoá điện thoại.

Hứa Lê hoàn toàn dùng hơi thở để phát ra tiếng, "Alo."

Bên kia im lặng một lúc mới có một giọng nói không vui truyền tới, "Vì sao không nghe điện thoại?"

"Tôi đang đi học mà....."

Cô còn chưa dứt lời, lưng đã bị người ta vỗ vỗ.

"Lão sư hỏi cậu đấy! Mau đứng lên!"

Hứa Lê luống cuống tay chân cất điện thoại, ngẩng đầu, đối diện với một khuôn mặt như cười như không, Kiều Tinh Thần đã đi xuống từ bao giờ, anh ta đang đặt câu hỏi tương tác ngẫu hứng với sinh viên.

Tô Tiểu Miên nhỏ giọng nhắc nhở: "Thầy đang hỏi tốt nghiệp xong cậu định làm gì?"

Hứa Lê da mặt mông, bị nhiều người nhìn như vậy hơi hồi hộp, Kiều Tinh Thần nhìn cô, chỉ cười mà không nói gì.

"Em....." Hứa Lê khẽ hô lên, sau đó ngay thẳng đoạn trang trả lời, "Sau khi tốt nghiệp em muốn tiếp tục học lên nghiên cứu sinh, nghiên cứu văn tự cổ đại."

Kiều Tinh Thần dùng một chân làm trọng tâm, chân kia đặt lên bậc thang phía trên, tay ôm ngực, tiếp tục hỏi cô: "Vậy sau khi học nghiên cứu sinh xong có muốn lên tiến sĩ nữa không?"

Thái độ của anh bình thản như vậy khiến Hứa Lê hoàn toàn thà lóng, thật thà đáp: "Em chưa nghĩ xa tới vậy, nhưng sau này cũng có thể suy xét thử, bất kể thế nào thì sau cùng em muốn trở thành một giảng viên."

Cô không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng đó, tựa như một cây non đang vươn lên.

Ánh mắt Kiều Tinh Thần lơ đãng dò xét trên mặt cô, ý cười lan tới khóe mắt, "Rất tốt, tôi tin tưởng em nhất định sẽ thành công." Anh thông dong xoay người, "Có bạn nào muốn trả lời tiếp không."

Hứa Lê thờ phào ngồi xuống mốc di động ra, vừa nãy ngắt điện thoại giữa chừng, Lục Gia Hành đã nhắn tin lại.【Gửi định vị chỗ của em sang đây.】

Hứa Lê hoá ngốc, nhấn lại:【Anh lấy định vị của tôi làm gì?】

Tô Tiểu Miên sắp tới ngó trộm, "Cậu lên lút làm gì đấy, lúc nãy còn bảo tôi cái im lặng, giờ lại mở ra chơi."

"Có người muốn tôi gửi định vị qua." Hứa Lê ngượng ngùng giải thích.

"Ai?" Tô Tiểu Miên hiểu ý nhưóng mày, "Bạn trai kiểm tra à."

Hứa Lê nhanh chóng phủ nhận, "Không phải không phải."

Nam sinh ngồi trên hàng ghế trước bất mãn ngoái lại nhìn hai cô, Hứa Lê vội vàng ngậm miệng, Lục Gia Hành lại gửi một tin khác.【Định vị.】

Hứa Lê không dám lảng nhãng, đành phải gửi qua, đối phương lúc này mới không hỏi âm nữa.

Chờ đến khi toạ đàm kết thúc, có một nhóm sinh viên còn túm tụm ở đằng trước, số khác lần lượt giải tán, Hứa Lê sắp xếp lại mạch suy nghĩ ngồi dựa vào bàn ghi ghi chép chép.

Tô Tiểu Miên khom lưng nhìn cô: "Chữ cậu đẹp thật đấy, không hổ là sinh viên ưu tú toàn khoá."

Hứa Lê nghiêng đầu thấy Tô Tiểu Miên lôi điện thoại ra, "Tôi cũng chưa có số điện thoại của cậu, lưu vào đây đi."

Hai người trao đổi số cho nhau xong Tô Tiểu Miên có việc nên đi trước.

Chung quanh dần dần yên tĩnh lại, Hứa Lê neho mắt nhìn lên bảng đen.

"Nhìn không thấy à?"

Có tiếng nói vọng ra từ phía sau, Hứa Lê quay đầu, lập tức đứng lên, "Thầy Kiều."

"Cho tôi xem được không?" Kiều Tinh Thần lật cuốn tập ghi chép của cô rồi trả về, "Sao em còn chưa đi?"

Hứa Lê lại neho mắt nhìn lên bảng, "Có vài chỗ em chưa kịp nhớ."

Kiều Tinh Thần nghiêng người, trực tiếp ngồi vào bàn học, anh mặc một chiếc quần tây màu đen, phía trên phối cùng áo sơ mi xanh lam, nút áo cài chặt một đường thẳng tới tận nút trên cùng, ngay sát phía dưới hầu kết.

Anh nhẹ nhàng nghiêng đầu quan sát cô, hỏi: "Em bị cận thị à?"

Không hề có cảm giác áp bách xâm lược, thay vào đó là sự nhẹ nhàng phong độ hấp dẫn người khác.

Hứa Lê đáp: "Em cận không nặng lắm, chỉ hơi mờ mờ chút thôi."

Kiều Tinh Thần không hề quay đầu nhìn bảng đen nhưng lời thốt ra rất bình đạm: "Cũng tại tôi viết chữ nhỏ quá."

Kiều khiêm tốn không có chút nào giả dối đó khiến Hứa Lê vội nói: "Là lỗi của em, em xin phép đi trước ạ....."

Bỗng nhiên, Kiều Tinh Thần tháo mắt kính xuống, quay chiều ngược lại rồi đeo lên mặt Hứa Lê.

Cảm giác trên kim loại mang theo hơi ấm còn sót lại chạm nhẹ vào sống mũi, có chút ngứa ngáy, cô muốn mở miệng nhưng đối phương đã đoạt trước.

Kiều Tinh Thần cong cong khoe môi, "Tôi cũng cần nhẹ lắm, em mượn tạm thử xem."

Mắt kính là đồ dùng cá nhân, Hứa Lê cảm thấy không ổn lắm nhưng ánh mắt Kiều Tinh Thần lại vô cùng thông dong, dường như chẳng qua là lấy việc giúp người làm niềm vui, khiến cho cô cảm thấy nếu mình còn từ chối thì lại có vẻ cổ tình.

Cô vội vàng ghi nhớ kỹ nội dung trên bảng, tiếng Kiều Tinh Thần cười khẽ bên tai, "Chữ em viết chẳng đẹp bằng vừa nãy rồi, ầu quá."

Thật ra chỉ có hai dòng thôi, Hứa Lê chỉ nghĩ viết xong thật nhanh để trả lại kính cho người ta, cây bút mùa lưu loát trên giấy trắng, có lẽ do quá chú tâm, có mấy sợi tóc loà xoà vương trên gọng.

"Ngẩng đầu lên nào." Giọng Kiều Tinh Thần mơ hồ mang theo ý cười, cảm giác rất sạch sẽ, Hứa Lê nghe lời làm theo.

Bộ dáng cô ngoan ngoãn, lúc đeo kính của nam lại càng có vẻ nhỏ nhắn.

Lúc tay Kiều Tinh Thần chạm đến kính, Hứa Lê đã vội rút cổ về phía sau. Kiều Tinh Thần nhanh chóng thu tay lại, cười nhạt.

Hứa Lê cắn răng, lấy tay vuốt lung tung đưa sợi tóc về đúng vị trí, Kiều Tinh Thần hơi giật mình, trái lại Hứa Lê không hề búng, trả mắt kính cho anh, "Cảm ơn thầy Kiều."

Cô thu dọn lại đồ đạc rồi đi, tới lúc quay đầu nhìn ra cửa, giật mình tới mức suýt chút nữa không đứng vững ——

Trong hội trường yên tĩnh đến lạ thường, Lục Gia Hành đứng ở kia không biết đã bao lâu.

Hứa Lê tự dung cảm thấy chột dạ, ngay cả câu chào tạm biệt cũng quên nói, ôm đồ liền chạy về phía anh.

Lục Gia Hành giữ chặt lấy cổ tay cô, kéo một cái xoay cả người Hứa Lê cùng đi vòng lại. Anh tới trước mặt Kiều Tinh Thần, thả tay Hứa Lê ra rồi vòng sau lưng cô khoác lên bả vai.

- ---Tác giả có lời muốn nói: Ghen tốt cho sức khỏe, ăn nhiều dầu một chút có tác dụng làm đẹp!

nữ9 cảm thấy nam9 giống ca ca

nữ9 cảm thấy nam phụ giống ba ba

Khoảng cách tới lúc khôi phục trí nhớ không còn xa, độc giả chớ hoảng sợ!

Lục tổng: Nhưng tôi sợ.

Bạn đang đọc truyện *Quả Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 36: Tình yêu nhỏ (5)

Editor: Shiba

Lục Gia Hành nhường mày, "Anh Tinh Thần."

Kiều Tinh Thần đứng dậy, giang tay vờ như ôm lấy anh, một tay vỗ nhẹ trên lưng, "Gia Hành."

Lục Gia Hành lúc này mới buông Hứa Lê ra, dùng tư thế tương tự ôm lại đối phương, rất nhanh, hai người liền tách ra.

Hứa Lê bị cuộc hội ngộ không báo trước này làm cho bối rối, cô chưa từng thấy Lục Gia Hành chào hỏi thân mật với ai như vậy cả.

"Cố Hân nói cậu rất bận nên không dễ gì gặp được, sao lại trùng hợp gặp nhau ở đây thế này, rốt cuộc tiểu tử nhà cậu suốt ngày bận bịu cái gì."

"Em vừa đi công tác, tới tận hôm qua mới về."

.....

Hứa Lê bị gạt sang một bên, nghe hai người này hàn huyên với nhau đôi ba câu, thật sự nghe mãi mà vẫn không biết họ có quan hệ gì. Không ngờ Kiều Tinh Thần là người đầu tiên nhớ tới cô, "Ngại quá, không chỉ có chúng ta mà vẫn còn người bạn nhỏ này đây."

Lục Gia Hành rũ mắt nhìn cô gái đang ôm sách đứng bên cạnh, "Hai người biết nhau à?"

Câu này cũng không biết là hỏi phương diện nào, nhưng chuyện vừa rồi hiển nhiên anh đã nhìn thấy, Kiều Tinh Thần nói: "Hứa Lê, học sinh của tôi."

Lục Gia Hành nháu mày.

Kiều Tinh Thần thu sự biến hóa của anh vào trong mắt, nói tiếp: "Nói nghiêm túc ra thì cũng không hẳn là học sinh, tôi chỉ là được trường phái đi giảng dạy giao lưu thôi, còn chưa dạy cô ấy được điều gì." Tầm mắt anh ta quét giữa hai người, bày tỏ sự tò mò vô cùng thẳng thừng.

Dù sao đây là trường học, dù cha mẹ không dẫn đi thì sinh viên năm ba mà đã kết hôn cũng không phải việc đáng để giống trống khua chiêng, Hứa Lê lấp ba lấp bấp giành phần giới thiệu: "Thầy Kiều, vị này chính là... trường bối trong nhà em!"

Cô nói xong không dám nhìn thái độ của Lục Gia Hành.

Kiều Tinh Thần gạt đầu, bắt kẻ anh ta có cảm xúc gì đều chỉ khiến người ta thấy thông dong.

Lục Gia Hành cười nhạo một tiếng, dùng tay vỗ nhẹ lên gáy Hứa Lê, "Ừ, em tới đón đứa trẻ này đi học."

Họ Lục vốn là gia đình bề thế lắm chỉ nhiều cảnh, tự dung lời ra một đứa cháu thân thích thế này cũng chẳng có gì lạ. Kiều Tinh Thần nhìn đồng hồ, thay đổi tư thế ôm cánh tay: "Tôi và Cố Hân đã hẹn nhau, hẳn là cố ấy tới từ lâu rồi, chọn ngày chỉ bằng trùng ngày, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi, vừa lúc mang theo cả cô bạn nhỏ nhà cậu nữa.

Mấy Lục Gia Hành lúc này mới nhún lại, anh hơi chần chờ, Kiều Tinh Thần đã quay sang nói với Hứa Lê: "Tôi mới tới Q đại, nghe nói căn tin ở đây không tồi, nhưng tôi không có thẻ, bạn học Hứa cho mượn dùng tạm một lần được không."

Tất cả căn tin của Q đều áp dụng hệ thống quét thẻ, nhân viên căn tin không được tự thu tiền, vì vậy nếu không có thẻ thì bạn cũng chỉ có thể ra ngoài ăn.

Mọi lời nói của Kiều Tinh Thần một giọt nước cũng không lọt (không thể bắt bẻ), Hứa Lê mở túi lấy thẻ com ra. Kiều Tinh Thần không nhận, hơi buồn cười trừng mắt, "Tôi không biết đường còn phải nhờ người có thâm niên ở Q đại dẫn đi thôi."

Hứa Lê ngẩng đầu nhìn Lục Gia Hành, thấy nét mặt đối phương bình tĩnh đáp lời, "Đi thôi, anh Tinh Thần chính là tiền bối của anh khi còn bên Anh, chúng ta cùng nhau ăn một bữa com vậy."

Cuối tháng chín, Q đại đẹp như một hoa viên, khắp nơi đều lan toả mùi hương nồng nàn, cho tận tới lúc Hứa Lê đứng ở dưới lầu, cô cũng chưa kịp phản ứng, sao tự nhiên đang êm đẹp tới nghe toạ đàm liền biến thành ăn com rồi.

Ba người đứng bên ngoài đợi vài phút, Cố Hân mới khoan thai mà đến, cô ta từ trên xe bước xuống, nhìn thấy cục diện bên này cũng có chút giật mình.

"Trung hợp gặp nhau." Kiều Tinh Thần tiến lên giải thích, mấy người lại nói với nhau vài câu.

Cố Hân nhìn Lục Gia Hành, ý cười không giấu, "Gia Hành, thế mà em nghĩ rằng anh còn giận em đấy."

Lục Gia Hành thoải mái đứng đó, mái tóc được vuốt ngược lên có vẻ kiêu căng ngạo mạn, anh nhếch môi, "Không đâu."

Trong trường chỗ ngon nhất là căn tin phía Bắc, nhưng Hứa Lê nhìn điệu bộ ba người này, lựa chọn tới căn tin phía Nam vắng người nhất.

Cố Hân lúc trưa có uống một chút rượu ở bữa tiệc, sợ hơi rượu chưa tan hết nên lúc tới đây đã gọi xe, cô ta theo chân Lục Gia Hành, vô cùng tự nhiên mở cửa ghế phụ, "VẬY em ngồi xe Gia Hành nhé."

Hứa Lê bối rối đứng cạnh xe không biết nên làm cái gì, bên kia Kiều Tinh Thần vẫy tay, "Cố Hân, lại ngồi xe của anh, anh có thứ muốn cho em, hơn nữa em cũng không biết đường, để Hứa Lê chỉ đường cho Gia Hành đi." Nói xong anh ta còn gật đầu với Hứa Lê.

Âm thanh lá rụng bị dẫm dưới chân vang lên tiếng giòn tan, Hứa Lê đột nhiên nhớ tới lời Tô Tiểu Miên——"..... đây mới là nam thần chứ, chỉ cần khẽ nhấc tay là đã thu phục được toàn trường."

Hôm nay Lục Gia Hành lái đến đây là chiếc xe thể thao hai chỗ, vừa nãy khi Cố Hân đoạt vị trí, cô thật đúng là không biết nên làm gì. May mà có Kiều Tinh Thần giúp hóa giải sự xấu hổ này.

Lúc lên xe, không ai nói chuyện, bên tai chỉ có tiếng lốp xe cọ xát vào mặt đất. Hứa Lê nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang ngồi ở vị trí điều khiển, không thể phủ nhận, bộ dáng khi Lục Gia Hành lái xe quả thực rất mê hoặc.

"Nhìn cái gì?" Anh nói.

Hứa Lê liếm liếm môi, "Hình như anh gầy đi rồi?"

Buổi tối hôm đó đi với cô tới sân bóng có gió mạnh, lại thêm không được ngủ từ tẻ khiến cho Lục Gia Hành bị bệnh trong suốt thời gian đi công tác, hôm qua trở về lại đi xã giao cả một ngày, lúc này mới rảnh rỗi tới tìm cô.

"Gầy à?" Lục Gia Hành quay nhanh sang nhìn cô.

Hứa Lê ngồi yên, đáp: "Cũng có thể là do hôm nay anh không vui, thế nên mới thấy gầy."

Còn biết bắt chẹt lại anh cơ đấy, Lục Gia Hành bóp chặt vô lăng, sau một lúc lâu mới nói: "Biết tại sao anh tức giận không?"

Hứa Lê cố tình lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Không biết."

Lục Gia Hành bật cười bất đắc dĩ, lúc này, Hứa Lê giờ bàn tay lên trước mặt anh, "Queo trái."

"Dừng chân đường." Anh phát tay cô ra, trong nháy mắt lúc chạm vào đối thành nắm tư thế nắm. Da thịt tiếp xúc nhau, bàn tay thiếu nữ trơn nhẵn hết như sữa bò, anh buông ra, hai người đều im lặng.

Xe dừng ở trước căn tin, Lục Gia Hành tháo đai an toàn, khuỷu tay trái gác lên vô lăng, bàn tay chống đầu, búng tay với Hứa Lê một cái, "Nhìn anh này."

Trong không gian chật chội, Hứa Lê bối rối không biết phải làm sao, cô khẽ dịch sang bên cạnh, "Anh muốn làm gì vậy?"

Lục Gia Hành bỗng nhiên vô cùng hưởng thụ việc cô co quắp trước mặt mình thế này, cười cười, nói: "Tại sao lúc nào cũng không nghe điện thoại?"

Thật ra cũng chỉ có hôm nay là không nghe thôi, bình thường anh có gọi mấy đầu.

Ánh mắt Lục Gia Hành trở nên lười nhác, "Lúc trước muốn anh giúp, anh cũng giúp rồi, bây giờ tiểu nha đầu lại trở mặt không nhận người sao?"

Hứa Lê biết anh đang nói đến chuyện tới ở kí túc xá, cô liền phản bác: "Tôi đâu có không nhận người chứ."

Lục Gia Hành không định buông tha cho cô, "Ngày mai là thứ mấy?"

Cuối tuần.

Đã giao hẹn là phải tới nhà anh ngày hôm đó.

Hứa Lê tốt tính nói phải trái với anh, "Tôi mà tới lại làm phiền chị Vương, hơn nữa, tại sao anh cứ một hai phải bắt tôi tới đó?"

Vấn đề này ngay cả bản thân Lục Gia Hành cũng không thể hiểu nổi, ngón tay anh gõ gõ lên tay lái hơi mất kiên nhẫn, mở cửa xuống xe.

Hứa Lê đối với tính tình đại thiếu gia này của anh dứt khoát cạ lờ, đành đi theo phía sau giống hệt cái đuôi nhỏ.

Hai người kia đã sớm đứng ở cửa chờ mà không lại đây, sắc mặt Cố Hân không tốt lắm nhưng không hề nói gì.

"Không ngờ là căn tin ở đại học trong nước lại đẹp như vậy." Kiều Tinh Thần tán thưởng.

Hứa Lê móc thẻ ra, "Thầy cứ chọn tự nhiên, hôm nay em mời khách."

Lễ phép ngoan ngoãn nói xong, cô bung khay com đi phía trước.

Lục Gia Hành cắn răng, quay sang nói với Kiều Tinh Thần: "Cô ấy chính là như vậy đấy, gặp ai cũng đều cung kính."

Kiều Tinh Thần nhìn theo bóng dáng cô gái nhỏ đang trước, lời nói tự nhiên chậm rãi, "Cô ấy không phải cung kính, mà là ngại thẹn, kỳ thật chúng ta là ai cô ấy đều không thêm dè ý."

Lục Gia Hành dùng chân một nhịp, không hiểu sao trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu buồn bực.

Ăn cơm không được bao lâu thì Hứa Lê ôm túi nói muốn đi nhà vệ sinh, đi cả buổi mới quay lại.

Trên bàn cơm ba người họ nói chuyện phiếm, Hứa Lê không hề chen lời chỉ cúi đầu yên lặng ăn cơm, đôi khi vô tình ngẩng lên thì luôn đối diện với ánh mắt của Lục Gia Hành.

Sau không biết thế nào lại nói tới chuyện của Hứa Lê, Kiều Tinh Thần hỏi: "Trên toạ đàm tôi có nghe mấy bạn học của em nói là năm tư sau khai giảng phải đi thực tập, đúng không? Em có phải tìm công ty không?"

Hứa Lê nuốt miếng cơm trong miệng, đáp: "Khai giảng xong em lên năm tư rồi, nhưng mà chưa tìm được do em không nhớ chuyện đó."

Cố Hân lau khô miệng, cô ta dùng bữa rất nhanh, son môi không trôi đi chút nào, trong lời nói kèm theo chăm chọc, "Sao lại không nhớ?"

"Tôi....."

Kiều Tinh Thần đã cắt ngang, "Tôi nghe em nói muốn làm nghiên cứu văn tự cổ đúng không, ngành này yêu cầu chuyên môn rất cao, tuy bây giờ em là khoa chính quy nhưng không dễ tìm chỗ thực tập đâu." Anh nghiêng đầu nhìn cô, "Tôi có quen biết một lãnh đạo bên nhà xuất bản, bọn họ đang biên tập *Từ điển giáp cốt văn*, nếu em đồng ý tôi sẽ chuyển lời, em có thể qua đó thực tập."

Hứa Lê mặc dù nghe xong hơi lo sợ, nhưng năm chữ "*Từ điển Giáp cốt văn*" có tính dụ hoặc quá lớn, hai mắt cô sáng rực lên, "Thật sao? Thầy, em có thể tới đó thực tập thật sao!"

Giọng nói thiếu nữ sáng ngời, tay Lục Gia Hành tự nhiên mềm nhũn, cái muỗng đang cầm rót vào trong chén, cháo bắn ra một ít, nhưng anh mặc kệ, giọng nói hơi lạnh lùng ——

"Không được."

Ba người còn lại trên bàn đều sững sốt, Hứa Lê phản ứng lớn nhất, hơi cao giọng, "Tại sao?"

Lục Gia Hành hết muốn ăn, đẩy cái chén trước mặt về phía trước, về mặt so với khi mở cuộc có khi còn nghiêm túc hơn, nói: "Em đã quên mất chuyện mà ba em và anh đã bàn bạc do em muốn tới Đồng Thượng thực tập rồi sao."

Hứa Lê chớp mắt, "Có sao?"

Lục Gia Hành vô cùng thành khẩn gật đầu, "Có."

Kiều Tinh Thần nhìn không được cúi đầu cười cười.

Ăn cơm xong, Lục Gia Hành mang Hứa Lê đi trước. Nhiệt độ không khí ban đêm rất thoải mái, Kiều Tinh Thần mời Cố Hân đi dạo dọc vườn trường.

Sau khi ăn tối đi tiêu thực nói chuyện phiếm rất dễ chịu, nói được mấy câu lại nhắc tới Lục Gia Hành.

Cố Hân vén tóc dài ra sau vành tai, "Anh Tinh Thần, anh cũng thấy rồi đấy, Gia Hành đối với cô gái này không bình thường, ngày thường anh ấy đi đâu, có bao giờ đưa ai theo."

Một bữa cơm ăn trong sự khó chịu, nhưng Cố Hân hiểu được thế nào là đúng mực, trước mặt Lục Gia Hành cô ta sẽ không bao giờ để lộ ra, nhưng khi người đi rồi thì không thể kìm nén được cảm xúc nữa.

Kiều Tinh Thần dừng lại cạnh hồ sen, tay vịn vào lan can, ánh mắt dõi theo xa xăm.

"Nha đầu kia nói cậu ấy là trưởng bối của mình."

Cố Hân đột nhiên trừng mắt, "Cái gì?"

Đệu bộ Kiều Tinh Thần rất vui vẻ: "Gia Hành cũng cam chịu."

"Không thể nào!" Tuy rằng Lục Gia Hành chưa từng chính thức cho Hứa Lê một danh phận, nhưng Cố Hân đã thấy đáng về Lục Gia Hành xuất đầu vì cô ta, Cố Hân cũng đã hỏi thăm nhà Hứa Lê, dù thu được tin tức không nhiều lắm nhưng tuyệt đối không hề có quan hệ họ hàng với Lục gia.

Ánh trăng khê khàng rơi trên khuôn mặt anh, ánh mắt Kiều Tinh Thần thâm trầm đến mức tựa như đáy hồ sen trước mặt, anh ta không muốn tiếp tục đề tài vừa rồi, chỉ nói: "Gia Hành tuy mạnh miệng, nhưng rốt cuộc thì tâm vẫn không đủ cứng rắn, mới tùy tiện thử một chút đã nôn nóng rồi."

Tổng bộ của tập đoàn Đồng Thượng từ bao giờ đã cho phép sinh viên khoa chính quy chưa tốt nghiệp đi thực tập, thế mà cậu ta còn nói ra miệng được.

Tới dưới lầu khu nhà giáo chức, Hứa Lê bảo Lục Gia Hành chờ, tự mình chạy như bay lên lầu rồi vụt xuống.

"Cho anh này." Hứa Lê lên xe, đưa cho anh một chiếc phong bì.

Lục Gia Hành nhìn thoáng qua, bỗng dưng có cảm giác khó quên tới cuối đời—— lần đầu tiên trong cuộc đời có một người phụ nữ đưa phong bì tiền cho anh, lại còn trung nét mặt như muốn tổng cổ đi cho xong.

"Thế này là có ý gì?" Anh hỏi.

Hứa Lê cúi đầu ngồi im ở đó, "Đây là tiền lần trước anh giúp tôi mua điện thoại, tôi biết ơn rất nhiều, bây giờ trả lại anh."

Nếu cô không nói Lục Gia Hành đã quên bég mất từ thuở nào.

"Tiền này em lấy từ đâu ra?"

Hứa Lê nắm chặt tay đặt ở trước ngực, bày ra tư thế hăng hái tràn đầy sức sống, đôi mắt như sáng rực lên: "Tôi dành được học bổng chuyên ngành của trường, mới phát hai ngày trước, tôi liền chờ cơ hội để trả lại anh."

Nhìn đáng về vô cùng phần khởi của cô, Lục Gia Hành hỏi: "Học bổng chuyên ngành nào?"

"Tên đầy đủ là học bổng "DS" dành cho sinh viên chuyên ngành, nghe nói được thiết lập ở rất nhiều trường đại học cao đẳng trên cả nước, ban đầu tôi cũng không biết mình giành được, nhưng mà rất nhiều tiền, một vạn tệ đấy!" Vừa cảm học bổng, cô lại không nói với cha mẹ, nghĩ rằng phải trả tiền cho Lục Gia Hành trước đã.

Điện thoại có phải anh làm hư đâu, nhất định không thể để người ta tiêu tiền cho mình được.

Lục Gia Hành quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Hứa Lê không thấy vẻ mặt của anh, đành nhét phong bì vào tay anh, "Lục tiên sinh, anh cầm đi."

"Không cần đâu."

"Tại sao?" Hứa Lê chọc chọc cánh tay anh, ngoái đầu nhìn nhìn, tiền là do bản thân cô dựa vào thành tích mà kiếm được, cô rất kiêu ngạo đấy.

Lục Gia Hành từ cửa sổ xe có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu động tác sốt ruột của cô, quay người lại cố gắng nhịn cười.

Hai người cứ như vậy mà nhìn nhau, Hứa Lê có thể ngửi thấy hương nước hoa nhàn nhạt trên người anh, mặt cô đỏ bừng lên, ngồi không yên cứ nhúc nhích, Lục Gia Hành lấy tay giữ lấy người không cho cô động đậy.

Tay anh néo néo lên phần da cổ mềm mịn, xoa đến mức Hứa Lê hơi ngẩn ra.

Lục Gia Hành cúi đầu, ghé sát bên tay cô, thanh âm trầm thấp, "Bởi vì học bổng này do tôi tài trợ."

- ---Tác giả có lời muốn nói:

Tự mình tiêu tiền làm quỹ học bổng, lại trao đúng cho vợ mình.

Dàn xếp để play ở văn phòng

Cô nàng thực tập sinh đáng yêu vs đại tổng tài bá đạo # ah!

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tình yêu nhỏ (6)

Editor: Shiba

"DS" chính là chữ cái viết tắt của Đông Thượng. Lục Gia Hành cũng vì chuyện gây quỹ học bổng này nên từng cùng Lục Chấn Đông tới Q đại, khi đó hiệu trưởng còn tự mình tiếp đãi, nên mới có thể dễ lại phương thức liên hệ, được dịp dừng tới khi mất liên lạc với Hứa Lê trong lần đi khảo sát lúc trước.

"Có thật không?" Hứa Lê sững sốt trong chốc lát, cảm xúc chán nản uest oải cứ ùn ùn dâng lên, cô tự hỏi tự đáp, "Chắc là thật rồi."

Đông Thượng tài lực hùng hậu như vậy, làm những thứ này cũng chẳng có gì kì lạ, lúc trước cô không nghĩ gì nhiều, trái lại bây giờ thấy vô cùng ngỡ ngàng.

Lục Gia Hành buông cô ra, "Sao vậy?"

"Không có gì." Hứa Lê ôm chiếc phong bì, "..... Chỉ là có cảm giác lấy tiền của anh trả lại cho anh vậy."

Lục Gia Hành ra chiều suy nghĩ, gật đầu, "Đúng vậy đấy."

Nghe có vẻ vô cùng thiếu đồn, Hứa Lê không hề nghĩ ngợi, đánh một cái lên cánh tay anh, tuy rất nhẹ nhưng đánh xong cô liền hối hận.

"Xin lỗi, không nhận được nên mới đánh anh." Một câu xin lỗi vô cùng cung kính thành khẩn.

Lục Gia Hành nhớ lại câu nói của Kiều Tinh Thần, —— "Cô ấy không phải cung kính, mà là ngại thơ, kỳ thật chúng ta là ai cô ấy đều không thêm đề ý."

Lục Gia Hành nheo mắt hỏi cô: "Biết anh là ai không?"

Trong giọng nói ẩn chứa vẻ giận dữ, Hứa Lê không biết nguyên nhân là gì, cho là cú đánh do lỡ tay vừa rồi đã làm anh bức mình, cả cơ thể co rút lại định bỏ chạy, "Tôi thật sự không có ý đánh anh đâu, thật đấy."

Lục Gia Hành nhanh chóng khóa cửa xe, kéo mạnh tay cô hỏi lại lần nữa, "Không được trốn, biết anh là ai không?"

Hứa Lê sợ tới mức nhắm chặt mắt lại, Lục Gia Hành bỗng cảm thấy buồn cười, "Anh chỉ hỏi em thôi, em nhắm mắt làm gì?"

Tự nhiên anh cảm thấy phục bản thân mình vô cùng, từ chối mọi cuộc gặp xã giao quan trọng, chẳng lẽ cũng chỉ để tới đây hù dọa một tiểu cô nương?

Trước kia anh cũng không cảm thấy gì, nhưng bây giờ Hứa Lê bị mất trí nhớ, tâm trạng mâu thuẫn khi vừa không cam lòng khi thấy cô quên mất anh nhưng lại vừa không muốn để cô hỏi phục trí nhớ, ngày ngày như xé tim cào phổi tra tấn bản thân.

Bên này, Hứa Lê kim nén nửa ngày, đành cắn răng một cái, "Lục Gia Hành!"

"Cái gì?"

Cô bất chấp tất cả, "Anh là Lục Gia Hành! Sao anh lại không biết yêu thương nhường nhịn trẻ nhỏ như vậy chứ!"

Bị chỉ đích danh cả ba chữ họ lẫn tên khiến cho người nào đó vốn quen nghe cô ngoan ngoan tôn xưng (gọi một cách tôn kính) đột nhiên chưa kịp thích ứng, Lục Gia Hành lao tới vịn ngược tay cô, "Được lắm, nhìn móng vuốt không biết kính trên vừa đánh người này xem, để xem anh trai này có nhỏ hết toàn bộ xuống không."

Từ khi qua cái tuổi niên thiếu, đã rất lâu rồi Lục Gia Hành chưa từng đùa giỡn thả lỏng vui vẻ như vậy, anh nắm chặt lấy móng tay cô giả bộ định rút ra.

"Rắc" một tiếng khớp xương vang lên, Hứa Lê sợ tới mức phát run, vội vàng hô hoán, "Anh Gia Hành đừng mà!"

Lục Gia Hành hơi ngẩn người, tay còn chưa kịp buông, nụ cười trên mặt bỗng nhiên cứng đờ không giữ nổi.

"..... Em gọi anh là gì?" Anh hỏi.

Hứa Lê mở mắt ra hồi tưởng lại, vừa nãy dưới tình thế cấp bách nên cô đã gọi tên Lục Gia Hành.

"Hả?"

Lục Gia Hành buông cô ra ngồi vào đúng vị trí, ngả đầu lên lưng ghế, vận cổ, "Cần đây có tới khám bác sĩ tâm lý đúng hạn không?"

Tự dưng chuyển hướng đột ngột làm Hứa Lê phản ứng chậm mấy giây: "Có, bác sĩ Âu Dương từng gọi điện thoại cho tôi, nói là mọi chi phí khám chữa bệnh đều đã thanh toán, không khám nữa cũng không trả tiền." Nghĩ đến đây, cô mỉm cười, "Tôi dường như nợ anh nhiều quá, thật sự rất nhiều."

Giọng cô càng nói càng nhỏ dần.

Bầu không khí trở nên cẩn thận dè dặt, tâm trạng Lục Gia Hành hơi phiêu lãng tới tận mãi đâu, nhớ năm anh lên tám, bà nội dẫn anh đến bệnh viện thăm Hứa Lê mới sinh, khi đó tính anh rất lãnh đạm, đứng cách mọi người xa xa không muốn tới gần.

Sau đó bà nội ôm Hứa Lê cho anh xem, tiểu gia nhà nhỏ xíu nằm trong tã lót, trắng trẻo hồng hào khóc oa oa, ngay cả tiếng khóc cũng nhỏ xíu như vậy.

Khóc nỉ non vốn là đặc quyền dành cho con nít, nhưng dường như ngay cả chuyện này cô cũng rất dè dặt.

Khi ấy Lục Gia Hành nhìn cả buổi, cuối cùng thốt ra hai chữ: "Ngoan quá."

Ngay tại đó hôn ước nhanh chóng được hai bên định ra, bà nội vốn đã thích Hứa gia, giao hảo giữa hai nhà lại từ đời trước truyền xuống, đối với chuyện này Lục Gia Hành cũng không biết rõ lắm.

Thời gian trôi qua nhanh như thổi đưa, Hứa gia chưa từng khoe khoang chuyện này với ai, ngay cả Triệu Đình cũng từng nói: "Họ Hứa gia thế đơn giản trong sạch, người nào cũng thông minh sáng sủa, lại không để hôn ước lộ ra bên ngoài, bà nội con rất thích loại người như thế."

Lục Gia Hành chẳng hề quan tâm tới hôn ước kia, cũng chưa từng tìm hiểu kỹ xem Hứa Lê là ai như thế nào, anh luôn lao nhanh như bão tố tiến về phía trước, sống một cuộc sống thoải mái phấn khởi.

Ai mà còn nhớ được tiểu nha đầu ngay cả khóc cũng nhỏ xíu đó chứ.

"Tôi cũng nợ em không ít."

Một câu lầm bầm rất nhỏ, Hứa Lê không nghe rõ, hỏi: "Anh nói gì?"

Lục Gia Hành không đáp, nắm bàn tay cô xem xét, "Đau không?"

Hứa Lê gật đầu.

"Yếu ớt." Anh nắn bốn phần thịt mềm mại trong lòng bàn tay cô, mân mê hồi lâu mới thả ra.

Không khí ấm ỉ vui vẻ vừa rồi đã tan biến, Lục Gia Hành khởi động ô tô, Hứa Lê cuống quýt kêu ngừng lại, chấp tay trước ngực ra chiều cầu xin, "Hôm nay tôi không thể đi với anh được."

Lục Gia Hành lấy chân phanh lại, quay đầu nhìn cô.

"Trường học đã khai giảng mấy ngày trước nên tôi muốn tới thư viện phụ giúp sắp xếp lại sách, qua cuối tuần này là xong rồi, hơn nữa anh tìm tôi lại không có việc gì."

Lục Gia Hành thở mạnh một hơi thiếu chút nữa muốn bùng nổ, "Nha đầu, em định đùa anh đấy à."

"Không phải đâu, tôi thật sự có việc mà, Khang Cảnh Minh nói năm nay số lượng tuyển sinh viên làm thêm ở thư viện rất ít, nếu ngày mai xin nghỉ có thể họ sẽ không cần tôi nữa."

"Làm gì cơ?" Lục Gia Hành hỏi.

Hứa Lê giải thích sơ qua cho anh, nghe xong Lục Gia Hành thật sự hết chỗ nói, con dâu mắt trí nhớ của tập đoàn Đông Thượng, học đại học nhưng không quên đi làm thêm, nói ra liệu có người tin sao.

"Người nhà em biết không?" Anh hỏi.

"Khang Cảnh Minh nói là không biết."

"Hắn ta thì có gì mà không biết." Lục Gia Hành xoa bóp thái dương, "Cha mẹ không cho em tiền à?"

"Có, nhưng tiền mua sách thật sự rất đắt, một cuốn lịch sử địa phương giá gốc đã là 200 tệ, bởi vì nhu cầu thị trường không nhiều nên số lượng xuất bản có giới hạn, bây giờ không có mà mua, trên mạng có hai cuốn sang tay bán với giá 2000." Hứa Lê giờ tay chữ V, "Thật phóng đại quá mức mà."

Phóng đại quá, còn chưa đủ để mở một bình rượu ngoại trong hộp đêm.

Lục Gia Hành từ khi sinh ra đã không phải lo nghĩ chuyện tiền bạc, hoàn cảnh sống của hai người hoàn toàn không cùng một cấp độ, đó mới chính là cuộc sống của cô, bây giờ anh càng tìm hiểu sâu càng cảm thấy bức bối.

Suy nghĩ bị lệch hoàn toàn khỏi quỹ đạo, Lục Gia Hành tức tới tắt máy, xe hơi rung lên một chút.

Ánh mắt anh thâm trầm nhìn cô, "Nếu nói được chi tiết như vậy, em nhớ ra điều gì rồi à?"

"Một vài chuyện lật vặt thôi, mỗi lúc lại nhớ được một chút, đầu cứ rối tung lên."

Lục Gia Hành nhìn cô không chớp mắt, "Có nhớ ra điều gì liên quan tới anh không?"

Hứa Lê mỉm cười, lắc đầu.

"Được." Lục Gia Hành ngồi thẳng người, "Nếu em có bản lĩnh thì đời này đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi anh." Anh ngừng lại một chút rồi nói tiếp, "Mắt trí nhớ rốt cuộc là cảm giác gì?"

Hứa Lê không hề nghĩ ngợi, đáp: "Tựa như trước nay chưa từng được sống."

Đột nhiên sinh ra tò mò, lúc anh hỏi câu này cũng không có ý gì, có điều đây lại chính là đáp án.

Chưa từng sống.....

Lục Gia Hành trong lòng trở nên trống rỗng, tự dưng mất hết cảm xúc.

Cuối cùng, anh vẫn thả người xuống xe.

Hứa Lê cứ đứng tại chỗ đưa mắt dõi theo, lúc xe rẽ vào chỗ ngoặt chợt dừng lại, có một cục giấy vo tròn bay ra từ cửa sổ lao thẳng vào thùng rác.

Giống như không hề phát hiện nhưng tới tận khi xe đã chạy xa, Hứa Lê vội đi tới nhất thứ vừa bị ném kia, lúc cầm trong tay mới cảm thấy thứ này hơi kì lạ.

Cô mờ ra —— là hai vé xem phim vào 8h tối.

Đầu thu gió cuốn lá cây rụng, một chiếc lá bay xuống đậu trên tấm vé xem phim, Hứa Lê lấy cả tấm vé và chiếc lá kia cất thật cẩn thận.

Kết thúc buổi sáng thứ hai, Lục Gia Hành cho gọi Tần Chiêu vào văn phòng.

"Định tổng nhập viện, đợi lát nữa cậu mua ít đồ thay tôi tới bệnh viện thăm ông ấy." Lục Gia Hành gửi địa chỉ qua.

Định tổng kia mấy ngày trước đi trượt tuyết ở bãi tuyết nhân tạo, chẳng biết trượt thế nào mà gãy cả tay, bây giờ vẫn còn đang ở bệnh viện. Tần Chiêu cũng biết chuyện này, đáp: "Được, tôi sẽ đi ngay."

Cậu ta vừa ra cửa đã bị Lục Gia Hành gọi lại.

"Tập đoàn chúng ta năm nay có danh sách thực tập chưa?"

"Rồi ạ." Tần Chiêu quay trở lại, "Anh có muốn nhìn người mới một chút không?"

Lục Gia Hành cúi đầu lật văn kiện, "Không phải, tôi chỉ muốn hỏi một chút xem thực tập sinh là sinh viên chưa tốt nghiệp có được tuyển không?"

"Chuyện này không thể nào, tổng bộ của chúng ta thấp nhất cũng phải là nghiên cứu sinh, năm nay đều là người tới từ các trường trọng điểm. Nếu sinh viên chưa tốt nghiệp thì phải đặc biệt xuất sắc, hoặc có kinh nghiệm làm việc."

Thật ra điểm này Lục Gia Hành cũng biết rõ, Tần Chiêu học tập rất xuất sắc, từng nhảy lớp, tốt nghiệp trường danh tiếng, như thế mà lúc vào đây còn bị người ta xét nét cản trở.

"Anh hỏi chuyện này để....."

Lục Gia Hành buông văn kiện xuống, tựa lưng vào ghế ngồi, "Từ liệu này cậu cầm lấy rồi tôi nói sơ với bộ phận nhân sự, tìm cách nhét một sinh viên khoa chính quy vào, chưa tốt nghiệp, năm tư."

"Chuyện này..... Lục tổng, chưa tốt nghiệp tổng bộ nhất định sẽ không nhận....."

Mấy từ khoá then chốt vụt qua não, Tần Chiêu bỗng bừng hiểu ra điều gì, câu nói kế tiếp bị nuốt ngược vào bụng.

Tay Lục Gia Hành giao nhau đặt trên bàn, con ngươi lạnh lẽo, nói: "Ai không nhận, kêu người đó tới gặp mặt nói chuyện với tôi."

Ngô Lăng nhận được thông báo dẫn Tần Chiêu đến bệnh viện, vì định mua nhiều đồ bỏ này nọ nên sợ một người xách không nổi.

Dọc đường đi Ngô Lăng không nhiều lời mà gấp liên tục mấy cái.

"Ban đêm cậu tới công trường chuyển gạch à?" Tần Chiêu cười nói.

"Tôi cũng muốn vậy lắm, chuyển gạch đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ." Ngô Lăng vỗ vỗ vào mặt, "Ba tôi nhập viện được hai ngày rồi, hôm qua tôi trực đêm, đúng thật là như cá người!"

Tần Chiêu hỏi: "Sức khoẻ bác trai không tốt sao?"

"Bác trai!" Ngô Lăng bị tiếng xưng hô này chọc cười nửa ngày, "Nếu ba tôi nghe thấy cậu gọi ông ấy như vậy, có thể cười tới mức tăng huyết áp đấy chứ."

Tần Chiêu ho khan hai tiếng.

Ngô Lăng vốn không để sự xấu hổ này trong lòng, nói tiếp: "Người già hay bị tăng huyết áp, nhịp tim cũng cao, đến bệnh viện thì bác sĩ nói không sao cả, nhưng ông ấy cứ báo khó chịu, có đôi khi tôi còn nghĩ chắc già rồi vậy thôi."

Vừa dứt lời thì đã tới bệnh viện, hai người xách đồ đi vào thang máy.

Thang máy lâu một, vô số người chen nhau đi lên, hai người bị dồn vào trong một góc, do xách nhiều đồ nặng nên cũng khó di chuyển, vật lộn một hồi mới lên được tầng cao nhất, Ngô Lăng cuối cùng cũng thở hắt ra, "Tầng lúc này sao lại có nhiều người như vậy, tôi còn thấy có nhiều người ngồi bệt dưới đất, làm cái gì không biết?"

Tần Chiêu đặt đồ xuống đất xoay cổ tay cho đỡ mỏi, đáp: "Đó là khu bệnh nặng."

Ngô Lăng không nghĩ nhiều, nói: "Cậu thể mà hiểu biết nhiều quá."

"Hồi trước ba tôi cũng từng ở đó, thân nhân bệnh nhân nặng chẳng hề dễ dàng gì, lúc nào cũng phải túc trực ở bên ngoài, ngay cả một chiếc giường cũng không có mà dùng." Tần Chiêu đã đi đăng trước hai bước, bỗng quay đầu lại, "Đừng dùng ánh mắt thương hại ấy nhìn tôi, tôi không thăm hại như cậu tưởng đâu."

"A!" Ngô Lăng chỉ biết vỗ đầu chạy theo.

Một người vừa vô tình đảo bới chuyện đau lòng của người khác chỉ mong xin lỗi, người kia lại chẳng hề để bụng, nhưng bầu không khí trầm mặc này không kéo dài được lâu, bởi vì khi đứng ngoài hành lang trước cửa phòng bệnh nằm trên tầng cao nhất của bệnh viện này, hai người đều choáng váng.

Âm thanh nam nữ ái ái từ bên trong truyền ra, cả hai đều không phải oát con miệng còn hơi sữa chưa từng trải đời, trong lòng liền sáng tỏ vài phần.

Ngô Lăng đẩy cửa phòng quá nhanh, Tần Chiêu không kịp ngăn lại. Cửa hé một khe nhỏ, vừa vặn có thể thấy rõ cảnh tượng kiều diễm bên trong.

—— Một người phụ nữ bờ vai lõa thể đang nằm sấp trên thân người đàn ông, tay hắn ta vẫn đang bó thạch cao, còn tay kia ôm lấy cổ cô nàng, dường như vô cùng hưởng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Quá Lê Nhỏ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.